

САРА ДЖ. МААС

КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ

Част 4 от „Стъкленият трон“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2015

chitanka.info

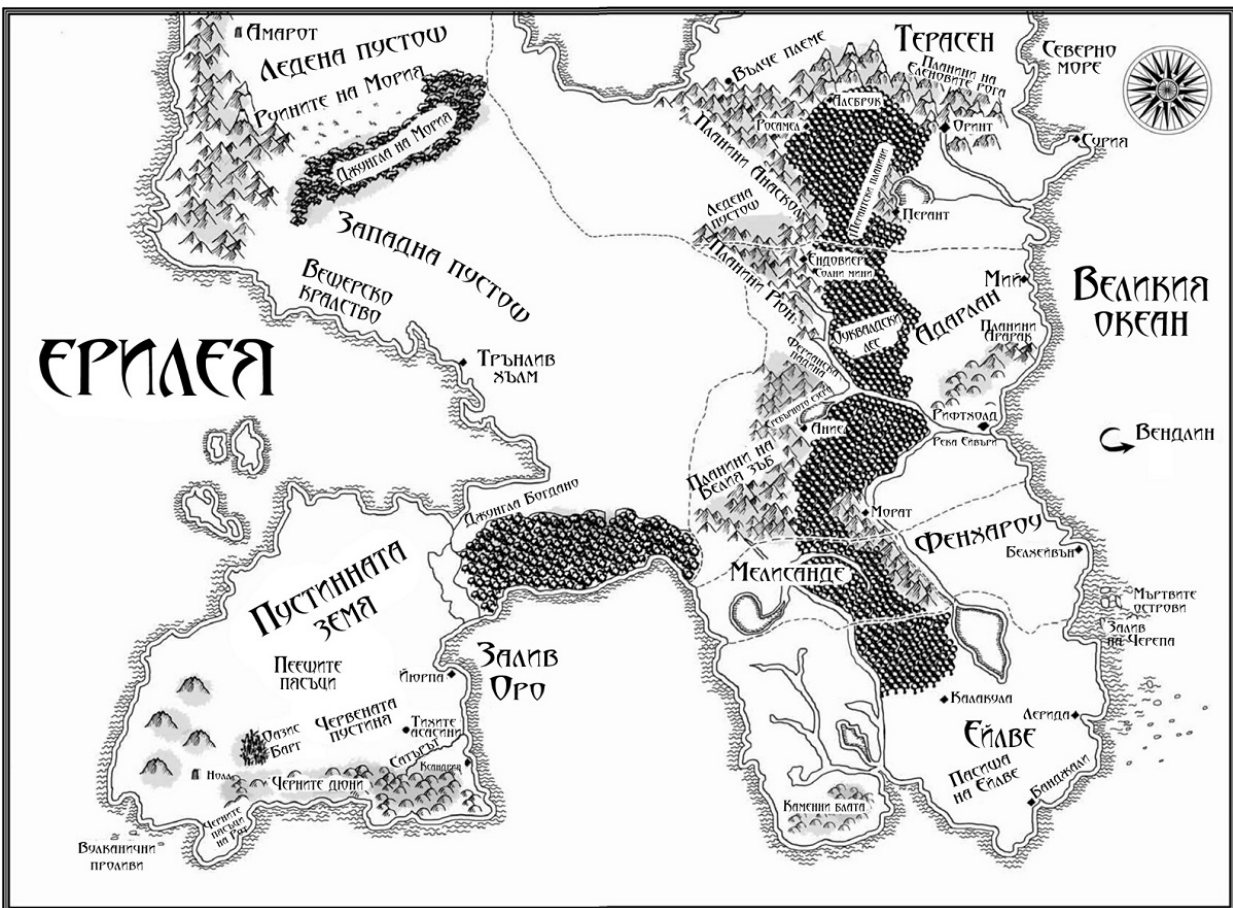
На Алекс Бракен...

За всички имейли в продължение на цели шест години,
за разбора ти на хиляди мои страници, за тигърското ти
сърце и джедайската ти мъдрост.

И за времето, прекарано с теб.

Толкова се радвам, че ти писах онзи ден.

И съм толкова благодарна, че ми отговори.

ПЪРВА ЧАСТ
ПОВЕЛИТЕЛКА НА СЕНКИТЕ

1

В тъмнината дебнеше нещо.

Нещо древно и жестоко, което бродеше из сенките, впримчвайки съзнанието му. Не принадлежеше на този свят. Довели го бяха, за да смрази сърцето му с първичния си студ. Все още ги делеше невидима преграда, но и тя се рушеше по малко всеки път, когато съществото обхождаше периметъра ѝ в търсене на уязвими места.

Той не помнеше собственото си име.

Него забрави първо под плащаницата на мрака, спуснала се отгоре му преди седмици или месеци, или ери. След това забрави и имената на всички важни хора в живота си. Помнеше единствено ужаса и отчаянието — и то само заради онзи мимолетен проблясък, който нарушаваше чернотата като отмерен барабанен тътен. Писъци и кръв, и вледеняващ вятър, събрани в няколко минути от паметта му. В стаята от червен мрамор и стъкло бе имало негови близки. Жената беше загубила главата си...

Загубила — сякаш тя отговаряше за собственото си обезглавяване.

Прелестна жена с фини ръце като златни гълъбици. Знаеше, че е нямала вина, макар и да не си спомняше името ѝ. Вината падаше изцяло върху мъжа на стъкления трон, той нареди на стража да разсече плът и кост с меча си.

В тъмнината нямаше нищо друго, освен глухия звук от сблъсъка на отсечената глава с пода. Не съществуваше нищо друго, освен този момент — а той се повтаряше отново и отново, и отново — и отекващите стъпки на съществото, което го чакаше да рухне, да се предаде, да свали гарда си. Принц.

Не си спомняше дали съществото беше принц, или той самият някога бе носил корона. Но едва ли. Един принц не би позволил да обезглавят онази жена. Един принц би възпрял меча. Един принц би я спасил.

Той обаче не я спаси, а и знаеше, че никой няма да спаси него.

Отвъд сенките все още съществуваше истински свят. Мъжът, поръчал гибелта на прелестната дама, го беше насадил у него. А след смъртта му никой не проумя, че е бил просто марионетка, неспособна да говори, да действа трезво заради оковите в съзнанието си. Не проумяха проклетниците и това го караше да ги мрази. Поне това чувство, омразата, още му беше познато.

Не трябваше да те обиквам. С тези думи бе загинала жената. Не трябваше да го обиква и той не трябваше да обиква нея. Мястото му беше тук, в мрака, и когато невидимата преграда рухнеше и дебнещото зло му се нахвърлеше и го обладаеше... щеше да е напълно заслужено.

Затова остана в оковите на нощта, дълговечен свидетел на болката и кръвта, на сблъсъка на плът с камък. Макар да се беше съпротивлявал в онези сетни секунди, преди черният каменен нашийник да се затвори около врата му.

Но в тъмнината дебнеше нещо и той нямаше сили да го отблъсква още дълго.

Елин Ашривер Галантиус, огнена наследница, любимка на Мала — носителката на светлина, и законна кралица на Терасен, беше опряла лакти върху протрития дъбов тезгях, заслушана в звуците на пивницата — поздравите и стонове, и пианските песни. Макар и съдъквал с парцалите няколко собственици през изминалите години, противният вертеп, познат като „Подземието“, си оставаше същият — потискащо задушен, вонящ на разлята бира и немити тела, претъпкан до тавана с отрепки и професионални разбойници.

Множество млади лордове и синове на търговци, слезли с наперена походка по стълбите на „Подземието“, повече не виждаха бял ден. В някои случаи защото развяваха златото и среброто си пред грешните хора, в други — защото бяха достатъчно самонадеяни или пияни да си въобразят, че могат да скочат в бойните ями и да си тръгнат живи. Случваше се и да си позволят твърде много с някоя от проститутките по страничните ниши на просторното помещение и да научат по трудния начин кои са хората, ценени най-високо от собствениците на пивницата.

Елин отпи от халбата с бира, която кръчмарят ѝ връчи преди няколко секунди. Беше водниста и евтина, но и добре изстудена. През нагнетената смрад на мръсни тела я лъхна ароматът на печено месо и чесън. Стомахът ѝ изкъркори от глад, но нямаше никакво намерение да поръчва храна. Първо, месото обикновено идваше от уличните плъхове над кръчмата, второ, за по-заможните посетители обикновено я подправяха със субстанции, от които се будеха на улицата без кесия. Ако изобщо се събудеха.

Дрехите ѝ бяха мърляви, но достатъчно хубави, че да я обозначат като мишена за крадците. Поради тази причина подуши внимателно бирата си и отпи пробна глътка от нея, преди да я определи като безвредна. Скоро щеше да потърси и храна, но първо трябваше да си изкопчи нужната информация от „Подземието“ — какво, по дяволите, се беше случило с Рифтхолд през месеците, докато я нямаше.

И какво го беше прихванало клиента й Аробин Хамел, че искаше да се срещнат на толкова опасно място — особено когато свирепите стражи в черни униформи сновяха из града като вълчи глутници.

Елин успя да се промъкне покрай една от хайките благодарение на хаоса около акостиращия кораб, но не и преди да забележи катраненочерната емблема с уивърн по униформите им. Черно върху черно — явно на краля на Адарлан му беше омръзнало да се преструва, че е нещо различно от същинска напаст, и бе премахнал с кралски указ традиционния алено-златен герб на империята си.

Черно като смъртта, като неговите два Ключа на Уирда, като валгските демони, с чиято помощ сега градеше неудържимата си армия.

По гръбнака й пробяга студена тръпка и тя пресуши халбата. Докато я оставяше на тезгяха, кестенявата й коса се раздвижи, отразявайки светлината от железните полилеи. Щом слезе на пристанището, хукна направо към крайречния Пазар на сенките, откъдето всеки можеше да си купи какво ли не — от редки и контрабандни стоки до най-обикновени — и се сдоби с калъп боя. Плати на търговеца още една сребърна монета, за да използва малката стаичка в дъното на магазина, където боядиса косата си, все още достатъчно къса, че да гъделичка ключиците й. Ако стражите на пристанището я бяха видели, щяха да се оглеждат за златокоса млада жена. Всъщност до няколко седмици, когато се разнесе мълвата, че народната закрилница не е успяла да унищожи кралското семейство на Вендлин и да открадне плановете им за военноморска защита, всичко живо щеше да се оглежда за златокоса млада жена.

Още преди месеци Елин изпрати предупреждение до краля и кралицата на Ейлве и знаеше, че са предприели необходимите предпазни мерки. Но преди да пусне в действие стратегията си, трябваше да се погрижи за безопасността на още един човек — същия, който можеше да я просветли относно новите стражеви караули на пристанището. И да й обясни защо градът бе осезаемо смълчан и напрегнат. Притихнал в очакване.

Именно тук можеше да подочуе нещо за капитана на стражата и дали е невредим. Просто трябваше да подслуша правилния разговор или да седне на маса с правилните картоиграчи. За щастие, бе зърнала

Терн — един от доверените наемници на Аробин — да се запасява с отрова на Пазара на сенките.

Проследи го дотук тъкмо навреме, за да види как още няколко от наемниците на Аробин се стичат към входа на пивницата. А такова нещо не се случваше често — само когато господарят им присъстваше. И обикновено само когато Аробин имаше среща с много, много важна личност. Или опасна.

След като Терн и другарчетата му влязоха в „Подземието“, Елин се шмугна за няколко минути в едно тъмно ъгълче на улицата с надеждата да дочака и Аробин, но напразно. Явно вече беше вътре. Затова се промъкна в кръчмата заедно с група пияни синове на търговци. Веднага видя масата на Аробин, но се отправи към тезгяха, където зае по-закътаното място, за да огледа добре ситуацията.

С тъмни дрехи и качулка на главата се сливаше достатъчно добре с обкръжението. А ако някой имаше неблагоприятното да опита да я обере, най-вероятно той щеше да се окаже обраният. В крайна сметка парите ѝ бяха на привършване.

Тя изпусна въздишка през носа си. Да можеха да я видят хората ѝ — Елин, огнената наследница, убийца и джебчийка. Родителите и чичо ѝ навярно се обръщаха в гробовете си.

Е, някои неща си струваха покварата. Готова за втора бира, Елин вдигна покрития си с ръкавица пръст към плешивия кръчмар.

— Не пийваш ли много, девойче? — обади се подигравателен глас до нея.

Тя хвърли кос поглед към мъжа със среден ръст, промъкнал се до нея на тезгяха.

Позна древната къса сабя едва миг след ненаатрапчивото му лице.

Червендалестата кожа, малките лъскави очи и рунтавите вежди представляваха скромна маска, зад която се криеше свиреп убиец.

Елин опря лакти на тезгяха и кръстоса глезените си.

— Привет, Терн.

Говореше с дясната ръка на Аробин — или поне беше такъв преди две години.

Кръвожадна, пресметлива гадина, вечно готова да върши мръсната работа на Аробин.

— Предположих, че е само въпрос на време някое от кучетата на Аробин да ме надуши — отбеляза тя.

Терн също се облегна на тезгяха и ѝ хвърли пресилено ведро усмивка.

— Ако паметта не ме лъже, винаги си била любимата му кучка.

Тя се подсмихна и обърна лице към него. Терн беше висок колкото нея, а слабото телосложение му позволяваше да се промъква със смущаваща лекота дори в строго охранявани места. Щом го видя, кръчмарят се поотдръпна настрана.

Терн кимна през рамо към тъмното дъно на грамадната пивница.

— Последната маса до стената. Тъкмо приключва с един клиент.

Тя надникна в обозначената посока. Две от страните на „Подземието“ бяха обточени с ниши, зад чиито нищожни завеси се подвизаваха проститутките. Елин обходи с бегъл поглед гърчещите се тела, изпитите лица на жените, чакащи да изкарат хляба си в тоя пъклен коптор, и мъжете, които следяха събитията от близките маси — стражи, воайори и сводници. В най-далечния ъгъл бяха скътани и няколко дървени сепарета.

Точно тях наблюдаваше скришом още с пристигането си.

Под масата на най-затъмненото проблясваха лъснатите ботуши на нечии опънати крака. Втори чифт ботуши, износени и кални, се бяха залепили на пода срещу първия, сякаш клиентът се гласеше да хукне нанякъде. Или, в случай че беше отчаяно глупав, да скочи на бой.

Определено беше достатъчно глупав да изтъпанчи личния си страж на видимо място, като същински маяк, оповестяващ важното събитие, което протичаше в последното сепаре.

Въпросният страж бе закачулено слабо момиче, въоръжено до зъби, което стоеше облегнато на близката дървена колона, и копринената му, дълга до раменете тъмна коса проблясваше на смътната светлина, докато оглеждаше бдително пивницата. Беше твърде сковано за случаен посетител. Не носеше униформа нито герб или магически символи. Съвсем нормално, предвид тайното естество на срещата.

Клиентът очевидно смяташе, че е по-безопасно да обсъждат делата си тук, макар че подобни събития обикновено се състояха или в Асасинската крепост, или в някоя от затъntenите странноприемници, собственост на самия Аробин.

Явно не подозираше, че бившият ѝ господар е голям вложител и в „Подземието“ и само с едно кимване металните врати щяха да се затворят, а клиентът и стражът му нямаше да си тръгнат оттук.

Все пак оставаше въпросът защо Аробин се бе съгласил на среща точно на това място.

Елин впери поглед в мъжа, съсипал живота ѝ най-безпощадно.

Стомахът ѝ се сви на топка, но тя се усмихна на Терн.

— Знаех си, че каишката не е прекалено дълга.

Елин се оттласна от тезгяха и си запроправя път през тълпата, преди асасинът да е успял да каже друго. Усещаше острия му поглед, закован точно между лопатките на раменете ѝ, и знаеше, че умира от желание да забие късата си сабя там.

Затова му показва среден пръст през рамо, без дори да погледне назад.

Свирепата му тирада от ругатни беше много по-приятна музика за ушите ѝ от пиянските ритми, които се носеха из помещението.

Запечатваше в съзнанието си всяко лице по пътя към сепарето, всяка маса с гуляйджии, престъпници и работници. Телохранителката на клиента вече я наблюдаваше, прокрадвайки ръка към сабята в ножницата си.

Не съм твой душманин, но все пак добър опит.

Елин почти се изкуши да се подсмихне в лицето ѝ. И навярно щеше да го стори, ако не беше изцяло съсредоточена върху краля на асасините. Върху онова, което я очакваше в уединеното дървено сепаре.

При всички случаи се усещаше готова — или толкова готова, доколкото можеше да е. Дълго време бе планирала тази среща.

По време на океанското пътешествие си даде един ден за почивка и мисли по Роуан. С принца на елфите вече ги свързваше кръвна клетва и чувстваше липсата му като болка в отрязан крайник. Усещаше се по този начин дори когато не можеше да си поеме дъх от работа и беше напълно безполезно да страда по своя каранам, който несъмнено би сритал задника ѝ за това.

Още на втория ден от раздялата им даде на корабния капитан една сребърна монета в замяна на молив и няколко листа. После се заключи в тясната си каюта и започна да пише.

В този град се подвизаваха двама от мъжете, опропастили нейния живот и този на близките ѝ хора. Нямахше да напусне Рифтхолд, докато не погребеше и двамата.

Затова изписа множество страници с бележки и идеи, съставяйки списък с имена, места и мишени. Запамети всяка стъпка от плана си и незабавно изгори листовите с бушуваща из вените ярост. Когато от тях остана само пепел, отвори илюминатора и я разпиля над необятния нощен океан.

Макар и да се беше подготвила за този момент, сърцето ѝ подскочи от ужас, когато седмици по-късно корабът премина някаква невидима линия в близост до крайбрежието и магията ѝ се изпари. Всичката огнена мощ, овладявана месеци наред... изчезна безследно, не остана дори въгленче от нея. И в душата ѝ се загнезди нов вид празнота, различна от онази, която ѝ носеше липсата на Роуан.

Като осъзна, че е затворена в човешката си кожа, се сви на леглото и опита да си припомни как да диша, как да разсъждава, как да движи проклетото си тяло без неземното изящество, с което така бе свикнала. Колко глупаво от нейна страна да позволи на онези божествени дарове да се превърнат в ежедневна опора, да усети толкова остро загубата им. За това Роуан вече на всяка цена щеше да скрита задника ѝ, след като и той самият се съвземеше, естествено.

Радваше се, че не му позволи да тръгне с нея.

В онзи тежък момент вдиша соления въздух и миризмата на старо дърво и си припомни, че е обучена да убива с голи ръце, доста преди да усвои уменията да стопява човешки кости с огнената си дарба. Нямахше нужда от силата, бързината и ловкостта на елфическата си форма, за да сразява враговете си.

Мъжът, отговорен за първото ѝ безмилостно обучение — същият, който ѝ беше закрилник и мъчител, но нито веднъж не се бе нарекъл неин баща или брат, или любовник, — сега седеше на няколко стъпки от нея и продължаваше да говори с важния си клиент.

Елин надви напрежението, заплашващо да вцепени крайниците ѝ, и преодоля последните пет метра до него с плавна котешка походка.

Клиентът на Аробин скочи внезапно на крака, изруга краля на асасините и закрачи гневно към стража си.

Въпреки че беше с качулка на главата, движенията му го издадоха. Елин веднага позна и формата на брадичката, щръкнала

изпод сенките на голямата качулка, и навика му да докосва постоянно ножницата си.

Само че мечът с орлова глава на върха на дръжката не висеше до тялото му.

И вместо черна униформа носеше кафяви, ненатрапчиви дрехи, оцапани с кал и кръв.

Още не беше направил и две крачки, когато Елин придърпа един свободен стол до масата на картоиграчите и седна най-безцеремонно. Тримата мъже се намръщиха, но дори окото ѝ не мигна. От нея се очакваше само да диша и да се ослушва.

С периферното си зрение видя как телохранителката на клиента кимва към нея.

— Раздай ми карти — нареди Елин на мъжа до себе си. — Веднага.

— Вече играем.

— Ще изчакам следващата игра тогава — отвърна тя, отпусна се в стола и провеси рамене. В този момент Каол Уестфол обърна поглед към нея.

3

Каол беше клиентът на Аробин.

Или поне искаше нещо от някогашния ѝ господар толкова силно, че да се престаши на среща тук.

Какво, по дяволите, се беше случило, докато я нямаше в града?

Елин наблюдаваше как картите плющят по залаятата с бира маса дори докато погледът на капитана пронизваше гърба ѝ. Искаше ѝ се да види лицето му... поне малко от него в мрака под качулката. Независимо от пръските кръв по дрехите му движенията му не издаваха да е ранен.

Нещо, което месеци наред бе лежало свито на кълбо в гърдите ѝ, започна бавно да се отпуска.

Жив — но тогава чия беше кръвта?

Явно не я сметна за опасна, защото просто махна на спътницата си и двамата закрачиха към тезгяха — не, към стълбите отвъд него. Капитанът вървеше с бавна, небрежна походка, макар че жената до него изглеждаше твърде напрегната, за да мине за безгрижна. За всеобщо щастие, никой не му обърна внимание, докато излизаше, и той самият не отправи втори поглед към нея.

Беше действала достатъчно бързо, че да не я разпознае. Дотук добре. Добре, въпреки че тя би го познала в движение или застанал на място, загърнат или гол. Каол изкачи стълбището, като дори не надникна през рамо, придружителката му обаче не спря да я наблюдава. Коя беше тази жена, да му се не види? По нейно време в двореца нямаше стражи от женски пол, а и много добре знаеше, че кралят не допуска дами в гвардията си.

Но срещата с капитана така или иначе не променяше нищо — не и на този етап.

Тя сви дясната си ръка в юмрук. Единият ѝ пръст беше непокрит, ала чак сега започваше да чувства голотата му.

На масата пред нея кацна карта.

— Три сребърни монети за участие — обяви плешивият татуиран мъж до нея, кимвайки към спретнатата купчина в центъра.

Среща с Аробин — никога не бе смятала Каол за глупав, но това вече... Елин стана от стола и опита да охлади яростта, забушувала във вените ѝ.

— Нямам пукната пара — заяви. — Успех.

Вратата над каменното стълбище вече бе затворена, а Каол и спътницата му ги нямаше.

Елин отдели секунда, за да свали от лицето си всяка друга емоция... освен лекото учудване.

По всяка вероятност Аробин нарочно бе устроил предишната си среща така, че краят ѝ да съвпадне с нейното пристигане. Сигурно беше изпратил Терн до Пазара на сенките, само и само да попадне в полезрението ѝ, да я привлече тук.

Навярно знаеше какво си е наумил капитанът, на чия страна беше сега младият лорд. Като нищо я беше примамил в тая дупка, за да се намърда отново в мислите ѝ, да я посмути малко.

Отговорите на Аробин щяха да ѝ струват скъпо, но беше по-разумно да остане тук, отколкото да хукне подир Каол в нощта, макар че желанието да го последва направо парализираше мускулите ѝ. Месеци, месеци наред не го беше виждала... още откакто напусна Адарлан, съкрушена и празна отвътре.

Но това трябваше да спре.

Елин извървя гордо последните няколко стъпки до дървеното сепаре и скръсти ръце пред ухиленото лице на Аробин Хамел, Крал на асасините и неин бивш господар.

* * *

Удобно настанен в сенките на уединеното сепаре с чаша вино пред себе си, Аробин изглеждаше точно както при последната им среща — изваяни аристократични черти, копринена кестенява коса до раменете и тъмносиня туника с изящна изработка и уж небрежно разкопчано деколте, разкриващо мускулестите му гърди. Никакви медальони или ланци. Беше праметнал едната си дълга, добре оформена ръка през облегалката на пейката и белязаните му, загорели от слънцето пръсти барабаняха в ритъм с музиката.

— Добра среща, скъпа моя — измърка той и ярките му очи просветнаха дори в тъмнината.

Не се виждаха други оръжия, с изключение на красивата рапира на единия му хълбок, чийто богато украсен ефес се извиваше като златен зефир — единствен външен белег на кралското охолство, в което живееше.

Елин седна на пейката срещу него, усещайки затопленото от Каол дърво под себе си. Кинжалите ѝ се впиваха в кожата ѝ при всяко движение. Голдрин натезаваше осезаемо от едната ѝ страна. Бе скрила масивния рубин в дръжката му под пелерината си. Съзнаваше колко безполезно е легендарното му острие в толкова тясно пространство — именно затова Аробин беше избрал сепарето за срещата им.

— Същият си си — коментира тя. Облегна се назад на твърдата пейка и свали качулката си. — Рифтхолд продължава да ти се отразява все така добре.

Вярно беше. Аробин приближаваше четиридесетте, но си оставаше също толкова чаровен, спокоен и хладнокръвен като в онези тъмни дни в Асасинската крепост след смъртта на Сам.

Чакаха го много, много грехове за изкупване от онова време.

Аробин я огледа бавно и умислено.

— Май предпочитам естествения цвят на косата ти.

— Предпазни мерки — обясни тя, кръстоса крака и плъзна също толкова внимателен поглед по него.

Не виждаше Амулета на Оринт, кралската реликва, която открадна от нея, когато я намери полумъртва на брега на Флорин. Излъга я, че ценният талисман, тайно съдържащ третия и последен от Ключовете на Уирда, е потънал в реката.

Цели хиляда години предците ѝ бяха носили амулета, без да подозират каква сила крие, и той бе превърнал кралството им — нейното кралство — в могъщо владение. Благоденстващо, безопасно място, идеал за подражание на всички кралски дворове по света. Въпреки това никога не видя Аробин с верижка около врата. Навярно го беше скътал някъде в крепостта.

— Нямам желание да се връщам в Ендовиер — отбеляза тя.

Сребристите му очи проблеснаха. Елин едва се сдържа да не грабне единия кинжал и да го хвърли по него.

Но точно в момента прекалено много зависеше от него, за да го убива. Доста време бе имала за размисли върху това как и какво иска да направи. Нямаше да спечели нищо, ако сложеше край на всичко още тук и сега. Особено при положение че между Аробин и Каол се мътеше нещо.

Вероятно затова кралят на асасините я беше примамил тук — за да го види с Каол... и да се поколебае.

— О, да — отвърна той. — И аз не бих искал отново да попаднеш в Ендовиер.

Макар че, ако трябва да съм откровен, последните две години са те направили още по-възхитителна. Зрелостта на жена ти отива и изглеждаш превъзходно. — Той килна глава настрани и Елин се досети какво ще каже още преди да се е поправил. — А може би е от кралската корона?

От цяло десетилетие не бяха говорили така прямо за наследството ѝ и за титлата, която той самият ѝ помогна да изостави и намрази. От време на време я споменаваше уж мимоходом, за да ѝ напомни, че му е длъжница. Но нито веднъж не я бе нарекъл с истинското ѝ име — дори когато я намери на замръзалия речен бряг и я отнесе в Гилдията на асасините.

— И защо реши, че проявявам интерес към нея? — попита небрежно тя.

Аробин сви широките си рамене.

— Човек не бива да вярва на клюки, но преди около месец от Вендлин се чу новина, че една изгубена кралица спретнала доста зрелищно посрещане на вражески легион от Адарлан. Всъщност, ако не се лъжа, прозвището, което изтънчените ни приятели от империята са ѝ отредили, е „огнедишаща кралска кучка“.

В интерес на истината, това ѝ се стори забавно — дори ласкаещо. Знаеше, че рано или късно ще плъзне мътва за сблъсъка ѝ с генерал Нарок и тримата други валгски принцове, пропълзели като змии в човешки тела. Просто не беше подозирала, че ще се случи толкова скоро.

— В наши дни хората вярват на какво ли не.

— Така си е — съгласи се Аробин.

В отсрещния край на пивницата тълпа пияници изрева възторжено на бойците в ямата. Кралят на асасините обърна поглед

към тях с бледа усмивка на лице.

От почти две години Елин не се беше нареждала сред същата тази тълпа, наблюдавайки как Сам предизвиква значително по-слаби бойци, за да припечели достатъчно пари за бягството им от Рифтхолд и Аробин. Няколко дни по-късно тя се озова в затворнически фургон на път към Ендовиер, а Сам...

Така и не разбра къде бяха погребали Сам, след като Рурк Фаран — протеже на Йоан Джейн, разбойническият главатар на Рифтхолд — го бе изтезавал и убил. Тя уби Джейн собственооръчно, пращайки кинжал в месестото му лице. А Фаран...

По-късно научи, че Фаран намерил смъртта си в ръцете на телохранителя на Аробин — Уесли, като отмъщение за стореното на Сам. След това пък Аробин бе убил Уесли, за да изглади взаимоотношенията между Гилдията на асасините и разбойническият главатар. Не че това я засягаше. Поредният дълг.

Можеше да почака, беше се заредила с търпение.

— Значи вече работиш оттук? Какво стана с Крепостта? — продължи тя с равен тон.

— Някои клиенти — провлачи Аробин — предпочитат срещи на публични места.

Крепостта им действа леко притеснително.

— Явно клиентът ти е новобранец, щом не е поискал да се срещнете в някоя от горните стаи.

— Няма ми чак такова доверие. Предпочете приземния етаж.

— В такъв случай явно не познава „Подземието“.

Доколкото знаеше, Каол наистина не бе идвал тук. Тя самата взе решение да не му разкрива колко време е прекарала в този бордей. Както и доста други неща.

— Защо просто не ме попиташ за него?

Елин задържа изражението си неутрално, безизразно.

— Клиентите ти не ме интересуват. Ти реши дали да ми кажеш.

Аробин отново сви рамене по обичайния си очарователен и небрежен начин.

Играеше си с нея. Щеше да запази тази информация за някой друг път, когато можеше да му е полезна. Нямаше значение дали е ценна, или не, просто му харесваше да е с едни гърди напред.

Накрая въздъхна.

— Толкова много неща искам да те попитам, да узная.

— Хм, изненадваш ме. Признаваш си, че не знаеш всичко?

Той облегна глава на дървената ламперия и червената му коса просветна като прясна кръв. Явно като един от главните вложители в „Подземието“ не чувстваше нужда да крие лицето си. Никой — дори кралят на Адарлан — не би посмял да го погне.

— Положението е доста окаяно, откакто ни напусна — продължи той с тих глас.

Напусна. Сякаш по своя воля бе отишла в Ендовиер, сякаш не той отговаряше за това, сякаш просто беше заминала на почивка. Познаваше го твърде добре.

Още опипваше почвата, макар той самият да я бе извикал тук. Идеално.

Надникна към плътния белег върху дланта ѝ — доказателство за клетвата ѝ към Нехемия да освободи Ейлве. Той изцъка с език.

— Сърцето ми се свива, като гледам толкова много нови белези по теб.

— Аз пък си ги харесвам — отвърна искрено тя.

Аробин се намести върху пейката — умишлено движение като всяко друго — и светлината попадна върху назъбения белег, проточващ се от едното му ухо чак до ключицата.

— И този ми харесва — заяви тя с мрачна усмивка. Това обясняваше разкопчаната туника.

Аробин махна грациозно с ръка.

— Подарък ми е от Уесли.

Напомняше ѝ съвсем невинно на какво е способен, какво е готов да понесе.

Уесли беше един от най-умелите бойци, които познаваше. Щом той бе загубил битката с Аробин, едва ли някой можеше да го надвие.

— Първо Сам — подхвана тя, — после аз, накрая и Уесли. В какъв тиранин си се превърнал само. В Крепостта останал ли е някой друг, освен скъпоценния Терн, или си елиминирал всички дразнителни?

— Тя надникна към Терн на бара, а после и към другите двама асасини, които седяха на различни маси в другия край на помещението и се преструваха, че не следят всяко нейно движение. — Е, поне Хардинг и Мулин още са сред живите. Но пък те винаги са били толкова вещи в подмазването, че едва ли някога би им светил маслото.

Дрезгав смях.

— А аз си въобразявах, че хората ми добре се сливат с тълпата. — Той отпи глътка вино. — Защо не си дойдеш у дома да ги научиш на някой и друг трик?

У дома. Поредният тест, поредната игра.

— Знаеш, че с удоволствие бих дала на подлизурковците ти урок, но вече съм си уредила друга квартира.

— И колко точно възнамеряваш да се задържиш?

— Колкото е нужно. — Да го унищожи и да вземе каквото трябва.

— Е, радвам се да го чуя — отвърна той и отпи още глътка. Несъмнено от бутилка, която бе донесена специално за него, понеже нищо в прокълнатия свят на мрачния бог Аробин не би го накарало да пие разредената кръв от плъхове, която сервираха в пивницата. — Като се имат предвид скорошните събития, ще ти се наложи да поостанеш поне няколко седмици.

Вените ѝ се вледениха. Усмихна му се лениво, макар че вътрешно вече се молеше на Мала, на Деанна — посестримите ѝ богини, които бдяха над нея от време оно.

— Знаеш за какви събития говоря, нали? — продължи Аробин, полюшвайки виното в чашата си.

Копеле — долното копеле я принуждаваше да потвърди, че не знае.

— Заради това ли кралската гвардия е оборудвана с толкова прелестни нови униформи?

Само не Каол или Дориан, само не Каол или Дориан, само не Каол или...

— О, не. Онези мъже са просто чудничко ново попълнение в града ни.

Помощниците ми много се забавляват с тях. — Той пресуши чашата си. — Но съм готов да се обзаложа на доста пари, че новата стража на краля е присъствала по време на въпросните събития.

Елин не позволи на ръцете ѝ да се разтреперят, независимо от паниката, която поглъщаше всяка частица от здравия ѝ разум.

— Никой не знае какво точно се е случило онзи съдбовен ден в стъкления дворец — подхвана Аробин.

След всичко преживяно, след всички трудности във Вендлин най-сетне се връщаше тук... и какво? Прииска ѝ се Роуан да беше с нея, да вдиша уханието му на заснежени борове и да е спокойна, че каквато и новина да ѝ поднесе Аробин, колкото и да я съкрушеше, елфическият воин щеше да ѝ помогне.

Но Роуан се намираше отвъд океана — и тя се молеше никога да не припари до Аробин.

— Защо просто не кажеш каквото имаш за казване? — подкани го. — Искам да поспя тази нощ. — Истина. С всеки неин дъх умората се затягаше все по-плътно около костите ѝ.

— Очаквах — подхвана Аробин, — предвид близостта ви и твоите способности, да си усетила нещо. Или поне да си дочула, все пак обвинението е тежко.

Гаднярът извличаше наслада от всяка секунда на мъчението ѝ. Ако Дориан беше мъртъв или ранен...

— Братовчед ти Едион е в затвора за държавна измяна. Съзаклятничил е с рифтхолдските бунтовници за детронирането на краля и повторното ти издигане на престола.

Светът спря да се върти.

Спря, завъртя се за малко и отново спря.

— Но — продължи Аробин — като гледам, май не си подозирала за невинния му заговор, което ме навежда на мисълта, че може би кралят е търсил начин да примами огнедишащата кралска кучка по нашите ширини. Ще екзекутират Едион след три дни като главна атракция за рождения ден на принца. Доста намирисва на капан, не смяташ ли? Аз лично бих постъпил малко по-дискретно на негово място, но всички крале обичат да парадират.

Едион. Тя овладя рояка мисли, замъглил съзнанието ѝ — изтика го настрана и се съсредоточи върху асасина пред себе си. Не би ѝ разказал за Едион без всякакво основание.

— Защо ти е да ме предупреждаваш? — попита го тя.

Едион беше пленник на краля. Очакваше го бесилото — капан за нея. Всичките ѝ планове отиваха на вятъра.

Не — все още можеше да ги изпълни. Но Едион... Едион беше на първо място.

Дори след това да я намразеше, да я заплюеше в лицето, да я наречеше предателка и продажница, и лъжлива убийца, дори да я

заклеймеше заради постъпката ѝ, щеше да го спаси.

— Приеми го за услуга — отвърна Аробин и стана от пейката. — Знак на добра воля.

Несъмнено имаше и още — навярно, свързано с капитана, чиято топлина усещаше на пейката под себе си.

Тя също стана и излезе от сепарето. Знаеше, че сред тълпата я дебнат не само лакеите на Аробин — и други я следяха скришом още от влизането ѝ в пивницата.

Зачуди се дали някогашният ѝ ментор подозираше. Аробин, с една глава по-висок от нея, ѝ се усмихна. После протегна ръка и тя му позволи да погали с кокалчета бузата ѝ. Мазолите по пръстите му ѝ подсказваха, че продължава да тренира усилено.

— Не очаквам от теб да ми се довериш нито да ме обичаш.

През онези пъклени, съкрушителни години Аробин ѝ беше казвал един-единствен път, че я обича. Двамата със Сам тъкмо се канеха да напуснат града, когато я беше намерил в склада — скромния ѝ дом, — за да я помоли да остане, твърдейки, че ѝ е ядосан, задето иска да си тръгне, и че е сторил всичко, изпълнил е всичките си безбожни машинации, само от гняв заради решението ѝ да напусне Крепостта. Елин така и не разбра какво бе имал предвид с тези две думи — обичам те, но през следващите дни, след като Рурк Фаран я упои и опипа всяка част от тялото ѝ с мръсните си ръце, след като я хвърлиха в онази проклета тъмница, започна да се убеждава, че са просто поредната лъжа.

Очите на Аробин омекнаха.

— Липсваше ми.

Тя се отдръпна от него.

— Странно... бях в Рифтхолд цяла есен и зима, а нито веднъж не ме потърси.

— Смеех ли? Мислех, че ще ме убиеш на мига. Но тази вечер ми докладваха, че най-сетне си се върнала... и реших, че може би си размислила. Прощавай, че използвах толкова... заобиколни методи да те доведа тук.

Още един премерен ход — този да ѝ разкрие стратегията си, но не и истинската подбуда зад действията си.

— Имам си по-важна работа от това да мисля дали си жив, или мъртъв — отвърна тя.

— Разбирам. Но вероятно с обичния ти Едион е друго. — Бесният ритъм на сърцето ѝ прозвуча из цялото ѝ тяло и тя се напругна да запази самообладание.

Аробин продължи: — Всичките ми ресурси са на твое разположение. Едион е под денонощна охрана в кралската тъмница. Ако ти е нужна помощ, подкрепа, знаеш къде да ме намериш.

— А на каква цена?

Аробин плъзна очи по тялото ѝ и нещо в стомаха ѝ се сгърчи. Погледът му не беше нито братски, нито бащински.

— Услуга... само една услуга. — Предупредителни звънци ехтяха в главата ѝ.

Предпочиташе да сключва сделки с Валгите. — В града ми се прокрадват странни същества. Същества, облечени в човешки тела, подобно на дрехи. Искам да знам какви са.

Твърде много нишки започваха да се преплитат.

— Какво имаш предвид? — попита предпазливо тя.

— Има няколко сред командирите на новата кралска гвардия. Събират хора, поддръжници на магията... и такива, подозирани в магьосничество. Екзекуциите са ежедневие, по изгрев и залез-слънце. Онези твари сякаш живеят за тях.

Изненадан съм, че не си ги забелязала на пристанището.

— За мен всичките са чудовища.

Но Каол не изглеждаше като тях. Слава богу!

Той зачака.

Тя също.

Елин проговори първа.

— Това ли е услугата? Да ти кажа какво знам?

Нямаше смисъл да отрича, че знае истината — нито да пита как е разбрал, че я знае.

— Отчасти.

Тя изсумтя.

— Две услуги на цената на една? Колко типично.

— Просто две страни на една и съща момента.

Елин впери равнодушен поглед в него и заговори:

— След дългогодишни опити кралят е успял да се докопа до някои стари тайни и нечувана, архаична мощ, с чиято помощ е способен да неутрализира чуждата магия, докато в същото време

призовава древни демони и ги вселява в човешки тела за нарастващата си армия. Използва пръстени и нашийници от черен камък, чрез които демоните проникват в телата, и преследва някогашни магьосници, тъй като техните дарби улесняват задържането на тварите. — Истина, истина, истина... но не цялата истина. Спести му за Знаците и Ключовете на Уирда. За тях не би споделила нищо с Аробин. — По време на престоя ми в двореца срещнах няколко от обсебените мъже, хранеха се от силата и ставаха все по-могъщи с всеки изминал ден. А докато бях във Вендлин, се изправих лице в лице с един от генералите му, който бе пленен от обладан от демони принц с невъобразима мощ.

— Нарок — пророни замислено Аробин. Дори да беше ужасен или шокиран, лицето му не го издаде.

Елин кимна.

— Те поглъщат живота. Толкова всесилен принц може да изсмуче душата ти, да се храни с теб. — Тя преглътна и по езика й полепна същински страх. — Мъжете, за които говориш — онези командири, имат ли нашийници, или пръстени? — По ръцете на Каол не беше видяла нищо.

— Само пръстени — отговори Аробин. — Има ли разлика?

— Доколкото знам, само с нашийник може да се задържи истински принц, пръстените са за по-маломощни демони.

— Как ги убиваш?

— С огън — отвърна тя. — Успях да убия принцовете с огън.

— Хм. Но не с обикновен огън, предполагам. — Тя кимна утвърдително. — А ако носят пръстен?

— Пред очите ми убиха един такъв с меч в сърцето. — Каол бе убил Каин по този начин. Това й даваше надежда, но... — Онези с нашийниците навярно трябва да бъдат обезглавени.

— А хората, чиито тела са били превзети... свършено ли е с тях?

Умолителното, облекчено изражение на Нарок изплува пред очите й.

— Бих казала — да.

— Искам да заловиш един от тях и да ми го доведеш в Крепостта.

— Забрави — отсече тя. — И защо ти е?

— Надявам се да ми каже нещо полезно.

— Залови си го сам — тросна се тя. — На мен ми дай друга задача.

— Само ти си оцеляла след сблъсък с тези същества. — В погледа му нямаше нито капка състрадание. — Залови ми някой от тях при първа възможност. Тогава ще ти помогна да освободиш братовчед си.

Дори мисълта отново да се изправи пред някой от Валгите, макар и по-слаб...

— Първо ще спасим Едион и чак след това ще рискувам живота си, за да ти хвана демон.

И боговете да са им на помощ, ако Аробин осъзнае, че може да го контролира с амулета, който криеше някъде.

— Дадено — съгласи се той.

Колкото и глупаво да звучеше, не можа да възпре следващия си въпрос.

— И с каква цел го искаш?

— Това е моят град — пророни гърлено той. — И не ми харесва накъде вървят нещата. Всичко това вреди на вложенията ми, а и ми писна да слушам как гарваните кълват човешка плът ден и нощ.

Е, поне с това беше съгласна.

— Предприемач до мозъка на костите си, а?

Аробин не отлепяше сластния си поглед от нея.

— Всичко си има своя цена. — Докосна с меки, топли устни скулата ѝ. Тя опита да усмири трепета, който пробяга през тялото ѝ, и се наведе към него, за да прошепне в ухото ѝ: — Кажи ми как мога да изкупя вината си. Да пълзя по горещи въглени? Да спя на легло от пирони? Да се промуша с ножа си? Само кажи и ще го сторя. Но моля те, позволи ми да се грижа за теб както някога, преди... преди онази лудост да отрови сърцето ми. Накажи ми, изтезавай ме, пребий ме, но ми разреши да ти помогна. Стори само това, и светът ще е в краката ти.

Гърлото ѝ пресъхна и тя се отдръпна от него, за да погледне красивото му, аристократично лице, очите му, лъснали от тъга и хищнически устрем, който почти вкусваше. Ако Аробин знаеше за отношенията ѝ с Каол и бе извикал капитана тук... За да получи повече информация ли го беше направил, да я изпита, или за да затвърди влиянието си върху нея?

— Няма нищо, с което...

— Не, недей още — спря я той и отстъпи назад. — Не казвай нищо. Помисли по въпроса. Но те съветвам да се отбиеш до югоизточната част на тунелите още тази вечер. Там може да намериш човека, когото издирваш. — Тя задържа изражението на лицето си безизразно, отегчено дори. Аробин потегли към претъпканата зала, където тримата му асасини го очакваха в готовност, но пак обърна поглед към нея. — Щом ти си се променила толкова за две години, защо и аз да не съм?

После тръгна бавно измежду масите. Терн, Хардинг и Мулин закрачиха по петите му. Терн надникна към нея и направи същия груб жест, с който тя го удостои по-рано.

Но Елин не откъсваше очи от краля на асасините — елегантната му, авторитетна походка, воинското му тяло, прикрито в благороднически одежди.

Лъжец. Опитен, хитроумен лъжец.

В „Подземието“ имаше твърде много очи, за да избърше бузата си, където я гъделичкаше призрачният отпечатък от устните на Аробин, и да потърка ухото си, където още усещаше топлия му дъх.

Кучи син. Погледът ѝ обходи бойните ями от другата страна на пивницата, проститутките, изкарващи прехраната си с тежък труд, мъжете, които стопанисваха тази дупка и твърде дълго печелеха от кървища, тъга и болка. Почти виждаше Сам пред себе си — как се бие млад, силен и великолепен. Подръпна ръкавиците си. Много, много хора трябваше да си платят, преди да напусне Рифтхолд и да си върне трона. И заплащането започваше още сега. За щастие, беше в кръвожадно настроение.

Но всеки момент или Аробин щеше да ѝ погоди някой номер, или хората на адарланския крал щяха да проследят внимателните ѝ стъпки от пристанището дотук. Все някой щеше да я потърси — и то до секунди, ако съдеше по крясъците зад металната входна врата и последвалата ги пълна тишина. Поне тази част от плана ѝ оставаше непроменена. С Каол щеше да се занимава по-късно.

Взе една от медните монети, оставени от Аробин на масата, и се изплези първо на свирепия, безмилостен профил на краля от едната ѝ страна, после и на стръвния уивърн от другата. Ези — Аробин я беше предал отново. Тура — хората на краля. Желязната врата над

стълбището се отвори със страдалческо скърцане и хладният нощен въздух нахлу в пивницата.

Тя метна монетата с палец и вяла усмивка на лице.

Парата още се въртеше, когато четирима мъже с черни униформи и страховити оръжия изникнаха на върха на каменните стълби. Накрая тупна на масата и двукракият дракон лъсна под смътната светлина, а Елин Галантус вече беше готова за кръвопролития.

Едион Ашривер знаеше, че му предстои да срещне смъртта си — и то скоро. Не си правеше труда да се пазари с боговете. И бездруго досега не бяха отговаряли на молбите му.

В годините си на воин и генерал бе живял с мисълта, че ще умре по един или друг начин — за предпочитане на бойното поле в подвиг, който дълги години щяха да възпяват край лагерните огньовете.

Но не такава смърт го очакваше.

Или щяха да го екзекутират по време на някое зрелищно събитие, организирано специално в негова чест, или щеше да си пукне в тая воняща, влажна килия от инфекцията, която бавно, но сигурно унищожаваше тялото му.

Беше започнала като малка рана от едната страна на тялото му, придобита преди три седмици, докато се беше съпротивлявал на кръволака, убил Сорша. Успя да укрие от стражите кървавия разрез между ребрата си с надеждата, че ще умре или от кръвозагуба, или от инфекция, преди кралят да е имал възможност да го използва срещу Елин.

Елин. Екзекуцията му щеше да е капан за нея, примамка. А той нямаше намерение да го позволи.

Просто не беше очаквал да боли чак толкова.

Скриваше треската от презрително ухилените стражи, които го хранеха и пояха два пъти дневно, като се преструваше, че бавно потъва в мълчалива депресия, и ги залъгваше, че са успели да прекършат пресметливото, ругаещо животно.

Проклетите страхливци не смееха да се доближат до килията му и не забелязваха, че е спрял да се бори с веригите, които не му позволяваха да направи повече от няколко крачки. Не забелязваха, че вече почти не се изправя, освен по физиологични нужди. Подобен разпад не беше новост за тях.

Поне не му натрапиха от онези нашийници, макар че видя такъв до кралския престол в нощта, когато всичко отиде по дяволите. Можеше да се обзаложи, че нашийникът от Камъни на Уирда е

предвиден за сина на краля — и се молеше принцът да му се е опълчил.

Едион се намести върху леглото от плесенясало сено и едва сдържа вопъла си, когато болката избухна в ребрата му. Ставаше все по-зле и по-зле с всеки изминал ден. Рядката му елфическа кръв беше единственото нещо, което го държеше жив и се бореше отчаяно да го изцери, но скоро инфекцията щеше да надвие дори безсмъртната благодат във вените.

Щеше да е такова облекчение, такова блаженство да знае, че не могат да го използват срещу нея и че скоро ще види онези, които тайно бе съхранявал в натрошеното си сърце толкова години наред.

Затова преглъщаше треската, жестокото гадене и агонията. Скоро — съвсем скоро Смъртта щеше да го приветства.

Само се надяваше Смъртта да пристигне преди Елин.

В крайна сметка май се очертаваше да пролеят нейната кръв, осъзна Елин, докато препускаше по криволичещите улици на бедния квартал. Беше прибрала окървавените си кинжали в ножниците им, за да не оставя следа от алени капки след себе си.

Благодарение на месеците, прекарани в тичане из Камбрийските планини с Роуан, дишането ѝ оставаше стабилно, а съзнанието ѝ — бистро. Явно след сблъсъка с кожоходите, спасяването от древни същества с размерите на малки колиби и изпепеляването на четирима демонски принцове, двадесетте души по петите ѝ вече не можеха да я уплашат.

Но въпреки това ѝ причиняваха значително неудобство, което навярно нямаше да доведе до нищо хубаво за нея. От Каол нямаше и следа — никой от мъжете, влетели в пивницата, не спомена името му. Не ги познаваше, но веднага усети онова странно излъчване, което бележеше всички, имали допир с порочните Камъни на Уирда. Не видя нашийници и пръстени по тях, но отвътре бяха гнили.

Поне Аробин не я беше предал — само дето ѝ се струваше малко подозрително, че тъкмо си тръгна, и новата кралска гвардия, не щеш ли, успя да проследи лъкатушния ѝ път от пристанището дотук. Може би я поставяше на изпитание, за да провери дали способностите ѝ си оставаха задоволителни, преди да е приела предложението му. Докато се провираше напред през множеството тела, се питаше дали на асасинския главатар му беше хрумнало, че всичко, случило се тази вечер, представляваше изпитание и за самия него и че умишлено бе довела кралските хрътки в „Подземието“. Чудеше се колко ли ще се вбеси, като открие какво е останало от пивницата, която му носеше толкова много пари.

Именно тя пълнеше и хазните на хората, убили Сам — и то с огромно удоволствие. Колко жалко, че настоящият собственик на заведението, бивш служител на Рурк Фаран и търговец на женска плът и опиати, най-случайно се надяна на ножа ѝ. Неколкократно.

Елин остави „Подземието“ в окървавени руини, което всъщност беше проява на милост от нейна страна. Ако още разполагаше с магията си, навярно щеше да го превърне в пепелище. Само че магическите сили я бяха напуснали и независимо от месеците на сериозни тренировки, усещаше смъртното си тяло тежко и мудно, докато препускаше по поредната затънтена уличка. Широкият булевард, до който водеше обаче, беше твърде осветен и открит.

Тя свърна към една купчина счупени щайги и разнородни боклуци, струпана до стената на тухлена сграда и достатъчно висока, че ако се покатери по нея, да достигне прозореца на около метър над върха ѝ.

Забързаните стъпки и гневните крясъци я приближаваха. Проклетите стражи трябваше да летят като вятъра, за да дишат във врата ѝ през цялото време.

По дяволите!

Тя скочи върху щайгите и купчината се залюля под тежестта ѝ. Краката ѝ се движеха прецизно, ловко, балансирано. Една грешна стъпка и щеше да пропадне през гнилото дърво или да събори цялата планина от боклуци на земята. Щайгите степеняха под нея, но тя продължи да се изчаква все по-нагоре и по-нагоре, докато не достигна върха, откъдето скочи към изпъкналия перваз.

Пръстите ѝ изреваха от болка, впивайки се толкова силно в тухлата, че ноктите ѝ се счупиха под ръкавиците. Тя стисна зъби, набра се и прехвърли тялото си през отворения прозорец.

Позволи си да огледа тясната кухничка за момент — беше тъмна и спретната, а в малкото коридорче отвъд нея гореше свещ. Хвана дръжките на ножовете си и хукна към него, докато виковете от тясната уличка отдолу приближаваха все повече и повече.

Нечий дом — намираще се в нечий дом и водеше онези мъже след себе си. Спусна се по коридора и дървените греди на пода заскърцаха под ботушите ѝ.

Имаше две спални — и двете обитавани. Мамка му! Мамка му!

В първата на мръсни дюшеци се бяха проснали трима възрастни. Още трима спяха в съседната стая — жената се надигна в леглото си, когато Елин профуча по коридора.

— Не ставай — изсъска тя. Само това успя да каже, преди да достигне третата врата, затисната със стол под валчестата дръжка.

Така се предпазваха от крадци в бедните квартали.

Грабна стола и го запрати по стената на тесния коридор, където щеше да забави преследвачите ѝ поне с няколко секунди. После дръпна рязко вратата и мижавата ключалка се изтръгна от гнилото дърво с прашене. Накрая метна една сребърна монета през рамо, за да плати за щетите... и за по-здрава ключалка.

Озова се пред общо стълбище, чиито дървени стъпала бяха потъмнели и изгнили. Нямаше никакво осветление.

Мъжки гласове проехтяха опасно близо зад нея, а откъм дъното на стълбището долетя силен тропот.

Елин хукна нагоре по витата стълба. Вече чувстваше дъха си като парчета стъкло в дробовете. Като подмина третия етаж, стълбището започна да се стеснява и...

Блъсна капака на покрива, без да пази тишина. Мъжете вече знаеха къде е. Приятният нощен въздух я обгърна и тя загълта от него с пълно гърло, оглеждайки покрива и улиците отдолу. Задната беше твърде широка, булевардът отляво не вършеше работа, но... ето. Недалеч имаше канална шахта. Съветвам те да се отбиеш до югоизточната част на тунелите още тази вечер. Там може да намериш човека, когото издирваш.

Знаеше за кого говори Аробин. Още един малък подарък от него — поредният елемент от играта им.

Спусна се по водосточната тръба от едната страна на сградата с котешка ловкост. Над нея виковете се усилваха. Бяха достигнали покрива. Тя скочи в локва с отчетлива миризма на пикня и хукна още докато костите ѝ трепереха от сблъсъка със земята.

Като наближи шахтата, падна на колене и пролази последните няколко метра до металната решетка, която отвори с едно тихо, бързо и сърчно движение.

За щастие, каналът отдолу беше празен. Смрадта обаче я нападна мигновено и тя едва сдържа импулса си да повърне.

Когато стражите надникнаха от ръба на покрива, нея вече я нямаше.

* * *

Елин ненавиждаше каналите.

Не защото бяха мръсни, вонящи и пълни с гнусни твари. Всъщност ѝ предлагаша доста удобен начин да се придвижва незабелязано из Рифтхолд.

Намрази ги, откакто един телохранител, чийто господар планираше да я убие, я завърза там и я остави да умре. Каналите се наводниха и след като успя да освободи крайниците си, преплува — да, преплува — зловонната вода до изхода. Но той се оказа затворен. Чист късмет беше, че Сам успя да я спаси, но не и преди Елин да се нагълта с предостатъчно канална мръсотия.

Почувства се чиста чак след дни и незнайно колко вани. И безкрайно повръщане.

Затова, щом слезе в канала и дръпна решетката над себе си, усети, че за пръв път тази вечер ръцете ѝ треперят. Насили се да превъзмогне страха и пое с наострени уши през огрените от смътна лунна светлина тунели.

Тунелът в югоизточна посока беше голям и дъвен, един от основните ръкави на канализационната система. Навярно съществуваше още от времето, когато Гавин Хавилиард бе решил да изгради столицата по течението на Ейвъри. От време на време спираше да се послуша, ала от преследвачите ѝ нямаше и следа.

След малко се озова пред четири тунела, които се пресичаха, и забави крачка, хващайки дръжките на кинжалите. Първите два бяха най-безопасни, третият — онзи, който щеше да я срещне с капитана, ако се беше отправил към двореца, — беше по-тъмен, но пък широк. А четвъртият... четвъртият водеше на югоизток.

Нямаше нужда от елфическите си способности, за да разбере, че мракът, пропилил югоизточния тунел, не беше най-обикновена липса на светлина. Лунните лъчи, проникващи откъм уличните решетки, не преминаваха през него. От дълбините му не се чуваха никакви звуци, дори топуркането на плъхове.

Поредният трик на Аробин — или пък беше подарък? Смътните звуци, които преследваше от самото начало, идваха оттук. Дирите обаче секваха.

Доближи се с тихи, котешки стъпки до линията, където вялата светлина преминаваше в непрогледна тъмнина. Взе едно камъче и го захвърли в пълния мрак.

Не се долови очакваният тропот от сблъсъка му със земята.

— На твое място не бих рискувала.

Елин се обърна към хладния женски глас и килна ножовете си в по-удобен за вадене ъгъл.

Закачулената телохранителка от „Подземието“ стоеше облегната на стената на двадесетина крачки от нея.

Е, поне единият от тях беше тук. А що се отнасяше до Каол...

Елин тръгна към нея с изваден нож, отчитайки всяка подробност от вида ѝ.

— Аз пък не бих те посъветвала да се прокрадваш така зад непознати хора в каналите.

Като я наближи, жената вдигна ръце пред себе си — фини, но белязани. Кожата им изглеждаше загоряла от слънцето дори под восъчното сияние на уличните лампи над тях. Щом беше успяла да се промъкне толкова близо до нея, значи имаше опит в боя, шпионството или и в двете. Естествено, че имаше опит. Нали Каол ѝ беше поверил кожата си в пивницата. Но защо не го виждаше сега.

— Долнопробни бордеи и зловонни канали — рече Елин, без да сваля ножовете. — Приказен живот водиш, а?

Младата жена се отлепи от стената и мастиленочерната ѝ коса се люшна под сенките на голямата качулка.

— Не всички имаме щастието да работим за краля, шампионе.

В този момент я разпозна. Въпросът беше дали е казала на Каол и къде е той.

— И мога ли да попитам защо е рисковано да хвърлям камъни в тунела?

Телохранителката посочи тунела зад себе си — осветен и просторен.

— Ела с мен.

Елин се засмя.

— Ще трябва да се постарая малко повече.

Стройната жена пристъпи към нея и лунните лъчи озариха покритото ѝ с качулка лице — красиво, макар и намръщено. Навярно беше с две-три години по-голяма от нея.

— Преследват те двадесет стражи — подхвана с безизразен глас непознатата — и имат достатъчно акъл да слязат тук в най-скоро време. Съветвам те да тръгнеш с мен.

Елин се изкуши да я посъветва да върви по дяволите, но вместо това ѝ се усмихна.

— Как ме намери? — Не че я интересуваше, просто искаше да я опознае още малко.

— Случайно. Тази вечер съм на патрул и като излязох на улицата, видях новите ти приятелчета. Обикновено, засечем ли човек из каналите, първо удряме, после питаме.

— И кои сте „вие“? — попита любезно Елин.

Жената просто тръгна по осветения тунел, без да обръща внимание на ножовете в ръце ѝ. Ясно, арогантна и глупава.

— Можеш да тръгнеш с мен, шампионе, и да научиш някои полезни неща или да останеш тук и да видиш какво е събудил камъкът ти.

Елин претегли думите ѝ, както и случките от изминалата нощ. По гръбнака ѝ полази студена тръпка, ала реши да последва телохранителката, прибирайки кинжалите в ножниците им.

Докато крачеха през каналната мръсотия, Елин се възползва от тишината, за да възвърне силите си.

Жената свърна с бързи, плавни стъпки по друг тунел, а после и по още един.

Елин вписваше всеки завой, всяка отличителна черта, всяка решетка в мисловната си карта.

— Как ме разпозна? — попита накрая Елин.

— Виждала съм те из града преди няколко месеца. В „Подземието“ не те познах веднага заради червената коса.

Елин я наблюдаваше с ъгълчето на окото си. Може би не знаеше кой всъщност е Каол. Нищо чудно да е използвал друго име пред нея, макар и непознатата да твърдеше, че е наясно какво търси Елин в каналите.

— Защо те преследват стражите? — попита жената със спокоен глас. — Защото и те са те разпознали или заради боя, който цяла вечер чакаш да спретнеш в пивницата?

Точка за телохранителката.

— Ти кажи. За капитан Уестфол ли работят стражите?

Тя се изсмя тихо.

— Не, онези стражи не са под негово командване.

Елин успя да прикрие облекчението си, макар че в черепа ѝ задрънчаха още хиляди въпроси.

Ботушите ѝ смачкаха нещо съмнително меко и тя потрепери едва осезаемо.

Жената спря пред входа на поредния дълъг тунел, чиято първа половина беше осветена от лунните лъчи, проникващи през уличните решетки. Неестествена тъма обгръщаше далечния му край. Елин надникна към мрака с неподвижната стойка на дебнеш хищник. Тишина. Абсолютна тишина.

— Оттук — обяви телохранилката, доближавайки издигнатата каменна пътека, вградена в едната стена на тунела.

Глупачката ѝ обърна гръб. Дори не видя как Елин изважда един от ножовете си.

Твърде далеч бяха стигнали.

Жената вдигна грациозно дългия си крак и стъпи на малкото хлъзгаво стълбище, водещо към каменната пътека. Елин прецени разстоянието до най-близките изходи и дълбочината на поточето от мръсни води, шуртящо в центъра на тунела.

Беше достатъчно дълбоко да погълне човешко тяло, ако се стигнеше дотам. Тя се промъкна зад жената толкова близо, сякаш бяха любовници, и притисна острието на кинжала си към гърлото ѝ.

— Имаш право на едно изречение — прошепна Елин в ухото на телохранителката, впивайки ножа още по-надълбоко в кожата на врата ѝ. — Едно изречение, с което да ме убедиш да не проливам кръвта ти по земята.

Жената слезе от стъпалото и не прояви глупостта да посегне към скритите оръжия на хълбоците си. Така или иначе не можеше да ги достигне в това си положение. Тя преглътна и гръклянт ѝ подскочи под острието на кинжала.

— Водя те при капитана.

Елин притисна ножа още повече към гладката ѝ кожа.

— Не звучи толкова примамливо за човек, допрял оръжие до гърлото ти.

— Преди три седмици той изостави поста си в двореца и избяга. За да се присъедини към каузата ни. Бунтовническата кауза.

Коленете на Елин заплашиха да се подвият.

Беше пропуснала да включи бунтовниците в плана си, но и те имаха да разчистват сметки с нея след убийството на Арчър Фин миналата зима. Дори Каол да работеше с тях.

Потуши мисълта, преди да я е връхлетяла с пълна сила.

— А принцът?

— Жив е, но още се намира в двореца — обясни шепнешком бунтовницата. — Достатъчно ли ти е да свалиш ножа?

Да. Не. Щом Каол сътрудничеса на бунтовниците... Елин насочи ножа надолу и отстъпи назад към петното лунна светлина, изливащо се от решетката над тях. Бунтовницата се завъртя и посегна към един от своите ножове. Елин изцъка с език. Пръстите на жената спряха върху лъснатата дръжка.

— Така ли ми се отплащаш, задето те поцадих? — Елин свали качулката си. — Не разбирам защо се изненадвам.

Бунтовницата пусна ножа си и махна собствената си качулка, разкривайки красивото си, загоряло лице — сериозно и лишено от

всякакъв страх. Тъмните ѝ очи се впиха изпитателно в Елин. Съюзник или враг беше?

— Обясни ми защо си тук — подхвана тихо бунтовницата. — Капитанът твърди, че си на наша страна. Но тази вечер се скри от него в „Подземието“.

Елин скръсти ръце и облегна гръб на влажната каменна стена зад себе си.

— Първо ми се иска да чуя името ти.

— Името ми не те засяга.

Елин вдигна вежда.

— Чакаш отговори от мен, но отказваш да отвърщаш на моите въпроси. Нищо чудно, че капитанът не те взе със себе си на срещата. Трудно е да играеш играта, без да знаеш правилата ѝ.

— Чух какво се е случило през зимата. Проникнала си в склада и си изтребила много наши хора. Заклала си цял куп бунтовници... мои приятели. — Безизразната маска на спокойствието не напусна лицето ѝ нито за миг. — А сега се очаква да повярвам, че през цялото време си била на наша страна. Имам причина да си мълча.

— Не ти ли се струва редно да отмъстя на хората, отвлекли и пребили приятелите ми? — пророни спокойно Елин. — Да откликна с насилие, когато заплашат да ги убият? Да изкормя себичното нищожество, заради което убиха скъпия ми приятел? — Тя се отблъсна от стената и тръгна към бунтовницата. — Искаш да се извиня? Да ти падна на колене заради случилото се? — Лицето на жената не издаваше нищо — или защото бе добре тренирана, или от откровено бездушие. Елин изсумтя. — Така си и помислих. Затова ти предлагам да ме заведеш при капитана и да ми спестиш нравоученията.

Жената погледна към мрака и поклати леко глава.

— Ако не ме беше заплашила с ножа си, вече щеше да знаеш, че сме пристигнали. — Тя посочи тунела пред тях. — Добре дошла.

На Елин ѝ хрумна да я тръшне върху мръсната, влажна стена, за да ѝ напомни, че разговаря с кралския шампион, но в този момент откъм мрака долетя насечено дишане. Човешко дишане... и шепот.

Тропот от ботуши по каменния под и още шепот — непознати гласове нареждаха приглушено „побързай“ и „по-тихо“... и...

Мускулите на Елин се сковаха, когато мъжки глас изсъска:

— Имаме двадесет минути. Размърдайте се.

Познаваше този глас.

Въпреки това остана смаяна, когато Каол Уестфол изникна от тъмнината в дъното на тунела. Със спътника му прикрепяха помежду си немощен, дръглив мъж. Четвърти човек вървеше зад тях и пазеше гърбовете им.

Дори от разстояние очите на капитана се приковаха в Елин.

Не се усмихна.

Ранените бяха общо двама — онзи между Каол и спътника му и още един между двама непознати мъже. Трима други — двама мъже и една жена — крачеха след тях.

Не обърнаха особено внимание на бунтовницата. Техен човек. Елин отвърна на всеки от вперените погледи, докато групата минаваше забързано покрай нея с извадени оръжия. Всичките бяха изцапани с червена и черна кръв — и двата вида познаваше отлично. А ранените...

Познаваше и този изнемощял, изпит вид. Мъртвешката бледност по лицата им. Не беше достигнала навреме пострадалите във Вендлин. Каол и спътниците му обаче бяха успели да измъкнат тези двамата. Стомахът ѝ се преобърна. Ясно — младата жена до нея бе изпратена напред да провери терена, да се увери, че има безопасен път за спасителната им операция.

Стражите в града не бяха покварени само от обикновени Валги, както предполагаше Аробин.

Не, наоколо върлуваше поне един валгски принц. И то в тези тунели, ако съдеше по неестествената тъмнина. По дяволите! А Каол беше...

Каол спря и изчака един от другарите му да поеме ранения. После zakрачи напред. Деляха ги само пет метра. Четири. Три. От ъгълчето на устата му се стичаше кръв и долната му устна беше сцепена. Бяха се били...

— Обясни ми — прошепна на жената до себе си.

— Не е моя работа — отвърна тя.

Елин не продължи да настоява. Каол вече стоеше отпред и гледаше с широки бронзови очи кръвта по нея.

— Пострадала ли си? — попита с дрезгав глас.

Тя поклати мълчаливо глава. О, богове. О, богове. Сега, когато виждаше чертите му извън сянката на голямата качулка, се уверяваше, че си е същият, какъвто го помнеше — мъжественото му, изпечено лице изглеждаше малко изпито и занемарено, но в него разпознаваше

стария Каол. Мъжът, когото бе обикнала, преди... преди всичко да се промени.

Представяла си беше този момент толкова пъти — какво ще му каже, какво ще направи, какво ще изпита.

Тънък бял белег прорязваше бузата му. Нейно дело. Беше опитала да го убие в нощта, когато Нехемия умря.

И най-вероятно щеше да успее. Ако Дориан не я беше спрял. Още тогава проумя, че постъпката на Каол завинаги бе разсякла връзката помежду им. Такова нещо не можеше да забрави, да му прости. Мълчаливият ѝ отговор като че ли стигаше на капитана. Погледът му отскочи към жената до нея — пратеницата му. Неговата пратеница. Сякаш той командваше цялата група.

— Пътят напред е чист. Придържайте се към източните тунели — посъветва тя. Каол кимна.

— Вървете — нареди на останалите, които вече го достигаха. — Ще ви настигна. — В гласа му нямаше колебание, нито мекота. Сякаш го беше правил стотици пъти. Те продължиха безмълвно напред, хвърляйки погледи към Елин, докато минаваха покрай тях. Само младата жена остана. Да я наблюдава.

— Несрин — изрече името ѝ като заповед Каол.

Несрин си взираше в Елин — анализираше я, опитваше да прочете мислите ѝ. Елин ѝ се усмихна лениво.

— Фалик — изръмжа капитанът и жената плъзна потъмнелите си очи към него.

Ако фамилията ѝ не издаваше произхода ѝ, то очите ѝ, леко вирнати в ъгълчетата и подчертани с чернило, разкриваха, че поне един от родителите ѝ произхождаше от Южния континент. Интересното беше, че бунтовницата не опитваше да прикрие корените си, носеше чернило дори по време на мисия, независимо от строгите мерки на Рифтхолд спрямо преселниците. Каол кимна с брадичка към техните отдалечаващи се придружители. — Върви към пристанището.

— По-разумно е някой от нас да остане с теб — отвърна тя с типичния си равнодушен и нетрепващ глас.

— Помогни им да стигнат до пристанището, после се връщай в занаятчийския квартал. Гарнизонният ще забележи, ако закъснееш.

Несрин премери Елин с каменен поглед.

— Как можеш да си сигурен, че не идва по негова заповед?

Елин знаеше за кого говори. Намигна ѝ подигравателно.

— Ако идвах по заповед на краля, Несрин Фалик, вече нямаше да си сред живите.

По лицето на жената не се появи нито усмивка, нито страх. Като нищо можеше да надвие Роуан по студенокръвност.

— Утре по залез-слънце — нареди ѝ с остър тон Каол. Тя го изгледа свирепо и тръгна с изопнат гръб към тунела. Движеше се като вода.

— Върви и ти — подкани го Елин със стържещ глас. — Върви, помогни им. — Или каквото друго правеше.

Окървавената уста на Каол се стегна в тънка линия.

— Така и ще сторя. Но след малко.

Не я покани да се присъедини към тях. Може би тя трябваше да предложи помощта си.

— Върна се — пророни той. Косата му беше по-дълга, по-занемарена от последната им среща преди месеци. — Това е... Едион... това е капан...

— Знам за Едион. — О, богове, какво можеше да му каже.

Каол кимна отнесено и примигна.

— Изглеждаш... променена.

Тя пипна червената си коса.

— Очевидно.

— Не — отрече той и направи стъпка напред. Само една. — Говоря за лицето ти.

Стойката ти. Просто... — Поклати глава и надникна към тъмнината, от която току-що бяха излезли. — Ела с мен.

Тя го последва. Вървеше бързо, устремено. От другата посока се чуваха ускорените стъпки на спътниците му.

Всички думи, които бе искала да му каже, напиреха в главата ѝ, но тя ги потисна още само за момент.

Обичам те — това ѝ каза в деня на заминаването ѝ.

Нейният отговор — Съжалявам.

— Спасителна операция? — попита тя, надничайки през рамо. Никой не ги следваше.

Каол изръмжа утвърдително.

— Някогашните магьосници отново са подложени на гонения. Новите стражи на краля ги държат в тунелите, докато не дойде време

за секирата. Тъмнината им харесва, като че ли им вдъхва живот.

— Защо не в затворите? — И те бяха достатъчно тъмни, дори за Валгите.

— Прекалено много хора има там. А не искат никой да вижда какво причиняват на пленниците си преди екзекуциите.

Ледена тръпка полази по гръбнака ѝ.

— Носят ли черни пръстени? — Той кимна. Сърцето ѝ едва не спря. — Не ме е грижа колко водят в тунелите. Недей да ходиш там повече.

Каол се засмя.

— Изключено. Спасяваме ги, защото само ние го умеем.

Из канализацията се разнесе миризма на солена вода. Ако броеше правилно завоите, приближаваха Ейвъри.

— Обясни ми.

— Не обръщат внимание на обикновените хора, само на онези с магическо потекло. Дори латентните преносители на магия. — Той погледна косо. — Затова изпратих Рен на север, за да го изведе от града.

Елин се препъна в един камък.

— Рен... Алсбрук?

Каол кимна бавно.

Земята се разтреса под краката ѝ. Рен Алсбрук. Още една рожба на Терасен.

Жив. Жив.

— Благодарение на Рен разбрахме какво става — продължи Каол. — Проникнахме в една от бърлогите им. Всички впиха очи в него. Нас с Несрин ни пренебрегнаха напълно. Едва се измъкнахме. Още на следващия ден го изпратих в Терасен.

За да събере тамошните бунтовници. Изобщо не му се искаше да тръгва, повярвай ми.

Интересно. Интересно и съвършено безумно.

— Онези неща са демони. Валги. И...

— Изсмукват живота ти, хранят се с душата ти, а накрая те екзекутират публично?

— Това не е шега — озъби се Елин.

Алчните ръце на валгските принцове, хранещи се от нея, още я преследваха в сънищата ѝ. Всеки път се будеше с писък и търсеше

елфическия воин, който беше далеч от нея, за да ѝ напомни, че са оцелели, измъкнали са им се.

— Знам, че не е — увери я Каол. Очите му отскочиха към дръжката на Голдрин, която се подаваше иззад рамото ѝ. — Нов меч?

Тя кимна. Помежду им вече имаше по-малко от метър — метър и месеци на тъга и омраза. Месеци на лазене в бездната, в която той я беше бутнал. Но сега... сега едва се сдържаше да не му се извини. Не за белега по лицето му, а за това, че сърцето ѝ бе оздравяло — все още напукано тук-там, но оздравяло — и той... нямаше място в него. Не и както някога.

— Разбрал си коя съм — пророни тя, съзнавайки колко се отдалечаваха съмишлениците му.

— В деня, когато ме напусна.

Очите ѝ обходиха тъмнината зад тях. Засега нямаше никого.

Той не пристъпи към нея — като че ли нямаше никакво желание да я прегърне или целуне, или дори да я докосне. Бунтовниците свърнаха в един по-малък тунел, който водеше право към порутеното пристанище в бедняшкия квартал.

— Измъкнах Лапичка — обяви Каол след миг мълчание.

Елин опита да прикрие вълнението си.

— Къде е?

— В безопасност. Бащата на Несрин държи няколко успешни пекарни в Рифтхолд и изкарва достатъчно, за да си подсигури извънградска вила в полите на планината. Обеща, че служителите му ще се грижат тайно за нея. Май ѝ е доста забавно да тормози овцете. И... съжалявам, че не можах да я задържа тук, но всичкото това лаене...

— Разбирам — прошепна тя. — Благодаря ти. — После килна глава настрани. — Дъщерята на земевладелец е станала бунтовница?

— Несрин е в градската стража против волята на баща си. Познаваме я от години.

Това не отговаряше на въпроса ѝ.

— И може да ѝ се има доверие?

— Както ти сама каза, всички вече щяхме да сме мъртви, ако изпълняваше заповеди на краля.

— Да.

Елин преглътна сухо, прибра кинжалите в ножниците им и свали ръкавиците си... само и само да се занимава с нещо. Тогава обаче Каол видя празния пръст, където някога бе стоял пръстенът с аметист, подарък от него. Кожата ѝ беше напоена с кръвта, просмукала се през плата на ръкавиците — червена и черна, воняща на смърт.

Каол впери поглед в празното място, а когато очите му отново се вдигнаха към нейните, дъхът ѝ пресекна. Той спря пред входа на тесния тунел. Тук се разделяха. Явно не искаше да го следва по-натам.

— Имам много да ти казвам — обади се преди него тя. — Но май предпочитам първо да чуя твоята история. Как си се озовал тук, какво се е случило с Дориан.

И Едион. Всичко. — Защо тази вечер имаше среща с Аробин.

Крехката топлина по лицето му отстъпи място на студена, решителна гримаса — и сърцето ѝ се пропука леко. Очевидно историята му нямаше да е приятна.

Сега обаче каза само:

— Чакай ме след четиридесет минути — и ѝ даде един адрес в бедняшкия квартал. — Първо трябва да си свърша работата. Не изчака отговора ѝ, а направо хукна по тунела след приятелите си.

Елин все пак го последва.

* * *

Елин клечеше на един покрив и оглеждаше пристанището, когато Каол и спътниците му приближиха малката лодка. Моряците не смееха да пуснат котва, само я вързаха за един от изгнилите колове, колкото бунтовниците да им предадат изнемощелите жертви. После загребах с всички сили по тъмните извивки на Ейвъри, навярно към някой по-голям кораб при устието ѝ.

Каол даде бързи нареждания на бунтовниците, след което Несрин го дръпна настрана. Двамата проведоха кратък, отривист спор за нещо, после капитанът тръгна сам, а Несрин и останалите се отправиха в обратната посока, без дори да погледнат назад.

Каол извървя една пресечка, а на следващата Елин се спусна тихо до него. Той дори не потрепна.

— Трябваше да се досетя.

— Да, трябваше.

Капитанът стегна челюсти, но продължи да върви.

Елин плъзна поглед по спящите нощни улици. Няколко дрипави хлапаци профучаха край тях и ѝ стана чудно дали не са наемници на Аробин и нямаше ли да му докладват, че са я видели на няколко пресечки от някогашния ѝ дом. Не смяташе за нужно да крие от него действията си — и бездруго не искаше.

Тукашните къщи бяха разнебитени, но не и напълно рухнали. Работническите семейства явно полагаха грижи за тях. Като се имаше предвид близостта им до реката, навярно ги обитаваха рибари, пристанищни работници и дори роби, чиито господари им плащаха наема. В картината нямаше нищо обезпокоително — нито скитници, нито сводници, нито дребни джебчии.

Напротив — даже изглеждаше идилично... за бедняшки квартал поне.

— Няма да те зарадвам с историята си — подхвана накрая капитанът.

* * *

Елин остави Каол да говори, докато вървяха през бедняшкия квартал, а сърцето ѝ се късаше с всяка негова дума.

Разказа ѝ за запознанството си с Едион и работата си с него, а после и за това как кралят бе заловил братовчед ѝ и бе подложил Дориан на разпит. Едва се сдържа да не го разтърси и да го попита как бе могъл да постъпи така безразсъдно и глупаво, да реагира толкова късно.

Тогава Каол стигна до обезглавяването на Сорша и думите започнаха да излизат по-тихо, по-насечено от устните му.

Чак сега научаваше името на лечителката, колкото и пъти да я беше шила и съживявала. А Дориан я бе загубил завинаги... Елин преглътна тежко.

Разказът ставаше все по-горчив.

Каол ѝ сподели как Дориан го е измъкнал от двореца. Беше жертвал себе си, разкривайки силите си на краля. Тялото ѝ трепереше толкова неудържимо, че пъкна ръце в джобовете си и стисна устни, за

да заключи думите си. Но те продължиха да танцуват в черепа ѝ, да се въртят във вихрени кръгове.

Трябваше да изведеш Дориан и Сорша от двореца още в деня, когато кралят обезглави онези роби. Никаква поука ли не си взе от смъртта на Нехемия?

Наистина ли си въобразяваше, че можеш да спечелиш с незасегнато достойнство, без никаква саможертва? Не биваше да го оставяш там. Защо му позволи да се изправи сам срещу краля? Как можа, как можа, как можа?

Скръбта в очите на Каол я караше да немее.

Като приключи с разказа си, тя вдиша дълбоко, за да овладее гнева, разочарованието и смайването си. Извървяха цели три пресечки, преди да си върне здравия разум.

Яростта и сълзите нямаше да са ѝ от полза. Плановете ѝ се променяха отново, но този път по-малко. Все още можеше да спаси Едион и да вземе Ключа на Уирда. Изопна рамене. Наближаваха някогашното ѝ жилище.

Поне имаше къде да се покрие, стига Аробин да не беше продал помещението. Но в такъв случай несъмнено щеше да ѝ го натякне, а може би искаше сама да открие, че вече има нов собственик. Обичаше да ѝ поднася подобни изненади.

— И сега си сътрудничиш с бунтовниците — пророни накрая. — Или по-скоро ги командваш.

— Няколко души си поделяме командването. Аз отговарям за бедняшкия квартал и пристанището, останалите части на града са поверени на други хора. Срещаме се възможно най-често. Несрин и няколко от колегите ѝ поддържат връзка с мои хора, главно с Рес и Бруло. Дватама търсят начин да измъкнат Дориан. И Едион.

Но кралската тъмница е недостъпна, а и тайните тунели са под наблюдение. Тази вечер се престашихме да влезем в бърлогата им, защото Рес ни уведоми, че в двореца имало голяма среща. Само дето бяха оставили повече пазачи, отколкото очаквахме.

Нямаше начин да проникнат в двореца — освен ако не приемеше помощта на Аробин. Още едно важно решение. Но щеше да го остави за утре.

— Какво си чул за Дориан след бягството ти от двореца?

В бронзовите му очи проблесна срам. Ала наистина беше избягал. Оставяйки Дориан в ръцете на баща му.

Елин стисна юмруци, за да не разбие главата му в близката тухлена стена. Как бе могъл да служи на онова чудовище? Защо не беше убил краля при първа възможност?

Надяваше се каквото и да му е сторил баща му, каквото и наказание да е изтърпял, принцът да съзнава, че не само той скърби по Сорша. А след като го спасеше, когато бе готов да я изслуша, щеше да го увери, че разбира мъката му и че болезнената загуба щеше да го измъчва дълго, безпощадно, но рано или късно щеше да се измъкне от хватката ѝ. И тогава суровата му магия, свободна, за разлика от нейната... щеше да им помогне в сразяването на Валгите.

— Кралят не го е наказал публично — обясни Каол. — Дори не го държи под ключ.

Доколкото знаем, Дориан все още посещава дворецовите събития и ще присъства на тържеството с главна атракция езекуцията на Едион.

Едион... о, Едион. Той знаеше коя е, както и в що за човек се е превърнала, но дали щеше да я заплуе в лицето? Интересуваше я единствено да го спаси, да го измъкне от онова проклето място.

— И така, Рес и Бруло ни съдействат от двореца, а ние наблюдаваме крепостните стени — продължи Каол. — Разправят, че Дориан се държал нормално, но изглеждал някак... студен, отнесен. Разбираемо след случилото се със Сорша...

— Виждали ли са го да носи черен пръстен?

Каол потрепери.

— Не, не е пръстен. — В тона на гласа му имаше нещо, заради което ѝ се прииска да не чува следващите му думи. — Един от шпионите ни твърди, че носел вито украшение от черен камък около врата си.

Нашийник от Камъни на Уирда.

За момент Елин можеше единствено да се взира в Каол. Околните сгради сякаш я притискаха, а под калдъръма зейваше гигантска пропаст, за да я погълне цялата.

— Пребледня — обади се Каол, но не посегна към нея.

Хубаво. Не можеше да е напълно сигурна, че ще понесе допира му, без да съдере лицето му с нокти.

Вдиша дълбоко. Съдбата на Дориан не биваше да я покрусил напълно... поне засега.

— Каол, не знам какво да кажа... за Дориан, за Сорша, за Едион. За това, че те виждам точно тук.

— Тя посочи с ръка мизерията край тях.

— Просто ми разкажи какво си преживяла през всичките тези месеци.

И тя му разказа. Сподели му какво ѝ се бе случило в Терасен преди десет години, а после и за неволите си във Вендлин. Като стигна до частта за валгските принцове, не му разкри за нашийниците, защото... защото и бездруго изглеждаше зле. Не му каза и за третия от Ключовете на Уирда — а само това, че Аробин е откраднал Амулета на Оринт и тя си го иска обратно.

— Е, вече знаеш защо съм тук, какво съм сторила и какво възнамерявам да сторя.

Каол се умълча за цяла пресечка. Нито веднъж не се беше усмихнал от началото на срещата им.

Когато най-сетне посрещна погледа ѝ със стиснати в тънка линия устни, Елин не видя почти нищо от стража, когото някога бе обикнала.

— Значи дошла си сама.

— Казах на Роуан, че ще е по-безопасно за него да остане във Вендлин.

— Не — отговори леко остро той, извъръщайки лице към улицата пред тях. — Имам предвид, че си дошла без армия. Без съюзници. Върнала си се с празни ръце.

С празни ръце.

— Не знам какво си очаквал. Ти... ти ме изпрати във Вендлин. Ако си искал да се върна с армия, е трябвало да ми го кажеш.

— Изпратих те там за твое добро, за да те отдалеча от краля. А щом осъзнах коя си всъщност, съвсем логично предположих, че ще хукнеш към братовчедите си, към Майев...

— Не чу ли какво ти разказах току-що? За Майев? Семейство Ашривер са ѝ изцяло подчинени. Ако тя не им позволи да изпратят помощ, просто няма да го направят.

— Дори не си опитала. — Той спря до един безлюден ъгъл. — Щом братовчед ти Галан го бива в минаването през блокади...

— Братовчед ми Галан не е твоя работа. Можеш ли изобщо да си представиш какво съм преживяла?

— А ти можеш ли да си представиш какво ни беше тук? Какво се случи с мен... с Дориан, докато ти си си играла с магия и си се шляла с елфическия си принц?

Какво се случва всеки божи ден в града ни? Защото лудориите ти във Вендлин може да са причината за всичко това.

Всяка дума я пронизваше като меч. Да... да, може би, но...

— Лудориите ми?

— Ако не беше парадирала така драматично с победата си над Нарок, крещейки в лицето на краля, че се завръщаш, никога нямаше да ни извика в онази зала...

— Нямах право да ме обвиняваш за това. За неговите действия.

Тя стисна юмруци и го погледна, взря се в белега, който винаги щеше да ѝ напомня за постъпката му, за онова, което не можеше да му прости.

— Тогава за какво имам право да те обвинявам? — попита Каол и потегли с бързи, отмерени стъпки. — Съществува ли такава нещца?

Едва ли говореше сериозно. Изключено.

— Търсиш за какво да ме обвиниш? Какво ще кажеш за погрома над кралствата?

За потъпкването на магията?

— Поне за второто — процеди той през зъби — знам със сигурност, че не е твое дело.

Тя спря отново.

— Какво каза?

Раменете му се стегнаха. И толкова ѝ стигаше да разбере, че бе имал намерение да запази последното в тайна. Не от Селена, някогашната си приятелка и любовница, а от Елин, кралица на Терасен. Заплаха. Каквато и информация да имаше за магията, не бе възнамерявал да ѝ я разкрива.

— Какво точно си научил за магията, Каол? — попита тихо Елин.

Той не отвърна.

— Кажи ми.

Той поклати глава, потънал в сянката между две улични лампи.

— Не. Забрави. Не и при положение че си толкова непредсказуема.

Непредсказуема. Май беше за добро, че тук не вирееше магия, защото в противен случай вероятно щеше да превърне улиците в реки от лава, само и само да му демонстрира колко предсказуема беше всъщност.

— Намерил си начин да я освобождаваш, нали? Знаеш как става. Каол не опита да отрече.

— Освобождаването на магията би довело единствено до хаос, би влошило нещата. Навярно би улеснило лова на магьосниците.

— По всяка вероятност ще съжаляваш за последните си думи, щом изслушаш разказа ми докрай — изсъска тя, пламнала от гняв. Говореше тихо, за да не чуе някой случаен минавач. — Нека ти обясня каква е ролята на каменния нашийник около врата на Дориан и тогава ще видим дали ще си толкова неразговорлив, дали ще продължаваш да омаловажаваш работата ми от последните месеци. — С всяка нейна дума лицето му преbledняваше все повече и повече. Една малка, злобна частица от нея се любуваше скришом на недоумението му. — Преследват магьосниците, защото се хранят със силата в кръвта им. Онези, които не стават за приемници на валгски демони, просто изсмукват докрай. Или, ако съдя по новото любимо развлечение в Рифтхолд, просто ги ексутират, за да всяват страх у народа. После изпиват жадно страха, мъката и отчаянието. Действат им като вино. По-слабите Валги обсебват телата на смъртните с помощта на онези черни пръстени. Но обществото им — да, имат си цяло общество — се подрежда в йерархия също като нашето. И принцовете им нямат търпение да завземат света ни. Затова кралят използва нашийници. Черни нашийници от Камъните на Уирда. — Струваше й се, че Каол не диша. — Нашийниците са по-силни, помагат на демоните да се задържат в чужди тела, за да поглъщат душата и силата на човека. Нарок беше обсебен от демон. Накрая ме умоляваше да го убия. Само аз можех. Сблъсквала съм се с невъобразими чудовища. Единствено с огън и обезглавяване ги надвивахме. Разбираш ли сега? — завърши Елин. — Като се имат предвид дарбите ми, май ще ти е от полза да ми кажеш всичко, което знаеш.

Няма да се учудя, ако аз съм единственият човек, способен да освободи Дориан или поне да го избави от страданията. Ако изобщо е останало нещо от него. — Последните думи горчаха ужасно.

Каол поклати глава. Веднъж. Два пъти. И навярно щеше да го съжали заради скръбта и отчаянието по лицето му, докато не каза:

— Хрумна ли ти въобще да ни предупредиш? Да споделиш поне с някого за нашийниците на краля?

Сякаш я заля с кофа ледена вода. Тя примигна насреща му. Можеше да ги предупреди... или поне да опита. Но щеше да се хули за това по-късно.

— Няма значение — отвърна в крайна сметка. — Единственото важно нещо в момента е да помогнем на Едион и Дориан.

— С теб вече не ни свързва нищо. — Той свали огърлицата от врата си и ѝ я хвърли. Окото на Елена просветна под уличните лампи. Тя го хвана с една ръка и усети топлината на метала в дланта си. Дори не го погледна, а направо го пхна в джоба си. Той продължи: — От много време е така, Селена...

— Вече се казвам Елин — осмели се да извика тя. — Селена Сардотиен не съществува вече.

— Оставаш си асасинът, който избяга. Върна се чак когато е удобно за теб.

Вложи голямо усилие да не забие юмрук в носа му. Вместо това извади сребърния пръстен с аметист от джоба си, хвана ръката му и го тикна в покритата му с ръкавица длан.

— Защо имаше среща с Аробин Хамел тази вечер?

— Как...?

— Няма значение. Отговори ми.

— Нужна ми е помощта му, за да убия краля.

Елин подскочи.

— Да не си полудял? Така ли му каза?

— Не, но той сам се досети. Вече цяла седмица опитвам да си уредя среща с него. Чак тази вечер ме привика.

— Постъпил си глупаво.

Тя продължи да върви. Не беше разумно да се задържат на едно място, колкото и пусто да изглеждаше.

Каол я настигна.

— Не видях други асасини да предлагат услугите си в пивницата.

Тя отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори. Стисна пръсти в юмрук, после ги изпъна един по един.

— Цената няма да е злато, нито услуга. Ще е нещото, което най-малко очакваш.

По всяка вероятност страданието и смъртта на близките ти.

— Мислиш, че не знам ли?

— Добре, Аробин ще убие краля. И какво? Ще възкачи Дориан на трона? С валгския демон в него?

— Това чак сега го разбирам. Но не променя нищо.

— Променя всичко. Дори да успееш да свалиш нашийника му, няма гаранция, че Валгът не се е насадил у него. Просто ще замениш едно чудовище с друго.

— Защо не си кажеш какво ти е на душата, Елин? — Изсъска името ѝ с почти недоловим глас.

— Способен ли си да убиеш краля? Ще успееш ли да убиеш собствения си крал, когато настъпи моментът?

— Дориан е моят крал.

— Въпросът ми остава — натърти тя.

— Онзи уби Сорша.

— Убил е и милиони преди нея. — Предизвикателство или пък поредният въпрос.

Очите му просветнаха гневно.

— Трябва да вървя. Имам среща с Бруло след час.

— Ще дойда с теб — обяви тя и отпрати поглед към стъкления дворец, извисяващ се над североизточната част на града. Надяваше се да научи какво друго знае Майсторът на оръжията за Дориан. И как би могла да избави приятеля си от мъките. Кръвта ѝ сякаш се смрази и забави циркулацията си през вените ѝ.

— В никакъв случай — отсече Каол. Тя извърна рязко глава към него. — Ако дойдеш, ще се наложи да отговарям на твърде много въпроси. Няма да застраша живота на Дориан, само и само да задоволя любопитството ти.

Той продължи напред, но Елин вдигна рамене и свърна в една от пресечките.

— Прави каквото искаш.

Като усети, че я няма до него, капитанът спря.

— А ти какво ще правиш?

Не ѝ хареса подозрението в гласа му. Наби пети и вдигна вежда.

— Много неща. Злини.

— Ако ни издадеш, Дориан ще...

Тя го прекъсна със сумтене.

— Ти отказа да споделиш намеренията си с мен, капитане. Съвсем нормално е и аз да запазя своите в тайна. — После закрачи по улицата към старото си жилище.

— Не съм капитан — поправи я той.

Елин надникна през рамо.

— Какво се е случило с меча ти?

— Загубих го — отвърна той с празен поглед.

Ясно.

— Значи да ти викам лорд Каол?

— Само Каол.

За част от секундата ѝ дожаля за него и ѝ се прииска следващите ѝ думи да бяха прозвучали по-мило, по-състрадателно.

— Не можеш да измъкнеш Дориан. Няма начин да го спасиш.

— Има, и още как.

— Най-добре си набележи нови претенденти за трона...

— Не искам да чувам и звук повече. — Очите му бяха изцъклени и се задъхваше.

Беше казала достатъчно. Раздвижи рамене и опита да обуздае гнева си.

— Мога да му помогна с магията си, да го освободя някак.

Но най-вероятно щеше да се наложи да го убие. Не искаше да го признава на глас. Не и докато не го видеше с очите си.

— После какво? — попита Каол. — Ще вземеш всички жители на Рифтхолд за заложници, както направи в Доранел? И ще подпалваш всеки, който не е на твоето мнение? Или пък просто ще изпепелиш цялото ни кралство? А не се ли замисляш за всички останали, които също искат да си отмъстят на Адарлан? — Той се изсмя горчиво. — Май е най-добре да не прибъгваме до магия. Като че ли и тя не въдворява справедливост сред нас, простосмъртните.

— Справедливост? Какво справедливо виждаш във всичко това?

— Магията прави хората опасни.

— Ако не се лъжа, именно магията е спасила живота ти неколкократно.

— Да — потвърди той, — и двамата с Дориан сте ми помагали. И съм ви благодарен за това. Но има ли начин да контролираме хора като

вас? С желязо? Не е особено надежден вариант. Освободим ли магията, кой ще възпира чудовищата ѝ? Кой ще спре теб?

Ледено копие прониза сърцето ѝ.

Чудовище.

Бе видяла искрено отвращение по лицето му в деня, когато разкри елфическата си природа пред света — когато разцепи земята и призова огъня, за да спаси него и Лапичка. Да, такава сила трябваше да бъде овладявана някак, но... Чудовище.

Предпочиташе да я беше ударил.

— И какво, на Дориан му е позволено да ползва магия? Примираваш се с неговите способности, но моите са извращение за теб?

— Дориан никога не е погубвал човешки живот. Не Дориан изкорми Арчър Фин в тунелите, нито изтезава до смърт Грейв, преди да го накълца на парчета. Не Дориан се развихри в Ендовиер, оставяйки десетки мъртъвци след себе си.

Трудно ѝ беше да издигне старата, така позната ѝ стена от лед и стомана.

Всичко зад нея се тресеше и рушеше.

— Спряла съм да мисля за това. — Тя стисна зъби, влагайки огромна воля да не посегне към оръжията си, както би сторила някога, както и сега ѝ се искаше да направи. Вместо това каза: — Ще бъда в старото си жилище, ако някога решиш да извадиш глава от задника си. Лека нощ!

Не му даде време да отговори, а просто тръгна надолу по улицата.

* * *

Каол стоеше в малката спалня на порутената къща, която служеше за щабквартира на отряда му през последните три седмици, вперил поглед в бюрото, отрупано с карти, планове и записки относно двореца, дежурствата на стражата и ежедневната програма на Дориан. Бруло не му беше дал нова информация по време на срещата им преди час — само тържественото уверение, че е постъпил правилно, като е напуснал службата си при краля и всичко останало. По-възрастният

мъж настояваше да го нарича капитан, независимо от възраженията на Каол.

Едва три дни след бягството му Бруло сам го беше намерил с предложението да му стане шпионин от вътрешността на двореца. Бягство — така го беше нарекла Елин. И то съвсем умишлено.

Кралицата — яростна и пламенна, дори жестока — го бе намерила тази вечер.

Прозря го още в момента, в който излезе от валгския мрак и зърна хищническата ѝ стойка до Несрин. Независимо от мръсотията и кръвта по нея лицето на Елин беше загоряло и румено — и различно. По-зряло, сякаш хладнокръвието и мощта, които излъчваше, бяха трансформирали не само душата, но и външността ѝ. А като видя и голия ѝ пръст...

Каол извади пръстена от джоба си и погледна към незапаленото огнище. Нищо не му пречеше да стъкми огъня и да го хвърли в него.

Завъртя малкото украшение между пръстите си. Среброто беше потъмняло и белязано от безброй драскотини.

Не, Селена Сардотиен вече не съществуваше. Онази жена — жената, която бе обичал... Навярно се беше удавила в необятния, безмилостен океан между тези земи и Вендлин. Или пък я беше погубил някой от валгските принцове. Освен това се чувстваше глупак, задето толкова време не се бе отворачавал от всичката кръв, пролята с лека ръка от нея.

И тази вечер имаше кръв по себе си — беше отнела много животи, преди да дойде при него. Дори не бе сметнала за нужно да я измие, сякаш не ѝ правеше впечатление, че носи кръвта на враговете си. Цял град — беше обградила цял град с пламъците си, предизвиквайки страха дори на елфическата кралица. Никой не биваше да притежава такава сила. Щом бе изпепелила цял град като отмъщение за бичуването на приятеля си... Какво щеше да стори на империята, поробила и посякла народа ѝ?

Затова нямаше да ѝ разкрие как да освободи магията си — не и докато не се увереше, че няма намерение да превръща Рифтхолд в пепелище.

На вратата се почука — два отривисти звука.

— Трябва да си на поста си, Несрин — рече той вместо поздрав.

Тя се промъкна ловко в стаята. През трите години на познанството им го бе впечатлявала с тихите си, плавни движения. И то дотолкова, че преди година, съкрушен от предателството на Литаен, бе споделял леглото ѝ цяло лято.

— Командирът ми е пиан и рови под блузата на сервитьорката, попаднала в скута му тази вечер. Няма да забележи отсъствието ми известно време. — Палава искра просветна в очите ѝ. Познаваше я от миналогодишните им срещи в кръчми и странноприемници... и дори в тъмни улички.

Точно от такова лекомислено развлечение имаше нужда, след като Литаен го напусна заради Роланд Хавилиард. Очевидно Несрин го правеше от скука. Нито веднъж не го потърси, не попита кога ще го види отново, затова той организираше всичките им срещи. Преди няколко месеца, когато замина за Ендовиер и спря да се вижда с нея, липсата ѝ му се отразяваше доста зле. Не сподели за авантюрата им с Дориан нито с Елин. А когато преди три седмици се сблъска с нея на една от бунтовническите сбирки, не му се стори ядосана.

— Имаш вид на човек, скритан в топките — заяви накрая Несрин.

Той ѝ стрелна лют поглед. И тъкмо защото се чувстваше именно така, а и малко съкрушен по онзи познат начин, ѝ разказа за случилото се с Елин.

Имаше ѝ доверие. И как иначе — три седмици крояха планове, оцеляваха и се бореха заедно. Рен също ѝ имаше доверие. Но Каол още не му беше разкрил истинската същност на Селена. А май трябваше. Ако знаеше, че старата му познайница ще се завърне толкова променена, щеше да разясни на Рен за кого рискува живота си. По тази логика Несрин също заслужаваше да научи истината.

Тя килна глава настрани и косата ѝ проблесна като черна коприна.

— Кралският шампион... и Елин Галантус. Впечатляващо. — Нямахте нужда да ѝ казва, че трябва да го пази в тайна. Тя знаеше отлично колко ценна информация ѝ е споделил. Неслучайно я бе направил своя дясна ръка. — Трябва да съм поласкана, че е опряла нож във врата ми.

Каол отново погледна към пръстена. Предпочиташе да го хвърли в огъня, но парите им бяха кът. Вече беше изхарчил повечето, откраднати от гробницата.

А сега му трябваха. Защото Дориан...

Дориан...

Дориан вече го нямаше.

Селена — Елин го излъга за много неща, но за Дориан не би си позволила. А и навярно само тя можеше да му помогне. Но ако вместо това опиташе да го убие...

Каол седна на стола пред бюрото си и впери празен поглед в картите и плановете. Всичките — всичките бяха за Дориан, за приятеля му. Той самият вече нямаше какво да губи. Беше просто безименен клетвопрестъпник, лъжец, предател.

Несрин направи крачка към него. По лицето ѝ нямаше нито капка състрадание, не че очакваше такова от нея. Нито пък го искаше. Навярно защото само тя разбираше какво е да загърбиш волята на баща си. Но докато нейният баща в крайна сметка бе приел избора ѝ, този на Каол... Не искаше да мисли за баща си точно сега.

— Онова, което ти е казала за принца... — подхвана Несрин.

— Не променя нищо.

— Като че ли променя всичко. Включително бъдещето на кралството.

— Спри.

Несрин скръсти фините си ръце. Беше толкова слаба, че повечето ѝ опоненти я подценяваха, ала за своя собствена сметка. Тази вечер я видя да разпорва един от валгските войници като риба.

— Мисля, че позволяваш на минало си да замъгли преценката ти.

Той отвори уста да възрази. Несрин вдигна съвършено оформената си вежда и зачака.

Може би беше постъпил прибързано.

Може би трябваше да разкрие на Елин как да освободи магията си.

И ако това костваше живота на Дориан...

Той изруга под носа си и дъхът му загаси свещта на бюрото.

Капитанът от едно време нямаше да ѝ разкрие тайната за нищо на света. Елин беше враг на кралството.

Но него вече го нямаше. Беше загинал заедно със Сорша в онази кула.

— Би се добре тази вечер — отбеляза, сякаш това имаше нещо общо с темата.

Несрин изцъка с език.

— Върнах се, защото получих доклад, че три от градските гарнизони са били свикани в „Подземието“ тридесетина минути, след като сме си тръгнали. Нейно Величество — натърти сухо Несрин — е изстребила цял куп от кралските стражи и собствениците на пивницата, а за финал е потрошила всичко. Заведението няма да отвори врати скоро.

Богове!

— Наясно ли са, че е била тя?

— Не. Но реших да те предупредя. Сигурно е имала причина.

Кой знае.

— Сама ще се увериш, че обикновено прави каквото иска, когато иска и не чака ничие разрешение.

Вероятно просто се бе оказала в лошо настроение и бе решила да излее гнева си в пивницата.

— Не е трябвало да се забъркваш с подобна жена — коментира Несрин.

— Предполагам ти самата си запозната с междучовешките отношения, като се има предвид колко твои обожатели се редят пред пекарните на баща ти. — Подъл ход, но двамата открай време бяха прями един с друг. Несрин никога не се засягаше.

Лекият блясък се завърна в очите ѝ. Тя пъхна ръце в джобовете си и тръгна към вратата.

— Затова не се обвързвам сериозно с никого. Не ми трябва излишни драми.

Затова не допускаше никого твърде близо до себе си. Никога. Хрумна му да я разпита по-обстойно. Но уговорката им поначало изключваше дълбаене в миналото.

Не знаеше какво конкретно бе очаквал от завръщането на кралицата.

Но не и това.

Не можеш да избираш каква част от нея да обичаш, каза му веднъж Дориан.

И беше прав. Болезнено прав.

Несрин напусна стаята му.

Още на разсъмване Каол отиде до най-близкия бижутер и заложи пръстена за шепа сребърни монети.

* * *

Изтощена и потисната, Елин се довлачи до старото си жилище над склада, който не биеше на очи. Побърза да влезе в голямата двуетажна сграда от дърво, която купи, след като изплати дълговете си към Аробин — купи я, за да се измъкне от Асасинската крепост. Но започна да я чувства като свой дом чак когато погаси и задълженията на Сам, за да може той да заживее тук с нея. Няколко седмици — толкова време съвместно съществуване им беше писано. Тогава убиха Сам.

Ключалката на голямата плъзгаща врата беше чисто нова, а купчините сандъци с мастило в склада изглеждаха непокътнати. По стълбището в дъното не се виждаше прах. Гореще да намери или Аробин, или някой друг човек от миналото си.

Чудесно. Беше готова за още една битка.

Отвори зелената врата с нож зад себе си. Но жилището беше тъмно. Празно.

Въпреки това миришеше на чисто.

Само за няколко секунди успя да огледа целия апартамент — голямата стая, кухнята (вътре намери няколко спаружени ябълки, но никакви други следи от живот), спалнята (недокосната) и стаята за гости. Именно там усети нечия миризма. Леглото беше оправено не особено добре, а на високия скрин до вратата имаше бележка.

Капитанът каза, че мога да отседна тук за известно време. Съжалявам, че опитах да те убия миналата зима. Аз бях онзи с двата меча. Нищо лично, Рен.

Елин изруга. Рен е живял в дома й? И... и още я мислеше за кралски шампион. В нощта, когато бунтовниците взеха Каол за заложник в онзи склад, тя опита да убие Рен и остана изненадана от издръжливостта му. О, спомняше си го много добре.

Поне беше в безопасност на север.

Познаваше се достатъчно добре да признае пред себе си, че облекчението й отчасти се дължеше на страх — не искаше да вижда Рен и отношението му към постъпката й спрямо Марион. Съдейки по реакцията на Каол, едва ли щеше да е добро.

Върна се в тъмната всекидневна и запали няколко свещи. Дългата маса в единия край на помещението все още беше заредена с изящните ѝ чинии. Диванът и двете кресла с червено кадифе пред богато украсената камина бяха малко поомачкани, но чисти.

Впери поглед в полицата над камината. Някога я бе красял разкошен часовник — до деня, в който научи, че Сам е бил изтезаван до смърт от Рурк Фаран. Че мъченията продължили часове наред, докато тя бе приготвяла пътническите им сандъци. А когато Аробин ѝ донесе лошата новина, Елин грабна разкошния часовник и го запрати в отсрещната стена, където се разби на парчета.

Оттогава не беше стъпвала тук, но някой бе почистил стъклата. Или Рен, или Аробин.

Тогава надникна към една от библиотеките и веднага разбра кой е бил.

Всяка книга, която бе приготвила за еднопосочното им пътешествие към Южния континент, за новия си живот със Сам, сега стоеше на мястото си. На точното си място.

А само един човек знаеше толкова подробности за личния ѝ живот — само един човек би използвал разопаковането на пътническите сандъци като подигравка и услуга, като скромно напомняне какво може да ѝ коства раздялата с него. Тоест Аробин знаеше, че Елин ще се върне тук. Някой ден.

Тя влезе в спалнята. Не посмя да провери дали и дрехите на Сам са върнати по чекмеджетата им... или изхвърлени.

Вана. От това имаше нужда. Дълга, гореща вана.

Не обърна почти никакво внимание на стаята, която някога бе възприемала като свое убежище. Запали свещите в банята, озарявайки белите плочки в трепкащо златисто.

Отвори месинговите кранове над порцелановата вана и се зае да сваля оръжията от себе си. Съблече мръсните си, пропити с кръв дрехи пласт по пласт и загледа белязания си, татуиран гръб в огледалото над мивката. Преди около месец Роуан бе покрил белезите ѝ от Ендовиер с прелестна, красиво усукана татуировка, изписана на древния елфически език — разказ за любимите ѝ хора, загинали без време.

Беше решена Роуан да не вписва с мастило друго име върху плътта ѝ.

Влезе във ваната, стенойки от удоволствие, и се замисли за празното място на полицата над камината. Така и не го беше запълнила. Може би — може би и тя като разбития часовник бе спряла в онзи момент.

Бе спряла да живее и просто... оцеляваше. Беснееше.

И чак пролетта, когато се озова на земята под алчните ръце на валгските принцове, болката и мракът се разсеяха и часовникът заработи отново. Не, нямаше намерение да добавя повече имена на покойници върху кожата си. Взе една кърпа и зажули лицето си. Водата помътня от кал и кръв. Непредсказуема.

Какво нахалство, каква непростима себичност...

Каол бе избягал. Избягал. А сега Дориан имаше нашийник на врата си.

Дориан. Беше се върнала за него, но твърде късно. Твърде късно.

Потопи кърпата във водата и покри лицето си с нея, за да облекчи парещите си очи. Дали не бе изпратила прекалено остро послание от Вендлин с убийството на Нарок? Може би наистина тя носеше вината за залавянето на Едион, обезглавяването на Сорша и обсебването на Дориан.

Чудовище.

И все пак...

В името на приятелите и семейството си бе готова да се превърне в чудовище.

За Роуан, за Дориан, за Нехемия би паднала още по-ниско, би се хвърлила в огъня. Защото знаеше, че и те биха направили същото за нея. Метна кърпата във водата и се надигна.

Чудовище или не, за нищо на света не би оставила Дориан да се бори сам срещу баща си. Дори той самият да я беше отпратил. Преди месец двамата с Роуан решиха да се опълчат на валгските принцове заедно — да умрат заедно, ако е нужно, вместо да го сторят поотделно.

Напомняш ми за това какъв може да бъде светът. Какъв трябва да бъде, беше казала някога на Каол.

Лицето ѝ пламна. Това бяха думи на момиче. Момиче, толкова вкопчено в собственото си оцеляване, че дори не се бе замислило защо Каол служи на най-голямото чудовище в света.

Елин се потопи отново във водата и затърка косата си, лицето си, окървавеното си тяло.

Можеше да прости на момичето, потърсило закрила при капитана на стражата след цяла година в ада, потърсило свой собствен шампион.

Но сега тя сама си беше шампион. И нямаше да добавя повече имена на покойници върху кожата си.

Затова още като се събуди сутринта, Елин изпрати писмо до Аробин, в което го уведомяваше, че приема предложението му.

Един валгски демон за краля на асасините.

В замяна на помощта му по спасяването и измъкването на Едион Ашривер, Северния вълк.

Манон Черноклюна, наследница на вещерския клан на Черноклюните, носителка на меча Ветросеч, ездачка на уивърна Абраксос и Водачка на Крилото на кралската въздушна кавалерия, се взираше в едрия мъж от другата страна на черната стъклена маса, усърдно въздържайки нервите си.

Така и не успя да свикне с него през седмиците, които заедно с половината армия на клана Железни зъби прекараха на пост в Морат, планинската крепост на херцог Перингтън. Същото важеше и за останалите от Тринадесетте. Именно затова Астерин, облегната на тъмната каменна стена, държеше кинжалите си в готовност. Затова Сорел стоеше на пост до вратата, а Веста и Лин пазеха отвън.

Херцогът или не забелязваше, или просто не го интересуваше. Обръщаше внимание на Манон само докато се разпореждаше относно тренировките на нейната кавалерия. През останалото време се съсредоточаваше върху армията от мъже с причудлива миризма, лагеруващи в подножието на планината. И изобщо върху всичко в недрата ѝ — всичко крещящо и ревящо, стенещо в лабиринта от катакомби, издълбан в сърцето на древната скала. Манон нито веднъж не го попита какво криеше в планината, макар че Сенките ѝ докладваха за каменни олтари, оплискани с кръв, и тъмници, по-тъмни от Мрака. Ако не пречеше на легиона от Железни зъби, Манон не я интересуваше. Оставяше ги да си играят на богове.

Обикновено, особено по време на тези непоносими срещи, вниманието на херцога бе съсредоточено върху красивата, чернокоса жена, която никога не се отделяше от него, сякаш привързана за кръста му с невидима верига. Именно в нея гледаше Манон, докато херцогът сочеше на картата къде трябва да изпрати разузнавачите от Железни зъби. Калтейн — така се казваше.

Никога не проронваше и дума, не поглеждаше никого. Около бялото ѝ като месечина гърло имаше тъмен нашийник, заради който Манон стоеше настрана от нея. Всички тези хора излъчваха толкова странна миризма. Човешка, но не съвсем. А нейната беше най-силна.

Като на най-мрачните, забравени кътчета на света. Като на разровен гроб.

— До следващата седмица искам отчети за дейностите на диваците от Белия зъб — нареждаше херцогът. Поддържаният му ръждивокафяв мустак изглеждаше някак несъвместим с тъмната му, тежка броня. Имаше вид на мъж, еднакво умел и в съвещателната зала, и на бойното поле.

— Трябва ли да се оглеждаме за нещо определено? — попита равнодушно Манон, вече отегчена до смърт. Редовно си напомняше, че е чест да бъде Водачката на Крилото, да командва въздушната кавалерия на Железни зъби. Макар че тук се чувстваше като наказана, а и все още не беше получила вест от баба си, Върховната вещица на Черноклюните, за следващия им ход. Нали бяха съюзници на адарланския крал — не негови лакеи.

Херцогът погали небрежно фината ръка на Калтейн, чиято бяла плът беше осеяна със съмнително много синини.

До свивката на лакътя ѝ имаше дебел червен белег, който бе леко изпъкнал.

Изглеждаше скорошен.

Въпреки това жената не изтръпна от интимния допир на херцога, не сбърчи лице от болка, когато големите му пръсти докоснаха жестоката резка в плътта ѝ.

— Искам прясна информация за селищата им — отвърна херцогът. — Интересува ме и приблизителната численост на диваците, както и кои са основните им маршрути из планината. Погрижете се да не ви видят и не атакувайте.

Манон можеше да понесе всичко от заточението си в Морат, но не и последната му заповед. Не атакувайте. Никакви убийства, никакви битки, нито капка кръв.

Съвещателната зала имаше само един висок, тесен прозорец, чиято гледка беше запречена от една от многото каменни кули на Морат. Затвореното помещение ѝ действаше задушавачо, особено в присъствието на херцога и прекършената жена до него. Манон вдигна брадичка и стана.

— Както наредите.

— Ваша Светлост — допълни херцогът.

Манон спря и се пообърна леко.

Тъмните очи на херцога не изглеждаха напълно човешки.

— Ще се обръщаш към мен с „Ваша Светлост“, Водачке на Крилото.

Железните зъби напиреха да изскочат от цепките във венците ѝ.

— Ти не си мой херцог — отвърна. — Нито „моя светлост“.

Астерин бе застинала на мястото си.

Херцог Перингтън се изсмя гръмко. Калтейн сякаш не чуваше нищо.

— Белият демон — подхвана умислено херцогът, докато очите му шареха твърде волно по Манон. Ако не стоеше точно той пред нея, досега щеше да ги е извадила с железните си нокти. След това щеше да послуша писъците му известно време, преди да изтръгне гръкляна му с железните си зъби. — Понякога се питам дали няма да си присвоиш въздушната кавалерия и да превземеш империята ми.

— Не ми трябва човешки земи. — Говореше истината.

Искаше само Западната пустош, територията на някогашното славно Вещерско кралство. Но докато не се сражаваха във войната на адарланския крал, докато не надвиеха враговете му, нямаше да им я върнат. Пък и крочанското проклятие, което не им позволяваше да властват отново над тези земи, продължаваше да е все толкова силно, колкото преди петстотин години, когато кралицата на Крочан бе проклела предците на Манон с предсмъртния си дъх.

— И благодаря на боговете за това. — Той махна с ръка. — Свободна си.

Манон го изгледа презрително, обмисляйки за пореден път дали да не прегризе гърлото му върху стъклената маса, макар и само за да види как Калтейн би реагирала на това, но Астерин провлачи крак върху каменния под — нещо, което имаше ефекта на многозначително покашляне.

Затова Манон загърби херцога и безмълвната му невеста и си тръгна.

* * *

Манон крачеше устремено по тесните коридори на Моратската крепост, Астерин вървеше от едната ѝ страна, Сорел — стъпка по-

назад, а Веста и Лин ги следваха.

През всяка амбразура по пътя им заедно с последните лъчи на залязващото слънце избухваха резове, плясък на крила и крясъци, а отвъд тях долиташе неуморният бумтеж на чукове по стомана и желязо.

Подминаха група стражи пред входа на херцогската кула — едно от малкото места, където не им беше позволено да припарват. Миризмите, процеждащи се иззад вратата, направена от тъмен лъскав камък, сякаш раздираха с остри нокти гръбнака на Манон и с Втората и Третата спазваха почтително разстояние от нея. Астерин дори оголи зъби на стражите, а златистата ѝ коса и лентата от груба кожа през челото ѝ лъснаха на факелната светлина.

Мъжете не мигнаха дори. Манон знаеше, че това няма нищо общо с обучението им — и от тях лъхаше онази съмнителна смрад.

Тя надникна през рамо към Веста, която се хилеше подигравателно на всеки страж и разтреперан слуга, когото подминаваха. Червената ѝ коса, млечнобялата кожа и златисто-черните очи бяха достатъчни да спрат всеки мъж на мястото му — да го разсейват, докато тя си доставяше удоволствие с тялото му, а после го оставяше да изкърви ей така, за забавление. Но тези стражи не откликваха дори на нея.

Веста забеляза погледа на Манон и повдигна кестеняви вежди.

— Извикай останалите — разпoredи ѝ Манон. — Време е за лов.

Веста кимна и се втурна по един притъмнял коридор. Водачката направи жест с брадичка към Лин, която ѝ се подсмихна дяволито и хукна по петите на Веста. Манон, Втората и Третата изкачиха мълчаливо рушащото се стълбище на кулата, където се разполагаше личното гнездо на Тринадесетте. Денем уивърните им седяха по масивните греди, щръкнали от външните стени на кулата, за да дишат свеж въздух и да наблюдават военния лагер далеч, далеч под тях. Нощем влизаха в гнездото да спят, всеки привързан с верига към отреденото му място.

Така беше много по-удобно, отколкото да ги заключват във вонящите килии в недрата на планината с останалите уивърни от кавалерията, където единствено щяха да се разкъсват едни други на парчета и да излитат със сковани крила. Бяха опитали да ги държат там — веднъж, в самото начало. Абраксос се развилня, умъртви

половината дракони от килията си и така освирепи всички останали, че едва не срутиха цялата крепост. Час по-късно Манон отреди тази кула за Тринадесетте. Като че ли странната миризма дразнеше и Абраксос.

Но тук, в гнездото, животинската смрад му беше позната, приветлива. Кръв, изпражнения, слама и кожа. И почти никаква следа от онзи необясним мирис — навярно защото се намираха толкова нависоко, че вятърът го отнасяше.

Сламата по пода скърцаше под ботушите им. Посрещна ги хладният полъх откъм огромната дупка в покрива, пробита от мъжкаря на Сорел, така че другарите му да не се чувстват в клетка — и за да може Абраксос да гледа звездите нощем, както обичаше.

Манон огледа хранилките в центъра на помещението. Никой от уивърните не беше докоснал месото и пшеницата, донесени от смъртните слуги, които поддържаха гнездото. Един от мъжете им слагаше прясно сено, но Манон му показва железните си зъби и той се запрепъва надолу по стълбището, оставяйки миризмата на страха си като мазно петно във въздуха.

— Четири седмици — пророни Астерин. Надникна през един от многото открити сводове към гредата, където беше кацнал светлосиният ѝ уивърн. — Четири седмици без нито една мисия. Какво правим тук изобщо? Кога ще видим действие?

Ограниченията наистина започваха да обтягат нервите на всички. Позволено им беше да летят само нощем, за да не ги виждат, а зловонието на онези мъже, каменните стени, ковачниците, витите проходи на безкрайната крепост изчерпваха лека-полека търпението на Манон. Дори малката планинска верига, в която се издигаше крепостта, представляваше само масив от голи скали и не допускаше нито следа от пролетта, обгърнала повечето земи. Мъртво, гробовно място.

— Ще действаме, когато ни наредят — обясни Манон на Астерин, впервайки поглед в залязващото слънце. Скоро, веднага щом огненото кълбо се скриеше зад назъбените черни чукари, щяха да полетят. Стомахът ѝ изкъркори. — И ако възнамеряваш да се опълчваш срещу заповедите ни, Астерин, на драго сърце ще те заменя.

— Не се опълчвам срещу нищо — отвърна Астерин, впивайки очи в нейните за по-дълго, отколкото повечето вещици смееха. — Но

пропиляваме уменията си, докато седим тук, затворени от херцога като кокошки в кафез. Изгарям от желание да го изкормя този червей.

— Съветвам те да потискаш такива желаня, Астерин — обади се Сорел. Третата на Манон, с бронзова кожа и телосложение на таран, наблюдаваше неотлъчно резките, смъртоносни движения на Втората и погасяваше пламъка ѝ още откакто бяха малки вещици.

— Кралят на Адарлан няма право да краде уивърните ни. Не и сега — рече Астерин. — Май е най-добре да се преселим по-надълбоко в планината и да вдигнем лагер там, където поне въздухът е свеж. Не виждам смисъл да висим тук.

Сорел изръмжа предупредително, но Манон вирна рязко брадичка — безмълвна заповед към едрата вещица да не се меси — и пристъпи към Втората си.

— Последното нещо, което ми трябва точно сега — процеди водачката в лицето на Астерин, — е оная смъртна твар да се усъмни в отзивчивостта на Тринадесетте.

Вземи се в ръце. И ако чуя да разпространяваш подобни страсти сред разузнавачите си...

— Смяташ, че бих злословила по твой адрес пред подчинените ти? — Астерин тракна с железни зъби.

— Смятам, че и на теб, и на всички нас ни е омръзнало да клечим в тая дупка, но ти имаш навика да изказваш мнението си на глас и да обмисляш последиците със закъснение.

Астерин открай време беше такава и именно заради тази ѝ жар Манон я избра за своя Втора преди век. Тя носеше пламъка, за разлика от каменния нрав на Сорел... и ледения на Манон.

Със залеза и останалите от Тринадесетте започнаха да се прибират. Само бегъл поглед към Манон и Астерин им беше нужен да не ги доближават и да извърнат очи от тях. Веста дори отправи молитва към Триликата богиня.

— Искам единствено Тринадесетте, всички Черноклюони, да извоюват славата си на бойното поле — обясни Астерин, без да свежда поглед пред яростния взор на Манон.

— Така и ще стане — обеща Манон с достатъчно силен глас, че всички останали да чуят. — Но дотогава запази самообладание, в противен случай ще ти отнема уивърна, докато не реша, че си достойна да летиш с нас.

Астерин наведе очи.

— Волята ти е заповед за мен, Водачке на Крилото.

От чиято и да било друга уста, дори от тази на Сорел, почителното обръщение щеше да прозвучи нормално, очаквано. Защото никой от останалите не би посмял да го изрече с такъв тон.

Манон стрелна ръка толкова бързо, че дори Астерин не можа да реагира.

Стисна врата на братовчедка си и железните ѝ нокти се впиха в меката плът под ушите ѝ.

— Още една стъпка в грешната посока, Астерин, и тези — Манон забодя ноктите си още по-надълбоко и по бронзовата шия на вещицата текнаха струйки синя кръв — ще достигнат целта си.

Не я интересуваше, че двете се сражаваха рамо до рамо от цял век, че Астерин беше най-близката ѝ родственница и че бе излизала на тепиха множество пъти, за да защитава мястото ѝ на наследница. Щеше да я умъртви в мига, в който се превърнеше в безполезна напаст. И ѝ позволи да види всичко това в очите ѝ.

Погледът на Астерин отскочи към кървавочервената пелерина върху гърба на Манон — същата, която баба ѝ ѝ нареди да вземе от онази крочанска вещица, след като Манон бе прерязала гърлото ѝ в Омега. Красивото, пламенно лице на Астерин се смрази и от устата ѝ се пророни една дума:

— Разбрано.

Манон пусна гърлото ѝ и изтръска синята ѝ кръв от ноктите си. После се обърна към Тринадесетте, вече застанали мълчаливо, със сковани гърбове до уивърните си.

— Излитаме. Сега.

* * *

Абраксос шаваше под нея, докато Манон яхваше седлото, съзнавайки, че една грешна стъпка върху дървената му греда можеше да ѝ коства много дълго и съвсем необратимо падане.

Под тях на юг блещукаха безброй лагерни огънове и пушекът от ковачниците наоколо се издигаше в облаци, замъгляващи звездното лунно небе. Абраксос изръмжа.

— Знам, знам, и аз съм гладна — отвърна Манон, спусна тънката предпазна ципа върху очите си и затегна здраво каишите, които щяха да я задържат в седлото.

Отляво и отдясно Астерин и Сорел яхнаха уивърните си и зачакаха знак от нея. Раните на братовчедка ѝ вече зарастаха. Манон отправи поглед надолу към безпощадното спускане, успоредно на кулата, и напред — към планинските зъбери и откритото небе отвъд тях. Навярно затова смъртните глупци бяха настояли всички ездаци с уивърните си да долетят до Морат през Омега, за да не се уплашат от върлите височини дори в най-ниските части на крепостта.

Хладовит, зловонен вятър обрули лицето ѝ и запуши носа ѝ. Умолителен, пресипнал кръсък отекна откъм кухите недра на планината — после затихна. Време беше да потеглят, ако не за лов на храна, то поне колкото да се измъкнат от това гнило място за няколко часа.

Манон сръга с крака обсипаните с белези, пергаментови страни на Абраксос и подсилените му с паешка коприна криле проблеснаха като злато на светлината от далечните огньове.

— Лети, Абраксос — прошепна му тя.

Уивърнът вдиша гигантска глътка въздух, прибра крила плътно до тялото си и падна надолу.

Така обичаше — да се катурва от гредата си, сякаш получил смъртен удар.

Явно имаше дяволско чувство за хумор.

При първата му такава проява Манон го беше нахокала. Сега вече го правеше само за да парадира — уивърните на останалите воители от Тринадесетте трябваше да отскочат нагоре и напред и чак след това да се устремят надолу, тъй като едрите им тела не бяха пригодени за толкова изкусни скокове.

Манон държеше очите си отворени, докато се спускаха стремглаво, брулени от вятъра. Усещаше Абраксос като топла грамада под себе си. Харесваше ѝ да гледа смаяните, ужасени лица на простосмъртните, да вижда колко близо минава драконът ѝ до каменната стена на кулата, до назъбените черни канари, преди...

Абраксос разгърна криле и направи остър вираж, а светът се килна на една страна, после остана зад тях. От гърлото му се изтръгна свиреп рев, който отекна по всеки камък на Морат и даде тон на

останалите уивърни. По външното стълбище на една от кулите вървеше слуга с кошница с ябълки в ръце, който изкрещя панически и изтърва товара си. Ябълките се търкулнаха една подир друга надолу по извитите стъпала, образувайки червено-зелен водопад, чийто тропот прокълтя в ритъм с чуковете от ковачниците.

Абракос прелетя над тъмната армия, над щръкналите върхове, следван от могъщите Тринадесет.

Еженощните полети ѝ носеха странна тръпка, само тя и отрядът ѝ от вещици — войска, способна да сее разруха из цели градове. Абракос остави планината зад гърбовете им и закръжи над нивята преди река Акантус.

Повечето хора бяха напуснали тези земи — някои бяха станали жертва на войни или нечия жажда за кръв. Но все още се намираха човеци, ако знаеш къде да ги търсиш.

Полумесецът се издигаше високо в небето — наричаха го Старешкия сърп. Удачна нощ за лов, стига суровото лице на богинята да бдеше над тях, макар че тъмнината на новолунието — Старешката сянка — винаги бе за предпочитане.

Но поне Сърпът хвърляше достатъчно светлина, че Манон да оглежда земята.

Вода — простосмъртните неизменно устройваха селищата си край водата, затова насочи Абракос към езерото, което бе мернала преди седмици, но още не беше проучила.

Бързи и ловки като сенки, Тринадесетте се рееха над обгърнатата в нощ земя. Накрая лунната светлина озари малък воден басейн и Абракос се спусна към него, надолу и още по-надолу, докато Манон не видя отражението им в равната му повърхност. Червената ѝ пелерина се развяваше зад нея като кървава диря.

Отзад Астерин нададе боен вик и Манон се обърна. Втората ѝ разпери ръце и се отпусна назад в седлото си, докато не легна върху гръбнака на уивърна с разпилени златисти коси. Какъв буен екстаз — Астерин винаги летеше със свирепа, необузdana наслада.

Понякога Манон се питаше дали Втората ѝ не се измъкваше тайно нощем, за да полети без дрехи и седло.

Водачката се обърна напред и сбърчи вежди. Слава на Мрака, че Майка Черноклюна не виждаше всичко това, защото тогава не само Астерин щеше да си изпати. Манон също щеше да понесе своето

наказание, задето допускаше подобни своеволия. И нямаше желание да ги възпре.

В полезрението ѝ изникна малка колиба с оградена ливада. Зад прозореца мъждукаше светлина — идеално. Зад къщурката като снежни преспи сияеха бели туфи. Още по-добре.

Манон насочи Абракос към колибата, към семейството, което навярно бе чуло грохота на криле и — ако имаше поне малко здрав разум — се беше укрило. Без деца. Такова правило имаха Тринадесетте, макар че някои от другите кланове, особено Жълтоногите, не изпитваха подобри угризения. Но мъжете и жените бяха позволена плячка. Все някак трябваше да се забавляват.

А след одевешните сблъсъци с херцога и Астерин, Манон определено имаше нужда от забавление.

След като написа съкрушителното писмо до Аробин и му го изпрати чрез един от бесните му улични хулигани, Елин излезе да търси закуска из сивия квартал.

Уморена до мозъка на костите си, купи достатъчно храна и за обяд, и за вечеря, а като се върна в склада час по-късно, на трапезната маса я чакаше голяма плоска кутия.

По ключалката нямаше следи от влизане с взлом и прозорците си бяха точно толкова отворени, колкото ги беше оставила сутринта, за да пусне речния полъх в жилището си.

Не че очакваше друго от Аробин — просто ѝ напомняше, че макар и крал на асасините, със зъби и нокти си беше осигурил тази самозвана титла.

Сякаш по сценарий небесата се отвориха точно в този момент и шумният порой отми тежката тишина в стаята.

Елин дръпна единия край на панделката от смарагдова коприна, с която бе овързана кремавата кутия. Вдигна капака и дълго време се взира в плата под него. Бележката гласеше: Позволих си да направя някои подобрения. Забавлявай се.

Гърлото ѝ се стегна, ала извади костюма от специална черна материя — плътно прилепваща, дебела и гъвкава като кожа, но без блясъка и запарването. Под сгънатия костюм намери чифт ботуши. Бяха почистени от последния път, когато ги беше обувала преди години, и черната им кожа изглеждаше все така мека и еластична, а изваяните жлебове и скритите в тях остриета бяха идеално запазени.

Към тежките ръкави на костюма бяха прикрепени стигащи до лакътя предпазни ръкавици, по чиято дължина се криеха тънки, смъртоносни мечове.

Не беше виждала тази дреха, нито пък я беше обличала, откакто... Надникна към празното място над камината. Поредното изпитание, макар и по-скромно. Аробин проверяваше доколко е способна да му прости и да забрави миналото, какво е готова да понесе, за да работи с него. Беше ѝ купил костюма преди години,

плащайки безбожна сума на един майстор изобретател от Мелисанде, който ѝ го изработи ръчно по нейна мярка. Аробин държеше двамата му най-добри асасини да са облечени подобаващо, затова ѝ направи такъв подарък — един от многото, с които я отрупваше като компенсация, задето я преби, а после я изпрати в Червената пустиня на обучение. И двамата със Сам редовно понасяха жестоки побои заради неподчиненията си, но кралят на асасините накара Сам да плати за своя костюм. А за капак му възлагаше второстепенни мисии, за да не изплати бързо дълга си.

Елин остави дрехата обратно в кутията и започна да се съблича, вдишвайки мириса на мокър камък, лъхащ през отворените прозорци.

Добре тогава, щеше отново да влезе в ролята на всеотдайно протеже. Щеше да следва плана му, макар че възнамеряваше да го промени леко, само колкото е нужно. Беше готова да убива, да продава плътта си, да се унижава... но да спаси Едион.

Два дни — само два дни — до срещата им, до момента, в който щеше да се увери, че е оцелял през всичките години на раздялата им. И дори да я изругаеше, да я заплюеше, както в общи линии бе сторил Каол... щеше да си е струвало. Гладката мека материя зашепна по кожата ѝ, докато нахлузваше костюма върху голото си тяло. Колко типично за Аробин да не спомене какви подобрения е направил — да превърне изживяването в рискована загадка, която сама да разбули... стига да оцелееше.

Размърда се в него, като внимаваше да не задейства механизма, който изваждаше скритите остриета. Опипа го за други тайни оръжия и трикове, после му позволи да я обгърне изцяло и закопча ботушите на краката си.

Още докато вървеше към спалнята, усети как костюмът подсилва всяка слаба точка на тялото ѝ. Изискванията за преработката на костюма очевидно бяха изпратени на майстора преди месеци от мъжа, който знаеше за пронизващите болки в коляното ѝ, кои части на тялото си предпочиташе да използва по време на битка, скоростта ѝ на движение. Цялото познание на Аробин за нея сега я обгръщаше под формата на плат, стомана и тъмнина. Елин спря пред високото огледало на отсрещната стена в спалнята.

Втора кожа. Не толкова фрапантна заради изящните детайли, допълнителните подплънки, джобовете и предпазните метални

елементи — но не оставяше нито сантиметър от тялото ѝ на въображението. Тя подсвирна тихо. Така да бъде.

Щеше отново да се вживее в ролята на Селена Сардотиен — поне за малко, до края на тази игра.

Вероятно щеше да продължи с размишленията, ако през отворените прозорци не бе отекнал плясъкът на конски копита и колела на карета в локвите пред склада.

Съмняваше се Аробин да я навести толкова скоро със самодоволна усмивка на лице — не, щеше да изчака, докато се увери, че наистина е излязла да се позабавлява с костюма си.

При това положение оставаше само още един човек, който би си направил труда да намине, макар че не ѝ се вярваше Каол да пилее пари по карета, дори в проливния дъжд. Надникна дискретно през прозореца, оглеждайки непознатото возило през паравана на пороя. На мократа улица не се виждаше жив човек, не беше ясно и кой е вътре.

Елин тръгна към вратата и врътна китка, за да изскочи острието от лявата ѝ ръкавица. Оръжието не издаде никакъв звук на излизане от скрития процеп и металът заблестя под слабата дъждовна светлина.

Богове, костюмът ѝ се струваше също толкова удивителен, колкото в първия ден, когато го облече, острието разсичаше въздуха плавно, както при първите ѝ асасински мисии.

Стъпките ѝ и барабаненето на дъжда по покрива на склада бяха единствените звуци, докато слизаше по стълбището и се промъкваше между сандъците на приземния етаж.

Скри ръката с оръжието под пелерината си и отвори грамадната плъзгаща врата, разкривайки бушуващата дъждовна стихия. Загърнатата в пелерина жена стоеше под тесния навес. До бордюра отзад я чакаше наетият файтон. Кочияшът я наблюдаваше внимателно, докато дъждът се стичаше по широката периферия на шапката му. Не приличаше на професионален телохранител — просто се грижеше за клиентката си. Дори в пороя си личеше, че тъмносивата ѝ пелерина е от тежък плат, подобаващ на заможна личност, независимо от наетия файтон.

Голямата качулка забулваше лицето на непознатата в сянка, но Елин все пак зърна бяла кожа, тъмна коса и елегантни кадифени ръкавици, пълзящи към вътрешността на пелерината — за оръжие може би?

— Започни да обясняваш — нареди Елин, облягайки се на касата на вратата. — Или ще станеш вечеря за плъховете.

Жената отстъпи назад в дъжда — не точно назад, а по-скоро към каретата, откъдето надничаше малко дете. Уплашено малко дете.

— Дойдох да те предупредя — проговори жената и поотметна качулката, колкото да разкрие лицето си.

Големи, леко вирнати в краищата зелени очи, чувствени устни, остри скули и чип нос се съчетаваха в рядка, ослепителна красота, която караше мъжете да губят здравия си разум.

Елин излезе под тесния навес и провлачи:

— Доколкото си спомням, Лизандра, аз те предупредих, че ако те видя отново, ще те убия.

* * *

— Моля те — рече Лизандра.

Тези две думи — и отчаянието зад тях — накараха Елин да върне острието си обратно в ножницата му.

През деветте години на познанство с куртизанката нито веднъж не я беше чула да се моли или да звучи отчаяно. Лизандра никога не бе произнасяла изрази като „благодаря“, „позволи ми“ или дори „радвам се да те видя“.

Съвсем спокойно можеше да са приятелки вместо врагове — и двете бяха сирачета, прибрани от Аробин още като деца. Но кралят на асасините предаде Лизандра на Кларис, негова добра приятелка и мадам, която въртеше успешен публичен дом. Но макар Елин да беше обучена за бойното поле, а Лизандра — за леглото, двете незначайно защо бяха отраснали като съперници, борещи се за симпатиите на Аробин.

Когато Лизандра навърши седемнадесет и дойде време да наддават за нея, Аробин спечели търга с парите от изплатените дългове на Елин. Оттогава куртизанката не спираше да й натяква какво бе направил с асасинските ѝ кървави пари Аробин.

В даден момент Елин реши да отвърне на удара. С кинжал. Така бе приключила последната им среща.

Елин сметна за напълно уместно да свали собствената си качулка и да подхвърли:

— Ще ми отнеме по-малко от минута да убия и теб, и кочияша ти и да направя така, че малкото ти протеже в каретата да не продума и дума по въпроса. Пък и сигурно ще се зарадва, ако те види мъртва.

Лизандра се вцепени.

— Тя не ми е протеже и не я обучавам.

— Значи ще я използваш като щит? — Усмивката на Елин режеше като бръснач.

— Моля те... умолявам те — опита да надвика дъжда Лизандра. — Трябва да говоря с теб само за няколко минути. На някое безопасно място.

Елин си направи една бърза сметка — луксозни дрехи, нает файтон, дъжд по калдъръма. Колко типично за Аробин да ѝ спретне такава сценка. Е, поне от любопитство щеше да поиграе по свирката му.

Тя стисна горната част на носа си с два пръста и вдигна глава.

— Знаеш, че трябва да убия кочияша ти, нали?

— Не, не трябва! — изкрещя мъжът и сграбчи трескаво юздите. — Кълна се... кълна се, няма да кажа на никого за това място.

Елин отиде до файтона и дъждът моментално накваси пелерината ѝ. Кочияшът можеше да издаде местонахождението на жилището ѝ, да застраши всичко, но... Тя надникна към окъпаното в дъждовна вода разрешително, закачено в рамка до вратата и осветено от малък фенер.

— Е, Келан Опел от улица „Бейкър“, номер шестдесет и три, апартамент две, едва ли ще кажеш на някого.

Кочияшът кимна, пребледнял като смъртник.

Елин отвори вратата на каретата и нареди на детето:

— Излизай. И двете ви искам вътре.

— Еванджелин може да ме изчака тук — прошепна Лизандра.

Елин надникна през рамо и оголи зъби.

— Ако си въобразяваш, че ще оставя детето само в нает файтон на сред бедняшкия квартал, направо се връщай в помийната яма, от която идваш. — Обърна се отново към уплашеното момиченце в каретата. — Хайде, малката. Няма да те ухапя.

Това ѝ беше достатъчно. Еванджелин се примъкна към нея по седалката и светлината от фенера позлати фината ѝ порцеланова ръчичка, преди да хване тази на Елин и да скочи от каретата. Изглеждаше около единадесетгодишна, имаше стройна фигура, а червено-златистата ѝ коса беше прибрана назад в плитка, разкривайки кехлибарените ѝ очи, които сякаш погълнаха мократа улица и двете жени пред нея. Не отстъпваше по красота на господарката си, макар че и по двете ѝ бузи личаха дълбоки, назъбени белези. Белези, които обясняваха грозната татуировка от вътрешната страна на китката ѝ. Била е едно от момичетата на Кларис — докато някой не я беше белязал, лишавайки я от всякаква стойност.

Елин намигна на Еванджелин и докато я водеше през дъжда, каза със съзаклятническа усмивка:

— Струваш ми се мой тип човек.

* * *

Елин отвори и останалите прозорци, за да пусне охладения от дъжда речен полъх в задушния апартамент. За щастие, никой не се мярна по улицата, докато бяха навън, но щом Лизандра стоеше пред нея, Аробин несъмнено щеше да научи за случката.

Елин потупа креслото пред единия прозорец и се усмихна на обезобразеното момиченце.

— Това е любимото ми място в целия апартамент, когато вятърът подухва така приятно. Мога да ти предложа книжка, ако искаш. Или пък — тя махна надясно към кухнята — отиди да си харесаш нещо вкусничко от кухненската маса. Има боровинков сладкиш. — Лизандра стоеше като вцепенена, но Елин добави невъзмутимо: — Ти решаваш.

Като всяко дете от богаташки бардак Еванджелин навярно не получаваше често право на избор. Зелените очи на Лизандра като че ли поомекнаха леко, а момиченцето отвърна с глас, едва доловим над трополенето на дъжда по покрива и прозорците.

— Бих опитала пая, ако може.

След секунда вече я нямаше. Умно момиче, знаеше, че не бива да се пречка на господарката си.

Елин съблече подгизналата си пелерина и избърса лицето си с единственото ѝ сухо крайче. После, държейки китката си в готовност да извади скритото в ръкавицата острие, посочи дивана пред незапаления огън и рече на Лизандра:

— Седни.

За нейна изненада, жената се подчини, но не и преди да отвърне:

— Или ще заплашиш да ме убиеш отново?

— Аз не заплашвам. Само обещавам.

Куртизанката се отпусна върху възглавниците на дивана.

— О, моля те. Нима мога да приемам сериозно всяко нещо, излязло от голямата ти уста?

— Прие доста сериозно кинжала, който запратих по главата ти.

Лизандра ѝ се усмихна вяло.

— Пропусна целта.

Вярно, но все пак беше закачила ухото ѝ. И то заслужено, ако питаха нея.

Ала сега пред нея седеше жена — вече и двете бяха жени, а не седемнадесетгодишни момичета. Лизандра я огледа от глава до пети.

— Повече ми харесваш руса.

— А на мен ще ми харесваш най-много, когато напуснеш дома ми, но това май няма да се случи скоро. — Тя надникна към улицата под тях. Файтонджията я чакаше. — Аробин не можа ли да те прати с някоя от неговите карети? Нали уж ти плаща щедро.

Лизандра махна с ръка и светлината от свещите се отрази в златната гривна, която не покриваше напълно татуировката на змиевидно същество върху тънката ѝ китка.

— Отказах му. Реших, че така ще дам неблагоприятен тон на срещата ни.

Не че това ѝ беше помогнало.

— Значи наистина той те изпраца. Да ме предупредиш за какво?

— Изпрати ме, за да ти разкрия плана му. Напоследък няма много вяра на пратениците си. Но предупреждението е от мен.

Пълна лъжа по всяка вероятност. Но татуировката — емблемата на публичния дом на Кларис, която всички куртизанки получаваха още в деня на постъпването си... Момиченцето в кухнята, файтонджията на улицата — всички тези фактори можеха да усложнят нещата, ако

решеше да заколи Лизандра. Въпреки това едва се сдържаше да не посегне към кинжала си, гледайки знака върху китката ѝ.

Не към меча си — не. Само ножът предлагаше истинска интимност в убийството, само с него можеше да усети последния дъх на куртизанката.

— Защо още носиш символа на Кларис върху китката си? — попита тихо Елин.

Не вярвай на Арчър, беше опитала да я предупреди в кодираното си послание Нехемия, дори бе нарисувала същата змия. Но важеше ли това за всички останали с този знак? Онази Лизандра, която Елин познаваше в миналото си...

Двулична, коварна и подла бяха няколко от по-сдържаните епитети, с които Елин можеше да я опише.

Лизандра сведе поглед към татуировката си и свъси вежди.

— Не ни е позволено да я заличаваме, докато не изплатим дълговете си.

— Последния път, когато видях развратната ти физиономия, ти оставах само седмици да ги погасиш.

Аробин плати толкова много пари при Наддаването отпреди две години, че Лизандра трябваше да е свободна почти веднага.

Очите на куртизанката просветнаха.

— Имаш проблем с татуировката ми ли?

— Онзи проклетник Арчър Фин имаше такава. — Бяха собственост на един и същ публичен дом, на една и съща мадам. Нищо чудно да бяха работили заедно и в друга насока.

Лизандра впи поглед в нея.

— Арчър е мъртъв.

— Защото го изкормих — отвърна миловидно Елин.

Лизандра вкопчи ръка в облегалката на дивана.

— Ти... — пророни. После обаче поклати глава и добави тихо: — Хубаво. Радвам се, че си го убила. Арчър беше егоистично прасе.

Може и да се преструваше, за да я спечели на своя страна.

— Кажй онова, което имаш за казване, и изчезвай оттук.

Куртизанката стисна сочните си устни. Ала все пак ѝ сподели плана на Аробин за освобождаването на Едион.

Оказа се гениален, хитроумен, драматичен и дързък. Щом кралят на Адарлан искаше да превърне в атракция екзекуцията на Едион, те

пък щяха да превърнат в атракция спасяването му. Но фактът, че бе изпратил Лизандра, че намесваше още един човек, който можеше да я предаде или да свидетелства срещу нея...

Нарочно ѝ напомняше, че съдбата на Едион е в ръцете му, ако случайно решише да вгорчи живота ѝ.

— Знам, знам — каза куртизанката, забелязала студения блясък в очите на Елин. — Няма нужда да ми припомняш, че ще ме одереш жива, ако те предам.

Елин усети как един мускул на бузата ѝ потрепва.

— А предупреждението ти?

Лизандра се размърда нервно върху дивана.

— Аробин ме изпрати да ти разясня плана му, за да проверя доколко си на негова страна и дали възнамеряваш да го предадеш.

— Щях да остана разочарована, ако не беше го сторил.

— Мисля... мисля, че освен това ме изпраща като подарък за теб.

Елин разбра смисъла на думите ѝ, но въпреки това каза:

— За твоє съжаление, не си падам по жени. Дори платени.

Ноздрите на Лизандра се разшириха леко.

— Мисля, че ме изпраща, за да ме убиеш. Като някакъв вид възнаграждение.

— И ти идваш с молба да не го правя?

Нищо чудно, че беше довела детето. Себичната, безгръбначна патка водеше Еванджелин като щит срещу нея. Как смееше да въвлича горкото момиче в грозния им свят.

Лизандра погледна ножа, прикрепен към бедрото на Елин.

— Убий ме, ако искаш. Еванджелин вече знае какви са подозренията ми и няма да каже нито дума.

Елин сложи маска на ледено спокойствие върху лицето си.

— Но наистина идвам да те предупредя — продължи Лизандра. — Аробин може да те затрупва с подаръци, да ти помага за освобождаването на Едион, но през цялото време те наблюдава. И си има свой собствен план. Не ми каза каква е услугата, която си се съгласила да му направиш, но по всяка вероятност е капан.

На твоє място бих премислила добре дали помощта му наистина си струва риска и бих се измъкнала от мрежите му.

Само че нямаше как. Възпираха я редица причини.

Когато Елин не отвърна, Лизандра вдиша рязко.

— Освен това исках да ти дам това.

Бръкна сред диплите на индиговосинята си рокля, а Елин инстинктивно зае отбранителна позиция.

Куртизанката обаче извади оръфан, пожълтял плик и го остави на масичката с треперееща ръка.

— Това е за теб. Прочети го, ако обичаш.

— Значи вече си не само курвата на Аробин, но и негова куриерка?

Лизандра прие смирено словесния шамар.

— Това не е от Аробин. От Уесли е.

Лизандра като че ли потъна в дивана и по лицето ѝ пробяга толкова неопишуема скръб, че за момент Елин ѝ повярва.

— Уесли — повтори Елин. — Телохраниителят на Аробин. Същият онзи, който през по-голямата част от времето ме мразеше, а през останалата обмисляше начини да ме убие. — Куртизанката кимна. — Аробин затри Уесли заради убийството на Рурк Фаран.

Лизандра изтръпна.

Елин погледна стария хартиен плик. Лизандра сведе очи към ръцете си, склучени толкова плътно в скута ѝ, че кокалчетата им бяха побелели.

По хартията имаше протрити места, но пукнатото клеймо не беше разпечатвано.

— Защо разнасяш писмо от Уесли до мен почти две години?

Лизандра не вдигна глава, гласът ѝ звучеше измъчено.

— Защото го обичах безкрайно.

Е, само това не беше очаквала да чуе от нейната уста.

— Всичко започна най-случайно. Аробин често го изпращаше да ме придружава в каретата до публичния дом и първоначално бяхме просто... просто приятели.

Говорехме си и той не очакваше нищо от мен. Но тогава... тогава Сам умря и ти... — Лизандра кимна с брадичка към писмото, все още неотворено на масата между тях. — Всичко е написано вътре. Уесли обяснява какво стори Аробин, какви планове е имал. Какво е накарал Фаран да направи на Сам и какво му е заръчал да причини на теб. Всичко е вътре. Уесли държеше да знаеш, за да разбереш... искаше да разбереш, Селена, че не е подозирал нищо, докато не е станало твърде

късно. Опитал е да предотврати всичката тази жестокост, да отмъсти за Сам. Ако Аробин не го беше убил... Уесли възнамеряваше да отиде в Ендовиер, за да те измъкне оттам. Дори разпита из Пазара на сенките за човек, запознат с разположението на мините, и намери карта. Още я пазя. Като доказателство.

Мога... мога да я донеса...

Думите я връхлитаха като рояк стрели, но веднага потисна тъгата по човек, когото винаги бе възприемала само като едно от кучетата на Аробин. Нямаше да се учуди, ако кралят на асасините използваше тази сърцераздирателна история, за да я сдобри с Лизандра. И Елин беше готова да участва в играта му, колкото да разбере докъде ще я отведе, какво си е наумил Аробин и дали няма да се издаде в крайна сметка, но...

Какво е накарал Фаран да направи на Сам.

Винаги бе предполагала, че Фаран е изтезавал Сам от чист садизъм. Но ако Аробин наистина му бе наредил какво точно да стори с него... Добре че загуби магията си. Добре че я нямаше на свое разположение.

Защото в противен случай можеше да избухне в пламъци и да гори с дни, обгърната в собствения си огън.

— И какво, дошла си — подхвана Елин, докато Лизандра бършеше дискретно очите си с носна кърпа — да ме предупредиш, че е възможно Аробин да ме манипулира, защото, след като е убил любовника ти, най-сетне си проумяла що за чудовище е?

— Обещах на Уесли лично да ти предам писмото му...

— Е, предаде ми го, така че да те няма.

Дочуха се плахи стъпки и Еванджелин изскочи от кухнята, притичвайки до господарката си с не принудена, отривиста грациозност. Лизандра я прегъна с изненадваща нежност и стана на крака.

— Разбирам те, Селена, наистина. Но те умолявам едно — прочети писмото.

Заради него.

Елин оголи зъби.

— Изчезвай.

Лизандра тръгна към вратата, държейки себе си и Еванджелин на предпазлива дистанция от Елин. Като стигна прага, спря.

— Сам беше и мой приятел. Двамата с Уесли бяха единствените ми приятели. А Аробин ми ги отне и двамата.

Елин просто вдигна вежди.

Лизандра не ѝ каза довиждане, а просто изчезна надолу по стълбището.

Еванджелин обаче се задържа на прага и очите ѝ запрескачаха между отдалечаващата ѝ се господарка и Елин. Разкошната ѝ коса лъщеше като разтопен бакър.

Момиченцето посочи лицето си и каза:

— Тя ми причини това.

Елин едва се сдържа да остане на мястото си, да не хукне надолу по стълбището, за да изтръгне гръкляна на Лизандра.

Но Еванджелин продължи:

— Много плаках, когато мама ме продаде на Кларис. Плаках и плаках. Май Лизандра беше ядосала господарката онзи ден, защото ме повериха на нея, макар че ѝ оставаха само няколко седмици да изплати дълговете си. Обучението ми трябваше да започне още същата нощ, но аз плаках толкова много, че накрая повърнах. Лизандра ме почисти. Каза ми, че имало начин да ми помогне, но щяло да боли и вече никога нямало да бъда същата. Каза, че не било възможно да избягам, тя самата пробвала няколко пъти, когато била на моя възраст, но я хванали и я били по такива места, където да не се вижда после.

Не беше и предполагала — не се беше замисляла дори. А колко ѝ се подиграваше в по-младите им години...

— Отговорих ѝ, че съм готова на всичко, за да се измъкна от онова, за което ми разправяха другите момичета — продължи Еванджелин. — Тя ме помоли да ѝ се доверя... и нарязва лицето ми. После така се развика, че всички наоколо да я чуят.

Решиха, че ме е обезобразила от гняв и за да не се превърна в заплаха за нея. И тя им позволи да го повярват. Кларис беше толкова бясна, че преби Лизандра в двора, но тя не се разплака... нито веднъж. А когато лечителят каза, че не можел да оправи лицето ми, Кларис принуди Лизандра да ме купи на цената, която бих струвала, ако бях станала куртизанка като нея.

Елин нямаше думи.

— Затова още работи за Кларис — обясни Еванджелин, — затова още не е свободна и скоро няма да бъде. Просто реших, че трябва да

знаеш.

На Елин не ѝ се искаше да вярва на момичето, опитваше да си втълпи, че това е част от плана на Лизандра и Аробин, но... но едно гласче в главата ѝ, в костите ѝ шепнеше отново и отново, и отново, все по-силно и по-силно:

Нехемия би постъпила по същия начин.

Еванджелин направи реверанс и тръгна надолу по стълбището, а Елин обърна очи към оръфания плик.

Щом тя самата се беше променила толкова за две години, може би и Лизандра бе способна на същото.

За момент се замисли колко различен щеше да е животът на другата млада жена, ако я беше изслушала, ако наистина беше поприказвала с Калтейн Ромпие, вместо първосигнално да я набеди за безхарактерна придворна дама. Какво щеше да се случи, ако и Нехемия бе опитала да види жената зад маската на Калтейн.

Еванджелин вече се качваше до Лизандра в лъсналата от дъжда карета, когато Елин изникна на външната врата на склада и каза:

— Почакайте.

На Едион му се виеше свят и всяка глътка въздух изискваше чудовищен напън.

Скоро. Усещаше как Смъртта стои в ъгъла на килията му и отброява последните му мигове на земята като дебнещ лъв. От време на време Едион се усмихваше на струпаните сенки.

Инфекцията се разпространяваше, а тъй като до зрелищната му екзекуция оставаха само два дни, нямаше търпение да си отиде. Стражите предполагаха, че спи, за да убива времето.

Едион очакваше храната си и наблюдаваше малкото решетъчно прозорче в горната част на вратата, за да види навреме униформените. Но беше напълно сигурен, че халюцинира, когато вратата се отвори и при него влезе коронованият принц.

Застана на входа, а зад него не се виждаха стражи или обичайният ескорт. Безизразното лице на принца веднага му даде да разбере каквото го интересуваше — това не беше спасителна операция. А нашийникът от черен камък около врата му обясняваше всичко друго. Нещата не се бяха развили добре след убийството на Сорша.

Едион съумя да му се усмихне.

— Радвам се да те видя, млади принце.

Принцът плъзна поглед по мръсната коса на Едион, няколкоседмичната му брада и купчината повръщано в ъгъла — преди час не успя да се добере до кофата.

— Ако ще ме оглеждаш така, най-добре първо ме изведи на вечеря — скалъпи Едион.

Сапфирените очи на принца отскочиха към неговите и той примигна, за да поразсее мъглата, настанила се пред очите му. Нещото, което го оглеждаше, имаше студено, хищническо и не съвсем човешко излъчване.

— Дориан — пророни тихо Едион.

Съществуването, нахлузило кожата на принца, се усмихна леко. От капитана знаеше, че онези пръстени от Камъни на Уирда поробвали съзнанието — душата.

Веднъж видя и подобен нашийник до кралския престол. Питаше се дали е същият.

— Разкажи ми какво се случи в тронната зала, Дориан — изхриптя Едион с туптяща от болка глава.

Принцът примигна бавно.

— Нищо не се е случило.

— Защо си дошъл, Дориан? — Едион никога не се обръщаше към принца със собственото му име, но сега му се струваше важно да го използва, за да му напомни кой е. Макар че навярно само подклаждаше гнева му.

— Дойдох да видя опозорения генерал, преди да го екзекутират като животно.

Значи нямаше опасност да го убие още сега.

— Както екзекутираха и твоята Сорша?

Принцът не трепна дори, но Едион можеше да се закълне, че нещо в него се сгърчи, сякаш някой бе подръпнал невидима каишка — сякаш във вътрешността му все още имаше някого, който можеше да бъде изтеглен на повърхността.

— Не знам за какво говориш — отвърна нещото в принца. Ноздрите му обаче се разшириха от ярост.

— Сорша — прошепна Едион през болезнените си дробове. — Сорша, възлюбената ти, лечителката. Стоях до теб, когато я обезглавиха. Чух крясъка ти, когато се спусна към безжизненото ѝ тяло. — Нещото се скова леко и Едион продължи с атаката: — Къде я погребяха, Дориан? Какво направиха с тялото ѝ, тялото на жената, която обичаше?

— Не знам за какво говориш — повтори то.

— Сорша — пророни задъхано Едион. — Казваше се Сорша и те обичаше, а те я убиха. Мъжът, който сложи този нашийник около врата ти, я уби.

Нещото се умълча. После килна глава настрани. И му отправи усмивка, ужасяваща с красотата си.

— С удоволствие ще гледам екзекуцията ви, генерале.

Едион се засмя през кашлица. Принцът — онова, в което се беше превърнал, — се обърна плавно и излезе от килията. Едион щеше да го изпрати с пренебрежителен, злоблив смях, но в този момент чу как принцът каза на някого в коридора:

— Генералът е болен. Незабавно да му се окаже помощ.

Не.

Явно беше подушил инфекцията му.

След малко в килията му влезе лечителката — възрастна жена на име Амити — и стражите държаха безсилното му тяло, докато тя обработваше раните му. Изсипа някаква билкова отвара в гърлото му и той се задави, проми и превърза раната му, а стражите скъсиха веригата на оковите му, за да не достига с ръце шевовете.

Колкото и да хапеше, колкото и да стискаше устата си, го наливаха с гнусните билкови отвари на всеки час.

И така го спасиха, а Едион проклрнаше Смъртта, задето го беше предала, докато се молеше на Мала, носителката на светлина, да държи Елин настрана от тържеството, от принца, от краля и нашийниците му от Камъни на Уирда.

* * *

Нещото в него напусна тъмницата и се отправи към стъкления замък, управлявайки тялото му като кораб. После го принуди да застане мирно пред мъжа, когото често виждаше в онези моменти, пронизващи мрака.

Мъжът седеше на стъклен трон. Усмихна се леко и заповяда:

— Поклони се.

Нещото в него дръпна силно връзката им и сякаш светкавици прободоха мускулите му, принуждавайки ги да се подчинят. Точно така се беше озовал в тъмницата, където златокосият воин произнесе името ѝ — и то толкова пъти, че го накара да крещи без глас. Продължаваше да крещи и сега, когато мускулите му го предаваха за пореден път, караха го да коленичи, а сухожилията във врата му свеждаха главата му в поклон.

— Още се съпротивляваш? — попита мъжът и надникна към тъмната халка на пръста си, сякаш в нея можеше да открие отговора. — Усещам и двама ви вътре.

Интересно.

Да, онова нещо в мрака заякваше, вече можеше да протяга ръка през невидимата преграда помежду им и да го ръководи като

марионетка, да говори през неговата уста. Но не изцяло, не за дълго. Той попълваше дупките, доколкото можеше, но нещото постоянно си пробиваше път.

Демон. Принц демон.

Пред очите му отново и отново се разиграваше онзи момент, в който жената на живота му бе загубила главата си. Името ѝ върху сухия език на генерала го накара да заблъска с всички сили по другата стена в съзнанието си, бариерата, затворила го в тъмнината. Но тази тъмнина беше като зазидана гробница.

Мъжът на трона нареди:

— Докладвай.

Заповедта отекна в тялото му и той изплю дори най-малката подробност около срещата си с генерала. И нещото — демонът — извлече особено удоволствие от ужаса му.

— Хитър е този Едион. Иска да ми се изплъзне мълчешком — коментира мъжът. — Щом е толкова отчаян да ни лиши от предвиденото зрелище, вероятно очаква братовчедка му да се яви на тържеството.

Той мълчеше, не му беше наредено да говори. Мъжът го огледа внимателно с видима наслада в черните си очи.

— Трябваше да го направя още преди години. Не знам защо пропилях толкова време в очакване да видя някаква сила у теб. Колко наивно от моя страна.

Той опита да проговори, да помръдне, да направи поне нещо със смъртното си тяло. Но демонът беше стиснал като в юмрук съзнанието му и мускулите по лицето му оформиха усмивка.

— За мен е удоволствие да ви служа, Ваше Величество.

Пазарът на сенките край брега на Ейвъри съществуваше още от създаването на Рифтхолд. Може би и преди това. Според легендите бил построен върху костите на бога на истината, за да постъпват справедливо търговците и начинаещите крадци. На Каол му се струваше някак иронично, понеже не знаеше да има такъв бог. Контрабанда, незаконни вещества, подправки, дрехи, проститутки — пазарът задоволяваше нуждите на всякакви клиенти, стига да бяха достатъчно смели, глупави или отчаяни да дойдат тук.

Каол беше всички тези неща при първото си посещение преди няколко седмици, когато слезе по полуизгнилото дървено стълбище от най-рухналата част на пристанището към самия речен бряг, осеян с ниши, тунели и магазини.

Загърнати в пелерини, въоръжени фигури патрулираха по дългия, просторен кей — единствен път към пазара. В дъждовни дни Ейвъри често го наводняваше, удавяйки някой и друг нещастен търговец или клиент из лабиринта на пазара. В по-сухите месеци човек не знаеше кого или какво ще види да продава съмнителната си стока или да скита из мръсните, влажни тунели.

Тази вечер пазарът се пръскаше по шевовете, дори след толкова дъждовен ден.

Точно такъв му трябваше. Зарадва се и на гръмотевицата, която прокънтя през подземния лабиринт, предизвиквайки тревожно шушукане. Търговците и разбойниците щяха да са твърде заети с подготовката за буря, за да забележат Каол и Несрин по един от главните проходи.

Гръмотевицата разклати окачените фенери от цветно стъкло — несъвместимо красиви за тукашната обстановка, сякаш някой някога бе решил да придаде на мястото известен уют. Те подсигураваха единственото осветление в мрачните подземия и хвърляха прословутите сенки, донесли името на пазара. Сенки, удобни за тъмни дела, за потайни убийства и похищения.

И срещи на съзаклятници.

Никой не им беше обърнал внимание на влизане през безформените дупки, служещи за вход към пазарските тунели, които пък водеха към канализацията — несъмнено по-утвърдените търговци си имаха свои собствени тайни изходи под щандовете или магазините си. Всички си правеха сергии от дърво или камък и излагаха стоката си в щайги или кошници, но най-ценните артикули винаги криеха. Продавачът на подправки предлагаше всичко от шафран до канела — но дори най-ароматните му билки не можеха да прикрият сладникавата миризма на опиума, скътан под щанда.

Веднъж, преди доста време, Каол вероятно щеше да прояви интерес към забранените стоки, към върлия произвол на търговците. Дори щеше да закрие някой и друг бизнес.

Сега вече представляваха единствено ресурси. В качеството си на страж Несрин навярно мислеше по същия начин. Макар че с присъствието си тук застрашаваше живота си. Това беше неутрална зона, но обитателите ѝ недолюбуваха служителите на реда.

И нима можеше да ги вини? Пазарът на сенките беше едно от първите места, пометено от краля на Адарлан след потушаването на магията. Точно тук сподиряше търговци, предлагащи забранени книги и запазили действието си талисмани и отвари, както и магьосниците, дошли да търсят лек или капчица магия. Наказанията бяха жестоки.

Каол едва не въздъхна от облекчение, като видя двете закачулени фигури, разгърнали импровизирана сергия за ножове в едно тъмно ъгълче. Точно където се бяха разбрали, а и изглеждаха доста автентично.

Несрин забави крачка и поспря на няколко щанда — просто отегчена купувачка, чакаща дъждът да стихне. Каол се придържаше близо до нея, а оръжията и варварската му походка възпираха джебчиите да пробват късмета си. Ударът в ребрата, който получи по-рано тази вечер, му придаваше още по-страховит фасон.

С помощта на двама от групата му прекъснаха един валгски командир, който влачеше поредния младеж към тунелите. А Каол беше толкова отнесен в мисли за Дориан, за думите и поведението на Елин, че не внимаваше достатъчно.

Затова си заслужи удара в ребрата и болезненото напомняне за него при всяка глътка въздух. Край на невниманието, край на издънките. Чакаше ги много работа.

Най-накрая двамата с Несрин спряха пред малката сергийка, оглеждайки десетината ножа и късите мечове, изложени върху протритото одеяло.

— Това място е още по-пропаднало, отколкото очаквах — коментира Бруло изпод сянката на качулката си. — Имах чувството, че трябва да покривам очите на Рес в половината от нишите.

Рес се изкиска.

— На деветнадесет съм, старче. Нищо тук не ме изненадва. — Рес погледна към Несрин, която прокарваше пръст по едно от извитите остриета. — Простете, мадам...

— Аз съм на двадесет и две — отвърна равнодушно тя. — И смятам, че ние, стражите, сме се нагледали на много повече от вас, дворцовите принцеси.

Видимата част от лицето на Рес почервения. Каол можеше да се закълне, че дори Бруло се ухили. За момент не можа да си поеме дъх от смазващата тежест, паднала върху гърдите му. Едно време такива закачки бяха ежедневие — седеше с хората си на улицата и всички се смееха дружно. Едно време, когато не се канеше до два дни да отприщи ада в двореца, който някога бе наричал дом.

— Някакви новини? — попита Каол.

Бруло го наблюдаваше съсредоточено, сякаш усетил силната му агония.

— Тази сутрин получихме плановете за тържеството — отвърна сковано някогашният му ментор. После бръкна в джоба на пелерината си, докато Каол оглеждаше старателно един кинжал, вдигайки два пръста, сякаш се пазареше за него. Бруло продължи: — Новият капитан на кралската гвардия вече ни е разпределил по постове. Няма да остави никого в Голямата зала. — Майсторът на оръжията също вдигна два пръста и се приведе напред, а Каол сви рамене и бръкна в дуплите на пелерината си за монети.

— Смяташ ли, че подозира нещо? — попита, докато плащаше.

Несрин се приближи и ги скри от чужди погледи с тялото си. Малките, сгънати карти се озоваха в джоба на Каол, преди някой да е забелязал.

— Не — отговори Рес. — Копелето иска само да ни унижи. Сигурно е наясно, че част от стражите още са на твоя страна, но ако подозираше някого от нас, вече щяхме да сме мъртви.

— Внимавайте — предупреди ги Каол.

Усети как Несрин се напържа до него, секунда преди друг женски глас да провлачи:

— Три медни монети за ксандрийски нож. Ако знаех, че има разпродажба, щях да си взема повече пари.

Всеки мускул в тялото на Каол се скова и той вдигна поглед към Елин, застанала до спътницата му. Разбира се. Разбира се, че ги беше проследила.

— Пресвети богове! — пророни Рес.

Усмивката под сянката на тъмната ѝ качулка беше откровено дяволска.

— Здравсти, Рес. Бруло. Предполагам в двореца не ви плащат достатъчно.

Майсторът на оръжията гледаше ту към нея, ту към тунелите.

— Не спомена, че се е върнала — обърна се накрая към Каол.

Елин изцъка с език.

— Изглежда, Каол не обича да споделя информация с никого.

Той стисна юмруци до тялото си.

— Привличаш твърде много внимание към нас.

— Така ли? — Елин вдигна един кинжал и го претегли с експертна лекота в ръката си. — Искам да говоря с Бруло и старото ми приятелче Рес. А понеже ти не ми позволи да ви придружа миналата вечер, това беше единственият начин.

Толкова типично за нея. Несрин бе отстъпила небрежно назад и наблюдаваше извитите проходи. Или просто избягваше контакта с кралицата.

Кралицата. Думата го смая отново. Кралицата стоеше наред Пазара на сенките, облечена в черно от глава до пети и повече от готова да пререже някое и друго гърло. С пълно право го плашеше мисълта, че може да се събере с Едион — кой знае на какво бяха способни заедно. А ако си върнеше магията...

— Свали си качулката — нареди ѝ тихо Бруло.

Елин вдигна поглед.

— Защо? И не.

— Искам да видя лицето ти.

Елин застина.

Несрин обаче се обърна към тях и облегна ръка на масата.

— Снощи видях лицето ѝ, Бруло, и си е също толкова хубаво, колкото преди.

Нямаш ли си жена, по която да точиш лиги?

Елин изсумтя.

— Май започвам да те харесвам, Несрин Фалик.

Несрин ѝ се усмихна половинчато. Кое то си беше същинско ухилване за човек като нея.

Каол се зачуди дали Елин щеше да харесва Несрин, ако знаеше за отношенията между двамата им. И дали изобщо щеше да я е грижа.

Кралицата побутна качулката си назад толкова, колкото светлината да огрее лицето ѝ, и намигна на Рес, който се ухили до уши.

— Липсваше ми, другарче — каза тя.

Бузите на Рес пламнаха.

Елин върна погледа си върху Бруло, който стисна устни, докато проучваше лицето ѝ. След миг Майсторът на оръжията пророни:

— Ясно.

Кралицата напрегна мускули едва забележимо. Бруло сведе глава в лек поклон.

— Ще опитате да спасите Едион.

Елин върна качулката си на място и кимна утвърдително — чисто олицетворение на нахакан асасин.

— Да.

Рес изпсува люто под носа си.

Елин се приведе към Бруло.

— Съзнавам, че искам много от теб...

— Тогава недей — повиши ѝ тон Каол. — Не ги излагай на допълнителна опасност.

И бездруго рискуват достатъчно.

— Решението не е твое — отвърна тя.

Негово беше, и още как.

— Ако ги хванат, губим информаторите си. А те губят живота си. Какво смяташ да направиш за Дориан? Или те е грижа само за Едион?

Всички ги наблюдаваха твърде съсредоточено.

Лицето ѝ придоби гневна гримаса, но Бруло се намеси точно навреме.

— Какво искате от нас, милейди?

Този път Майсторът на оръжията несъмнено се досети. Беше виждал Едион достатъчно скоро, за да разпознае очите, лицето, цвета на кожата ѝ веднага щом свали качулката си. Навярно го подозираше от месеци.

— Не позволявай да изпратят хората ти на пост при южната стена на градината — пророни Елин.

Каол примигна. Това не беше молба, нито заповед, а предупреждение.

— Друго място, което трябва да избягваме? — попита с леко пресипнал глас Бруло.

Елин вече се отдалечаваше от сергията, клатейки глава, подобно на клиент, който е загубил интерес.

— Просто кажи на хората си да закичат униформите си с червено цвете. Ако ги питат, нека казват, че е заради рождения ден на принца. Да ги сложат на видно място.

Каол погледна към ръцете ѝ. Тъмните ѝ ръкавици бяха чисти. С колко ли кръв щеше да ги окъпе след няколко дни?

— Благодарим ти — каза ѝ през въздишка Рес.

Чак когато кралицата изчезна сред тълпата с наперена походка, Каол осъзна, че наистина ѝ дължат благодарности.

Елин Галантиус възнамеряваше да превърне стъкления дворец в касапница, от която току-що бе спасила Рес, Бруло и хората им.

Но не каза нищо за Дориан. За това дали ще спаси него. Дали ще го пощади.

* * *

Елин знаеше, че я следят, още откакто напусна Пазара на сенките, където направи няколко лични покупки. Въпреки това влезе право в Кралската банка на Адарлан.

Имаше важна работа там и макар работното време на банката да свършваше, управникът на драго сърце откликна на питанията ѝ. Нито веднъж не подложи под съмнение фалшивото име, на което бяха сметките ѝ.

Докато той ѝ обясняваше какво е положението им и каква лихва са натрупали през годините, тя се възползва да огледа помещението —

дебели стени с дъбова ламперия, картини, зад които не намери скривалища в минутката, докато управникът поръчваше чай на секретарката си, и луксозни мебели, струващи повече от доживотната печалба на повечето граждани на Рифтхолд. Там включително имаше и разкошен махагонов шкаф, където държеше документите на много от най-заможните си клиенти, в това число и нейните. Заклучваше го с малкото златно ключе, оставено на бюрото му.

След като отново изтърча през двойната врата на кабинета си, за да изтегли сумата, поръчана от нея, Елин стана и небрежно се доближи до бюрото му, оглеждайки подредените в купчини и разпилени по него документи, подаръците от доволни клиенти, ключовете и малкия портрет на жена, която можеше да му е или съпруга, или дъщеря. При мъже като него нямаше как да знае човек. Управникът се върна тъкмо когато Елин пхваше небрежно ръка в джоба на пелерината си. Двамата размениха няколко любезни приказки за времето, докато секретарката не се появи в кабинета с малка кутия в ръка. Елин изсипа съдържанието ѝ в кесията си с толкова благоприличие, колкото съумя да свика, после благодари на секретарката и управника и напусна кабинета.

Тръгна по страничните улички, пренебрегвайки вонята на гнила плът, която дори дъждът не успяваше да отмие. Две — преброи цели две платформи за екзекуции, разположени на иначе доскоро приятни градски площади.

Трупове, оставени на гарваните, изглеждаха като сенки по светлите каменни стени, където бяха приковани.

Елин нямаше намерение да залавя Валг, докато не спасяха Едион — ако изобщо се измъкнеше жива от двореца, но пък не пречеше да се поупражнява.

* * *

Хладовита мъгла бе обгърнала света в нощните часове, просмуквайки се през всеки отвор в стаята ѝ. Сгушена под катове одеяла и пухени юргани, Елин се обърна по гръб в леглото и протегна лениво ръка към топлото мъжко тяло до себе си.

Студени копринени чаршафи се плъзнаха под пръстите ѝ.

Тя отвори едното си око.

Не беше във Вендлин. Разкошното легло, обвито в кремавобежови цветове, се намираше в рифтхолдското ѝ жилище. А другата му половина, с възглавниците и одеялата ѝ, си стоеше все така недокосната. Празна.

За момент си представи Роуан там — суровото му, безкомпромисно лице, смекчено до очарователна красота от съня, сребрилата му коса, проблясваща на утринната светлина, изпъкналата на фона ѝ татуировка, спускаща се от лявото му слепоочие надолу по врата му, през едното му рамо, чак до пръстите на ръката му.

Елин въздъхна през стегнато гърло и потри очи. Достатъчно ѝ беше, че постоянно го сънува. Нямахше намерение да пилее енергия в мисли за него, в мечти да е до нея, за да му сподели всичко или поне за да се буди в успокоителната му прегръдка.

Преглътна сухо и стана от леглото със сковано тяло.

Някога бе стигнала до заключението, че не е признак на слабост да се нуждае от помощта на Роуан, да копнее по него, и че дори е похвално да го признава пред себе си, но... Той не беше патерица и Елин не искаше да го възприема така.

Въпреки това, докато ядеше студената си закуска, ѝ се искаше да не бе изпитвала такава голяма нужда да докаже независимостта си от него още преди седмици.

Особено когато едно от уличните гаменчета на Аробин заблъска по вратата на склада с нареждането, че трябва да се яви в Асасинската крепост. Незабавно.

Страж с безизразно лице ѝ донесе призовката от херцога и Манон, която тъкмо се канеше да изведе Абраксос за самостоятелен полет, скърца със зъби цели пет минути, кръстосвайки нервно из гнездото.

Нито тя, нито вещиците ѝ бяха кучета да ги привиква така. Човеците служеха за развлечение и бяха източник на кръв, а понякога, много рядко, и на семе. В никакъв случай нямаха място на командирски и други висшестоящи постове.

Манон се устреми надолу по стълбището и докато стигне края му, Астерин вече я следваше.

— Тъкмо идвах да те търся — прошепна Втората ѝ с подскачаща златиста плитка. — Херцогът...

— Знам какво иска херцогът — озъби ѝ се Манон.

Астерин вдигна безмълвно вежда.

Манон овладя нарастващото си желание да изкорми някого. Херцогът постоянно я привикваше на срещи с високия, слаб мъж, наречен Върнън, който не гледаше на нея с подobaващо страхопочитание. Не ѝ даваха дори няколко часа да потренира с Тринадесетте, камо ли да отлети за по-дълго време, без да я извикат.

Вдиша през носа и издиша през устата, сетне отново и отново, докато най-сетне успя да прибере железните си зъби и нокти.

Не беше куче, нито пък безразсъдна глупачка. Беше Водачка на Крилото, а и наследница на клана от сто години. Можеше да се справи с това простосмъртно прасе, което щеше да се превърне в храна за червеите до няколко десетилетия, а след това щеше да се върне към величественото си зло и безсмъртно съществуване.

Манон отвори със замах вратите на съвещателната зала пред равнодушните погледи на стражите — хора на външен вид, но не и отвътре.

Херцогът оглеждаше грамадна карта, разгърната върху масата, а приятелят му или съветникът му, или личният му шут лорд Върнън Локан стоеше до него. На известно разстояние от тях, вперила празен

поглед в тъмната стъклена повърхност и напълно неподвижна, с изключение на бялото ѝ гърло, откъдето с леко потрепване минаваше дъхът ѝ, седеше Калтейн. Жестокият белег на ръката ѝ бе потъмнял до лилаво-червеникаво. Незнайно как.

— Какво искаш? — попита Манон.

Астерин зае мястото си до вратата и скръсти ръце.

Херцогът посочи стола срещу себе си.

— Имаме да обсъждаме някои неща.

Манон остана права.

— Уивърнът ми е гладен, аз също. Отиваме на лов, така че да приключваме по-бързо тук.

Лорд Върнън, тъмнокос, строен като тръстиково стебло и облечен в яркосиня, прекалено чиста туника, огледа презрително Манон. Тя оголи зъби насреща му в безмълвно предупреждение. Върнън просто ѝ се усмихна с думите:

— Нима не одобрявате храната, която ние ви подsigуряваме, лейди?

Железните зъби на Манон се прибраха.

— Не ям храна, приготвена от смъртни. Същото важи и за уивърна ми.

Херцогът най-сетне вдигна глава.

— Ако знаех, че си толкова претенциозна, щях да направя наследницата на Жълтоногите Водачка на Крилото.

Манон извади небрежно ноктите си.

— И щеше да се увериш колко недисциплинирана, непокорна и безполезна е Искра Жълтонога.

Върнън се настани на един стол.

— Чувал съм за съперничеството между вещерските кланове. Да не би да имаш зъб на Жълтоногите, Манон?

Фамилиарното обръщение му спечели гърлено изръмжаване от страна на Астерин.

— Вие, простосмъртните, си имате вашите вражди — отвърна Манон. — Ние си имаме Жълтоногите.

— Ама че елитаристка — пророни Върнън на херцога, който изсумтя.

Студен пламък полази гръбнака на Манон.

— Имаш пет минути, херцоже.

Перингтън почука с кокалчета по стъклената маса.

— Мислим да поставим началото на един... експеримент. За в бъдеще ще е нужно да увеличим числеността си, да усъвършенстваме войниците, с които вече разполагаме. Историята на вещиците ще ни е от полза в това начинание.

— Обясни.

— Нямам навика да обяснявам всяка подробност от плановете си — отвърна херцогът. — От теб искам единствено да ми предоставиш отряда си от Черноклюни за една проба.

— Каква проба?

— Интересува ме дали вещиците са подходящи за чифтосване със съюзниците ни от друго кралство — Валгите.

Всичко спря. Мъжът беше загубил ума си, но...

— Нямам предвид чифтосване в човешкия смисъл на думата, разбира се.

Процедурата ще е лесна и сравнително безболезнена. Изразява се в пришиване на парченце камък малко над пъпа. То им служи като проводник. А продуктът от смешението на валгска и вещерска кръв ще е просто... Предполагам разбираш що за инвестиция ще е това. Вещиците браните толкова ревностно рожбите си. И двамата мъже се усмихваха с неприкрито самодоволство в очакване на съгласието ѝ.

Валгите — демоните, чрез чието кръвосмешение с елфите се появили вещиците, — се бяха завърнали някак и поддържаха отношения с херцога и краля... Тя потуши стотиците си въпроси.

— Имате хиляди хора тук. Използвайте тях.

— Повечето нямат магически способности и не са съвместими с Валгите. А вещиците поначало имат валгска кръв във вените си.

Знаела ли е баба ѝ за това?

— Тук сме, за да ти служим като воители, не като блудници — заяви със смъртоносен глас Манон. Астерин дойде до нея с каменно, пребледняло лице.

— Избери едно сестринство вещици от Черноклюните — беше единственият отговор на херцога. — Искам ги готови до седмица. Опитай да ми попречиш, Водачке на Крилото, и ще превърна безценния ти уивърн в кучешка храна. Може да направя същото и с останалите.

— Ако и с пръст докоснеш Абраксос, ще те одера жив.

Херцогът върна погледа си към картата и махна с ръка.

— Свободна си. О... слез в ковачницата. Последната ви партида оръжия била готова за оглед.

Манон остана на мястото си, преценявайки тежестта на масата от черно стъкло — дали имаше начин да я преобърне и да посече мъжете с острите парчета.

Върнън вдигна вежди в безмълвен, подигравателен жест и Манон се обърна, втурвайки се през вратата, преди да е направила нещо глупаво.

Почти бяха достигнали стаята ѝ, когато Астерин попита:

— Как ще постъпиш?

Манон не знаеше. А и не можеше да поиска съвет от баба си, защото щеше да излезе несигурна и неспособна да следва заповеди.

— Ще измисля нещо.

— Но не би ми дала някои от сестрите ни за това... това чифтосване, нали?

— Не знам.

Може би нямаше да е толкова лошо да слее кръвта им с валгската. Може би така щяха да получат нова сила. Може би Валгите знаеха как да се преборят с крочанското проклятие.

Астерин сграбчи лакътя ѝ, вдълбавайки нокти в плътта. Манон примигна, смаяна от допира и от настоящата му сила. Никога досега Втората не бе дръзвала да...

— Не бива да го позволяваш — рече Астерин.

— Получих достатъчно заповеди за днес. Дай ми още една, и ще намериш езика си на пода.

По лицето на Астерин избиха червени петна.

— Младите вещици са уплашени. Уплашени са до смърт, Манон. Та ние не ги изпращаме дори в други кланове, камо ли...

Имаше право. Младите вещици бяха такава рядкост. В клана се раждаха само деца от женски пол — като подарък от Триликата богиня. Приемаха ги за свещени още от мига, в който майката проявеше признаци на бременност, до деня, в който навършеха шестнадесет. Да нараниш бременна вещица, да посегнеш на нероденото ѝ дете или дъщеря ѝ се смяташе за провинение, толкова неппростимо, че никое наказание не беше достатъчно жестоко за него.

Манон бе участвала в две от така дългите екзекуции, но желанието ѝ за мъст никога не оставаше задоволено.

Човешките деца не се брояха — някои от клановете ги възприемаха като най-обикновена храна. Особено Жълтоногите. Младите вещици обаче... нямаше по-голяма чест от тази да родиш вещерско дете на клана си. И по-голям срам от това да го загубиш.

— Кое сестринство би избрала? — попита Астерин.

— Не съм решила.

Навярно щеше да е някоя от по-незначителните... за всеки случай, преди да позволи на някоя от по-могъщите да се съчетае с Валгите. Може би демоните щяха да дадат на умиращата им раса дозата живот, от която се нуждаеха така отчаяно през изминалите няколко десетилетия. Векове.

— А ако възразят?

Манон достигна стълбището към личната си кула.

— Единственият човек, който възразява за каквото и да било напоследък, Астерин, си ти.

— Не е редно...

Манон замахна с ръка и раздра плата и кожата над гърдите ѝ.

— От днес нататък Сорел е Втора.

Астерин не докосна кръвта, просмукваща се в туниката ѝ.

Манон тръгна отново.

— Предупредих те да не ми се бъркаш, но тъй като ти реши да не зачетеш волята ми, вече нямаш място до мен и в срещите ми. — Никога досега, нито веднъж през последните сто години не беше сменяла постове им. — От този момент нататък ти си Трета. Ако ми докажеш, че ти е останала поне капка самоконтрол, ще преразгледам решението си.

— Милейди — подхвана кротко Астерин.

Манон посочи стълбището зад тях.

— Ти получаваш правото да съобщиш на останалите. Веднага.

— Манон — продължи Астерин с умолителен тон, какъвто Водачката не бе чувала досега.

Манон продължи напред и червената ѝ пелерина се развя над стълбището.

Нямаше желание да слуша Астерин, не и при положение че баба ѝ изрично я бе предупредила, че всяка грешна стъпка, всяко

неподчинение ще коства главите на всички. Пелерината около нея вечно щеше да ѝ го напомня.

— Чакам те в гнездото след час — каза, без да погледне назад, и влезе в кулата си.

Където надуши човек.

* * *

Пред камината беше коленичила млада слугиня с метла и лопата в ръка.

Трепереше едва забележимо, но мирисът на страха ѝ вече пропиваше въздуха в стаята. По всяка вероятност умираше от ужас още от момента, в който бе прекрачила прага ѝ.

Момичето сведе глава и черната му като нощта коса прикри бледото му лице, но не и преди Манон да зърне преценяващия поглед в тъмните му очи.

— Какво правиш тук? — попита равнодушно Манон, стържейки с железни нокти, само и само да види реакцията му.

— Ч-ч-чистя — изпелтечи момичето, но твърде насечено, твърде отработено.

Раболепна, кротка и ужасена, точно по вкуса на всяка вещица. Единствено миризмата на страх беше истинска.

Манон прибра железните си зъби.

Слугинята стана бавно и видимо изтръпна от болка. От движението протритото домашно сукно на полата ѝ се люшна, разкривайки дебелия верига между глезените ѝ. Десният беше обезобразен, а ходилото ѝ, покрито с лъскава, наскоро зараснала плът, стъпваше на една страна.

Манон потисна хищническата си усмивка.

— Защо са ми изпратили саката слугиня?

— Аз... аз просто изпълнявам заповеди. — Гласът ѝ беше воднист, неразличим.

Манон изсумтя и тръгна към нощното шкафче, а плитката ѝ и кървавочервената пелерина се развяха зад гърба ѝ. Наля си бавно чаша вода, заслушвайки се наоколо.

Слугинята събра пъргаво нещата си.

— Ще се върна, когато няма да ви преча, милейди.

— Свърши си работата, простосмъртна, и се махай от очите ми.

Манон се обърна да я наблюдава.

Момичето закуцука през стаята — безпомощно и крехко, незаслужаващо втори поглед.

— Кой нарани крака ти? — попита Манон, облягайки се на една от дървените колони на леглото.

Слугинята дори не вдигна глава.

— Стана случайно. — Изсипа пепелта от камината в кофата, която беше довлячила дотук. — Паднах по едно стълбище, когато бях на осем, нямаше как да ми помогнат. Чичо не вярваше на лечителки и не позволи да извикаме някоя у дома. Извадих късмет, че не се наложи да го отрежат.

— Защо си в окови? — Още един равнодушен, лишен от интерес въпрос.

— За да не избягам.

— Нямахте да стигнеш далеч в тази планина.

Веднага го забеляза — лекото напрежение в раменете ѝ, смелия опит да го прикрие.

— Да — потвърди момичето, — но аз израснах в Перант, не тук. — Подреди в камината цепениците, които сама беше качила до кулата, накуцвайки все повече и повече с всяка следваща стъпка. Слизането по стълбите с тежката кофа с пепел несъмнено щеше да е поредното мъчение. — Ако се нуждаете от мен, просто попитайте за Елида. Стражите знаят къде да ме намерят.

Манон проследи с поглед всяка нейна страдалческа стъпка до вратата.

Почти ѝ позволи да излезе, да си помисли, че е свободна, преди да каже:

— И никой не е наказал чичо ти заради глупавото му отношение към лечителите?

Елида надникна през рамо.

— Той е лорд на Перант. Кой би го наказал?

— Върнън Локан ти е чичо? — Елида кимна. Манон килна глава настрани, оглеждайки внимателно поддържаната кротост по лицето ѝ. — Каква работа има тук?

— Не знам — прошепна Елида.

— А защо е довел и теб?

— Не знам — повтори момичето, остави кофата на земята и прехвърли тежестта на тялото си върху здравия крак.

— И кой те изпрати в тази стая? — попита тихо Манон.

Едва не прихна от смях, когато слугинята провеси рамене и сведе глава още по-ниско.

— Не съм... не съм шпионин. Кълна се в живота си.

— Животът ти няма никаква стойност за мен — отвърна Манон, отблъсна се от колоната на леглото и запристъпва хищнически към нея. Девойката не помръдна от мястото си, бе толкова убедителна в ролята си на покорно човешко същество.

Манон повдигна брадичката ѝ с железния нокът на показалеца си. — Ако разбере, че ме шпионираш, Елида Локан, ще осъмнеш с два безполезни крака.

Вонята на страха ѝ изпълни ноздрите на Манон.

— Милейди, к-кълна се, н-няма да докосвам...

— Напусни.

Манон отдръпна рязко нокътя си от брадичката ѝ, оставяйки кървава следа. И за по-добър ефект отстъпи назад и облиза кръвта на Елида от желязото.

Беше ѝ трудно да запази безразличното си изражение, след като вкуси кръвта и видя истината в нея.

Но Елида явно не можеше да понесе повече и първият рунд на играта им приключи. Манон ѝ позволи да се отдалечи с жалко куцукане и дрънчене на вериги.

После впери поглед в празния коридор.

Първоначално ѝ беше забавно да заблуждава момичето, че наистина я е взела за страхливо, сладкодумно, безпомощно девойче. След това обаче излезе наяве истината за произхода ѝ — и хищническите инстинкти на Манон насочиха вниманието ѝ към това как слугинята криеше лицето си, за да не види тя реакциите ѝ, как нареждаше пред нея точно онова, което искаше да чуе. Сякаш проверяваше дали има враг пред себе си.

Нищо чудно наистина да беше шпионка, каза си Манон, тръгвайки към бюрото, където миризмата ѝ витаеше най-осезаемо.

Несъмнено огромната карта на континента имаше по себе си следи от канелено-бъзовия мирис на Елида, концентриран на точно

определени места.

Отпечатъци от пръсти.

Съгледвачка на Върнън или момиче със своя собствена мисия?
Този въпрос я терзаеше.

Но всеки с вещерска кръв във вените си трябваше да бъде държан под око.

Това важеше и за Тринадесетте.

* * *

Пушекът от безбройните ковачници така пареше в очите на Манон, че ѝ се наложи да спусне прозрачния си клепач на кацане в сърцето на военния лагер, който бе огласен от тътнеж на чукове и пукот на огньовете. Абракосос изсъска и закрачи в кръг, поизплашвайки малко близките войници в тъмни брони, които се отдалечиха на безопасно разстояние, щом видяха Сорел да се приземява в калта до Манон секунда по-късно. Уивърнът ѝ се озъби на една от групичките наблюдатели. Абракосос му изръмжа и Манон го сръчка с пети, преди да слезе от гърба му.

— Без бой! — нахока го тя, докато оглеждаше малкото празно пространство между грубо скалъпените бараки на ковачите. Беше предвидено специално за въздушната кавалерия и оборудвано с дълбоко вкопани стълбове по периметъра му, служещи за връзване на уивърните. Манон не сметна за нужно, но Сорел върза животното си, тъй като му нямаше такова доверие.

Чувстваше се странно в компанията на Сорел... вместо тази на Астерин. Сякаш равновесието на света бе нарушено. Дори сега уивърните им нервничеха един покрай друг, макар че още не се бяха сбили. Абракосос обикновено кавалерстваше на небесносинята женска на Астерин — дори стоеше плътно долепен до нея.

Манон не изчака Сорел да укроти мъжкарят си, преди да нахлуе в ковашката бърлога, изградена от дървени стълбове и импровизиран покрив. Огнищата — спящи каменни великани — осветяваха помещението, а мъжете край тях блъскаха с чукове, загребваха с лопати и точеха остриета.

Ковачът, отговорен за оръжията на въздушната кавалерия, вече ги чакаше малко след първия стълб и като ги видя, им махна с белязаната си червена ръка. На масата пред мускулестия мъж на средна възраст бяха изложени всевъзможни мечове и ножове — всичките от лъсната до съвършенство адарланска стомана.

Сорел застана до Манон, която взе един кинжал и го претегли в ръцете си.

— Тежък е — заяви тя на ковача, вперил тъмни, проникателни очи в нея. Грабна друг нож, после и един меч, за да претегли и тях в дланите си. — По-леки ми трябва за вещиците.

Ковачът поприсви очи и пое меча, за да прецени тежестта му в собствените си ръце. Почука с пръст по богато украсената дръжка и заклати глава.

— Не ме интересува как изглеждат — продължи Манон. — Само единият им край е важен. Намали украсата и вероятно ще ги олекотиш.

Той надникна към гладката, скучновата дръжка на Ветросеч, подаваща се иззад гърба ѝ. При срещата им миналата седмица обаче тя го бе видяла да се възхищава на острието му, което беше истински шедьовър.

— Само вас, простосмъртните, ви е грижа дали мечът изглежда добре — обясни тя.

Очите му просветнаха и ѝ стана чудно дали щеше да я наругае, ако имаше език.

Астерин, незнайно дали с обаяние, или страховитост, беше успяла да научи от тукашните, че един от генералите му отрязал езика, за да не издава тайните им.

В такъв случай явно не можеше да пише и чете. С какво ли друго принуждаваха толкова вещ ковач да работи за тях — дали не бяха отвлекли семейството му?

Може би именно тази мисъл я подтикна да обясни.

— Уивърните и бездруго ще носят достатъчно тежести по време на битка — нашата броня, оръжията ни, провизии и тяхната собствена броня. Трябва да измислим начин да олекотим товара им. В противен случай няма да се задържат във въздуха за дълго.

Ковачът огледа произведенията си с ръце на хълбоците, вдигна показалец в жест, който казваше: „Изчакай малко“, и влезе по-навътре в лабиринта от огън, разтопен метал и наковални.

Двете останаха сред бумтежа на метал в метал. Сорел също претегли един от мечовете в ръце.

— Знаеш, че подкрепям всяко твое решение. — Кестенявата ѝ коса беше прибрана в стегната конска опашка, а загорялото ѝ от слънцето лице — навярно красиво по стандартите на простосмъртните — изглеждаше по-сериозно от всякога. — Но Астерин...

Манон потули въздишката си. Тринадесетте не посмяха да реагират по какъвто и да било начин, когато Манон взе Сорел със себе си за посещението във военния лагер преди вечерния лов. Веста се придържаше до Астерин в гнездото, макар че Манон не можеше да определи дали е от солидарност, или заради мълчалив гняв.

Астерин обаче посрещна погледа ѝ и кимна — мрачно, но все пак кимна.

— Не искаш да си Втора ли? — попита Манон.

— За мен е чест да съм твоя Втора — увери я Сорел с тътнещ глас, който проряза дори шумотевицата от чукове и огньове. — Но беше не по-малка чест да съм ти Трета. Сама знаеш, че Астерин е наполовина луда дори в спокойни дни. А сега е принудена да живее в оная крепост, забранено ѝ е да убива и да плякосва, да ловува... и дори да припарва до мъже... Естествено, че е изнервена.

— Всички сме изнервени.

По-рано Манон разказа на Тринадесетте за Елида, чудейки се дали прозорливата девойка ще усети, че е под наблюдението на цял отряд вещици.

Сорел въздъхна тежко, вдигна здравите си рамене и остави меча.

— В Омега знаехме мястото си и какво се очаква от нас. Имахме рутина, цел.

Ловяхме крочанци. Тук сме просто оръжия и чакаме някой да благоволи да ни използва. — Тя махна към безполезните ножове на масата. — Тук баба ти не може да... влияе на събитията. Да осигурява стриктни правила, да внушава страх. Тя щеше да превърне живота на херцога в същински ад.

— Твърдиш, че съм лош водач, така ли, Сорел? — Смъртоносно тих въпрос.

— Твърдя, че Тринадесетте знаят защо баба ти те накара да убиеш онази крочанка, за да вземеш пелерината ѝ. — В опасни води навлизаше.

— Май понякога забравяте на какво е способна баба ми.

— Повярвай ми, Манон, не сме забравили нито за миг — отвърна кротко Сорел.

Ковачът се върна с няколко оръжия в яките си ръце. — Астерин най-вече.

Манон знаеше, че може да изиска още отговори, но също така знаеше, че Сорел е като камък, а камъните не се прекършваха лесно. Затова просто се обърна към ковача, който подреждаше творенията си по масата. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

От глад, опита да си внуши. От глад.

Елин не знаеше дали трябва да намира утеха във факта, че независимо от промените, настъпили в живота ѝ през последните две години, и ада, през който бе минала, Асасинската крепост поне си оставаше незасегната. Живият плет от двете страни на внушителната ограда от ковано желязо беше със същата височина като преди, все така изкусно окастрен, лъкатушешката алея отвъд портата беше покрита с познатия сив чакъл, а монументалното имение, чиито лакирани дъбови врати проблясваха на утринното слънце, продължаваше да излъчва характерната си бледа елегантност.

Никой минувач по тихата улица не спираше да огледа къщата, приютила някои от най-свирепите асасини на Ерилея. От години Асасинската крепост си оставаше анонимно, ненатрапчиво място, един от многото великолепни домове в заможния югозападен квартал на Рифтхолд. Точно под носа на адарланския крал.

Елин мина през отворената желязна врата, но не разпозна асасините, предрешени като най-обикновени пазачи. Те не я спряха, независимо че носеше боен костюм, оръжия и качулка, скриваща лицето ѝ.

Предпочиташе да се промъква из града нощем, ала Аробин ѝ беше спретнал поредното изпитание — явно искаше да провери дали ще успее да стигне до Крепостта посред бял ден, без да привлече нежелано внимание. За щастие, повечето хора бяха заети с подготовката за утрешното тържество на принца.

Търговците вече продаваха стоката си — от малки кексчета до знаменца с образа на адарланския уивърн и сини панделки (в тон с очите на принца, разбира се).

Като ги гледаше, стомахът ѝ се преобръщаше.

Но пътят ѝ до имението беше нищожно предизвикателство в сравнение с онова, което ѝ предстоеше сега. И утре.

Едион — името му отекваше във всяка нейна глътка въздух. Едион, Едион, Едион.

Докато изкачваше внушителното входно стълбище на Крепостта, се постара да прогони мисълта за него, за съдбата му в онази проклета тъмница.

Не беше идвала тук от нощта, в която всичко отиде по дяволите.

Отдясно се намираше конюшнята, където заключи изпадналия в несвяст Уесли, след като опита да я предупреди за капана, който я очакваше. Вдигна поглед към втория етаж и прозорците на някогашната си спалня. Бяха отворени и прохладният пролетен ветрец полюшваше тежките кадифени завеси, сякаш някой нарочно проветряваше стаята за нея. Освен ако Аробин не беше дал апартамента ѝ на някого друго.

Като достигна последното стъпало, резбованите дъбови врати се отвориха, разкривайки непознат иконом, който ѝ се поклони и я покани да влезе. Двойната врата на кабинета отвъд просторното мраморно фоайе беше широко отворена.

Елин прекрачи прага, без дори да погледне надолу, и влетя в къщата, останала в паметта ѝ като убежище и затвор, като пъклено място.

И каква къща само! Мраморът под сводестия таван и стъклените полилеи на вестибюла беше излъскан до такова съвършенство, че виждаше собственото си тъмно отражение, докато вървеше по него.

Наоколо нямаше жива душа, нямаше го дори изчадието Терн. Всички или бяха по задачи, или им бе наредено да стоят настрана до края на срещата. Явно Аробин не искаше никой да послушва разговора им. Познатата миризма на Крепостта я обви като плащ и се просмука в паметта ѝ. Благоуханията на свежи цветя и пресен хляб не успяваха да прикрият мириса на метал и пронизващото усещане за насилието, запечатано в стените. С всяка стъпка към богато обзаведения кабинет Елин стисваше зъби все по-силно.

Накрая го видя — седеше пред масивното бюро, а кестенявата му коса сияеше като разтопена стомана на слънцето, изливащо се през високите прозорци от двете страни на облицованата в дърво стая. Елин потули надълбоко в съзнанието си информацията, научена от писмото на Уесли, и влезе със свободна, небрежна походка.

Килимът пред бюрото веднага привлече погледа ѝ — движение, което Аробин или забеляза на момента, или просто бе очаквал.

— Нов е — отбеляза той и вдигна очи от документите пред себе си. — Кървавите петна по предишния така и не се изчистиха.

— Жалко — коментира Елин и седна в едно от креслата пред бюрото, без да поглежда към съседното, където обикновено стоеше Сам. — Другият беше по-хубав.

... докато кръвта ѝ не се беше пропила в него, когато Аробин я преби заради провалената сделка за робите, принуждавайки Сам да гледа през цялото време.

А след като тя изпадна в безсъзнание, беше смазал и него от бой.

Стана ѝ чудно кои от белезите по кокалчетата на Аробин бяха от онези побои.

Чу, че икономът доближава входа на кабинета, но не благоволи да го погледне.

— Никой да не ни безпокои — нареди Аробин.

Икономът потвърди дискретно и затвори тихо вратите.

Елин праметна крак през страничната облегалка на креслото.

— На какво дължа удоволствието да те видя?

Аробин стана с плавно движение, подплатено със сдържана сила, заобиколи бюрото и се подпря на ръба му.

— Просто исках да проверя как се чувстваш в деня преди голямото събитие. — Сребристите му очи проблеснаха. — И да ти пожелаем успех.

— И да се увериш, че няма да те предам?

— Защо бих си помислил такова нещо?

— Едва ли точно в момента ти се подхваща разговор за доверието.

— Права си. Цялото ти внимание трябва да е съсредоточено върху плана. Доста малки спънки могат да изникнат. Особено ако те заловят.

Елин усети как острият връх на прикритата заплаха прониква между ребрата ѝ.

— Знаеш, че не се пречупвам лесно... дори да ме изтезават.

Аробин скръсти ръце пред мускулестите си гърди.

— Разбира се. Не се и съмнявам, че като мое протеже ще ме защитиш, ако кралят те хване.

Ето защо я беше извикал значи.

— Така и не попитах — продължи Аробин. — Селена ли тръгва на тази мисия?

Съвсем подходящ момент да плъзне отегчен поглед из кабинета като едно истинско арогантно протеже. Върху бюрото нямаше нищо, нито пък по библиотеките наоколо — поне не и кутия, която можеше да съдържа Амулета на Оринт. Позволи си да огледа цялото помещение, преди да обърне безочлив поглед към него.

— Не възнамерявам да оставя визитка.

— А какво обяснение ще дадеш на братовчед си, когато се срещнете? Същото като на почтения капитан?

Дори не искаше да знае откъде е научил за онова бедствие. Не беше казала на Лизандра, все пак куртизанката още нямаше представа коя е всъщност. Щеше да мисли за това по-късно.

— Ще му кажа истината.

— Е, да се надяваме, че това ще му е достатъчно.

Елин потисна с огромно усилие първосигналната си реакция.

— Уморена съм и не ми е до словесен спаринг точно днес. Просто ми кажи какво искаш, за да се прибера у дома и да вляза във ваната. — Не си измисляше.

Мускулите я боляха от снощното преследване на валгски пехотинци из Рифтхолд.

— Знаеш, че Крепостта е на твое разположение. — Погледът му отскочи към десния ѝ крак, праметнат през страничната облегалка на креслото, сякаш се беше досетил, че ѝ създава неприятности. Сякаш знаеше, че битката в „Подземието“ е събудила старата травма от двубоя с Каин. — Лечителката ми може да разтрие крака ти. Не искам да те боли или да куцаш утре.

Опитът ѝ помогна да задържи изражението си равнодушно.

— Май наистина обичаш да слушаш собствения си глас, а?

Сладострастен смях.

— Добре, край на словесния спаринг.

Елин го изчака да продължи, без да променя стойката си в креслото.

Аробин прокара очи по черния ѝ костюм и когато погледите им се срещнаха, пред нея стоеше студенокръвен, жесток убиец.

— От надеждни източници научих, че следиш войници от кралската гвардия, но без да ги закачаш. Да не би да си забравила

малката ни сделка?

Тя се поусмихна.

— Разбира се, че не.

— Тогава защо обещаният демон още не е в тъмницата ми?

— Защото нямам намерение да ти залавям, докато не освободим

Едион.

Аробин примигна насреща ѝ.

— Онези неща могат да доведат краля право при теб. При нас. Няма да застраша живота на Едион, само и само да задоволя необяснимото ти любопитство. Пък и как да съм сигурна, че няма да забравиш обещанието си да ми помогнеш, като се заиграеш с новата си играчка?

Аробин се отблъсна от ръба на бюрото, доближи я и се приведе на един дъх разстояние от нея.

— Аз държа на думата си, Селена.

Пак това име.

Той отстъпи назад и килна глава.

— Ти обаче... Доколкото си спомням, обеща да убиеш Лизандра още преди години. Останах изненадан, когато се прибра невредима.

— Направил си всичко по силите си да създадеш вражда помежду ни. Е, този път реших да избира обратната посока. Оказва се, че далеч не е толкова разглезена и себична, колкото ти ми внушаваше. — Думи на своеволно протече и кисела устатница. — Макар че, ако държиш да я убия, с радост ще пренасоча усилията си от Валгите към нея.

Кротък смях.

— Няма нужда. Служи ми добре. Но все пак е заменима, в случай че решиш да удържиш на обещанието си.

— Това ли беше изпитанието? Да видиш дали ще изпълня обещанието си?

Под ръкавиците ѝ дългият белег, който сама беше направила на едната си длан, запари като прясна дамга.

— Изпратих ти я като подарък.

— По-добре се придържай към бижута и дрехи. — Тя стана и сведе поглед към костюма си. — Или полезни неща.

Очите му последваха нейните, но с по-бавен, проучващ ход.

— Изпълваш го по-добре, отколкото на седемнадесет.

Повече не ѝ се слушаше. Изцъка с език и се обърна да си ходи, но той я сграбчи за ръката — точно на мястото, където изскачаха скритите остриета. И го знаеше. Предизвикваше я.

— След като измъкнем братовчед ти утре, двамата ще трябва да се покриете за известно време — отбеляза Аробин. — Ако решиш да не изпълниш своята част от сделката... много бързо ще разбереш, Селена, колко смъртоносен може да е градът ни за бегълците... дори да са огнедишащи кралски кучки.

— Значи да не очаквам повече обяснения в любов и предложения да вървиш по живи въглени заради мен?

Чувствен смях.

— Винаги си била любимата ми танцова партньорка. — Доближи я толкова, че ако Елин помръднеше главата си дори със сантиметър, устните им щяха да се докоснат. — Ако искате да ви шепна любовно, Ваше Величество, ще го направя. Но пак ще изисквам обещаното.

Тя не посмя да се отдръпне. В сребристите му очи винаги играеше странно сияние — като студената светлина преди зазоряване. Открай време не беше способна да се откъсне от него.

Той килна глава настрани и слънцето затанцува по кестенявата му коса.

— Какво ще правим с принца обаче?

— Кой принц? — попита внимателно Елин.

Аробин ѝ се усмихна многозначително и отстъпи крачка назад.

— Да, май в момента са трима. Братовчед ти и двамата, споделящи тялото на Дориан Хавилиард. Знае ли храбрият капитан, че един от онези демони поглъща бавно приятеля му?

— Да.

— А знае ли, че може да вземеш правилното решение и да умъртвиш кралския син, преди да се е превърнал в заплаха?

Тя не свали очи от неговите.

— Ти ми кажи. Все пак наскоро се виждахте.

Кикотът му запрати ледени късове по костите ѝ.

— Значи капитанът няма особено желание да споделя с теб. Но май не среща подобни затруднения с бившата си любовница, онази Фалик. Знаеш ли, че баща ѝ прави най-добрите крушови тарталети в

цялата столица? От двореца са му поръчали доста такива за тържеството по случай рождения ден на принца.

Иронично, нали?

Сега беше неин ред да мига в недоумение. Знаеше, че Каол е имал поне една друга любовница освен Литаен, но... точно Несрин ли? И колко хитро си беше премълчал за нея, особено след като ѝ се нахвърли с онези глупости за Роуан.

Елфическият ти принц, беше го нарекъл ядно. Съмняваше се Каол да е правил каквото и да било с младата жена, откакто тя бе заминала за Вендлин, но... Но изпитваше точно онова, към което Аробин искаше да я подтикне.

— Ще престанеш ли да се бъркаш в отношенията ни, Аробин?

— Не ти ли е интересно защо капитанът ме навести снощи?

Копелета — и двамата! Беше предупредила Каол да не се забърква с Аробин.

Трябваше ли да разкрие, че не е знаела за срещата им, или пък да прикрие тази слабост? Каол не би застрашил безопасността ѝ и плановете ѝ за следващия ден, каквато и информация да таеше. Тя се подсмихна на Аробин.

— Не. Все пак аз го изпратих тук. — И закрачи гордо към двойната врата. — Явно си доста отегчен, щом ме викаш тук само за да ме дразниш.

— Успех утре — подхвърли с усмивка Аробин. — Всичко върви по план, в случай че се притесняваш.

— Разбира се. Не очаквам друго от теб. — Тя отвори една от вратите и махна лениво. — Доскоро, учителю.

* * *

На път към къщи Елин отново посети Кралската банка, а като се прибра в жилището си, Лизандра вече я чакаше там, както се бяха уговорили.

И което бе още по-хубаво — носеше храна. Много храна.

Елин се тропна пред кухненската маса, където се беше настанила и Лизандра.

Куртизанката гледаше през широкия прозорец над мивката.

— Вероятно знаеш, че те преследва нечий копой. На съседния покрив е.

— Безобиден е. — И безполезен. Каол беше изпратил свои хора при Крепостта, портата на двореца и нейния апартамент. И всичко това, за да следи действията на Аробин. Елин килна глава. — Зорко око имаш.

— Господарят ти ме научи на това-онова през годините. За да се защитавам, разбира се. — За да защити инвестицията си. — Предполагам, че си прочела писмото?

— До последната дума.

Всъщност прочете писмото на Уесли няколко пъти, за да наизусти датите, имената и събитията — толкова огън видя пред очите си, че се радваше, задето магията ѝ не действаше в момента. Новата информация почти не променяше плановете ѝ, но определено беше от полза. Вече знаеше, че не се е заблуждавала, че имената в списъка ѝ бяха правилните.

— Съжалявам, че не можах да го задържа — добави Елин. — Беше най-безопасно да го изгоря.

Лизандра просто кимна, чоплейки един конец по бюстието на ръждивокафявата си рокля. Червените ѝ ръкави бяха широки и свободни, със стегнати маншети от черно кадифе и златни копчета, които просветнаха на утринната светлина, като се пресегна за зрънце грозде. Елегантна, но скромна премяна.

— Спомням си те с доста по-оскъдни дрехи — отбеляза Елин.

Зелените очи на куртизанката блеснаха.

— Онази Лизандра умря много отдавна.

Същото важеше и за Селена Сардотиен.

— Поканих те днес, за да... поговорим.

— За Аробин?

— За теб.

Красиво оформените ѝ вежди се сбърчиха.

— А кога ще поговорим за теб?

— Какво искаш да знаеш?

— Защо си в Рифтхолд? Като изключим утрешното спасяване на генерала.

— Не те познавам достатъчно добре, за да отговоря на този въпрос — отвърна Елин.

Лизандра просто наклони глава.

— Защо Едион?

— Защото ми е по-полезен жив, отколкото мъртъв. — Съвършена истина.

Лизандра потупа с добре поддържания си нокът по ухабената маса. След секунда продължи:

— Някога ти завиждах. Имаше не само Сам, ами и Аробин... Бях такава глупачка, въобразявах си, че откликва на всяко твое желание и не ти отказва нищо, мразех те, защото дълбоко в себе си знаех, че аз съм само пешка, която разиграваше срещу теб — чрез мен те караше да се бориш за сърцето му, да бъдеш вечно нащрек, да страдаш. А това ми носеше удоволствие, тъй като смятах, че е по-добре да си нечия пешка, отколкото едно нищо. — Тя отметна кичур коса от лицето си с разтреперана ръка. — И навярно щях да продължа в този дух цял живот. Но тогава... тогава Аробин уби Сам и уреди залавянето ти, и... И ме извика в нощта, когато те отведоха в Ендовиер. След това, по пътя за дома, не спрях да плача в каретата. Нямах представа защо. Но Уесли беше с мен.

Именно тогава всичко между нас се промени. — Лизандра надникна към белезите около китките на Елин, после към грозната татуировка върху своите.

— Миналата нощ не дойде просто за да ме предупредиш за Аробин, нали? — попита Елин.

Когато Лизандра вдигна глава, очите ѝ бяха замръзнали.

— Не — потвърди със сдържана свирепост. — Дойдох да ти помогна да го унищожиш.

— Трябва да ми имаш голямо доверие, за да ми споделиш такова нещо.

— Ти разби „Подземието“ — заяви Лизандра. — Стори го заради Сам, нали?

Защото онези хора... всичките работеха за Рурк Фаран и присъстваха, когато... — Тя поклати глава. — Каквото и да си намислила на Аробин, всичко е в памет на Сам. Пък и да ме предадеш, вече съм изстрадала толкова, че почти няма с какво да ме наранят.

Елин се облегна в стола си и кръстоса крака, опитвайки да не си представя мрака, през който бе минала жената пред нея.

— Твърде дълго живях без отмъщение. В сърцето ми няма място за прошка.

Лизандра се усмихна — без нито капка радост.

— След като Аробин уби Уесли, лежах неутешимо в леглото му и си мислех дали да не го пратя в гроба веднага. Но не ми се струваше достатъчно, а и не само на мен имаше да изплаща дългове.

В първия момент Елин остана безмълвна. После поклати глава.

— Сериозно ли намекваш, че си ме чакала през цялото това време?

— Ти обичаше Сам толкова, колкото аз обичах Уесли.

Гърдите на Елин сякаш хлътнаха, но тя кимна. Да, обичаше Сам — повече отколкото всеки друг. Дори Каол. А след като прочете в писмото на Уесли какво изтезание бе поръчал Аробин за Сам, в сърцето ѝ зейна грамадна рана. Дрехите на Сам още си стояха в двете долни чекмеджета на скрина, където някогашният ѝ господар ги беше прибрал от пътническите куфари. През последните две нощи спа с една от ризите му.

Аробин щеше да си плати.

— Съжалявам — пророни Елин. — За годините, в които се държах нечовешки с теб, за ролята, която съм изиграла в страданието ти. Ще ми се да бях гледала по-ясно на себе си. На всичко. Искрено съжалявам.

Лизандра примигна.

— И двете бяхме млади и глупави. Трябваше да се възприемаме като съюзнички.

Но сега нищо не ни спира да направим именно това. — Лизандра ѝ изпрати изненадващо вълча усмивка. — Ако си съгласна, с теб съм.

И така, най-неочаквано бе получила предложение за приятелство. Роуан може и да беше най-скъпият ѝ приятел, нейният каранам, но... все пак ѝ липсваше женската дружба. И то много. Макар че мисълта възкреси в съзнанието ѝ старата мъка по Нехемия и част от нея искаше да запрати предложението право в лицето на Лизандра само защото тя не беше Нехемия... Ала Елин потисна този страх и отвърна пресипнало:

— Съгласна съм.

Лизандра въздъхна тежко.

— О, слава на боговете! Вече имам с кого да говоря за дрехи, без да ме питат как би ги приел този и онзи, и мога да излапам цяла кутия шоколадови бонбони, без да ми натякват, че трябва да внимавам за фигурата си. Моля те, кажи ми, че обичаш шоколадови бонбони. Обичаш ги, нали? Спомням си как веднъж откраднах цяла кутия от стаята ти, докато ти преследваше някоя от жертвите си.

Бяха страшно вкусни.

Елин махна към кутията с лакомства на масата.

— Донесла си шоколад. Това е достатъчно, за да се превърнеш в моя първа любимка.

Лизандра се изкикоти неочаквано дяволито — навярно никога не се смееше така пред Аробин или клиентите си.

— Някоя нощ пак ще се промъкна тук и ще ядем бонбони до повръщане.

— Какви изтънчени, елегантни дами!

— О, моля те! — отвърна Лизандра, махвайки с ръка. — Двете с теб сме диви зверове в човешка кожа. Няма смисъл да се заблуждаваш.

Куртизанката дори не подозираше колко близо бе до истината. Елин се зачуди как ли би реагирала на превъплъщението ѝ — на дългите кучешки зъби. Незнайно защо се съмняваше, Лизандра да я нарече чудовище — нито заради вида ѝ, нито заради огньовете, които бълваше.

Усмивката на Лизандра посърна леко.

— Уредено ли е всичко за утре?

— Тревога ли долавям?

— Наистина ли мислиш, че различният цвят коса ще ти позволи да се промъкнеш незабелязано в двореца? Такова доверие ли имаш на Аробин?

— Хрумва ли ти по-добра идея?

Лизандра сви небрежно рамене.

— По една случайност знам това-онова за играенето на различни роли. Знаем как да отклонявам погледите, когато не искам да ме виждат.

— И аз умея да се сливам с тълпата, Лизандра. Планът е без грешка. Нищо че е на Аробин.

— А какво ще кажеш с един куршум да повалим два заека?

При други обстоятелства навярно щеше да отхвърли хрумването ѝ, да не я изслуша дори, но в очите ѝ играеше толкова зъл, варварски

блясък.

Затова Елин облегна ръце на масата.

— Слушам те.

На всеки човек, когото Каол и сподвижниците му спасяваха, имаше поне няколко други, които свършваха на дръвника.

По залез-слънце двамата с Несрин клечаха на един покрив с изглед към малкия площад. Единствените зрители бяха типичните отрепки, намиращи удоволствие в чуждата мъка. Това не го притесняваше толкова, колкото украсата по случай рождения ден на Дориан. Червени и златисти знаменца и ленти обгръщаха площада като мрежа, а по периферията му бяха наредени кошници със сини и бели цветя. Костница, пропита с пролетна бодрост.

Тетивата на Несрин изскърца под напъна на пръстите ѝ.

— Внимателно — предупреди я той.

— Знае какво прави — увери го Елин от около метър разстояние.

Каол ѝ отпрати кос поглед.

— Напомни ми защо си тук?

— Исках да помогна. А може би този бунт е само за адарланци?

Каол потисна отговора на върха на езика си и върна очи към площада под тях. Утре всичко важно в живота му щеше да зависи от нея. Не му се струваше разумно да я ядосва, макар че нямаше никакво желание да оставя Дориан в нейни ръце. И все пак...

— Нека си изясним едно нещо за утре — подхвана със стегнат глас, без да отнема вниманието си от предстоящата екзекуция. — Няма да докосваш Дориан.

— Аз ли? В никакъв случай — измърка невинно Елин.

— Това не е шега. Да не си го пипнала.

Без да участва в разговора им, Несрин насочи лъка си наляво.

— Не мога да се прицеля в никого от тях.

Около платформата за екзекуции вече стояха трима мъже, заобиколени от десетина стражи. Дъските на дървената платформа бяха напоени с кръв от седмиците употреба. Зрителите наблюдаваха големия часовник над трибуната в очакване желязната стрелка да удари шест. Дори от долния край на часовника висяха златни и алени панделки. Оставаха седем минути.

Каол се насили да погледне към Елин.

— Смяташ ли, че е възможно да го спасиш?

— Може би. Ще опитам. — Никаква реакция в очите ѝ, в стойката ѝ.

— Може би. Може би — повтори той. — Важен ли е изобщо Дориан, или е просто пешка в игрите на Терасен?

— Изобщо не подхващай тази тема. — За момент Каол реши, че е сложила точка, докато тя не изплю: — Убийството му, капитане, ще е проява на милост. Същински подарък.

— Не мога да се прицеля — повтори Несрин, този път малко по-остро.

— Ако и с пръст го докоснеш — поде отново Каол, — ще направя така, че онези копелета долу да спипат Едион.

Несрин се обърна мълчаливо към тях и отпусна тетивата на лъка си.

Само тази карта имаше Каол, макар че употребата ѝ го правеше не по-малко копеле от тях.

Гневът в очите на Елин беше апокалиптичен.

— Въвлечеш ли семейството ми във всичко това, Каол — пророни тя с убийствено тих глас, — не ме е грижа какъв си ми, нито колко си ми помагал. Предадеш ли ги, нараниш ли ги, знай, че колкото и време да отнеме, колкото и надалеч да се скриеш, ще изпепеля и теб, и проклетото ти кралство. Тогава ще разбереш що за чудовище мога да бъда.

Май наистина беше прекалил.

— Ние не сме врагове — обади се Несрин. Очите ѝ прескачаха между двамата, макар че лицето ѝ остана спокойно. — Имаме си достатъчно грижи за утре. А и сега ни чака сериозна работа. — Посочи със стрела към площада. — Пет минути до шест часа. Да слезем ли долу?

— Твърде е оживено — предупреди Елин. — Не рискувайте да се разкриете. Идва и друг отряд. На около петстотин метра отук е.

Естествено, че бе запозната с обстановката.

— Отново питам — рече Каол, — защо си тук?

Беше се промъкнала зад гърбовете им. С обезпокоителна лекота.

Елин загледа Несрин с неочаквана съсредоточеност.

— Доколко точна е стрелбата ти, Фалик?

— Никога не пропускам целта си — отвърна Несрин.

Зъбите на Елин проблеснаха в усмивка.

— Такива жени харесвам.

После се ухили многозначително и на него.

И той веднага разбра — разбра, че е наясно с някогашната им връзка. А това май не я смущаваше особено. Каол не знаеше дали да се радва, или не.

— Мисля да освободя хората на Аробин от утрешната мисия — пророни Елин, вперила тюркоазените си очи в лицето на Несрин, в ръцете ѝ, в лъка ѝ. — Искам Фалик на стената.

— Не — отсече Каол.

— Да не би да си ѝ собственик? — Той не благоволи да ѝ отговори. — Така си и мислех. — Рече монотонно Елин.

Но Несрин нямаше да е на пост до стената, нито пък той самият. Рисковано беше да показват лицата си край двореца, а Елин и долният ѝ господар очевидно бяха решили да го изпратят в бедняшкия квартал, за да следи положението от онзи ъгъл.

— Несрин вече е получила заповедите си.

На площада под тях хората започнаха да ругаят тримата мъже, обърнали бледи, изпити лица към часовника. Някои от зрителите дори ги замеряха с гнила храна.

Може би градът заслужаваше огнения гняв на Елин Галантиус. Може би Каол също заслужаваше да изгори.

Той се обърна към двете жени.

— Проклятие — процеди през зъби Елин и Каол надникна през рамо тъкмо навреме, за да види как стражите бутат към платформата първата си жертва — ридаещ мъж на средна възраст — и подкосяват коленете му с дръжките на мечовете си. Нямаше да чакат до шест. Единият от другите затворници, също на средна възраст, затрепери неудържимо и по предницата на панталоните му се появи тъмно петно. Богове!

Каол замръзна на място и дори Несрин не можа да опъне тетивата, преди секирата да се вдигне.

Глухият звук потопа за миг площада в пълна тишина. После хората избухнаха в аплодисменти — аплодисменти! От шумотевицата не се чу как отсечената глава тупва на земята и се търкулва настрани.

В този момент Каол се озова в една стая в двореца, който някога бе наричал свой дом — чу сблъсъка на плът и кост с мраморния под, видя червената мъгла във въздуха, изтръпна от писъка на Дориан...

Клетвопрестъпник. Лъжец. Предател. Каол беше всичко това, но не и за Дориан. Никога за истинския си крал.

— Разруши часовниковата кула в градината — продума едва доловимо. Усети как Елин се обръща към него. — Така ще освободиш магията. Такова беше заклинанието — три кули, всичките построени от Камъните на Уирда. Разрушиш ли дори една от тях, магията отново ще е свободна.

Тя отправи поглед на север към стъкления дворец, а по лицето ѝ нямаше и следа от изненада.

— Благодаря ти — промълви накрая. И това беше.

— Правя го заради Дориан. — Жестоко, себично, но вярно. — Кралят очаква да те види утре. — Продължи той. — Ами ако реши, че вече не иска да се крие от народа, и те нападне с тъмната си магия? Знаеш какво се случи с Дориан.

Очите ѝ зашариха по керемидите, сякаш разгръщаше мисловната си карта на терена за тържеството — картата, дадена ѝ от него. Ненадейно изруга.

— Може да ми заложи капани... На Едион също. Със Знаците на Уирда може да напише магически заклинания срещу двама ни по подовете и стените и ще сме напълно незащитни. Точно така хванах онова същество в библиотеката. Мамка му! — изсъска тя. — Мамка му!

— Бруло ни каза, че най-добрите хора на краля щели да ескортират Едион от тъмницата до залата — рече Несрин, стиснала лъка си в ръка. — Сигурно ще сложи заклинания по целия път. Ако използва заклинания.

— Не можем да рискуваме. А е твърде късно да променяме плановете си — отвърна Елин. — Ако разполагах с онези проклети книги, вероятно щях да намеря поне някаква магическа защита за двама ни с Едион, но утре няма да имам време да ги взема от старата си квартира. Пък и само боговете знаят дали още са там.

— Не са — обади се Каол. Елин вирна вежда. — Защото са у мен. Прибрах ги, когато напуснах двореца.

Елин стисна устни в нещо като неохотна благодарност.

— Нямаме много време. — Тя тръгна към билото на покрива. — Остават двама пленници — поясни. — Пък и ми се струва, че онези знамена ще изглеждат по-добре с малко валгска кръв по тях.

* * *

Несрин остана на покрива, а Елин се озова на онзи отвъд площада по-бързо, отколкото Каол смяташе за възможно. Той самият остана на улицата.

Проправи си чевръсто път през тълпата и видя трима от хората си до единия край на платформата — готови за действие.

Часовникът удари шест. Каол зае позиция, след като се увери, че още двама от хората му чакат сигнал в една от близките улички. Стражите вече преместваха тялото на първия пленник и влачеха втория към платформата за екзекуции.

Мъжът ридаеше и ги умоляваше да го пощадят, но те го накараха да коленичи в локвата от кръвта на приятеля му.

Палачът вдигна секирата.

И един кинжал, запратен от Елин Галантиус, прониза гърлото му.

Бликна черна кръв и част от нея изцапа знамената, както Елин бе обещала.

Преди стражите да изкрещят, Несрин откри огън от другата посока. Настана достатъчна суматоха, че Каол и хората му да се втурнат към платформата сред уплашената тълпа. Несрин и Елин стреляха отново, преди мъжете да достигнат дървената трибуна, която бе станала опасно хлъзгава от кръвта. Каол сграбчи двамата пленници и им закрещя да бягат, бягат, бягат!

Хората му кръстосаха мечове със стражите, а той забута стъписаните мъже надолу по стълбите и към тясната уличка, където ги чакаха бунтовниците.

Преодоляваха на бегом пресечка след пресечка, оставяйки потъналия в хаос площад зад гърба си, докато не достигнаха брега на Ейвъри, където Каол се зае с чакащата ги лодка.

Несрин го намери на тръгване от пристанището един час по-късно. Бе невредима, но оплискана с тъмна кръв.

— Какво стана? — попита Каол.

— Жив ад — отвърна Несрин и плъзна поглед по реката, оцветена от залязващото слънце. — Добре ли си?

Той кимна.

— Ти?

— И двете сме добре. — Благородна постъпка, помисли си той с лек срам. Несрин знаеше, че достойнството не му позволява да попита за Елин. Тя се обърна и тръгна в посоката, от която беше дошла.

— Къде хукна? — попита той.

— Да се измия и преоблека. После трябва да уведомя семействата на загиналите мъже.

Такъв беше правилникът — жесток, но справедлив. По-добре близките им да разберат скръбната вест незабавно, отколкото да продължават да живеят в риск да ги обвинят в поддръжничество на бунтовническата кауза.

— Не е нужно ти да се нагърбваш с това — рече Каол. — Ще изпратя някого от мъжете.

— Аз съм член на стражата — изтъкна тя. — Присъствието ми няма да учуди никого. Пък и — очите й просветнаха с типичния бегъл хумор — ти сам каза, че пред пекарната на татко не ме чака цяла опашка обожатели, така че какво друго да правя тази вечер?

— Утре е важен ден — отвърна той, хокайки се наум за думите, които беше избълвал миналата нощ. Беше постъпил като истински задник, макар да не му изглеждаше разстроена.

— Справях се и преди ти да се появиш, Каол — заяви Несрин уморена, дори навярно отегчена. — Знам си границите. До утре.

— Но защо точно ти да ходиш при семействата? — настоя той.

Тъмните очи на Несрин се преместиха към реката.

— Защото това ми напомня какво мога да загубя, ако ме заловят... или ако се провалим.

* * *

Нощта се спусна и Елин знаеше, че я следят, докато наблюдаваше района ту от един, ту от друг покрив. Точно сега, дори часове след кървавото събитие, улиците бяха най-опасното място, като се имаше предвид колко разлютени бяха стражите, задето им бяха

измъкнали пленниците изпод носа. Слушаше ги как псуват и беснеят от половин час, докато следеше отряд от стражи в черни униформи по същия маршрут, който си беше набелязала предишната нощ — покрай пристанището, по сенчестите ъгълчета на улицата на бедняшкия квартал с кръчми и бардаци и после край Пазара на сенките, но на достатъчно безопасно разстояние. Интересно ѝ беше да научи как маршрутът им се променяше — или пък не — по време на безредици. Към кои скривалища се спускаха първо, какви формации използваха.

Кои улици оставаха без наблюдение в моменти на смут.

Какъвто щеше да настане и утре при спасяването на Едион.

Но Аробин не я бе подвел — инструкциите му отговаряха на картите на Каол и Несрин.

Елин съзнаваше, че ако каже на Каол какво я е накарало да се появи на екзекуцията, той все някак щеше да я спъне — да изпрати Несрин по петите ѝ например. А тя трябваше да провери доколко опитни бяха всички групи, които щяха да изиграят важна роля в утрешните събития, а после и доколко организирана беше гвардията.

Както вече знаеше от Аробин, всички стражи носеха дебели черни пръстени и се придвижваха някак насечено, конвулсивно, което я караше да се пита дали демоните в телата им не срещаха трудности с приспособяването си там. Водачът им, блед мъж с гарвановочерна коса, се движеше най-плавно, подобно на мастило във вода.

Тя остави черния отряд, за да огледа и друга част на града. Отправи се към района, където занаятчийският квартал следваше извивките на Ейвъри. Тук шумотевицата стихваше и вонята на гниещите трупове се загубваше. Качи се на покрива на един стъklarски склад, чиито керемиди още пазеха топлината на залязлото слънце и масивните пещи вътре, и огледа безлюдната улица отдолу.

Досадният пролетен дъжд започна да ръми отново, трополейки по полегатия покрив и множеството комини.

Магията — най-сетне знаеше как да я освободи. Звучеше съвсем лесно, а всъщност я чакаха безброй трудности. Трябваше да предвиди внимателно всяка от следващите си стъпки. Но след утрешната мисия — ако оцелееше — щеше да се заеме и с това.

Спусна се по водосточната тръба на една порутена тухлена сграда и цопна шумно в локва с нещо, което се надяваше да е

дъждовна вода. Тръгна по пустата улица и си засвири веселяшка мелодийка, подочута от някоя от кръчмите в бедняшкия квартал.

Въпреки това остана леко изненадана, че успя да извърви почти половината улица, преди един патрулиращ отряд на кралската гвардия да изскочи на пътя ѝ с мечове, проблясващи като живак в мрака. Командирът — по-точно демонът в него — я погледна с усмивка, сякаш вече усещаше кръвта ѝ по езика си.

Елин му се ухили в отговор, после въртна китки, за да извади скритите в костюма си остриета.

— Здравей, хубавецо.

В следващия миг им се нахвърли и се развихри бясно с ножовете.

Петима от стражите бяха мъртви, преди останалите да са успели да помръднат дори.

Кръвта им не беше червена, а черна и се стичаше по оръжията ѝ гъста и лъскава като нефт. Зловонието — комбинация от развалено мляко и оцет — я върхлетя със същата сила като мечовете им.

В един момент смрадта така се усили, че успя да надвие миризмата на пушек от стъklarските цехове край тях. Блъсна я още по-силно, като се наведе да избегне удара на един от демоните и замахна ниско с ножа си. Стомахът на мъжа се отвори като загнойла рана, разпръсквайки черна кръв и... боговете знаят какво друго по улицата.

Отвратително.

Почти толкова ужасно, колкото изпаренията откъм канализационната решетка в отсрещния край на улицата — вече отворена. Вече бълваща познатата си тъмнина.

Останалите стражи стесниха кръга около нея. Гневът ѝ звучеше като песен във вените ѝ, докато ги изтребваше един по един.

Когато по разбития калдъръм остана само кръв и дъждовна вода и Елин се изправи сред поле от посечени мъже, ножовете ѝ отново засвистяха.

Главите се затъркаляха една подир друга.

Накрая Елин се облегна на стената и зачака. Започна да брои секундите.

Никой от обезглавените не се надигна.

Затова затвори с ритник канализационната решетка и свърна по съседната улица, изчезвайки сред дъждовната нощ.

* * *

Зората донесе ясен, топъл ден. Елин будува цяла нощ, зачетена в книгите, спасени от Каол, включително старата ѝ приятелка „Живите мъртви“.

Рецитирайки наученото в тихия апартамент, тя облече дрехите, изпратени от Аробин, като старателно се увери, че няма скрити изненади и всичко е на мястото си. Насочи вниманието си към всяка своя стъпка, всяка точка от плана им, за да не мисли твърде задълбочено върху предстоящото тържество.

После тръгна да спасява братовчед си.

Едион Ашривер очакваше смъртта с готовност.

През последните два дни успя да се възстанови противно на волята си. Треската се разсея още предишната вечер след залез-слънце. Имаше сили дори да върви, макар и бавно, затова го заведоха в подземната баня, където го вързаха с вериги, за да го измият добре, и даже поеха риска да го обръснат, независимо от опитите му да пререже гърлото си на бръснача.

Явно искаха да изглежда представително за церемонията по обезглавяването му с неговото собствено оръжие, Мечът на Оринт.

След като промиха раните му, го облякоха в панталони и широка бяла риза, вързаха косата му и го повлякоха нагоре по стълбището. От двете му страни имаше по трима стражи в черни униформи и по четирима отпред и отзад. По едно от копелетата стърчеше на пост и до всяка от вратите.

Едион беше твърде уморен от къпането и обличането, за да провокира някого от тях и да го наръга с меча си, затова им позволи да го преведат през внушителната двойна врата на балната зала. Червени и златни знамена висяха от тавана, пролетни цветя красяха всяка маса, а над подиума, от който кралското семейство щеше да наблюдава тържеството преди екзекуцията му, беше издигната арка от парникови рози. Отворените прозорци и врати отвъд платформата, върху която щяха да го обезглавят, водеха към една от градините, където се виждаха стражи, наредени през половин метър. Кралят определено не си беше направил труда да бъде дискретен в подготовката за Елин.

Колко цивилизовано от тяхна страна, мислеше си Едион, докато го бутаха нагоре по дървените стъпала на платформата, за да му подсигурят столче. Поне нямаше да лежи на пода като куче, докато всички се преструваха, че не са дошли само и само да видят как главата му се търкулва. А столчето, осъзна той със злорадо доволство, беше нелошо оръжие в подходящия момент.

Затова им позволи да му сложат оковите, закачени за дървения под. Да изложат на метър зад гърба му Меча на Оринт с лъсналата му

на утринната светлина надрана костена дръжка.

Само трябваше да подбере правилния момент, за да посрещне смъртта посвоему.

Демонът го принуди да седне на подиума, на трон до коронованата жена, която дори не забелязваше, че нещото, използващо устата му, не беше човекът, роден от плътта ѝ. От другата му страна се бе настанил повелителят на демона в него. А балната зала пред него гъмжеше от подсмивващи се благородници, които не виждаха, че още е тук, че крещи от вътрешността на собственото си тяло.

Днес демонът проникна малко по-навътре през бариерата и сега гледаше през неговите очи с древна, бляскава злоба. Изпитваше стръвен глад по света пред него.

Навярно светът заслужаваше да бъде погълнат от такова изчадие.

Може би именно тази изменническа мисъл бе отворила нова дупка в преградата помежду им. Може би нещото печелеше играта. Или вече я бе спечелило.

При всички случаи той седеше на престола, ронеше чужди думи и споделяше очите си със същество от друго измерение, наблюдаващо слънчевия му свят с ненаситен, всевечен глад.

* * *

От костюма кожата я сърбеше. Боята по цялото ѝ тяло не помагаше.

Повечето важни гости бяха пристигнали в двореца дни преди тържеството, но онези, които живееха в града или подножието на планината, се нижеха в лъскава нишка през масивната двойна врата. Стражите от двете ѝ страни проверяваха покани, задаваха въпроси, оглеждаха с преценяващи, отегчени лица.

Музикантите, търговците и прислугата използваха един от страничните входове. Именно там Елин намери мадам Флорин и трупата ѝ танцьорки, облечени в костюми от черен тюл, коприна и дантела. Приличаха на струя течна нощ под утринното слънце.

Елин се нареди сред тях с изопнати рамене, стегнат гръб и отпуснати до тялото ръце. С боядисаната си в червеникавокестеняв цвят коса и лице, покрито с тежкия грим на танцьорките, се сливаше с тях толкова добре, че никой не я поглеждаше.

Затова се съсредоточи изцяло върху ролята си на притеснена начинаеща, както и върху това да изглежда по-загрижена за мнението на останалите танцьорки, отколкото за шестимата стражи, разположени до малката дървена врата от едната страна на каменната стена. Коридорът отвъд нея беше тесен — подходящ за кинжали, но не и за мечове, и смъртоносен за трупата, ако случайно униформените решаха да ѝ създават неприятности.

Ако Аробин наистина я бе предал.

Затова Елин следеше дискретно и със сведена глава първото изпитание на гласуваното му доверие.

Флорин вървеше до редицата си танцьорки като адмирал на борда на военен кораб.

На почтена възраст, но все още завидно красива, Флорин се движеше с грация, каквато Елин така и не успя да постигне, независимо от множеството уроци, които бе получила от нея през годините. Жената се славеше като най-изкусната танцьорка в цялата империя — а след оттеглянето си от танцовия подиум оставаше най-ценната ѝ учителка. Върховен наставник, така я наричаше Елин по време на обучението си по модерни танци, елегантна походка и изящна стойка.

Вперила лешникови очи в стражите пред тях, Флорин спря до Елин с неодобрително сбърчени устни.

— Имаш още много работа по стойката си — коментира тя.

Елин посрещна косия ѝ поглед.

— За мен е чест да съм дубльорка в колектива ви, мадам. Дано Гириан оздравее по-скоро.

Стражите пропуснаха трупа жонгльори и те прекрачиха прага.

— Изглеждаш ми доста свежа — пророни Флорин.

Елин сведе демонстративно глава, сви рамене и бузите ѝ пламнаха по команда — новата дубльорка, засрамена от комплимента на учителката си.

— Като се има предвид къде бях преди десет месеца?

Флорин изсумтя и очите ѝ намериха тънките белези около китките на Елин, които дори изрисуваните по тях спирали не можеха да прикрият. Бяха ушили костюма ѝ с по-висок гръб от тези на останалите танцьорки, но въпреки него и въпреки боята по тялото ѝ горният край на замаскираните ѝ с татуировката белези се виждаше.

— Дано не мислиш, че имах нещо общо със събитията, довели до...

— Ако имахте, вече нямаше да сте сред живите. — Думите на Елин бяха не по-силни от хрущенето на чакъла под копринените ѝ обувки.

И не блъфираше. Когато съставяше плановете си на онзи кораб, написа и името на Флорин сред останалите, но след внимателен размисъл реши да го зачеркне.

— Изпълнили сте поетите ангажименти, надявам се?

Леката корекция на костюма ѝ, с помощта на която Елин щеше да внесе тайно оръжията си и всичко останало — платена от Аробин, разбира се, — беше само малка част от сделката. Големите изненади тепърва предстояха.

— Късно е за този въпрос, не смяташ ли? — измърка мадам Флорин сред блясък от тъмни бижута. — Явно ми вярваш достатъчно, за да се появиш.

— Вярвам, че обичате парите повече от краля. — Аробин я беше подкупил със солидна сума. Без да откъсва очи от стражите, тя продължи: — А тъй като Кралският театър бе затворен от Негово Височайше Величество, вярвам, и двете сме на мнение, че съдбата на музикантите беше престъпление, съизмеримо с клането на роби в Ендовиер и Калакула.

Елин се увери, че е избрала правилния подход, като видя агонията в очите на Флорин.

— Пайтър ми беше приятел — прошепна Флорин и бронзовите ѝ бузи преbledняха. — Не познавах по-вещ диригент, по-изкусно ухо. Той ми помогна да се издигна. Да постигна всичко това. — Тя махна с ръка към танцьорките, двореца, бляскавия престиж. — Много ми липсва.

Без нито капка студена пресметливост Елин сложи ръка на сърцето си.

— Ще ми липсва да слушам „Мрачната сюита“ под неговото диригентство всяка есен. Ще прекарам целия си живот със знанието, че навярно никога няма да чуя по-изтънчена музика, няма да изпитам и капка от онова, което чувствах в ложата по време на негови изпълнения.

Мадам Флорин обви тялото си с ръце. Независимо от стражите пред тях, от тежката мисия, приближаваща с всяка изминала секунда, на Елин ѝ отне известно време да проговори отново.

Но не това я бе накарало да се съгласи с плана на Аробин — да повярва на Флорин.

Преди две години, най-сетне свободна от оковите на асасинския главатар, макар и почти разорена от изплащането на дълговете си към него, Елин не се отказа от уроците при Флорин. И то не само за да е в крак със съвременните танци, което щеше да ѝ е полезно за работата, но и за да се поддържа във форма. Флорин не искаше и да чуе за пари.

Освен това след всеки урок Флорин ѝ позволяваше да сяда пред фортепианото до прозореца и да свири, докато пръстите не я заболяха. В Асасинската крепост ѝ бе забранено да докосва любимия си музикален инструмент. Флорин нито веднъж не изтъкна великодушието си, не я накара да се почувства неудобно. Но наистина ѝ бе подала ръка в тежък момент.

— Запомнили сте плана за вас и танцьорките ви, нали? — попита Елин шепнешком.

— Уведомила съм ги за кораба, нает от Аробин, в случай че някоя реши да напусне града. На борда му има място за всичките. Ако имат неблагоприятното да останат в Рифтхолд, значи заслужават съдбата си.

Предварителните срещи с Флорин щяха да са рисковани, затова Елин я виждаше чак сега. Учителката не бе посмяла дори да събере багажа си от страх да не я разкрият. Щеше да вземе със себе си само най-необходимото — пари и бижута — и да хукне към пристанището веднага щом хаосът избухнеше. Имаше голяма опасност изобщо да не напусне двореца, същото важеше и за момичетата ѝ, независимо от плановете за бягство, подсигурени от Каол и Бруло, както и обещаното съдействие от страна на по-милосърдните стражи.

— Благодаря ви — промълви неочаквано Елин.

Флорин кривна уста.

— Е, това определено не си научила от някогашния си господар.

Когато танцорките в началото на опашката достигнаха стражите, Флорин въздъхна тежко и тръгна към мъжа в черна униформа с горда стъпка, поставила ръце на стройните си хълбоци, излъчваща величие и финес с всяка своя крачка.

Той огледа момичетата едно по едно, старателно сравнявайки имената им с тези в дългия си, подробен списък.

Благодарение на това че снощи Рес бе проникнал в казармите, за да добави фалшиво име в списъка, Елин щеше да присъства в него.

Танцорките пристъпваха бавно към вратата, а Елин се придържаше към края на опашката и попиваше всяка подробност от случващото се.

Богове, замъкът ѝ се струваше все същият, но и толкова променен. А може би промяната идваше от нея.

Момичетата преминаваха едно по едно между безизразните стражи и се спускаха по тесния коридор с кискане и оживен шепот.

Елин се надигна на пръсти да огледа стражите при входа — просто начинаеща танцорка, сбърчила лице от нетърпеливо любопитство.

И тогава ги видя.

По каменния праг с тъмна боя бяха изписани Знаците на Уирда — с красив почерк, сякаш бяха там просто за украса, но...

Сигурно ги имаше на всяка врата, на всеки вход.

И наистина — дори по прозорците на втория етаж се виждаха малки, тъмни символи, несъмнено предвидени специално за Елин Галантиус, за да уведомят краля за присъствието ѝ или да я впримчат на място, колкото да бъде заловена.

Една от танцорките сръчка Елин с лакът в корема, за да я изгони от рамото си.

Елин я изгледа втрещено... и чак тогава изохка от болка.

Танцорката ѝ прати злобен поглед през рамо и безгласно „Мълчи!“.

Елин избухна в рев.

Шумен рев с хълцане и хлипане. Всички танцорки замръзнаха на местата си, а онази пред нея направи крачка назад и се заозърта в двете посоки.

— 3-заболя — измърмори Елин, стиснала корема си.

— Не съм ти направила нищо — изсъска жената.

Елин продължи да циври.

Най-отпред на опашката Флорин нареди на танцьорките си да отстъпят встрани и впери очи в Елин.

— Какво, в името на всички богове в кралството, се случва тук?

Елин посочи момичето с разтреперан пръст.

— Тя ме у-удари.

Флорин се завъртя към опулената танцьорка, която вече я уверяваше в невинността си. Последва серия от обвинения, обиди и още сълзи — този път от танцьорката, оплакваща съсипаната си кариера.

— В-вода — измрънка Елин на Флорин. — Искам чаша водаааа. — Стражите вече си проправяха път към тях. — С-сега.

Очите на Флорин просветнаха и тя се обърна към приближаващите стражи, сипейки команди. Елин задържа дъха си в очакване на неизбежния удар или шамар от тях... но единият, очевидно приятел на Рес и Каол, тъй като носеше червено цвете на гърдите си, хукна да донесе вода. Каол нарочно го беше поставил до входа, в случай че нещо се объркаше. Елин се залепи до Флорин, докато не получи водата си — в кофа с черпак. Мъжът умишлено не вдигна поглед към лицето ѝ.

Елин му благодари през сълзи и взе съдовете от леко разтрепераните му ръце.

После побутна дискретно Флорин с крака си като знак да тръгне напред.

— Ела с мен — кипна Флорин и я затегли към началото на опашката. — Писна ми от лиготиите ти. Виж, съсипа си грима.

Внимавайки да не излее водата, Елин ѝ позволи да я завлече до безизразния страж на входа.

— Това е моята глупава и безполезна дубльорка Диана — представи му я Флорин със стоманен глас, който не трепна от черноокия демон пред нея.

Мъжът плъзна поглед по списъка пред себе си.

И зачеркна едно от имената.

Елин отпи смутено от черпака и го върна в кофата с вода.

Стражът я стрелна с очи още веднъж, а тя накара долната си устна да затрепери и сълзите ѝ да рукнат отново, докато демонът

гладно я поглъщаше с поглед. Сякаш всички прекрасни танцьорки на опашката бяха десерт за него.

— Влизай — изръмжа ѝ накрая и кимна рязко с брадичка към коридора.

С безмълвна молитва Елин пристъпи към Знаците на Уирда, изписани върху каменния праг.

И се препъна, заливайки ги с вода.

Стовари се на земята със стон и истинска болка в коленете, а Флорин незабавно я погна с обиди и я бутна напред... през отмитите знаци.

В стъкления дворец.

След като допуснаха Флорин и танцьорките ѝ в двореца, всички те тръгнаха по един от тесните коридори на прислугата. До няколко секунди вратата в далечния му край щеше да се отвори и момичетата щяха да се разпръснат из балната зала като пеперуди. Черни, лъскави пеперуди, дошли да изпълнят танца „Прислужниците на Смъртта“ от една добре позната симфония.

Никой друг не ги спря за разпит, макар че стражите, разположени във всеки от коридорите, ги наблюдаваха като ястреби. Но не като онзи, в който се превръщаше елфическият принц.

Елин видя малко от хората на Каол. От Рес и Бруло нямаше и следа. Но всички останали бяха по местата, които капитанът им бе отредил, позовавайки се на сведенията от Рес и Бруло.

Плато с шунка, запечена с мед и градински чай, премина покрай Елин на рамото на един прислужник и тя се постара да не вдишва аромата ѝ, да не бленува по храната на врага си. Колкото и неустоима да беше.

Плато след плато запрелитаха покрай тях, носени от слуги с почервенели лица, несъмнено останали без дъх след изкачването на стълбището откъм кухните.

Пъстърва с лешници, хрупкави аспержи, купи с прясна бита сметана, крушови тарталети, пай с месо...

Елин килна глава, наблюдавайки редицата слуги с половинчата усмивка на уста.

Изчака ги да се върнат с празни ръце и да се запътят обратно към кухните.

Накрая вратата се отвори и слаба прислужница със снежнобяла престилка се отправи забързано към кухнята за поредното плато крушови тарталети. Няколко мастиленочерни кичура се развяваха около лицето ѝ. Несрин Фалик я погледна, но Елин не промени каменното си, равнодушно изражение.

Тъмните, леко извити нагоре очи се присвиха едва забележимо — от изненада или напрежение, Елин не можеше да прецени. Но преди

да е измислила какво да направи по въпроса, един от стражите даде сигнал на Флорин.

Елин сведе глава и не я вдигна, докато очите на демона в мъжа обхождаха нея и останалите танцьорки. Когато най-сетне надникна назад, Несрин вече бе изчезнала надолу по стълбището.

Флорин мина покрай редицата момичета и застана до вратата със заключени зад гърба ръце.

— Опънете гърба, изправете раменете, вдигнете глави. Вие сте светлина, вие сте въздух, вие сте изящество. Не ме разочаровайте.

После взе кошницата с черни стъклени цветя, която бе поверила на най-надеждната си танцьорка. Разкошните им черни листенца сияеха като абаносови диаманти на смътната светлина в коридора.

— Счупите ли някое, преди да е дошло време да го хвърлите, свършено е с вас.

Струват повече от вас и нямаме резервни.

Флорин тръгна покрай момичетата, раздавайки цветята, достатъчно здрави да не се пръснат на парчета поне през следващите няколко минути.

Когато достигна до Елин, кошницата вече беше празна.

— Гледай ги и се учи — нареди ѝ на висок глас, така че и демонът да я чуе, и сложи утешителна ръка на рамото ѝ. Останалите танцьорки вече пристъпваха нервно от крак на крак и раздвижваха вратовете и раменете си. Дори не погледнаха към нея.

Елин кимна свенливо, сякаш опитваше да прикрие горчивите си сълзи, и излезе от строя, за да застане до учителката.

От пролуките на вратата се дочуха тромпети и тълпата избухна в радушни възгласи, от които подът се разтресе.

— Надникнах в Голямата зала — прошепна Флорин толкова тихо, че Елин едва я чу. — Искях да проверя как е генералът. Изглежда изтощен и блед, но е нащрек.

Очаква те.

Елин застина.

— Винаги съм се питала къде те е намерил Аробин — продължи Флорин, вперила поглед във вратата, сякаш виждаше през нея. — Защо вложи толкова усилия, за да те подчини на волята си, повече, отколкото за всеки друг асасин. — Жената затвори очи за момент, а като ги отвори, от тях надничаше стоманен блясък. — Когато скъсаш оковите

на този свят и започнеш да изграждаш новия, не забравяй, че изкуството е не по-маловажно от храната. Без него всяко кралство пропада, изчезва във времето. Натрупала съм достатъчно пари в окаяния си живот, за да не изпитвам нужда от повече. Затова чуй думата ми: където и да разположиш трона си, колкото и да е далеч, ще дойда при теб с дара на музиката и танците.

Елин преглътна тежко. Не успя да каже нищо, преди Флорин да закричи към вратата. Като я стигна, спря и заоглежда всяка танцьорка поотделно. Проговори чак когато очите ѝ попаднаха върху Елин.

— Дайте на краля ни представлението, което заслужава.

После отвори вратата и коридорът се обля със светлина и музика, и аромата на печено месо.

Останалите танцьорки вдишаха дълбоко и полетяха напред една по една, размахвайки тъмните стъклени цветя над главите си.

Докато ги гледаше как се изливат в залата, Елин превърна кръвта във вените си в черен огън. Едион — вниманието ѝ бе насочено към него, а не към тиранина на преден план, отговорен за убийството на семейството ѝ, на Мериън... на приятелите ѝ. Ако това бяха последните ѝ мигове на света, то поне щеше да падне в бой под звуците на приказна музика.

Дойде време.

Една глътка въздух — още една.

Тя бе огнената наследница.

Тя беше огън и светлина, и пепел, и въглени. Елин Огнено сърце не се прекланяше пред никого и пред нищо, освен пред короната, която ѝ принадлежеше по законите на кръвта и оцеляването... и триумфа.

Елин изправи рамене и се плъзна сред бляскавата тълпа.

* * *

Докато стоеше прикован към столчето на платформата за екзекуции, Едион наблюдаваше внимателно стражите и установи кого от тях е най-добре да нападне пръв, кой разчита повече на едната страна от тялото си или на единия си крак, кой беше най-вероятно да се поколебае при сблъсък със Северния вълк и най-важното — кой

беше достатъчно импулсивен и безразсъден, че да го убие накрая, независимо от заповедта на краля.

Представленията започнаха и привлякоха вниманието на хората, безсрамно взирали се в него досега, и докато двадесетината жени се носеха из широкото пространство между кралския подиум и неговата платформа, подскачаха и се въртяха, на Едион някак му стана неудобно да ги прекъсва. Горките момичета не заслужаваха да се окажат наред касапницата, която възнамеряваше да предизвика.

Но пък му се струваше много подходящо, че лъскавите им костюми бяха черни със сребристи елементи — Прислужниците на Смъртта, досети се той.

И това ако не беше знак от съдбата. Може би тъмнооката Силба щеше да му осигури бърза смърт, вместо бавната и мъчителна, която го очакваше в кървавите ръце на Хелас. На лицето му изплува усмивка. Смъртта си беше смърт.

Танцьорките хвърляха шепи черна пепел, покривайки пода с нея — навярно символизираше прахта на загиналите. Една по една изпълниха красиви пируети и се поклониха пред краля и сина му.

Време за действие. Кралят бе разсеян от униформения страж, шепнец в ухото му, принцът гледаше танцьорките с видимо отегчение, а кралицата си бърбеше с придворната дама, спечелила вниманието ѝ в момента.

Гостите посрещнаха с овации и одобрителни възгласи кулминацията на изпълнението. Всеки беше дошъл с най-пищната си премяна — такава лекомислено разточителство! Бяха платили за бижутата и коприните си с кръвта на империята. С кръвта на народа.

Една от танцьорките не участваше в представлението, а сновеше сред тълпата — някоя дубльорка, явно тръгнала да си търси място с по-добър изглед към танцовата площадка. И едва ли щеше да му направи особено впечатление, ако не беше значително по-висока от останалите — по-едра, с по-отчетливи извивки, с по-широки рамене. Движеше се по-тежко, сякаш бе вкоренена в земята. Светлината попадна върху нея и разкри завъртулките и спиралите по кожата ѝ. Същите като тези по ръцете и гърдите на другите танцьорки — само дето по гърба ѝ боята беше малко по-тъмна, по-различна.

Момичетата от танцовите трупи нямаха татуировки.

Преди да е видял повече между две глътки въздух, когато групичка дами с огромни бални рокли я скри от погледа му, тя изчезна зад една завеса, минавайки покрай стражите с глуповата усмивка, сякаш се беше загубила.

Щом се появи отново минута по-късно, Едион я позна единствено по телосложението и височината. Грима го нямаше, а и бухналата ѝ тюлена пола беше изчезнала...

Не — не бе изчезнала, осъзна той, докато момичето минаваше напълно незабелязано между стражите. Беше я превърнала в копринена пелерина, чиято качулка покриваше червеникавокестенявата ѝ коса, и се движеше някак... движеше се като мъж, решил да привлече вниманието на околните дами. Вървеше към него. Към платформата.

Танцорките продължаваха да разпиляват черния си прах, докато се въртяха шеметно по мраморния под.

На никого от стражите не му правеше впечатление, че танцорката, превърнала се в благородник, се примъква към него. Един от придворните я забеляза и извика, но не за да вдигне тревога. Извика мъжко име. Танцорката под прикритие се обърна, вдигна ръка за поздрав и се усмихна важно-важно на мъжа.

Не беше просто под прикритие. Беше се превърнала в друг човек. Придвижваше се все по-близо и по-близо с наперена походка, докато оркестровата музика се извисяваше в грохотен, енергичен финал, а танцорките поставиха стъклените рози над главите си в знак на почит към краля — и Смъртта.

Преобразената танцорка спря пред кръга от стражи, обградил платформата на Едион, и започна да се потупва с длани, сякаш търсеше кърпичката си, бълвайки ругатня след ругатня.

Стражите не откриха повод за тревога в действията ѝ и отново се обърнаха към танцорките.

Тя обаче погледна Едион изпод вежди. Независимо от маскировката, в тюркоазено-златистите ѝ очи гореше свиреп, яростен триумф.

Зад тях, от другата страна на залата, танцорките разбиха розите си в пода и Едион се усмихна широко на кралицата си, дошла да прати целия свят в ада.

Не само стъклените цветя бяха снабдени с реактивната пудра, която Елин тихомълком закупи от Пазара на сенките. Лъскавият прах, разпиляван от танцьорките, също беше примесен с нея. И Елин се увери, че си е струвала всяка сребърна монета, когато цялата зала се изпълни с дим.

Сивата завеса беше толкова плътна, че тя едва виждаше на половин метър пред себе си, а и цветът ѝ почти се сливаше с този на сивата пелерина, изпълнявала ролята на пола допреди малко. Точно както Аробин бе предвидил.

Писъците сложиха край на музиката. Елин вече се придвижваше към близката платформа, когато часовниковата кула — тяхното спасение или погром — удари пладне.

Около врата на Едион нямаше черен нашийник и коленете ѝ едва не се подкосиха от облекчение. Още преди първият удар на часовника да е отшумял, вече беше извадила кинжалите, скрити зад сребрист плат и мъниста в бюстието на костюма ѝ. Моментално преряза гърлото на най-близкия страж.

После се завъртя и го блъсна в мъжа до него, забивайки другото си острие в корема на трети.

Гласът на Флорин се извиси над тълпата, викаше на танцьорките си да напуснат залата.

Прозвуча и вторият удар на часовниковата кула, а Елин извади кинжала си от корема на стенещия страж, за да посрещне онзи, който препускаше към нея през дима.

Партньорите ѝ трябваше да се доберат до Едион, но тълпата щеше да ги забави, а тя вече беше достатъчно близо до него.

Стражът — едно от онези страшилища в черни униформи — опита да я наръга право в гърдите с меча си. Елин парира удара му с единия си кинжал и успя да го забие в незащитения му торс. Топла, воняща кръв блисна по ръката ѝ. Другото ѝ острие прободете окото му.

Още преди съществуването да се е строполило на земята, тя пробяга последните няколко метра до дървената платформа, качи се отгоре ѝ и

продължи напред, снишавайки се до други двама стражи, които се мъчеха да разсеят димната завеса с ръце. С два замаха успя да изкорми и двамата, изтръгвайки ужасени писъци от гърлата им.

Когато прозвуча и четвъртият удар на часовника, Едион вече стоеше прав сред трима стражи, пронизани с парчета от стола.

Отблизо ѝ се стори огромен — същински великан. Един униформен се устреми към тях през дима и Елин изкрещя „Залегни!“, преди да хвърли кинжала си към приближаващото лице на мъжа. Едион се отдръпна в последния момент и кръвта на стража оплиска рамото на туниката му.

Тя прибра единствения си останал кинжал в ножницата и се спусна към веригите около глезените му.

В този миг Окоето се възпламени и внезапен тласък разтърси тялото ѝ, а ослепителната синя светлина мигновено отне зрението ѝ. Но нямаше време за губене. Магията, с която кралят бе защитил веригите на Едион, гореше като син пламък, ала Елин бързо разряза китката си с кинжала и използва кръвта, за да изпише запаметените символи: Отключи се.

Веригите издрънчаха на дървения под.

Седми удар на часовника.

Писъците преминаха в нещо по-шумно, по-необуздано и гласът на краля прокълнтя над ужасената тълпа.

Един страж се спусна към тях с изваден меч. Поредната полза от дима — беше твърде рисковано да употребяват лъкове. И все пак щеше да е благодарна на Аробин само ако успееше да се измъкне жива оттук.

Извади ножа, скрит в подплатата на сивата ѝ пелерина. Стражът се свлече на земята, стиснал разпореното си от ухо до ухо гърло. Елин веднага се завъртя към Едион, свали дългата верижка на Окоето от врата си и я нахлузи през неговата глава. Отвори уста да каже нещо, но той я предвари:

— Мечът.

Чак тогава Елин забеляза оръжието, изложено на показ зад разглобения стол.

Мечът на Оринт.

Мечът на баща ѝ.

Досега бе твърде съсредоточена върху Едион, стражите и танцьорките, за да осъзнае какво стои пред нея.

— Стой до мен! — нареди му в отговор, грабна меча от стойката и го пхна в ръцете му.

Нямаше време да се замисля за тежестта му или как изобщо се е озовал там. Просто сграбчи Едион за едната китка и хукна по платформата към прозорците, където уплашените гости крещяха от ужас, а стражите се мъчеха да ги подредят в редица.

Часовниковата кула издрънча за девети път. Щеше да разкопчае ръцете на братовчед си в градината, не биваше да остават нито секунда повече в задушавания дим.

Едион залиташе, но се придържаше близо до нея. Елин скочи от платформата право в гъстата мъгла, където Бруло я беше предупредил, че ще намери двама стражи. Единият загина с кинжал в гръбнака, а другият посрещна стоманата с врата си. Тя стисна здраво дръжките на ножовете, хлъзгави от кръвта, която покриваше и всеки сантиметър от тялото ѝ.

Едион скочи до нея, хванал меча с две ръце, и коленете му поддадоха. Беше ранен, макар и не видимо. Уверила се беше в това, докато си проправяше път през тълпата, променяйки облика си по съвет на Лизандра. Бледнината по лицето му и затормозеното му дишане не се дължаха на страх. Бяха го ранили.

А тази мисъл увеличи многократно желанието ѝ да ги изстреби.

Тълпата се изнизваше бавно през вратите към вътрешния двор, какъвто беше и планът. Само изкрещя „Огън! Огън!“ и писъците придобиха неистов характер.

Гостите започнаха да трошат прозорци и стъклени врати, стъпквайки всеки, паднал на земята. Някои търчаха с кофи и плискаха вода, за да угасят несъществуващите пламъци, но успяваха единствено да отмият Знаците на Уирда по праговете.

Пушекът се изливаше на талази в градината. Елин накара Едион да наведе глава и го забута през блъсканицата от паникьосани придворни и слуги. Когато най-сетне излязоха от шумната месомелачка, слънцето я заслепи.

Едион вдиша рязко през зъби. Дългите седмици в тъмницата навярно бяха съсипали очите му.

— Просто се дръж за мен — рече Елин и сложи голямата му ръка върху рамото си. Той я стисна силно и двамата си запробиваха път през

побеснялата тълпа, докато накрая не излязоха на чистия въздух в двора.

Часовниковата кула отброи дванадесетия си, последен удар, а Елин и Едион се озоваха пред редица от шестима стражи, заприщили пътя към живия плет.

Елин се изтръгна от хватката на братовчед си и той изруга, видял, макар и със затруднение, какво стои между тях и изхода.

— Не ми се пречкай! — нареди му тя и се нахвърли на стражите.

* * *

Роуан я беше научил на това-онова.

Сега се вихреше като смъртоносен облак, като кралица на сенките, а мъжете пред нея вече бяха трупове.

С летящи кинжали и гибелни пируети Елин се отдаде на така познатото унищожително затишие, докато кръвта на враговете ѝ не се превърна в алена мъгла, която бързо напои чакъла под краката ѝ. Четирима от хората на Каол се спуснаха към нея, ала само за да избягат в обратна посока. Съюзници или просто съобразителни войници, нямаше значение.

А когато и последният от стражите в черни униформи се свлече на окървавената земя, тя се спусна към Едион. Той бе застинал в изумление, но я посрещна с гърлен, мрачен смях и се запрепъва след нея към живия плет.

Стрелците — трябваше да се махнат от обсега на стрелците, които несъмнено щяха да ги засипят с дъжд от стрели веднага щом димът се разсееше.

Заобиколиха гъстия плет, покрай който всяка сутрин бе тичала с Каол по време на престоя си в двореца.

— По-бързо, Едион! — изсъска му тихо, но той вече изоставаше.

Елин спря и разряза едната си окървавена китка с кинжала, после изписа с кръвта си символите за отключване върху оковите му. Отново изригна буйна, огнена светлина. Но белезниците се отвориха тихо.

— Интересен номер — пророни задъхано той, докато Елин сваляше веригите от ръцете му. Тъкмо се канеше да хвърли метала на земята, когато чакълът зад тях изхрущя.

Но не бяха нито още стражи, нито кралят.
С огромен ужас Елин видя Дориан да крачи към тях.

— Отивате ли някъде? — попита Дориан, пъхнал ръце в джобовете на черните си панталони.

Мъжът, изговорил тези думи, не беше приятелят ѝ, знаеше го още преди да е отворил уста. Яката на абаносовата му туника беше разкопчана и оттам надничаше украсението от лъскав Камък на Уирда.

— За жалост, Ваше Височество, ни чакат на друго тържество.

С ъгълчето на окото си Елин отчете тънкото кленово дърво от дясната им страна, както и живия плет и стъкления дворец, извисяващи се зад тях. Бяха навлезли твърде надълбоко в градината, за да ги достигнат стрелите, но с всяка пропиляна секунда подписваше смъртната си присъда. И тази на Едион.

— Наистина жалко — отвърна валгският принц в Дориан. — Тъкмо започваше да става весело.

И той се хвърли в атака.

Черна вълна се устреми към нея и Едион изкрещя предупредително. Пред двама им се възпламени синя светлина, чиято бариера отклони удара от него, но Елин залитна назад така, сякаш бе блъсната от безпощаден, тъмен вятър.

Когато мракът се разсея, принцът се взираше в нея. После на лицето му изплува ленива, злобна усмивка.

— Защитила си се с магия. Умно, прекрасно човешко същество.

Цяла сутрин бе рисувала Знаци на Уирда по тялото си със собствената си кръв, примесена с мастило, за да не личи цветът ѝ.

— Едион, бягай към стената — прошепна му тя, без да откъсва очи от принца.

Едион отказа да ѝ се подчини.

— Това не е принцът... вече не.

— Знам. Именно затова трябва...

— Колко героично — процеди нещото в приятеля ѝ. — И колко глупаво да си въобразяваш, че можете да се спасите.

Той скочи със змийска ловкост и я нападна с вихър от черен прах. Елин полетя към братовчед си, който изпъшка от болка, но ѝ помогна да запази равновесие.

Кожата под костюма я засърбя, сякаш изписаните с кръв заклинания се ронеха от тялото ѝ с всяка следваща атака. Бяха полезни, но очевидно краткотрайни.

Тъкмо заради това не бе губила време да влиза в двореца.

Трябваше да се махнат оттук — веднага.

Елин пхна веригите в ръцете на Едион, грабна Меча на Оринт и пристъпи към принца.

Извади бавно острието от ножницата. Тежестта му ѝ пасваше все така съвършено, а стоманата блестеше не по-слабо от последния път, когато го бе видяла. В ръцете на баща си.

Валгският принц я нападна с невидим камшик от чиста мощ и тя залитна леко, но продължи напред, макар да усещаше как кървавите заклинания под костюма ѝ губят силата си.

— Дай ми знак, Дориан — призова го тя. — Само ми дай знак, че още си вътре.

Валгският принц се изсмя дрезгаво и хубавото лице на Дориан се изкриви в древна безцеремонна гримаса.

— Ще унищожа всичко, което обичаш — закани се с празни сапфирени очи.

Тя вдигна меча на баща си с две ръце и продължи напред.

— Не би посмяла — изсъска нещото.

— Дориан — повтори тя с пресекващ глас. — Ти си Дориан.

Секунди — можеше да му даде само няколко секунди. Кръвта ѝ се стичаше по чакъла и тя ѝ позволи да образува малка локвичка, след което, без да сваля очи от принца, я използва, за да нарисува символ с крака си.

Демонът се изкикоти отново.

— Не позна.

Елин впери очи в неговите, в устните, които някога бе целувала, в приятеля, когото бе обичала така силно, и каза умолително:

— Само един знак, Дориан.

Но в това лице не беше останало нищо от приятеля ѝ, нито капка колебание, когато демонът се втурна срещу нея.

Втурна се, но замръзна на място върху Знака на Уирда, нарисуван от Елин в чакъла — бърз, недодялан символ, който щеше да го задържи не повече от няколко секунди, но и толкова й стигаше. Той падна на колене, съпротивлявайки се бурно на магията. Едион изруга тихо.

Елин вдигна Меча на Оринт над главата на Дориан. Един удар. Само с един удар щеше да разсече плът от плът, да прекрати мъките му.

Демонът ревеше с глас, различен от този на Дориан, на език, дошъл от друг свят. Символът върху земята заблестя ярко, но все още го държеше на място.

Дориан вдигна красивото си лице, пропито с омраза, злоба и ярост.

Трябваше да го направи за Терасен, за бъдещето им. Трябваше да сложи край на тази заплаха още тук и сега. И на живота му, точно навръх рождения му ден... а беше само на двадесет. Но сега нямаше време за страдание и скръб.

Беше се заклела, че няма да изпише друго име върху плътта си. Но в името на кралството... Решението беше взето. Мечът полетя надолу и... Нещо блъсна стоманеното острие, нарушавайки равновесието й. Едион изкрещя.

Стрелата отхвъркна към градината и се приземи със стържене в чакъла. Несрин вървеше към тях, насочила втората си стрела към Едион.

— Посечеш ли принца, ще убия генерала.

От гърлото на Дориан се разнесе сладострастен смях.

— Хич не ставаш за съгледвач — озъби й се Елин. — Дори не опита да се скриеш, докато ме наблюдаваше в двореца.

— Аробин Хамел казал на капитана, че днес ще опиташ да убиеш принца — обясни Несрин. — Свали меча.

Елин пренебрегна командата й. Бащата на Несрин прави най-хубавите крушови тарталети в столицата. Явно Аробин бе опитал да я предупреди, но покрай всичко останало тя не беше обърнала внимание на скритото му послание.

Колко глупаво от нейна страна. Безкрайно глупаво.

Оставаха й само секунди, преди защитните заклинания да отшумят напълно.

— Излъга ни — продължи Несрин. Стрелата ѝ все още бе насочена към Едион, който я наблюдаваше внимателно, стиснал ръце в юмруци, сякаш си представяше, че бяха увити около гърлото ѝ.

— Двамата с Каол сте глупаци — отвърна Елин, макар че една част от нея си отдъхна облекчено и искаше да си признае, че и тя самата беше глупачка заради онова, което се канеше да направи. Тя свали меча.

— Ще съжаляваш горчиво, момиче — изсъска нещото в Дориан.

— Знам — прошепна Елин.

Вече не я интересуваше какво ще се случи с Несрин. Просто върна меча в ножницата му, сграбчи Едион и двамата хукнаха към стената.

* * *

Дъхът на Едион беше като парчета стъкло в дробовете му, но окървавената жена — Елин — го теглеше след себе си и го хокаше, задето се движи толкова бавно. Градината беше огромна, а откъм живия плет зад тях се чуваха приближаващи крясъци.

Озоваха се пред каменна стена, вече белязана с кървавите Знаци на Уирда, и нечии силни ръце се протегнаха отгоре да го издърпат. Той опита да я прати първа, но Елин вече буташе гърба и краката му нагоре, към двамата мъже на стената, запъхтени от тежестта му. Раната в ребрата му се опъваше и гореше от болка. Когато двамата закачулени го свалиха на безлюдната градска улица от другата страна на стената, светът сякаш просветна и се завъртя пред очите му.

Наложи му се да опре ръка в каменния зид, за да не се подхлъзне в кръвта на повалените кралски стражи. Не разпозна никое от лицата, застинали в неми писъци.

Чу се приплъзването на тяло по камък и братовчедка му се приземи до него. Загърна кървавия си костюм със сивата пелерина и вдигна качулката ѝ, за да покрие окъпаното си в червено лице. В ръцете си държеше още една пелерина, взета от гърба на някой страж. Наметна я върху скованите му рамене и го покри с качулката.

— Бягай — заповяда му после.

Двамата мъже останаха върху стената и опънаха тетивите на лъковете си.

Младата жена от градината я нямаше.

Едион се препъна, а Елин изруга и се върна да праметне ръка през кръста му.

Той прокле силите си, задето го предаваха точно сега, но я прегърна през раменете за опора. После хукнаха по съмнително притихналата улица.

Зад тях вече се чуваха викове, насичани от свистенето на стрели и воплите на умиращи мъже.

— Четири пресечки — рече задъхано тя. — Само четири пресечки.

Това не му се струваше достатъчно далеч, за да е безопасно, но нямаше сили да ѝ каже. И бездруго едва стоеше прав. Шевовите на раната му се бяха скъсали, но... свещени богове, бяха се измъкнали от двореца. Чудо, чудо, чу...

— Размърдай се, едро добиче такова! — изрева му тя.

Едион опита да се съсредоточи и да вдъхне поне малко живец на краката и гръбнака си.

Достигнаха един уличен ъгъл, украсен със знамена и цветя, и Елин се огледа в двете посоки, преди да го затегли през кръстовището. Сблъсъкът на стомана в стомана и писъците на ранени мъже ехтяха из града и сваляха усмивките от лицата на гуляйджиите.

Елин продължи надолу по улицата, после свърна по друга. На третата забави крачка, сгуши се в него и запя някаква кръчмарска песен с фалшив, пиянски глас. Вече бяха двама най-обикновени граждани, излезли да отпразнуват рождения ден на принца по съседните кръчми. Никой не им обръщаше внимание, не и при положение че всички очи бяха вперени в стъкления дворец зад тях.

От олюляването му се зави свят. Ако припаднеше...

— Още една пресечка — обеща тя.

Всичко това беше просто халюцинация. Нямаше друг начин. Не вярваше някой да е толкова глупав, че да му се притече на помощ — особено собствената му кралица. Въпреки че я бе видял да посича петима мъже като пшенични класове.

— Хайде, хайде — повтаряше задъхано тя, оглеждайки украсената улица, и Едион знаеше, че този път не говори на него.

Наизлезлите по улиците хора се разпитваха един друг каква е цялата тази дандания в двореца. Елин го поведе през тълпата — просто двама загърнати в пелерини, залитащи пияници — и стигнаха до черната карета под наем, която бе спряна до тротоара, сякаш ги чакаше. Вратата се отвори.

Братовчедка му го набута вътре, но не на седалката, а на пода, и затвори вратата след себе си.

* * *

— Започнали са да спират всяка карета на големите кръстовища — обяви Лизандра, докато Елин отваряше багажното отделение под една от седалките.

Беше достатъчно голямо, че да побере свит на десет човек, но Едион беше грамаден и...

— Влизай. Веднага — нареди му тя и дори не изчака реакцията му, преди да го натика в тясното отделение. Той простена. Едната страна на ризата му беше напоена с кръв, но щеше да оцелее.

Е, ако изобщо на някого от тях беше писано да оцелее през следващите няколко минути. Елин затвори капака под седалката, изтръпвайки от сблъсъка на дървото с човешка плът, и грабна мокрия парцал, който Лизандра извади от стара кутия за шапки.

— Ранена ли си? — попита куртизанката, когато каретата потегли с бавна скорост през гъмжащата от празнуващи хора улица.

Сърцето на Елин препускаше толкова бясно, че очакваше да повърне всеки момент, затова поклати глава, докато бършеше лицето си. Пластове кръв — после останките от грима ѝ и още пластове кръв.

Лизандра ѝ подаде втори парцал, с който да изтрие гърдите, врата и ръцете си, а след това ѝ връчи свободна зелена рокля с дълги ръкави.

— Спокойно, спокойно — редеше куртизанката.

Елин свали напоената си с кръв пелерина и я хвърли на Лизандра, която я напъха в багажното отделение под собствената си седалка, докато тя обличаше зелената рокля. Лизандра закопча с изненадващо нетрепващи пръсти копчетата на гърба ѝ, после пооправи набързо косата ѝ, даде ѝ чифт ръкавици и сложи лъскава огърлица

около врата ѝ. Накрая пъхна голямо ветрило в ръката ѝ, с което да прикрива лицето си.

Каретата спря по команда на строги мъжки гласове. Лизандра тъкмо беше разтворила пердетата, когато ги наближиха тежки стъпки и четирима стражи надникнаха в купето с пронизителни, безпощадни очи.

Лизандра откряна прозорчето.

— Защо ни спирате?

Единият страж отвори рязко вратата и пъхна глава в каретата. Елин забеляза кървавото петно на пода секунда, преди той да го е видял, и го покри с полата си.

— Сър! — извика Лизандра. — Държа незабавно да ми обясните какво става!

Елин размаха ветрилото си като ужасена дама. Само се молеше братовчед ѝ да не гъква дори в тясното си скривалище. Няколко пияници бяха спрели да гледат проверката — ококорени, любопитни и видимо без всякаква охота да помогнат на жените в каретата.

Стражът ги огледа с надменна усмивчица и презрителното му изражение се задълбочи, когато очите му попаднаха върху татуираната китка на Лизандра.

— Не ти дължа нищо, курво. — Изплю още една мръсна дума, насочена и към двете им, после изкрещя: — Претърсете багажника.

— Имаме уговорена среща — изсъска Лизандра, но той затръшна вратата в лицето ѝ.

Каретата се разтресе, когато мъжете скочиха върху задницата ѝ и отвориха вратите. След малко някой я удари с ръка отстрани и се провикна:

— Тръгвайте!

Елин и Лизандра запазиха възмутените си гримаси и продължиха да махат с ветрилата си през следващите две пресечки, както и още две след тях, докато кочияшът не потупа два пъти по тавана на каретата. Теренът беше чист.

Елин скочи от пейката и отвори багажното отделение. Едион беше повърнал, но поне изглеждаше на себе си, дори малко разочарован, че трябва да излезе от скривалището си.

— Още една спирка и пристигахме.

— Побързайте — подкани ги Лизандра, надничайки небрежно през прозорчето. — Останалите ще са тук всеки момент.

Тясната уличка едва побра двете карети, клатушкащи се една към друга — просто две големи превозни средства, намалили скоростта, за да се разминат.

Лизандра отвори вратата тъкмо когато се изравниха с другата карета и каменното лице на Каол се показа от отсрещната врата.

— Хайде, хайде, хайде! — подкани тя Едион и го бутна през малкото разстояние между двата файтона. Той залитна и се блъсна в капитана с болезнен стон. — Чакайте ме скоро. Успех! — рече зад гърба на Елин.

Тя скочи в другата карета, затвори вратата след себе си и продължиха надолу по улицата.

Въздухът не ѝ достигаше и имаше чувството, че никога няма да ѝ стигне. Едион лежеше на пода.

— Всичко наред ли е? — попита Каол.

Елин успя единствено да кимне и се благодари, че той не настоя за друг отговор. Само че нищо не беше наред. Абсолютно нищо.

Каретата, управлявана от един от хората на Каол, ги откара още няколко пресечки по-напред, до самия край на бедняшкия квартал, където слязоха на безлюдна, порутена улица. Елин имаше доверие на хората му, но до известна степен. Струваше ѝ се рисковано да отвеждат Едион чак до жилището ѝ.

С Каол го хванаха от двете страни и извървяха следващите няколко пресечки, избирайки заобиколния път до склада, за да се изплъзнат на преследвачите, ако имаше такива. Ослушваха се толкова внимателно, че едва дишаха. Щом стигнаха до склада, Едион успя да се задържи на крака за достатъчно дълго, че Каол да плъзне вратата. После тримата влязоха в тъмното помещение, където най-сетне бяха в безопасност.

Каол остави Елин до вратата и зае мястото ѝ от едната страна на Едион. Поведо го нагоре по стълбището, пъшкайки под тежестта му.

— Има рана при ребрата — обясни тя. Искаше да ги последва, но трябваше да остане на входа и да следи за натрапници. — Още кърви.

Каол ѝ кимна през рамо.

Когато капитанът и братовчед ѝ стигнаха до върха на стълбището и стана ясно, че никой няма да ги нападне изневиделица, Елин ги

последва. Но кратката пауза ѝ бе коствала острата като бръснач концентрация, бе допуснала в съзнанието ѝ всеки страх, който досега държеше настрана. Стъпките ѝ ставаха все по-тежки и по-тежки.

Едно стъпало, второ, трето.

Докато се добере до втория етаж, Каол вече беше вкарал Едион в стаята за гости. Посрещна я бълбукането на течаща вода.

Беше оставила входната врата отключена заради Лизандра и вече стоеше в апартамента си с празен поглед, опряла ръка в облегалката на дивана.

Когато се увери, че може да помръдне отново, закрета към спалнята си.

Съблече се чисто гола още преди да е достигнала банята и седна в студената, суха вана, преди да пусне водата.

* * *

Когато Елин излезе от банята, изкъпана и облечена в една от старите бели ризи на Сам и чифт от долните му гащи, Каол вече я чакаше на дивана. Не смееше да го погледне в лицето — все още не.

Лизандра подаде глава от стаята за гости.

— Поизчистих го. Би трябвало да е добре, стига да не разкъса шевовете отново.

Раната не е инфектирана, слава на боговете!

Елин ѝ махна вяло с ръка за благодарност. Нямаше сили да погледне в стаята зад нея, към едрата фигура на леглото с праметната през кръста кърпа. Не я интересуваше особено дали Каол и куртизанката се познаваха.

Така или иначе не се сецаше за подходящо място, на което да проведе следващия разговор, затова просто застана в центъра на стаята, а капитанът стана от дивана със стегнати рамене.

— Какво е станало? — попита той.

Тя преглътна сухо.

— Убих доста хора днес. Не съм в настроение за разбор на събитията.

— Досега не ти е пречило.

Нямаше достатъчно енергия дори да усети отровата в думите му.

— Следващия път, като решиш да не ми се доверяваш, ако обичаш, не го демонстрирай точно когато моят живот и този на Едион са в опасност.

Острият поглед в бронзовите му очи й даде да разбере, че вече се бе срещнал с Несрин.

— Опита да го убиеш — процеди Каол с леденостуден глас. — Обеща ми, че ще направиш всичко възможно да го измъкнеш, да му помогнеш, а вместо това опита да го убиеш.

В стаята, откъдето се бе показала Лизандра, вече цареше тишина. Елин изръмжа тихо.

— Интересува те какво съм направила? Дадох му една минута. Отстъпих му цяла минута от времето си за бягство. Проумяваш ли какво можеше да се случи за една минута? Дориан нападна двама ни с Едион, а аз му дадох една минута, в която можеше да ни заловят. В която съдбата на цялото ми кралство можеше да се промени завинаги. Избрах да помогна на сина на смъртния си враг.

Той стисна облегалката на дивана, сякаш се мъчеше да овладее нервите си.

— Ти си лъжкиня. Винаги си била такава. Днес отново го доказва. Вдигна меч над главата му.

— Вярно е — изплю тя. — И преди Фалик да се появи и да обърка всичко, възнамерявах да го забия в черепа му. Трябваше да го направя, това беше разумната постъпка, защото Дориан вече го няма.

А сърцето й се късаше от болка при мисълта за чудовището в очите на Дориан, за демона, който щеше да преследва до последно двама им с Едион и сънищата й.

— Не ти дължа извинение — заяви на Каол.

— Не ми говори така, сякаш си ми кралица — озъби й се той.

— Прав си, не съм ти кралица. Но скоро ще трябва да вземеш решение на кого да служиш, защото Дориан не е същият и никога няма да бъде. Бъдещето на Адарлан вече не зависи от него.

Агонията в очите на Каол я връхлетя като камшичен удар. И й се прииска да му бе обяснила нещата по-сдържано, но... наистина трябваше да разбере какъв риск е поела и на колко голяма опасност я е изложил, позволявайки на Аробин да го манипулира така. Трябваше да проумее колко сериозни принципи й се налага да очертае пред себе си и колко важно е да се придържа към тях, за да защити народа си.

Затова му нареди:

— Върви на покрива и поеми първото дежурство.

Каол примигна насреща ѝ.

— Не съм ти кралица, но точно сега смятам да се погрижа за братовчед си. И понеже се надявам Несрин да се е покрила някъде, ще трябва да се погрижиш за наблюдението. Освен ако не предпочиташ хората на краля да ни спипат неподготвени.

Каол не ѝ отговори, а просто се завъртя на пета и напусна стаята. Елин го чу как изкачва стълбището към покрива с бясна крачка. Чак тогава си отдъхна и потри лицето си с ръце.

Като свали длани, Лизандра я гледаше смаяно от вратата на стаята за гости.

— Как така кралица?

Елин изруга под носа си.

— Точно тази дума бих използвала и аз — отбеляза Лизандра с пребледняло лице.

— Името ми е... — подхвана Елин.

— О, много добре знам как се казваш, Елин.

По дяволите!

— Надявам се разбираш защо трябваше да го пазя в тайна.

— Естествено — отвърна Лизандра и стисна устни. — Не ме познаваш достатъчно добре, а твърде много животи са изложени на риск.

— Напротив... познавам те. — Богове, защо ѝ беше толкова трудно да го изрече на глас? Колкото повече се задържаше болката в очите на Лизандра, толкова по-голямо ѝ се струваше разстоянието помежду им. Елин преглътна. — Не исках да поемам рискове, докато не измъкна Едион. Съзнавах, че ще трябва да ти разкрия истината веднага щом ни видиш в една стая заедно.

— И Аробин знае? — Зелените ѝ очи бяха като късове лед.

— От самото начало. Това... това не променя нищо помежду ни, нали знаеш?

Нищо.

Лизандра надникна през рамо в стаята, където Едион лежеше в несвяст, и въздъхна тежко.

— Приликата ви наистина е смайваща. Богове, направо не е за вярване, че не са ви разкрили толкова време. — Тя огледа Едион

отново. — Голям красавец е, но сигурно ще е като да целувам теб. — Продължаваше да я гледа сурово... но в очите ѝ играеше и шеговита искрица.

Елин направи гримаса.

— Предпочитам да не ми го беше споделяла. — Тя поклати глава. — Не знам защо изобщо се притеснявах, че ще започнеш да ми се кланяш.

В погледа на Лизандра затапсува съзаклятнически блясък.

— Че какво ще му е забавното на това?

Няколко дни след срещата с Водачката на Крилото Елида Локан изкачи последното стъпало до гнездото с все същите болки в глезена, кръста и раменете.

Поне успя да стигне дотук, без да се сблъска с очакваните ужасяващи картини по коридорите — макар че и самото изкачване едва не я уби.

През двата месеца, откакто Върнън я довлече в Морат, така и не свикна със стръмните, безкрайни стълбища на това проклето място. Дори ежедневните задачи караха съсипания ѝ глезен да пулсира от болка, каквато не бе изпитвала от години, а днес беше най-жестока. Тази вечер трябваше да откъдне малко билки от кухнята и да направи отвара, в която да накисне крака си. Някои лечебни масла също щяха да ѝ се отразят добре, стига да намереше готвача в достатъчно великодушно настроение.

По принцип беше доста любезен в сравнение с повечето други жители на Морат. Допускаше я в кухнята и ѝ даваше билки — особено в случаите, когато Елида така благосклонно предлагаше да измие чиниите или да помогне с готвенето. И отговаряше на драго сърце, попиташе ли го кога пристига следващата пратка храни и други провизии, защото: Ох, нямаше търпение отново да похапне от плодовия му пай. Лесен за ласкаене, лесен за манипулиране. Това беше едно от многото оръжия в арсенала ѝ — умело поднасяше на хората точно онова, което искаха да видят и чуят.

Дар от Анийт, Покровителка на мъдростта, твърдеше Финула. Единственият дар, мислеше си често Елида, който някога бе получавала, с изключение на добрината и хитроумните съвети от старата си дойка.

Никога не ѝ беше споделяла, че редовно се молеше на Просветената богиня да подари нещо и на всички онези, които бяха превърнали годините ѝ в Перант в същински ад — смърт, и то не от милостивата. Не като мирните свършеци на Силба, нито бруталните,

огнени кончини на Хелас. Не, смъртта в ръцете на Анийт — съпругата на Хелас — беше кървава и бавна.

Точно такава, каквато Елида очакваше да я споходи всеки миг в ноктите на някоя от вещиците, дебнещи наоколо, под меча на тъмноокия херцог или безпощадните му войници, или... причинена от зъбите на белокосата Водачка на Крилото, вкусила кръвта ѝ като гъсто вино. Това неизменно присъстваше в кошмарите ѝ от онзи момент. Когато изобщо успяваше да заспи, разбира се.

На изкачване към гнездото ѝ се наложи да почива два пъти, затова, като достигна върха на кулата, куцаше още по-силно от обикновено, свиквайки всички си кураж за срещата със зверовете и страшилищата, които ги язدهа.

Спешно съобщение пристигна за Водачката на Крилото, докато Елида чистеше стаята ѝ, а когато обясни на пратеника, че господарката ѝ я няма, мъжът въздъхна облекчено, тикна писмото в ръката ѝ и ѝ нареди да я намери. После хукна надолу по стълбището.

Бяха ѝ нужни точно две секунди да отчете всички подробности около пратеника — потеше се, имаше бледо лице и мътни очи и видимо се успокои, когато тя му отвори вратата. Мерзавец. Нея ако питаха, повечето мъже бяха мерзавци, макар и в различна степен. Повечето бяха чудовища. А Върнън беше най-голямото.

Елида огледа гнездото. Нямахше никого. Не видя дори слуга.

Сламата по пода беше прясна, а коритата — пълни с месо и зоб. Храната на бе докосната от уивърните, чиито гигантски, жилави тела клечаха по дървените греди отвъд сводовете, откъдето, подобно на тринадесет величайши лордове, оглеждаха района на Крепостта и армията в подножието ѝ. Елида доуцука до един от сводовете и надникна навън.

Всичко изглеждаше точно така, както Водачката на Крилото го беше отразила в картата, на която Елида бе успяла да хвърли няколко бегли погледа.

Обграждаха ги пепеливи на цвят планини, но по време на дългото пътуване до крепостта в затворническия фургон бе видяла гора в далечината и буйната река, която прекосиха няколко дни, преди да се изкачат на широкия, скалист път.

Всичко това я навеждаше на мисълта, че Морат се намираще наред нищото, а гледката пред нея го потвърждаваше — не се

забелязваха градове и я обкръжаваше цяла армия. Елида опита да потисне отчаянието, пропълзяло във вените ѝ.

Преди да дойде тук, не беше виждала армия. Само войници. Беше на осем, когато баща ѝ я качи на коня на Върнън и я целуна за довиждане с обещанието да се върне скоро. Не беше в Оринт, за да види армията, превзела богатствата и поробила народа му. А когато същата войска достигна родните ѝ земи и чичо ѝ стана верен слуга на краля, отнемайки титлата на баща ѝ, вече живееше заключена в една от кулите на двореца Перант.

Лейди Перант — такава титла трябваше да има. Не че беше от някакво значение в момента. От кралския двор на Терасен така или иначе не бе останало много. Никой от дворяните не ѝ се беше притекъл на помощ в първите месеци на масовите кланета. А през следващите години всички забравиха за съществуването ѝ. Може би я мислеха за мъртва — като Елин, необузданата, некоронясана кралица. Или просто нямаше оцелели. Докато гледаше тъмното войнство под крепостта, смъртта започваше да ѝ се струва истинско спасение.

Щом плъзна поглед по блестящите светлини на военния лагер, по гръбнака ѝ се спусна ледена тръпка. Пред очите ѝ се ширеше армия, способна да потъпче с лека ръка съпротивата, за която Финула ѝ бе шепнала през дългите нощи в кулата на Перант. Вероятно белокосата Водачка на Крилото щеше да поведе страховитата войска, възседнала гърба на уивърна с лъскави крила.

Свиреп, леден вятър нахлу в гнездото и Елида посрещна порива му така, сякаш беше свежа вода. През толкова много нощи от живота ѝ в Перант само виещият вятър ѝ бе правил компания, приспивайки я с древни песни. Тук... тук вятърът ѝ се струваше по-студен, някак коварен — почти змийски. Подобни налудничави хрумвания могат единствено да отвлекат вниманието ти от важните неща, би я овикала Финула. Толкова си мечтаеше да е с нея.

Но мечтите не ѝ помагаха по никакъв начин през последните десет години и Елида, лейди Перант, не можеше да чака подкрепа от никого.

Скоро, опита да се успокои тя — съвсем скоро следващият керван с провизии щеше да се заизкачва по планинския път, а на слизане Елида щеше да е скътана в един от фургоните и... най-сетне свободна. После щеше да избяга далеч, далеч, на място, където никога

не бяха чували за Терасен и Адарлан, и да изостави завинаги този проклет континент. Само още няколко седмици — и щеше да получи шанса си за бягство.

Стига да оцелееше дотогава. Стига Върнън наистина да не я бе довел тук със злонамерена цел. Стига да не се озовеше при онези клетници в планинските недра, чиито окаяни викове за помощ чуваше всяка нощ. Сред прислугата се носеха слухове за нечовешките зверства, случващи се там. Че разпорвали хората върху олтари от черен камък и ги трансформирали в нещо ново, нещо друго. С каква цел Елида още нямаше представа и за щастие, като изключеше жалните писъци, не се беше натъквала на никоя от тварите, които се раждаха в търбуха на планината. Вещиците ѝ стигаха.

Елида направи още крачка в просторното помещение и изтръпна. Шумоленето на сламата под възмалките ѝ обувки и дрънченето на веригите ѝ бяха единствените звуци.

— В-водачке на Кри...

Яростен рев прониза въздуха и разтърси каменните стени и пода — толкова силен беше, че замая главата ѝ и тя изпищя. Залитна назад и краката ѝ се преплетоха във веригите.

Здрави ръце с железни нокти се впиха в раменете ѝ и я задържаха права.

— Щом не си съгледвачка — измърка в ухото ѝ злокобен глас, — какво правиш тук, Елида Локан?

Елида не се преструваше, когато ѝ подаде писмото с разтреперана ръка. Не посмя да помръдне с нито сантиметър повече.

Водачката на Крилото я заобиколи като плячка и излезе пред нея. Дългата ѝ бяла плитка беше в абсолютен контраст с черното ѝ облекло за полет.

Всички особености на външността ѝ я връхлетяха като камъни — очи като обгоряло злато, лице, така невъзможно красиво, че мигновено онемя пред него, стройно, изваяно тяло и непоклатимо, плавно изящество във всяко едно движение, във всяка глътка въздух, което подсказваше с каква лекота можеше да използва всяко от остриетата по себе си. Безсмъртно, хищно същество в човешки облик.

За радост, Водачката на Крилото беше сама. За жалост, от златистите ѝ очи надничаше единствено смърт.

— Д-донесоха го за вас — отново се престори, че заеква Елида. Хората обикновено гледаха да се махнат от нея, като запелтечеше така. Макар че се съмняваше тукашните да ги е грижа за говорния ѝ дефект, в случай че решаха да се позабавляват с изоставената дъщеря на Терасен. В случай че Върнън им я поднесе на тепсия.

Водачката на Крилото взе писмото, без да отлепя очи от лицето на Елида.

— Изненадана съм, че клеймото си е цяло. Но пък, ако си добра съгледвачка, ще знаеш как да отвориш писмото, без да счупиш восъка.

— Ако бях добра съгледвачка — пророни Елида, — щях да съм грамотна.

Капка истина, за да притъпи недоверието на вещицата.

Тя примигна насреща ѝ и помириса въздуха, сякаш можеше да надуши дали я лъже.

— Говориш добре за простосмъртна, а и чичо ти е лорд. Но не умееш да четеш?

Елида кимна. Тази ѝ слабост я измъчваше повече от болките в крака, от черния труд. Дойката ѝ Финула също беше неграмотна, но именно тя я научи да забелязва всичко край себе си, да се ослушва, да разсъждава. През дългите дни, когато нямаха какво друго да правят, освен да бродират, я обучаваше да обръща внимание на подробностите — на всеки шев, ала без да губи представа за общата картина. Един ден няма да съм до теб, Елида, и всяко оръжие в арсенала ти ще трябва да е наточено и готово за нападение.

Никоя от двете им не бе предполагала, че Елида първа ще напусне кулата. Но като избяга, не погледна назад, дори към Финула. Също както намереше ли бленувания си нов живот, новия си дом... повече никога нямаше да впери взор на север към Терасен.

Тя не вдигна очи от пода.

— П-познавам буквите, но уроците ми спряха, когато бях на осем.

— По заповед на чичо ти, предполагам. — Вещицата обърна хартиения плик към нея и започна да почуква с железен нокът по неясната плетеница от букви. — Тук пише „Манон Черноклюна“. Видиш ли нещо такова, носиш го право при мен.

Елида сведе глава. Жест на кротост, подчинение — точно каквото искаха вещиците от хората.

— Р-разбира се.

— А междуременно спри да се преструваш на заекващо, смирено девойче.

Елида не вдигна глава с надеждата косата ѝ да прикрие изненадата, която несъмнено бе намерила израз по лицето ѝ.

— Просто се старая да съм услужлива...

— Надуших отпечатъците от човешките ти пръсти по картата ми. Много благоразумно от твоя страна да не докоснеш нищо друго... Значи все пак си решила да избягаш?

— Разбира се, че не, господарке. — О, богове! Дотук беше.

— Погледни ме.

Елида се подчини. Вещицата изсъска и отметна косата от очите ѝ. Няколко кичура паднаха на земята, отрязани от железните ѝ нокти.

— Не знам каква игра играеш — дали си шпионка, или крадла, или просто гледаш да отървеш кожата. Но няма смисъл да се преструваш на безропотно, жалко девойче. Виждам ловкия ум зад очите ти.

Елида не посмя да захвърли маската си.

— Кой е роднина на Върнън — майка ти или баща ти?

Странен въпрос. Но Елида отдавна беше готова на всичко, за да остане жива и невредима.

— Баща ми беше по-големият брат на Върнън — отговори тя.

— А майка ти откъде е?

Елида не отстъпи нито сантиметър място на онази стара тъга.

— Тя е със скромен произход. Перачка.

— Попитах откъде е?

Какво значение имаше? Но златните очи я гледаха, без да трепнат.

— Семейството ѝ произлиза от Розамел, северозападната част на Терасен.

— Знам къде се намира. Изчезвай.

Прикривайки облекчението си, Елида отвори уста да каже довиждане, когато още един рев разтърси камъните и я накара да изтръпне видимо.

— Това е просто Абракос — обясни Манон. По свирепите ѝ устни играеше бледа усмивка, а в златните ѝ очи блещукаше слаба

светлина. Явно уивърнът ѝ я радваше... ако вещиците изобщо можеха да изпитват някакво подобие на щастие. — Гладен е.

Устата на Елида пресъхна.

Чул името си, драконът подаде през свода масивната си триъгълна глава. Около едното му око имаше дълбок белег.

Елида се олюля на краката си, но вещицата тръгна право към звяра и сложи страховитите си ръце върху носа му.

— Ах, ти, прасе такова! — нахока го тя. — Искаш цялата планина да разбере, че си гладен ли?

Уивърнът изпръхтя в ръцете ѝ. Грамадните му зъби — о, богове, някои от тях бяха железни — бяха на милиметри от кожата ѝ. Едно движение и Водачката на Крилото можеше да се превърне в храна. Едно движение и все пак...

Уивърнът вдигна поглед и срещна очите на Елида. Не я погледна, а срещна очите ѝ, сякаш...

Тя остана съвършено неподвижна, макар че всеки инстинкт ѝ крещеше да хукне към стълбището. Уивърнът заобиколи Манон с разтърсващи пода стъпки и подуши въздуха в посока на Елида. После гигантските му, бездънни очи се преместиха надолу към краката ѝ. Не, към веригата.

Цялото му тяло беше покрито с толкова много белези, толкова много жестоки резки. Не вярваше да са дело на Манон, не и като се имаше предвид как му говори. Абраксос беше по-дребен от останалите. И то доста. Но Водачката на Крилото бе избрала именно него. Елида скъта и това наблюдение в едно кътче на съзнанието си. Ако Манон изпитваше състрадание към злочести същества, може би щеше да пощади и нея.

Абраксос легна на земята и проточи врат, отпусайки глава върху сламата на три метра от Елида. Огромните му черни очи я загледаха с почти кучешка преданост.

— Достатъчно, Абраксос — изсъска Манон и грабна едно седло от стойката до вратата.

— Как е възможно да... съществуват? — пророни Елида.

Беше слушала легенди за уивърни и дракони и си спомняше откъси от „Малките хора и народът на елфите“, но...

Манон занесе коженото седло до уивърна си.

— Кралят ги създаде. Не знам как и не ме интересува.

Кралят на Адарлан ги бе създал, също както създаваше онези неща в утробата на планината. Мъжът, съсипал живота ѝ, убил родителите ѝ, обрекъл я на това...

Не се гневи — беше я посъветвала Финула, — разсъждавай. Пък и съвсем скоро кралят и проклетата му империя вече нямаше да са нейна грижа.

— Уивърнът ви не изглежда зъл — отбеляза Елида.

Абраксос затупа с опашка по пода и железните шипове по нея проблеснаха на светлината. Великанско, смъртоносно куче. С крила.

Манон се изсмя студено, докато го оседлаваше.

— Не. Нещо се е объркало при сътворението му, както и да се е случило то.

Елида не смяташе, че нещо трябва да се е „объркало“, но задържа езика зад зъбите си.

Абраксос продължи да я гледа от мястото си на земята, докато Водачката на Крилото не каза:

— Да вървим на лов, Абраксос.

Звярът се надигна и Елида отскочи назад, изтръпвайки от болката в глезена си.

Уивърнът стрелна очи към нея, сякаш я бе усетил. Водачката на Крилото обаче дори не я погледна, когато Елида закуцука към стълбището.

* * *

— Мекушав червей такъв! — изсъска Манон на Абраксос, след като лукавото, двулично момиче си тръгна. Госпожичката определено криеше доста тайни, но произходът ѝ не беше една от тях. Нямаше никаква представа, че във вените ѝ на простосмъртна тече вещерска кръв. — Не предполагам, че сакатите момичета в окови са ти слабост.

Абраксос я побутна с муцуната си и Манон го шляпна нежно по врата. После се облегна на топлото му тяло и отвори писмото, носещо почерка на баба ѝ.

Типично за Върховната вещица на Черноклюните тонът му беше суров и делови.

Не престъпвай нарежданията на херцога. Не оспорвай решенията му. Ако получа още едно писмо от Морат по повод неподчинението ти, ще дойда лично и ще те обеса на собствените ти черва заедно с Тринадесетте ти и недораслото ти зверче.

Утре ще посрещнете три групи Жълтоноги и две Синьокръвни. Погрижи се да няма свади и размирици. Не искам другите матрони да ми опяват за изродите си.

Манон обърна листа, но другата му страна беше празна. Затова го смачка в юмрука си и въздъхна.

Абраксос я побутна отново и тя го погали разсеяно по главата.

Превърнали, превърнали, превърнали.

Така беше казала крочанката, преди Манон да ѝ пререже гърлото. Превърнали са ви в чудовища.

Дълго време се мъчеше да го забрави, повтаряше си, че крочанката беше фанатична, дуднеща проклетница, но... Прокара пръст по тъмnochервения плат на пелерината си.

Мислите се отвориха като бездна пред нея, толкова много наведнъж, че тя отстъпи назад. И се обърна.

Превърнали, превърнали, превърнали.

Манон яхна седлото и с радост се загуби из небесата.

* * *

— Разкажи ми за Валгите — нареди Манон и затвори зад себе си вратата на малката стая.

Гислейн не вдигна поглед от книгата си. На бюрото пред нея имаше още цяла купчина, както и още една до тясното легло. Манон не искаше да знае откъде най-старата и мъдра от Тринадесетте ѝ се беше сдобила с тях, кого беше изкормила, за да си ги присвои.

— Привет и заповядай, не се притеснявай — отвърна жената.

Манон се облегна на вратата и скръсти ръце. Гислейн се държеше толкова дръпнато само в присъствието на книги, само когато четеше. На бойното поле или във въздуха тъмнокожата вещица беше кротка, отзивчива. Надежден воин с безкрайно ценен интелект, който ѝ бе спечелил място сред Тринадесетте.

Гислейн затвори книгата и се завъртя в стола си. Черната ѝ къдрава коса беше прибрана назад, но дори плитката не можеше да я обуздае напълно. Тя присви морскозелените си очи, които бяха срам за майка ѝ, понеже нямаше нито следа от златисто в тях.

— Защо разпитваш за Валгите?

— Знаеш ли нещо за тях?

Гислейн се надигна, завъртя стола си и го яхна, опирайки ръце на облегалката му. Беше облечена в кожения си екип за летене, сякаш не бе намерила време да го свали, преди да потъне в някоя от книгите си.

— Естествено, че знам за Валгите — махна нетърпеливо с ръка, както би сторил един простосмъртен.

Преди сто години по едно изключение — безпримерно изключение — майката на Гислейн бе убедила Върховната вещица да изпрати дъщеря ѝ в училище за простосмъртни в Терасен. Там я бяха обучавали на магия и естествени науки, както и на всичко останало, което учеха простосмъртните. А когато Гислейн се върна след дванадесет години, всички усетиха, че е... променена. Все още вещица от Черноключоните, все така кръвожадна, но някак по-близка до хората. До ден-дневен, цял век по-късно, след всички зверства по бойните полета, някак бе запазила човешката нетърпеливост, човешката отдаденост на живота. Манон не знаеше как да възприема тези ѝ странности.

— Каж ми всичко.

— Твърде много е за един разговор — отвърна Гислейн. — Ще ти дам основното, а ако искаш да узнаеш още, ще се върнеш.

Думите ѝ прозвучаха заповеднически, но все пак това беше личното пространство на Гислейн. Книгите и познанието бяха нейно владение. Манон ѝ даде знак да продължи.

— Преди хилядолетия, когато Валгите нахлули в света ни, вещиците още не съществували. На планетата съжителствали само Валгите, елфите и хората. Но Валгите били... демони, така да се каже. Искали света ни за себе си и решили, че най-добрият начин да си го присвоят, бил да подсигурят оцеляването на потомците си по тези земи. Хората не им вършели работа, били твърде уязвими.

Елфите обаче... Валгите започнали да отвличат елфи и понеже виждам, че очите ти се премрежват, ще прескоча направо до края и ще ти разкрия, че ние сме потомците. Вещиците. Кланът Железни зъби

наследил повече от Валгите, а крочаните — от елфите. Човеците, населявали тези земи, не ни искали там, не и след голямата война, но елфическият крал Бранън решил, че не е справедливо да изстреби всички ни. Затова ни отстъпил Западната пустош, където сме живели, докато вещерските войни не ни превърнали отново в изгнаници.

Манон зачопли ноктите си.

— Значи Валгите са... лоши?

— Ние сме лоши — поправи я Гислейн. — Според легендите Валгите са коренът на злото. Те са олицетворение на мрака и отчаянието.

— Май са от нашите.

И навярно добра партия за съюзничество, за чифтосване.

Усмивката на Гислейн посърна.

— Не — пророни тя. — Не смятам, че са от нашите. Те нямат закони, правила. Ще приемат клетвите и догмите на Тринадесетте като слабост, като граници, които могат да прекрочват ей така, за развлечение.

Манон се напрегна леко.

— А какво ще стане, ако Валгите решат да се завърнат тук?

— Бранън и елфическата кралица Майев намерили начин да ги надвият, да ги отблъснат от земите си. Дано някой успее да го стори отново.

Поредната тема за размисъл.

Манон се обърна да си върви, но Гислейн рече:

— От това е миризмата, нали? Миризмата в крепостта, по някои от войниците.

Нещо неестествено, дошло от друг свят. Кралят се е научил как да ги призовава тук и да ги тъпче в човешки тела.

Манон не беше обмисляла точно този въпрос, но...

— Херцогът ги нарече свои съюзници.

— Тази дума не съществува в речника на Валгите. Съюзничеството ще им е от полза, но ще го почитат само докато престане да е така.

Манон се замисли дали да не прекрати разговора, но все пак отбеляза:

— Херцогът ме помоли да избира сестринство вещици от Черноключоните, с които да експериментира. Иска да сложи някакъв

камък в коремите им, за да родят дете, в чиито вени да тече кръвта и на Валгите, и на Железни зъби.

Гислейн изпъна бавно гръб и омазаните ѝ с мастило ръце увиснаха от двете страни на стола.

— Възнамеряваш ли да му се подчиниш, господарке?

Това вече не беше въпрос от учен към любознателен ученик, а от воин към предводителя му.

— Върховната вещица се разпореди да откликвам на всяка негова заповед.

Но май... май щеше да отговори на писмото ѝ.

— Кого ще избереш?

Манон отвори вратата.

— Не знам. Трябва да взема решение до два дни.

Гислейн, която Манон бе виждала да пирува с човешка кръв, бе пребледняла, когато я погледна за последно.

* * *

Манон нямаше представа как — дали благодарение на стражите, или херцога, или Върнън, или някоя човешка гад с големи уши — но на следващата сутрин всички вещици знаеха тайната. Дори не ѝ хрумна да обвини Гислейн. Някоя от Тринадесетте не би проговорила. При каквито и да било обстоятелства.

Ала важното беше, че всички знаеха за Валгите и решението, поставено в ръцете на Манон.

Тя влезе в трапезарията, чиито черни сводове проблясваха на необичайното утринно слънце. Ковачниците вече огласяваха долината и като че ли ехтяха още по-силно в тишината, която обгърна помещението, докато крачеше между масите към мястото си в предната му част.

Множеството вещици я наблюдаваха безмълвно, а тя отвърщаше на погледите им с оголени зъби и извадени нокти. Сорел я следваше със сдържана мощ. Чак когато Манон седна до Астерин, осъзнавайки, че е на грешното място, разговорите продължиха.

Тя си придърпа парче хляб, което така и не опита. Някоя от тях не близваше храната. Закуската и вечерята бяха просто поводи да

демонстрират присъствието си в крепостта.

Тринадесетте не проронваха и дума.

Манон впери поглед във всяка от тях поотделно, принуждавайки ги да сведат очи. Само тези на Астерин не трепнаха.

— Имаш да ми казваш нещо — попита я Манон — или предпочиташ направо да извадим ножовете?

Астерин надникна отвъд рамото ѝ.

— Имаме гости.

Манон зърна водачката на една от новопристигналите групи Жълтоноги в другия край на масата. Стоеше със сведени в знак на покорство очи.

— Какво? — проехтя гласът на Манон.

Водачката не вдигна глава.

— Идваме с молба да обмислите нашето назначение за мисията на херцога, Водачке на Крилото.

Астерин и още няколко от Тринадесетте се сковаха видимо. Съседните маси също бяха замлъкнали.

— И защо ви е подобно нещо? — попита Манон.

— Защото в противен случай ще ни принудите да вършим черната ви работа, да загърбим славата на бойното поле. Миналото на клановете ни го изисква. Но по този начин може да се увенчаем с друг вид слава.

Манон впи преценяващ поглед в нея.

— Ще помисля по въпроса.

Водачката на сестринството сведе глава в поклон и отстъпи назад. Манон не можеше да прецени дали искането ѝ е глупаво, или храбро. А може би зад него имаше скрит замисъл.

Никоя от Тринадесетте не проговори до края на закуската.

* * *

— Е, Водачке на Крилото, кое сестринство ми избра?

Манон посрещна втренчения поглед на херцога.

— По-рано тази седмица пристигна сестринство Жълтоноги, предвождано от вещица на име Ниня. Използвай тях.

— Искам сестринство от клана на Черноклюните.

— Получавах Жълтоноги — озъби му се Манон. Калтейн, седнала в единия ъгъл на масата, не реагира по никакъв начин. — Те предложиха услугите си доброволно.

По-добре Жълтоноги, отколкото Черноклюни, каза си Манон.

И още по-добре, че сами изявиха желание.

Макар че тя можеше да им откаже.

Съмняваше се Гислейн да греши за природата на Валгите, но... Не беше изключено сделката да им е от полза, в зависимост от представянето на Жълтоногите, разбира се.

Херцогът разкри пожълтелите си зъби в усмивка.

— Играеш си с огъня, Водачке на Крилото.

— На всички вещици ни се налага, нали летим с уивърни.

Върнън се приведе напред.

— Онези диви, безсмъртни твари са толкова забавни, Ваша Светлост.

Манон му отправи дълъг, дълъг поглед, в който Върнън трябваше да прочете, че рано или късно ще се озове в някой тъмен коридор с ноктите на една от дивите, безсмъртни твари в корема си.

После се обърна да си върви. Сорел — не Астерин — стоеше с каменно лице до вратата. Поредната стряскаща гледка.

Манон се завъртя към херцога и въпросите излетяха от устата ѝ, преди да е успяла да ги възпре.

— Какъв е замисълът зад всичко това? Защо ти е да се съюзяваш с Валгите, да събираш армия? Защо?

Не можеше да го проумее. Континентът вече им принадлежеше. Какъв беше смисълът?

— Защото можем — отвърна просто херцогът. — И защото светът твърде дълго живее в невежество и архаични традиции. Време е да въведем някои промени.

Манон си даде вид, че се замисля, а после кимна и напусна стаята.

Но думата не ѝ беше убягнала — светът. Не владенията ни, не континентът.

Светът.

Запита се дали баба ѝ изобщо бе обмислила вероятността един ден да се бори за Западната пустош, и то със същите онези хора, които им бяха помогнали да си върнат родните земи.

Запита се и каква роля щяха да играят вещиците със смесена кръв в този нов свят.

Беше опитал.

Когато окъпаната в кръв жена му проговори и тюркоазените ѝ очи събудиха нещо в паметта му, той опита да върне контрола върху тялото си, върху езика си. Но принцът демон се вкопчи още по-здраво в него, извличайки наслада от борбата му.

Зарида от облекчение, когато жената воин приклещи демона и вдигна древния си меч над главата му. Но се поколеба и стрелата на другата жена я накара да свали оръжието и да си тръгне.

Да го остави в лапите на демона.

Не си спомняше името ѝ, отказваше да си го спомни дори когато мъжът на трона го разпитваше за случилото се. Дори когато се върна на същото онова място в градината и побутна с крак веригите, захвърлени на чакъла. Беше го изоставила, и то с причина. Принцът демон искаше да изсмуче силите ѝ и да я предаде на онзи с короната.

Но толкова му се искаше да го беше посякла. Ненавиждаше я, задето го пощади.

Каол напусна поста си на покрива на Елин веднага щом един закачулен бунтовник се показа и му даде знак, че ще поеме наблюдението. Слава на боговете!

Не си направи труда да мине през апартамента, за да провери как е Едион. Тежките му стъпки по дървеното стълбище отекваха в тон с бурните, грохотни удари на сърцето му. Нито чуваше, нито усещаше друго.

Тъй като останалите бунтовници се бяха покрили или държаха улиците под око, а Несрин бе отишла да се увери, че баща ѝ не е в опасност, Каол тръгна сам из града. Всеки си имаше своето разпореждане, всеки се намираше на отредената му позиция. Рес и Бруло бяха дали сигнал на Несрин, че при тях всичко върви по план — а сега...

Лъжкиня. Елин открай време си беше проклета лъжкиня. И не по-малка клетвопрестъпница от него самия. Дори по-голяма.

С Дориан не беше свършено. В никакъв случай. Колкото и да разправяше Елин, че било проява на милост да го убият и на слабост — да го пощадят. Слабост беше да го оставят да умре — това трябваше да ѝ каже. Да се предадат.

Свърна с бясна крачка по една тясна уличка. Редно беше и той да се крие, но тътенът в кръвта и костите му не му даваше мира. Една канализационна решетка издрънча под краката му. Той спря и надникна в тъмнината под нея.

Чакаше го толкова много работа, толкова хора трябваше да защити. А сега, когато Елин за пореден път бе унижила краля, Валгите несъмнено щяха да пленят още повече хора за наказание, за да демонстрират силата си. Трябваше да се възползва от хаоса, обзел града, и веднага да нанесе следващия си удар. Да изравни резултата.

Слезе незабелязано в канализационната шахта и придърпа решетката над себе си.

После тръгна през тунелите с безшумни стъпки и проблясващ на следобедната светлина от улицата меч. Валгските изверги обикновено

се криеха в гнездата си от тъмнина, но понякога кръстосваха черните проходи в търсене на плячка.

Някои от гнездата бяха малки — само по трима-четирима Валги пазеха пленниците... или храната. Лесни бяха за нападение от засада. А колко му се искаше да отреже няколко демонски глави. Дориан го няма вече. Няма го.

Елин не знаеше всичко. Огънят и обезглавяването едва ли бяха единствените варианти. Можеше да остави жив някой от валгските командири, за да види с очите си доколко е успял да погълне собственика на превзетото тяло. Сигурно имаше друг начин — трябваше да има...

Преброди тунел след тунел... след тунел, всичките им свърталища, но от тях нямаше и следа.

Не срещна нито един.

Отправи се почти на бегот към най-голямото гнездо, за което знаеше, откъдето винаги спасяваха по някой и друг невинен човек, стига да свареха пазачите неподготвени. И сега щеше да спаси колкото може повече, защото го заслужаваха и защото трябваше да продължи с мисията си, иначе щеше да рухне и...

Каол впери недоумяващ поглед в зейналата паст на главното гнездо. Воднистата слънчева светлина от уличните решетки озаряваше сивите камъни и малкото поточе на дъното на тунела. Нямаше и следа от издайническата тъма, която обикновено поглъщаше свърталищата им като гъста мъгла.

Гнездото пустееше.

Валгските войници се бяха изпарили. Заедно с пленниците си.

Не му се вярваше да се спотайват от страх.

Бяха се преместили, укривайки себе си и пленниците си като една жестока подигравка с бунтовниците, които си въобразяваха, че печелят тайната им война.

С Каол.

Трябваше да се досети, че може да му спретнат такава изненада, след като Елин Галантус направи на глупаци краля и хората му.

Трябваше да предвиди последиците.

Май той беше глупакът.

Излезе на една тиха уличка, а кръвта бе застинала във вените му. Именно мисълта да остане насаме с тази вцепененост в мизерния си

апартамент го тласна на юг по страничен маршрут, отдалечен от централните улици, които още гъмжаха от паникьосани тълпи. Всеки искаше да разбере какво се е случило, кой е загинал, кой е виновникът. Пищната украса и търговците на храна мигновено бяха забравени.

Като достигна един жилищен квартал, чиито къщи бяха със скромни размери, но елегантен вид, шумотевицата най-сетне заглъхна и улиците започнаха да се опразват. Малки поточета и фонтани от водите на Ейвъри течаха през целия район, подхранвайки изобилието от разцъфнали пролетни цветя по всички порти, прозорци и морави.

Разпозна сградата само по аромата — прясно изпечен хляб, канела и друга, непозната му подправка. Каол зави по уличката между двете каменни къщи, добра се предпазливо до задната врата и надникна през кухненското прозорче.

Виждаше се голям работен тезгях, покрит с брашно и затрупан с тави за печене, готварски купи и...

Вратата се отвори със замах и слабата фигура на Несрин застана на входа.

— Какво правиш тук?

Беше се преоблякла в стражарската си униформа. Зад едното ѝ бедро надничаше дръжка на нож. Несъмнено бе усетила натрапник край къщата на баща си и искаше да го посрещне готова.

Каол опита да пренебрегне тежестта върху гърба си, която заплашваше да го прекърши надве. Едион беше свободен — поне това постигнаха. Но колко невинни хора обрекоха с действията си?

Несрин не изчака отговора му, а просто рече:

— Влизай.

* * *

— Стражите минаха и заминаха. Баща ми ги изпрати със сладкиши.

Каол вдигна очи от крушовата си тарталета и огледа кухнята. Красивите плочки в синьо, оранжево и тюркоазено подчертаваха стените зад кухненските плотове.

Никога досега не беше гостувал на Сайед Фалик, но знаеше къде живее — за всеки случай.

Нито веднъж не се беше замислял какъв може да е въпросният „случай“. Но появата му като улично куче до задната врата определено не влизаше в списъка с възможни сценарии.

— И не го заподозряха?

— Не. Просто искаха да знаят дали той, или някой от служителите му не са видели някакъв подозрителен човек преди бягството на Едион. — Несрин побутна към него една паста с бадеми и захар. — Добре ли е генералът?

— Доколкото знам.

Той ѝ разказа за тунелите, за Валгите.

— Ще ги намерим — отвърна просто Несрин. — Още утре.

Очакваше да се развилнее, да закрепци и заругае, но тя запази спокойствие. И поне част от напрежението в тялото му се поразсея.

Несрин почука с пръст по дървената маса, която бе захабена по такъв приятен начин, сякаш месенето на хиляди хлябове я бе загладило.

— Защо идваш тук?

— За да се разсея. — В тъмните ѝ очи просветна подозрение и той побърза да добави: — Не за това.

Тя дори не се изчерви, макар че собствените му бузи пламнаха. Ако му предложеше, навярно щеше да се съгласи. А това го караше да се срамува от себе си.

— Добре дошъл си тук — рече Несрин, — но ми се струва, че приятелите ти в онази квартира, или поне генералът, ще са по-добра компания.

— А дали са ми приятели?

— Двамата с Нейно Величество се държите като всичко друго, но не и като приятели.

— Трудно е без доверие помежду ни.

— Все пак ти си човекът, който отиде при Аробин зад гърба ѝ, въпреки че тя те предупреди да не го правиш.

— И той се оказа прав — отбеляза Каол. — Увери ме, че ще обещае да не докосва Дориан, но ще стори точно обратното.

Каол щеше да е благодарен на Несрин до гроб за предупредителната ѝ стрела.

Тя поклати глава и тъмната ѝ коса проблесна на светлината.

— Да си представим за момент, че Елин е права. Че Дориан вече не е същият.

Какво трябва да направим?

— Не е права.

— Говоря хипотетично...

Той блъсна с юмрук по масата и чашата му с вода подскочи във въздуха.

— Не е права!

Несрин сви устни, но очите ѝ поомекнаха.

— Защо?

Той потри лицето си.

— Защото в такъв случай всичко ще е било напразно. Всичко случило се... ще е било напразно. Едва ли ще разбереш.

— Така ли смяташ? — Леденостуден въпрос. — Мислиш, че не разбирам какво е заложено? Не ме е грижа за принца ти, не и колкото теб те е грижа за него.

Интересува ме единствено ролята му в бъдещето на кралството ни, на народа ни и семейството ми. Няма да допусна поредната чистка на преселници. Не искам децата на сестра ми да се прибират отново с разбити носове заради чуждата си кръв. Ти ме увери, че Дориан ще оправи света, ще го превърне в по-добро място.

Но ако него вече го няма, ако днес сме допуснали грешка, оставяйки го жив, ще намеря друг начин да постигна бъдещето, към което се стремя. И друг, и друг, ако се наложи. Ще се изправям на крака, колкото и пъти да ме повалят онези касапи.

Не беше чувал толкова думи от устата ѝ наведнъж и дори не предполагаше, че има сестра. И племенници.

— Спри да се самосъжаляваш — продължи Несрин. — Следвай плана си, но винаги имай и резервен. Приспособявай се към обстоятелствата.

Устата му пресъхна.

— Посягали ли са ти заради произхода ти?

Несрин обърна ледено лице към бумтящия огън в камината.

— Влязох в градската стража, защото никой от униформените не ми се притече на помощ, когато един ден съучениците ми решиха да ме замерят с камъни.

Никой, колкото и да пицях. — Тя обърна очи към него. — Дориан Хавилиард ни предлага по-светло бъдеще, но и ние носим отговорност за него. С постъпките и действията си.

Вярно... толкова вярно, но Каол заяви:

— Няма да го изоставя.

Тя въздъхна.

— По-твърдоглав си дори от кралицата.

— Нима очакваш друго от мен?

Несрин се поусмихна.

— Едва ли щях да те харесвам, ако не беше такава инатливо магаре.

— Значи признаваш, че ме харесваш?

— Забрави ли за миналото лято?

Каол се засмя напук на себе си.

— Утре — каза Несрин. — Утре продължаваме с борбата.

Той преглътна.

— Следваме плана си, но кроим и резервен.

Можеше да го направи. Или поне да опита.

— Среща в тунелите по първи петли.

Едион изплува от небитието и попи всяка налична наоколо му подробност, без да отваря очи. Соленият ветреца от близкия прозорец погъделичка лицето му, рибарите гръмогласно възхваляваха улова си на няколко пресечки оттук и... И някой дишаше равномерно, дълбоко... недалеч от него. Спеше.

Той отвори едното си око и установи, че се намира в малка стая с дървена ламперия, обзаведена с любов и увлечение по лукса. Позната му беше.

Познаваше цялото жилище.

Отворената врата пред леглото му разкриваше голямата съседна стая — спретната и празна, окъпана в слънце. Чаршафите на леглото му бяха копринени, възглавниците дебели, а дюшекът невероятно мек. Жестока умора обгръщаше костите му, а в ребрата му гореше болка, макар и по-слаба отпреди. Обърна значително избистрената си глава към източника на равномерното, дълбоко дишане и видя спящата жена в едно от кремавите кресла до леглото.

Дългите ѝ боси крака, осеяни с белези с всевъзможни размери и форми, бяха праметнати през една от валчестите му странични облегалки. Беше отпуснала глава назад върху меката тапицерия, а дългата до раменете ѝ златиста коса, чиито краища още носеха червеникавокафявия оттенък на наскоро отмита евтина боя, бе разпиляна по лицето ѝ. Дремеше с леко отворена уста, облечена във възголяма бяла риза и чифт мъжки гащета. Невредима. Жива.

В първия момент остана без дъх.

Елин.

Оформи с устни името ѝ.

Сякаш чула безгласната дума, Елин отвори очи и стрелна буден поглед към вратата и стоята отвъд нея, а после огледа и спалнята за следа от опасност. Накрая — накрая погледна към него и застина на място, докато полъхът откъм отворения прозорец развяваше леко косата ѝ.

Възглавницата под лицето му се беше овлажнила.

Тя просто протегна крака като котка и рече:

— В случай че те интересува, готова съм да приема благодарностите ти за нечувания си подвиг.

Едион не можа да удържи сълзите си, но пророни дрезгаво:

— Напомни ми да не те ядосвам.

Усмивка подръпна крайчетата на устните ѝ и очите ѝ — техните очи — просветнаха.

— Здравей, Едион.

Като чу името си от нейната уста, нещо в него се пречупи и той затвори очи, разтърсен до болка от сълзите, напирасци да бликнат изпод клепачите му. Когато се овладя, изграчи сипкаво:

— Благодаря ти за нечувания подвиг. Предлагам повече никога да не се впускам в подобни приключения.

Тя изсумтя. Очите ѝ изглеждаха обточени със сребро.

— Точно такъв си те представях.

Нещо в усмивката ѝ му подсказа, че знаеше — Рен или Каол ѝ бяха разказали за него, за това, че го наричаха Курвата на Адарлан, за Гибелния легион. Ето защо не му оставаше да каже друго, освен:

— Ти си малко по-висока, отколкото си те представях, но никой не е свършен.

— Цяло чудо е, че кралят се е стърпял да не те екзекутира още преди вчерашната церемония.

— Каж ми, че е по-разлютен от всяка земна твар.

— Ако се заслушаш, ще чуеш гневните му крясъци от двореца.

Едион прихна в смях и раната го заболя. После я огледа от глава до пети и усмивката му бавно посърна.

— Ще удуша Рен и капитана, задето са те оставили да ме спасяваш сама.

— Ето, започва се. — Тя вдигна поглед към тавана и въздъхна шумно. — Само минута приятен разговор и пак се заемаш с териториалните елфически измишльотини.

— Отпуснах ти тридесет секунди отгоре.

Устата ѝ се кривна на една страна.

— А аз си мислех, че ще издържиш десет.

Той се засмя пак, осъзнавайки, че досега бе обичал просто спомена за нея, принцесата, която му бяха отнели. Но жената, кралицата — последната частица от семейството му...

— Струвало си е — отвърна той с помръкваща усмивка. — Толкова години те чаках.

Е, струвало си е.

Проумя го още като я видя пред платформата за екзекуции, дръзка, свирепа и необуздана.

— Май лечебната отвара говори вместо теб — отбеляза тя, но избърса очи с подскачащ от емоции гръклян. После спусна крака на пода. — Каол ме предупреди, че обикновено си по-зъл и от мен.

— Каол и бездруго го чака удушаване с голи ръце, а ти не му помагаш особено.

По устните ѝ отново изплува онази половинчата усмивка.

— Рен е някъде на север, дори не го видях, преди Каол да го изпрати натам за негова безопасност.

— Хубаво — скалъпи той и потупа леглото до себе си. Някой го беше облякъл в чиста риза, така че беше в достатъчно благоприличен вид, за да се поизправи до седнало положение. — Ела тук.

Тя погледна леглото, ръката му и Едион се зачуди дали не е преминал някоя граница, дали не си е въобразил, че помежду им още съществува връзка, която всъщност се е разпаднала... но братовчедка му отпусна рамене, изниза се от стола с едно плавно, котешко движение и седна на дюшека.

Ароматът ѝ го обгърна. Той го вдиша дълбоко в дробовете си и елфическите му инстинкти закрепяха, че това е неговата кръв, неговата кралица, това е Елин.

Щеше да я познае дори съпя.

Независимо от чуждия мирис, преплетен с нейния. Възхитително могъщ и дивен... и... мъжки. Интересно.

Тя набуха възглавниците му и Едион се запита дали съзнава колко много значи това за него, за мъжа с полуелфическа кръв във вените, точно тя да оправя одеялата му, прокарвайки остър, анализиращ поглед по лицето му. Да се суети около него.

Той я наблюдаваше със същата проникателност, търсеше рани по кожата ѝ, знак, че кръвта по нея онзи ден не е принадлежала само на враговете им. Но като се изключеха няколкото плитки, зараснали драскотини по лявата ѝ ръка, изглеждаше невредима.

Когато тя се увери, че няма опасност за живота му, а той, че раните по ръката ѝ не са инфектирани, Елин се отпусна на

възглавниците и преплете пръсти върху корема си.

— Ти ли ще започнеш, или аз?

Навън кряскаха чайки и лекият солен ветрец погали лицето му.

— Ти — прошепна й. — Разкажи ми всичко.

И тя подхвана дългата си история.

* * *

Говориха и говориха, докато гласът на Едион стана дрезгав и Елин го насили да изпие чаша вода. После реши, че изглежда гладен, затова отиде до кухнята и му донесе говежди бульон с хляб. Лизандра, Каол и Несрин си бяха тръгнали. Още по-добре. Точно сега Елин нямаше желание да споделя братовчед си с когото и да било.

Докато поглъщаше лакомо храната си, Едион й сподели пълната истина за живота си през последните десет години, както тя самата бе сторила за него. А когато и двамата приключиха с разказите, когато усетиха душите си изпразнени до дъно и огорчени, но и осветени от истинска радост, тя се настани на леглото до Едион, неин братовчед и скъп приятел.

Двамата бяха изковани от една и съща руда, представляваха двете страни на една и съща златна, но жестоко надрана монета.

Осъзна го още като видя Едион на платформата за екзекуции. Не можеше да опише чувството. Никой не бе способен да проумее тази мигновена връзка, тази дълбока увереност в нещо истинско, освен ако той самият не я бе изпитал. За щастие, не дължеше обяснения никому — не и за Едион.

Двамата лежаха един до друг на леглото, докато слънцето бавно клонеше към хоризонта, а Едион се взираше в нея и мигаше смяяно, сякаш още не можеше да повярва на очите си.

— Срамуваш ли се от постъпката ми? — осмели се да го попита тя.

Той сбърчи чело.

— Как ти хрумна изобщо?

Тя не отвърна на погледа му, а плъзна смутено пръст надолу по одеялото.

— Е?

Едион не продума толкова време, че накрая Елин обърна глава към него и го намери да се взира във вратата, сякаш виждаше града през нея и образа на капитана. Като завъртя красивото си лице към нея, в него прозираше нежност, каквато едва ли много хора съзираха.

— Нито за миг — отговори накрая. — Никога не бих се срамувал от твоя постъпка.

Елин се съмняваше да е така, но когато извърна лице, той хвана угрижено брадичката ѝ и върна очите ѝ към своите.

— Ти оцеля, аз оцелях. Отново сме заедно. Някога умолявах боговете да ме срещнат с теб, дори за миг. Да ми покажат, че си невредима. Да те видя само веднъж, и толкова ми стигаше.

Тя не успя да удържи сълзите, рукнали по бузите ѝ.

— Каквото и да си направила, за да оцелееш, каквото и да си сторила от яд или гняв, или себичност... Не ме е грижа. Нали си тук и си свършена. Винаги си била и винаги ще бъдеш.

Не бе подозирала дори колко голяма нужда имаше да чуе тези думи.

Обърна се към него и го прегърна силно, като внимаваше да не засегне раните му. Той я обви с ръка и зарови лице в шията ѝ.

— Толкова ми липсваше — прошепна му тя, вдишвайки аромата му, онзи мъжки, воински аромат, който тъкмо опознаваше, припомняше си. — Всеки божи ден ми липсваше.

Усети кожата си влажна под лицето му.

— Никога повече — обеща ѝ той.

* * *

Не беше никак изненадващо, че скоро след като Елин срути „Подземието“, в бедняшкия квартал се пръкна ново свърталище на греха и покварата.

Собствениците дори не опитваха да го представят за нещо различно от оригинала — не и с име като „Ямите“. Но докато предшественикът им поне предлагаше кръчмарска атмосфера, „Ямите“ нямаха такива претенции. В подземното помещение с груби каменни стени алкохолът влизаше в общата цена на посещението, но ако ти се допиеше нещо, трябваше да се добереш до буретата и да се обслужиш

сам. Елин установи, че собствениците са ѝ донякъде симпатични — поне действаха по друг тип правила.

Но някои неща си оставаха същите.

Подът се хлъзгаше и вонеше на бира, пикня и нещо още по-лошо, което си беше напълно очаквано... Не очакваше обаче оглушителната шумотевица. Каменните стени в тясното помещение сякаш усилваха бурните възгласи откъм бойните ями, дали името на пивницата, където зрителите залагаха на разярените биткаджии.

Биткаджии, в чиито редици след малко щеше да се влее и Елин.

Каол, маскиран и загърнат в пелерина, пристъпваше нервно от крак на крак. — Това е ужасна идея — измърмори той.

— Нали разправяш, че не можеш да откриеш гнездата на Валгите — отвърна със спокоен тон тя, пъхвайки един кичур от боядисаната си в червено коса под качулката. — Е, тук ще намериш доста добри екземпляри — и командири, и прости войници, — които с лекота можеш да проследиш до леговищата им. Приеми го като един вид извинение от Аробин.

Защото той много добре знаеше, че ще доведе Каол със себе си тази вечер. Беше се досетила, разбира се, затова обмисляше дали изобщо да взема капитана, но в крайна сметка имаше нужда от него, а и смяташе за по-важно да свърши работата си тук, отколкото да осуети плановете на Аробин.

Каол я стрелна ядно с очи, но бързо върна вниманието си към тълпата около тях.

— Това е ужасна идея.

Тя проследи погледа му до Аробин, застанал от другата страна на пясъчната яма, в която се биеха двама мъже, вече толкова окървавени, че не си личеше кой е по-пребитият.

— Извика ли ме той, явявам се. А ти само си дръж очите отворени.

По-дълъг разговор не бяха провели цяла вечер. Но в момента Елин си имаше други грижи.

Още на първата минута в тази дупка разбра защо я беше повикал Аробин.

Валгските стражи се рояха в „Ямите“, но не за да арестуват или измъчват, а за да гледат. Бяха се разпръснали сред тълпата, закачулени, ухилени, кръвожадни. Сякаш насилието и бойната ярост ги зареждаха.

Елин се съсредоточи върху дишането си под черната маска.

Три дни след спасителната операция Едион оставаше все така негоден да стане от леглото и един от най-доверените бунтовници на Каол вардеше апартамента.

Но тази вечер някой трябваше да ѝ пази гърба, затова бе извикала Каол и Несрин. Макар че точно на това се надяваше Аробин.

Беше ги проследила до една тайна бунтовническа среща, където я посрещнаха с всеобщо неодобрение.

Главно защото Валгите бяха изчезнали с пленниците си и дни наред не успяваха да ги намерят. Само един поглед към свитите устни на Каол ѝ бе подсказал чии своеволия винеше за това. Ето защо с радост се обърна към Несрин. Поне разговорът с нея отвлече вниманието ѝ от следващата ѝ мисия, чийто гръмък звън сякаш ѝ отправяше подигравателна покана от стъкления дворец. Но срутването на часовниковата кула — освобождаването на магията — трябваше да почака.

Аробин несъмнено искаше да види Каол тук. Валгите очевидно бяха подарък, предвиден да задържи капитана в партньорство с него.

Елин усети появата на Аробин до себе си, секунди преди червената му коса да попадне в периферното ѝ зрение.

— И това заведение ли възнамеряваш да потрошиш?

Тъмна глава се появи от другата му страна, съпътствана от влажните мъжки погледи, които я следваха навсякъде. Лизандра кимна за поздрав и Елин се благодари за маската, прикриваща напрежението по собственото ѝ лице.

Отпрати ѝ престорен ненавистен поглед, после се обърна към Аробин, игнорирайки куртизанката, сякаш беше просто част от украсата.

— Току-що си почистих костюма — провлачи Елин в отговор. — Само ще го съсия отново, ако се развихря и в тоя вертеп.

Аробин се засмя.

— В случай че те интересува, една знатна танцьорка заедно с цялата ѝ трупка отплава на юг още преди мълвата за подвизите ти да е достигнала пристанището.

Ревът на тълпата почти заглуши думите му. Лизандра изглежда презрително някакъв гуляйджия, който едва не заля с бира зелено-кремавата ѝ рокля.

— Благодаря — отвърна искрено Елин. Не спомена нищо за малката му играчка, чиято цел беше да настрои двама им с Каол един срещу друг, все пак точно това искаше да чуе. Той ѝ се усмихна самодоволно и Елин не успя да сдържи следващия си въпрос:

— Има ли причина да ме извикаш в тази дупка, или просто ми поднасяш поредния си подарък?

— След като с такъв замах разпердушини „Подземието“, оглеждам пазара за нова ниша. Собствениците на „Ямите“, макар и да издирват вложители, отказват да приемат предложението ми. Тазвечершната ми изява несъмнено ще ги убеди в значителните ми качества... и ще им покаже с какво могат да се облагодетелстват от сделката с мен. — Иначе казано, възнамеряваше да заплаши собствениците, да им се изфука със смъртоносната си свита от асасини и да им демонстрира, че с тяхна помощ е възможно да постигнат още по-високи печалби чрез боевете с опитни убийци. Знаеше и какви ще са следващите му думи. — Уви, боецът ми се отказа — продължи Аробин. — Затова ми трябва заместник.

— И под какъв псевдоним смяташ да ме пуснеш в ямата?

— Съобщих на собствениците, че си обучена от Тихите асасини от Червената пустиня. Помниш ги, предполагам? Дай на арбитъра такова име, каквото искаш.

Копеле. Как би могла да забрави онези месеци в Червената пустиня. И кой я бе изпратил там.

Тя кимна с брадичка към Лизандра.

— Не си ли малко натруфена за такова място?

— А аз си мислех, че двете с Лизандра сте станали приятелки след драматичния ти подвиг.

— Аробин, да си изберем друго място за гледане — пророни Лизандра. — Този бой приключва.

Елин се запита какво ли беше чувството да търпиш мъжа, погубил любимия ти.

Но лицето на Лизандра представляваше маска от тревожна, предпазлива вятърничавост, поредната кожа, която носеше върху своята, докато си вееше небрежно с разкошно ветрило от дантела и слонова кост. Съвсем не на място в този бордей.

— Красиво е, нали? Аробин ми го подари — отбеляза Лизандра, проследила погледа ѝ.

— Малка дрънкулка за една дама с извънредни дарования — коментира Аробин и се наведе да целуне голата шия на Лизандра.

Елин почувства отвращението ѝ толкова силно, че едва не се задави с него.

Аробин се запромъква през тълпата като змия през треволяк, улавяйки погледа на кльощавия арбитър. Когато се загуби от полезрението им, Елин доближи Лизандра. Куртизанката извърна лице от нея и тя усети, че това вече не е поза.

— Благодаря ти за онзи ден — пророни тихо Елин.

Лизандра задържа погледа си върху тълпата и окървавените бойци отпред.

Очите ѝ попаднаха върху един от Валгите и тя бързо ги върна към Елин, после се поотдръпна назад, така че зрителите да образуват стена между нея и демоните отвъд бойната яма.

— Добре ли е той?

— Да. Почива си и яде колкото може повече — отвърна Елин.

Сега, когато Едион беше в безопасност, трябваше да се заеме с обещаната на Аробин услуга. Макар че се съмняваше на някогашния ѝ господар да му остава много живот, след като Едион се съвземеше и научеше на каква опасност я излага. И то в допълнение към всичко, което ѝ беше причинил през годините.

— Радвам се — каза Лизандра.

Аробин потупа арбитъра по рамото и тръгна обратно към тях двете. Елин потропваше с крак, докато Кралят на асасините не се тикна помежду им отново.

Каол я доближи дискретно с ръка на меча си.

Елин сложи ръце на хълбоците си.

— Кой е опонентът ми?

Аробин кимна към една група валгски стражи.

— Когато пожелаеш, той ще е. Само се надявам да не избираш съперника си толкова време, колкото и демона, който трябва да ми доведеш.

Значи до това опираше всичко. Кой държеше по-силната ръка. А ако откажеше, и то без да му се е издължила... Можеше да я накаже жестоко. Много по-жестоко от това.

— Ти си побъркан — произнесе се Каол.

— Я виж ти, имал си език — измърка Аробин. — О, и няма нужда да ми благодариш... за съдействието, имам предвид. — Той стрелна очи към групата Валги. Изглежда, наистина бяха подарък за капитана.

— Нямам нужда от помощта ти — отвърна му стръвнишки Каол.

— Ти не се меси — обади се Елин. Надяваше се Каол да разбере, че омразата ѝ не е насочена към него.

Той поклати глава и се обърна към опръскания с кръв пясък. Нека се ядосва. И бездруго имаше да му връща много.

Тълпата се усмири и арбитърът призова следващия боец.

— Твой ред е — обяви Аробин с усмивка. — Да видим на какво са способни онези твари.

Лизандра стисна ръката му, сякаш го умоляваше да се откаже.

— Ти стой настрана — рече ѝ Елин, раздвижвайки врата си. — Гледай да не оцапаш с кръв хубавичката си рокля.

Аробин се засмя.

— Подсигури им зрелищен бой. Искам собствениците да останат впечатлени... нека се напикаят от страх.

Зрелищен бой ли? Дадено. След дните, прекарани до леглото на Едион, направо кипеше от енергия.

И на драго сърце щеше да пролее малко валгска кръв.

Без да се сбогува с Каол, за да не привлича повече внимание върху него, Елин си запроправя път през блъсканицата. Хората отстъпваха от пътя ѝ. С костюма, ботушите и маската несъмнено беше същинско въплъщение на Смъртта.

Вървеше с дръзка, гъвкава походка, въртейки рамене в подготовка за боя.

Публиката избухна и се разгорещи.

Елин стигна до кльошавия арбитър, който я огледа и заяви:

— Без оръжия.

Тя просто килна глава настрана, вдигна ръце и се завъртя в кръг. Дори позволи на дребния му помощник да я опипа с потни длани, за да се увери, че е невъоръжена.

Поне наглед.

— Име — попита арбитърът. Около нея вече прехвърляха злато от ръце в ръце.

— Ансел от Брайърклиф — отговори тя. Иззад маската гласът ѝ звучеше дрезгаво.

— Опонент.

Елин отправи поглед към тълпата, струпана в отсрещния край на ямата, и посочи.

— Той.

Валгският командир вече се хилеше насреща ѝ.

Каол не знаеше как да реагира, когато Елин скочи в бойната яма и кацна с приклякане. Но зрителите, видели кого е посочила, вече бушуваха и се блъскаха напред, за да хванат последните залози.

Наложи му се да забие пети в каменния под, за да не го бутнат в откритата яма. Тук нямаше възета или парапети. Който паднеше, ставаше жертва. Една малка част от него се радваше, че Несрин му пази гърба. А друга, още по-малка част от него, се радваше, че поне тази нощ няма да обхожда напразно новите валгски леговища. Дори да го чакаха няколко часа в компанията на Елин. Дори точно Аробин Хамел да му беше дал този скромен подарък. Подарък, който, макар и да не му се искаше да си признае, оценяваше от все сърце. Но и това несъмнено влизаше в плановете на Аробин.

Каол се питаше каква ли цена ще трябва да плати. И дали страхът му при тази мисъл не беше достатъчна отплата за Краля на асасините.

Облечена в черно от глава до пети, Елин представляваше жива сянка, обхождаща като пантера своята половина от ямата. Когато валгският командир скочи в дупката, земята се разтнесе.

И двамата бяха откачили — и Елин, и господарят ѝ. Аробин я беше накарал да избере някого от Валгите. Не точно водача им.

Почти не си бяха приказвали от спречкването им след спасяването на Едион.

Не че заслужаваше и дума от него, но когато преди час го намери, прекъсвайки среща, толкова тайна, че бяха разкрили мястото ѝ на бунтовническите главатари едва час по-рано... просто не можеше да ѝ откаже, колкото и глупаво да се чувстваше заради това. Пък и навярно Едион щеше да го заколи, ако не ѝ помогнеше.

Но тъй като Валгите бяха тук... Да, нощта тръгваше на добре. Арбитърът започна да им разяснява правилата на висок глас. Просто казано такива нямаше, с изключение на забраната за употреба на оръжия. Щяха да се бият само с ръце, крака и остър ум.

О, богове!

Елин спря да крачи из ямата, а Каол блъсна един разпален зрител с лакът в корема, за да не го бутне в дупката при нея.

Кралицата на Терасен се намираше в бойна яма в бедняшкия квартал на Рифтхолд. Беше готов да се обзаложи, че никой не би му повярвал. Дори той не можеше да го повярва.

Арбитърът постави начало на боя и...

Мелето започна.

Командирът я връхлетя с удар, достатъчно мощен да обезглави повечето мъже. Елин обаче му се изплъзна, сграбчи ръката му и я стисна в смазваща хватка. Лицето на командира се изкриви от болка и тя заби коляно в главата му. Всичко се случи толкова бързо, с такава варварска жестокост, че дори публиката не разбра какво е станало, докато командирът не залитна назад, а Елин не затанцува на пръсти пред него.

Валгът се изсмя и се надигна. Само толкова време му отстъпи Елин, преди да го нападне с пълна мощ.

Движеше се като среднощна буря. Единствено боговете знаеха какво обучение бе получила във Вендлин, какво бе усвоила от онзи принц... но тежко им на враговете ѝ.

Раздаваше юмруци, блокираше ударите му, хвърляше се в атака, залягаше, въртеше се... Тълпата се гърчеше от възторг, благоговееше пред бързината и ловкостта ѝ.

Каол я беше виждал да убива. Но от доста време не я бе виждал да се бие за удоволствие.

А сега се забавляваше до полуда.

Намерила си е достоен противник, мислеше си Каол, докато я гледаше как заключва главата му между краката си, завърта се и го преобръща като парцалена кукла.

Разхвърча се пясък. Елин възседна командира и заби юмрук в студеното му, красиво лице...

А в следващия момент бе отблъсната от гърдите му с такава скорост, че очите на Каол не успяха да проследят движението. Елин се строполи върху окървавения пясък и скочи на крака точно преди командирът да атакува отново.

И двамата пак се преплетоха в кълбо от крайници, удари и... тъмнина.

Аробин стоеше от другата страна на ямата с опулени очи и широка усмивка на лице — като гладник пред отрупана софра. Лизандра стискаше ръката му толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Разни мъже шепнеха в ухото му, вперили същите алчни погледи в бойната яма — или собствениците на „Ямите“, или потенциални клиенти, уговарящи нови боеве с фурията пред тях.

Елин изрита командира в корема и го запрати в каменната стена. Той се свлече на пясъка, останал без дъх. Публиката избухна, а Елин вдигна ръце и се завъртя в бавен кръг — тържествуващата Смърт.

Бурният отзив на тълпата накара Каол да се замисли дали покривът няма да рухне върху главите им.

Командирът се спусна към нея, но Елин се завъртя, хвана го и заключи ръцете и врата му в желязна хватка. После обърна въпросителен поглед към Аробин. Господарят ѝ надникна към изцъклените, подивели мъже до себе си и ѝ кимна. Стомахът на Каол се преобърна. Аробин бе видял достатъчно. Бе доказал достатъчно.

Значи боят се оказваше инсцениран. Елин го проточваше само защото Аробин искаше да продължи. А когато срутеше часовниковата кула и си възвърнеше магията... щеше да е неудържима. Заедно с Едион, елфическия ѝ принц и всички воители на тяхна страна. Да, щеше да се роди нов свят. Но свят, в който гласът на обикновения човек щеше да е просто шепот.

Елин изви ръцете на командира, демонът изпищя от болка, а в следващия момент...

В следващия момент Елин заотстъпва назад, стиснала ръката си и дупката в костюма си, откъдето извираше ярка кръв.

Чак когато командирът завъртя към него окървавеното си лице и гарвановочерните си очи, Каол разбра какво се е случило. Беше я ухапал. Валгският демон облиза устни и кървавата му усмивка се разшири. Дори през крясъците на тълпата Каол го чу да казва:

— Вече знам коя си, нечистокръвна кучко!

Елин свали длан от ранената си ръка. Черната ѝ ръкавица беше обляна в кръв. — За щастие, и аз знам какво си ти, изчадие долно.

Край. Трябваше да сложи край на това веднага.

— Кажи ми името си? — нареди му тя, обикаляйки го като хищник.

Демонът в човешко тяло се изкикоти.

— Не си способна да го изречеш с простосмъртния си език.

Гласът плъзна по вените на Каол и ги вледени.

— Голямо самочувствие за някакъв си пешак — рече подигравателно Елин.

— Нека те отведе в Морат, нечистокръвна кучко, и ще видим дали ще говориш така. Изгарям от желание да ти покажа какви чудеса правим с твоята раса.

Морат — крепостта на херцог Перингтън. Стомахът на Каол сякаш се изпълни с олово. Там водеха пленниците, които не екзекутираха. Онези, които изчезваха нощем. И само боговете знаеха какво им причиняват.

Елин не му даде време да каже друго и на Каол отново му се прииска да види лицето ѝ, поне колкото да разбере какво се случва в ума ѝ. Тя сграбчи командира, бутна едрото му туловище на земята и го стисна за главата. След миг вратът на командира изпраця като съчка.

Ръцете ѝ задържаха главата на демона и тя огледа празните му очи, отворената му уста. Тълпата бушуваше триумфално.

Елин отпусна рамене задъхана, после се изправи и изтупа пясъка от коленете на костюма си.

Накрая вдигна поглед към арбитъра.

— Обяви резултата.

— Победата е твоя — смотолеви пребледнелият мъж.

Тя сведе очи и блъсна върха на единия си ботуш в каменната стена, освобождавайки тънкото, страховито острие.

Каол беше благодарен за писъците на тълпата, докато Елин го забождаше във врата на командира. Отново. И отново.

На смътната светлина никой друг не можа да види, че тъмното петно в пясъка имаше необичаен цвят.

Демоните с каменни лица се струпаха около ямата. Студените им очи се впиваха в Елин, в крака ѝ, който постепенно отсичаше главата на командира и накрая я остави да се търкаля в пясъка.

* * *

Елин трепереше, когато Аробин ѝ подаде ръка, за да я извади от ямата.

Господарят ѝ стисна пръстите ѝ в убийствена хватка и я придърпа близо до себе си, уж за прегръдка.

— Вече два пъти пропусках да изпълниш обещанието си, скъпа моя. Казах в безсъзнание.

— Май яростта ме надви.

Тя се отдръпна от него. Лявата ѝ ръка пулсираше от жестокото ухапване на демонската твар. Кучи син. Почти усещаше как черната му кръв се просмуква в дебелината на кожата на ботуша ѝ, усещаше тежестта на гнусната течност върху пръста на крака си.

— Очаквам резултати от теб, Ансел. Скоро.

— Не се безпокой, господарю. — Каол се отправяше към един тъмен ъгъл, а Несрин се носеше като сянка зад него. Несъмнено се подготвяха да тръгнат по петите на Валгите. — Ще си получиш заслуженото.

Тя надникна към Лизандра, която не гледаше как вадят трупа от ямата, а как валгските стражи се изнизват от пивницата. В очите ѝ гореше хищническа злоба. Елин се покашля, а Лизандра примигна и по изражението ѝ веднага се изписаха неспокойство и отвращение.

Елин понечи да си тръгне, но Аробин я спря с думите:

— Не ти ли е любопитно къде е погребан Сам?

Очаквал беше въпросът му да я прониза като стрела. През цялото време бе държал печелившата карта, правилното оръжие. Дори Лизандра изтръпна.

Елин се обърна бавно.

— Има ли цена тази информация?

Той стрелна очи към бойната яма.

— Току-що я плати.

— Не бих се учудила да ми кажеш грешно място, за да злорадстваш, че нося камъни на нечий чужд гроб.

Не цветя — в Терасен никога не носеха цветя на покойниците. Вместо това посещаваха гробовете им с малки камъчета, които трупаха, за да им покажат, че не са ги забравили.

Камъните бяха вечни, за разлика от цветята.

— Обиждаш ме с подобни обвинения. — Изваяното му лице обаче говореше друго.

Той скъси разстоянието помежду им и прошепна тихо: — Нали знаеш, че ще си платиш рано или късно?

Тя оголи зъби.

— Това заплаха ли е?

— Просто съвет да си припомниш какво държа в ръцете си — отвърна кротко той — и какво мога да предложа на теб и близките ти в момент, когато имаш отчаяна нужда от толкова много неща: пари, бойци... — Очите му отскочиха към капитана и Несрин, които вече излизаха през вратата. — Неща, необходими и на приятелите ти.

Срещу подходяща цена — винаги срещу подходящата цена.

— Просто ми кажи къде си погребал Сам и ме остави на мира. Трябва да почистя обувките си.

Аробин се усмихна, доволен, че я е убедил да приеме малкия му подарък.

Съвсем скоро щеше да ѝ предложи друга сделка... и друга, готов да я изнудва, за да ѝ отпусне необходимото. Каза ѝ мястото — малко гробище край реката. Не криптите на Крепостта, където погребваха повечето асасини. Навярно за да потъпче паметта на Сам, без да съзнава, че Сам не би искал да прекара вечността в неговите гробници.

— Благодаря ти — рече въпреки това Елин. После обърна поглед към Лизандра и провлачи: — Дано ти плаща достатъчно.

Но вниманието на куртизанката беше насочено към дългия белег по врата на Аробин, който бе дело на Уесли. Аробин обаче беше твърде зает да се усмихва на Елин, за да забележи.

— Ще се видим скоро — обяви той. Поредната заплаха. — Надявам се дотогава да си изпълнила своята част от уговорката.

Безизразните мъже, навъртали се край Аробин по време на боя, все още го обкръжаваха на известно разстояние. Собствениците на „Ямите“. Кимнаха ѝ за поздрав, но тя не им отвърна.

— Кажи на новите си партньори, че напускам бранша — каза вместо довиждане.

Беше ѝ трудно да остави Лизандра с него в този вертеп. Отвори вратата към хладния нощен въздух, усещайки очите на валгските войници върху себе си, колебанието и омразата им. Надяваше се Каол и Несрин да не са се натъкнали на неприятности.

Не ги беше извикала само за да ѝ пазят гърба, но и да им покаже колко глупаво е да се доверяват на човек като Аробин Хамел.

Независимо от това, че именно неговият жест им позволяваше да проследят Валгите до новото им леговище тази вечер.

Много ѝ се щеше най-сетне да разберат, че е трябвало да убие Дориан онзи ден в двореца.

Елида миеше чинии и слушаше внимателно как готвачът се оплаква за следващата пратка провизии. След две седмици се очакваше да пристигнат два фургона с вино, зеленчуци и може би, ако имаха късмет, осолено месо. Но нея я интересуваше не какво превозват фургоните, а къде би могла да се скрие в някой от тях.

В този момент една от вещиците влезе в кухнята.

Не Манон, а онази на име Астерин, златокосата, с очи като звездно небе и буен характер. Елида отдавна беше забелязала колко обича да се усмихва и как погледът ѝ се рееше към хоризонта, когато си мислеше, че никой не я гледа.

Тайни — вещицата Астерин имаше много тайни. А тайните правеха хората смъртни.

Елида сведе глава и провеси рамене, а кухнята около нея притихна. Третата закрачи гордо към готвача, който беше пребледнял като мъртвец. Всички го познаваха като шумен, добросърдечен човек, но имаше сърце на страхливец.

— Лейди Астерин — поздрави я той и слугите заедно с Елида се поклониха почитателно.

Вещицата се усмихна — с бели, нормални зъби, слава на боговете!

— Реших да помогна с чиниите.

Кръвта на Елида се смрази във вените ѝ. Тя усети как всички очи в кухнята се съсредоточиха върху нея.

— Много мило от ваша страна, милейди, но...

— Отхвърляш предложението ми, така ли, простосмъртни?

Елида не посмя да се обърне. Сбръчканите ѝ ръце трепереха под сапунената вода. Тя ги сви в юмруци. Нямахме смисъл от страх, той можеше единствено да ѝ подпише смъртната присъда.

— Н-не. Разбира се, че не, милейди. Ще сме ви... Елида ще ви е благодарна за помощта.

И разговорът приключи.

Трополенето и хаосът в кухнята бавно се възвърнаха, макар че слугите не смееха да се обадят на висок глас. Всички следяха събитията, очакваха или кръвта на Елида да оплиска сивия каменен под, или да чуят нещо пикантно от вечно усмихнатите устни на Астерин Черноключона.

Елида усети стъпките на вещицата — търпеливи, но могъщи.

— Ти мий. Аз ще ги подсушавам — заяви Третата до нея.

Елида надникна към нея през завесата на косата си. Чернозлатистите очи на Астерин просветнаха.

— Б-благодаря ви — изпелтечи тя.

Искрата в безсмъртните очи на вещицата пламна още по-ярко. Лош знак.

Но Елида продължи с работата си, подавайки ѝ измитите паници и чинии.

— Интересно занимание за дъщерята на лорд — отбеляза Астерин, достатъчно тихо, че никой друг в оживената кухня да не я чуе.

— С радост помагам.

— Веригата около глезените ти ми подсказва друго.

Ръцете на Елида не трепнаха, съдът в тях не се изплъзна нито със сантиметър.

Само пет минути, а после можеше да си измисли някакво оправдание и да избяга оттук.

— Никой друг в крепостта не е окован като роб. Какво те прави толкова опасна, Елида Локан?

Елида сви рамене. Вещицата я подлагаше на кръстосан разпит. Манон я бе нарекла съгледвачка. Явно подчинената ѝ бе решила сама да се увери що за заплаха представлява.

— Знаеш ли, хората открай време гледат на нас с омраза и страх — продължи Астерин. — Рядко се случва да заловят някоя от нас, да я убият, но стане ли... О, впускат се в такива ужасии. В Западната пустош са изобрели специални машини за разчленяването ни. Глупаците така и не разбраха, че за да ни изтезават, да ни накарат да се молим — тя сведе поглед към краката на Елида, — е нужно само да ни сложат вериги. Да ни държат приковани към земята.

— Съжалявам да го чуя.

Две от скубачките на пилета бяха пъхнали коси зад ушите си в безполезен опит да ги подслушват. Астерин обаче знаеше как да говори дискретно.

— На колко си... петнадесет? Шестнадесет?

— Осемнадесет.

— Дребничка си за възрастта си. — Астерин плъзна такъв поглед по тялото ѝ, че Елида се зачуди дали вещицата не вижда през домашното сукно на роклята ѝ плата, с който пристягаше едрите си гърди. — Сигурно си била на осем или девет години, когато магията загина.

Елида затърка следващия съд. Щеше да го довърши и да си тръгне. Разговорите за магия с тези хора, повечето от които само чакаха да продадат събраната информация на ужасяващите владетели на това място, несъмнено щяха да ѝ спечелят разходка до бесилото.

— По онова време младите вещици, твои връстници — продължи Третата, — така и не успяха да полетят. Овладеват силата чак с първото си кървене. Сега поне си имат уивърни. Но не е същото, нали?

— Няма как да знам.

Астерин се приведе към нея, държейки железен тиган в дългите си, кръвожадни ръце.

— Но чичо ти знае, нали?

Елида се сви още повече и се престори, че обмисля въпроса ѝ, за да спечели няколко секунди.

— Не разбирам.

— Никога ли не си чувала вятърът да шепне името ти, Елида Локан? Не си ли усещала повика му? Не си ли се вслушвала в него, жадна да отлетиш към хоризонта, към чужди земи?

Беше прекарала по-голямата част от живота си заключена в кула, но в някои нощи, по време на свирепи бури...

Елида успя да изтърка и последната частица загоряла храна от съдината, изплакна я и я подаде на вещицата, бършейки ръце в престилката си.

— Не, милейди. И не мисля, че някога ще ми се случи.

Наистина мечтаеше да избяга, да се покрие в другия край на света и да забрави всички тези хора. Но шепнещият вятър нямаше нищо общо с това.

Черните очи на Астерин сякаш я погълнаха цяла.

— Ще чуеш вятъра, момиче — заяви с тих авторитет, — защото се случва на всички, в чиито вени тече кръвта на Железни зъби. Изненадана съм, че не го знаеш от майка си. Предава се по майчина линия.

Вещерска кръв. Кръвта на Железните зъби. В нейните вени... в рода на майка ѝ.

Невъзможно. Нейната кръв беше червена, а и нямаше нито железни зъби, нито железни нокти. Същото важеше и за майка ѝ. Ако в потеклото ѝ се криеше нещо вещерско, то беше старо и отдавна забравено. И все пак...

— Майка ми почина, когато бях дете — обясни тя, извърна лице и кимна за довиждане на главния готвач. — Не знам нищо от нея.

— Жалко — каза Астерин.

Всички слуги се обърнаха, за да я наблюдават как куцука към изхода, а въпросителните им погледи ѝ казваха достатъчно — не бяха чули нито дума.

Малко облекчение.

Богове — о, богове! Вещерска кръв.

Елида заизкачва стълбите, всяка от които запращаше остра болка в крака ѝ.

Затова ли Върнън я държеше в окови? За да ѝ попречи да излети, ако някога я споходеше дори малко от тази мощ? Затова ли прозорците в онази кула в Перант имаха решетки?

Не, не. Тя се числеше към човешката раса. Напълно.

Но когато всички онези вещици се събраха и чу слуховете за демони, искащи да... да... се чифтосват с тях, Върнън я бе довел тук. И се бе сблизил неочаквано много с херцог Перингтън.

С всяка стъпка нагоре Елида се молеше на Анийт, Покровителката на мъдростта, и тя, и Третата да грешат. Осъзна, че няма представа къде отива, чак когато достигна входа към кулата на Манон.

Нямаше къде да избяга. Към кого да се обърне.

Фургоните с храна се очакваха след няколко седмици. А Върнън можеше да я предаде на демоните по всяко време. Но защо не го бе сторил веднага? Какво чакаше? Да провери дали експериментите ще се

окажат успешни, преди да я предложи като разменна монета за по-голямо могъщество?

Ако наистина беше чак толкова ценна стока, трябваше да избяга още по-надалеч от Върнън. Не само до Южния континент, но и отвъд него, до неизвестни, непознати земи. Но как? Та тя нямаше пукната пара? Водачката на Крилото обаче оставяше кесии с монети из цялата си стая. Елида вдигна поглед към стълбището, чийто горен край се губеше в сумрака. С толкова пари можеше да подкупи някого — било страж или пък вещица от по-долните редици. Трябваше да намери начин за бягство. Незабавно.

Заизкачва бързо стълбите, макар че глезенът ѝ виеше от болка. Нямаше да вземе цяла кесия, а само по няколко монети от всяка, за да не забележи Водачката на Крилото.

За щастие, стаята на вещицата се оказа празна. И множеството кесии бяха разхвърляни с небрежност, каквато само безсмъртно същество, ламтящо единствено за човешка кръв, можеше да постигне.

Елида се зае да тъпче с монети джобовете си, превръзката около гърдите си и едната си обувка, за да не дрънчат и да не ги открият накуп, ако случайно я хванат.

— Умът ли си загуби?

Елида замръзна.

Астерин стоеше облегната на стената със скръстени пред гърдите ръце.

* * *

Третата се усмихваше и острите ѝ като бръсначи железни зъби проблясваха на следобедната светлина.

— Ах, ти, неустрашима лудетино — рече вещицата, обикаляйки Елида. — Май не си толкова кротка, колкото се преструваш, а?

О, богове!

— Да крадеш от Водачката на Крилото...

— Моля ви — прошепна Елида. Може би само така имаше шанс.

— Моля ви... трябва да се махна оттук.

— Но защо?

Вещицата погледна към кесията с монети в ръцете на Елида.

— Дочух какво ще правят с Жълтоногите. Чичо ми... ако наистина... ако наистина във вените ми тече вашата кръв, не мога да му позволя да ме използва за такова нещо.

— Бягаш заради Върнън... Е, поне вече знаем, че не си негова съгледвачка, малка вещица.

Третата се ухили и усмивката ѝ беше почти толкова ужасяваща, колкото тази на Манон.

Затова ѝ беше заложила капан с онази тайна, за да види накъде ще хукне.

— Не ме наричайте така — прошепна Елида.

— Толкова ли е страшно да бъдеш вещица?

Астерин разпери пръсти, любувайки се на железните си нокти под смътната светлина.

— Не съм вещица.

— Каква си тогава?

— Нищо. Аз съм никой. Едно нищожество.

Вещицата изцъка с език.

— Всеки е нещо. Дори най-незабележителната вещица си има свое сестринство.

Но кой пази твоя гръб, Елида Локан?

— Никой.

Само Анийт, а понякога ѝ се струваше, че дори тя е плод на въображението ѝ.

— Една вещица никога не може да е сама.

— Аз не съм вещица — повтори тя.

А след като се измъкнеше, след като избягаше от тази проклета империя, наистина щеше да стане никой.

— Не, определено не е вещица — обади се гневно от входа Манон. Златните ѝ очи просветнаха студено. — Да чуя какво става тук! Веднага!

* * *

Манон бе преживяла доста отвратителен ден, а след стоте си години на съществуване не лепваше такъв етикет с лека ръка.

Настаниха избраното сестринство от Жълтоногите в едно от подземните помещения на Крепостта, издълбано в планината. Манон само подуши оборудваната с легла стая и излезе. Жълтоногите и бездруго не я искаха при себе си, докато непознати мъже разрязваха коремите им и зашиваха по парче черен камък в прорезите. Не, Черноклюна не биваше да присъства в момент, когато Жълтоногите бяха уязвими, а и това само щеше да ги разяри.

Затова Манон реши да потренира и Сорел я разгроми в ръкопашен бой. После ѝ се наложи да прекратява не едно, не две, а цели три спречквания между различните кланове, включително Синьокръвните, които незнайно защо се вълнуваха за срещата с Валгите. И понесоха солиден пердах, след като заявили на едно от сестринствата на Черноклюните, че било техен свещен дълг не само да се подложат на присаждането на черните камъни в телата им, но дори физически да се чифтосат с Валгите.

Манон не обвиняваше Черноклюните си сестри, задето бяха подхождали агресивно. Въпреки това се налагаше да разпреди наказанието поравно между двете групи.

А накрая и това. Астерин и Елида в нейните покои — момичето се беше изцъклило от страх, докато Третата ѝ го увещаваше да се присъедини към вещерското лоно.

— Да чуя какво става тук! Веднага.

Знаеше, че трябва да овладее гнева си, но стаята ѝ, единственото ѝ лично пространство, вонеше на човешки страх.

Астерин излезе пред момичето.

— Тя не е шпионин на Върнън, Манон.

Манон им оказа честта да изслуша разказа на Астерин. Когато Третата ѝ приключи, тя скръсти ръце. Елида се беше скатала в ъгъла до банята, все още стиснала кесията с монети в ръцете си.

— Къде е границата? — попита тихо Астерин.

Манон оголи зъби.

— Човеците са ядене, сношения и кръвопролития. Не им помагаме. Ако тази има вещерска кръв във вените си, то тя е едва капка. Толкова не стига, за да я приемем като една от нас. — Манон закрачи към Третата си. — Ти принадлежиш към Тринадесетте. Имаш задължения и отговорности, а пилееш времето си в подобни дреболии?

Астерин не отстъпи.

— Нареди ми да я държа под око, така и правя. Научих каквото трябва. Съвсем скоро е съзряла. Искаш Върнън Локан да я заведе в оная пещера? Или в някоя от другите планини?

— Не ме е грижа какво прави Върнън с домашните си любимци. Но думите загорчаха върху езика ѝ.

— Доведох ти я, за да разбереш...

— Довела си ми я като подкуп, за да те върна на предишния ти пост.

Елида още се опитваше да се слее със стената.

Манон щракна с пръсти към момичето.

— Ще те заведе обратно в стаята ти. Задръж парите, ако щеш. Третата ми има да чисти цяло гнездо, пълно с уивърнски изпражнения.

— Манон — подхвана Астерин.

— Водачке на Крилото — изръмжа Манон. — Докато се държиш като хленчеца простосмъртна, ти забранявам да се обръщаш към мен с името ми. — Въпреки това търпиш уивърн, който души цветя и се умилква на същото това момиче.

Манон едва се сдържа да не я удари, да изтръгне гръкляна ѝ. Но момичето ги гледаше и ги слушаше. Затова сграбчи Елида за ръката и я затегли към вратата.

* * *

Елида мълчеше, докато Манон я водеше надолу по стълбището. Не попита откъде Водачката на Крилото знаеше коя е стаята ѝ.

Чудеше се дали не възнамеряваше да я убие, като стигнеха. Както и дали щеше да пълзи по земята и да се моли за милост, когато дойдеше моментът.

Но след малко вещицата каза:

— Ако опиташ да подкупиш някого, ще те предаде. Запази парите за после. Елида кимна и опита да прикрие факта колко много трепереха ръцете ѝ. Вещицата я изгледа косо и златистите ѝ очи припламнаха на факелната светлина.

— Къде изобщо смяташ да избягаш? Заобиколени сме от пустош. Единственият ти шанс е да се качиш на някой от... — Манон изсумтя. — Фургоните с храна.

Сърцето на Елида се сви в гърдите ѝ.

— Моля ви... умолявам ви да не казвате на Върнън.

— Не мислиш ли, че ако Върнън беше решил да те прати в подземие, вече щеше да го е сторил? И защо те кара да се преструваш на слугинче?

— Не знам. Обича да играе игрички, може би чака някоя от вас да потвърди съмненията му за мен.

Манон се умълча, докато не свърнаха зад един ъгъл.

Стомахът на Елида сякаш се свлече в краката ѝ, щом видя кой стои пред вратата на стаята ѝ, все едно го бе призовала мислено.

Върнън, облечен в обичайната си ярка туника, която днес бе в терасенско зелено, вдигна вежди, зървайки Манон с Елида.

— Какво правиш тук? — озъби му се Манон и спря пред малката врата.

Върнън се усмихна.

— Навестявам любимата си племенница, какво друго?

Макар че Върнън беше по-висок, Манон сякаш го гледаше отгоре, извисяваше се над него, стиснала Елида за ръката.

— С каква цел?

— Исках да проверя дали двете се разбирате — измърка чичо ѝ. — Но... — Той погледна към пръстите на Манон, впити около китката на племенницата му. И вратата зад тях. — Май съм се притеснявал напразно.

На Елида ѝ беше нужно повече време да схване смисъла зад думите му, отколкото на Манон, която оголи зъби насреща му.

— Нямам навика да насилвам слугите си.

— Само да колиш хора като прасета, нали така?

— Смъртта им отговаря на поведението им приживе — отвърна Манон със спокоен тон, който накара Елида да се замисли дали не е време да се скрие някъде.

Върнън се засмя глухо. Толкова се различаваше от баща ѝ — приветлив, чаровен, широкоплещест мъж, едва навършил тридесет и една, когато кралят го екзекутира. Чичо ѝ бе гледал екзекуцията с усмивка на уста. А после ѝ беше разказал всичко с подробности.

— Търсиш съюз с вещиците? — попита я той. — Колко безскрупулно от твоя страна.

Елида заби очи в пода.

— Няма срещу какво да се съюзяваме, чичо.

— Явно съм те държал твърде изолирана от света, ако наистина вярваш в това.

Манон килна глава.

— Кажу ми, каквото ти е на ума, и се махай.

— Внимавай, Водачке на Крилото — предупреди я Върнън. — Отлично знаеш докъде се простира силата ти.

Манон сви рамене.

— Освен това знам къде точно да те ухапя.

Върнън се ухили и потрака със зъби във въздуха пред себе си. Усмивката му бързо се превърна в разкривена маска.

— Искан да се уверя, че си добре — обърна се той към Елида. — Знаем, че днес е бил тежък ден за теб.

Сърцето ѝ спря. Някой му беше казал за разговора в кухнята? Дали шпионинът му не ги бе подслушвал и в кулата преди малко?

— Защо да е бил тежък, човеко? — Погледът на Манон беше студен като желязо.

— Днешният ден винаги е тежък за семейство Локан — обясни Върнън. — Кал Локан, брат ми, беше предател, както вероятно знаеш. През няколкото месеца, след като кралят наследи Терасен, се изживяваше като главатар на бунтовниците. Но заловиха всичките вкупом и си получиха наказанието. Трудно ни е да проклинаме името му и въпреки това да ни липсва толкова, нали, Елида?

Едва не ѝ причерня. Как можа да забрави? Цял ден не изрече молитвите си, не призова боговете да го закрилят. Забрави го, както светът бе забравил нея. Вече не държеше главата си сведена заради ролята, която играеше, дори пред пронизващия поглед на вещицата.

— Ти си безполезен червей, Върнън — заяви Манон. — Върви да ръсиш отровата си другаде.

— Но какво би казала баба ти — рече умислено Върнън, пъхвайки ръце в джобовете си — за такова... поведение?

После закричи небрежно по коридора, следван от ръмженето на Манон.

Водачката на Крилото отвори вратата на Елида. Стаята ѝ едва побираше един креват и купчина дрехи. Не ѝ бяха позволили да вземе в крепостта останалите си вещи, всички сувенири, крити от Финула толкова години наред — кукличката, която майка ѝ бе донесла от

пътешествието си до Южния континент, пръстена с печат на баща ѝ, гребена от слонова кост на майка ѝ — първия подарък, който Кал Локан бе дал на Марион Перачката, ухажвайки я. Или беше по-правилно да я нарича Марион, Вещицата от Железни зъби.

Манон затвори вратата с ритник.

Твърде малка — стаята ѝ се струваше твърде малка за двама души, особено при положение че единият беше дъвен и властваше над помещението само с дъха си. Елида седна на кревата, колкото да увеличи разстоянието помежду им.

Водачката на Крилото впери дълъг поглед в нея, после процеди:

— Предлага ти се избор, млада вещице. Синя или червена?

— Моля?

— Синя или червена е кръвта ти? Решавай. Ако е синя, значи си ми подчинена.

Изроди като Върнън не могат и с пръст да докоснат посестримите ми, не и без мое разрешение. Ако е червена... Е, човешката раса не ме интересува и дори може да се позабавлявам с издевателствата му над теб.

— Защо ми даваш такъв избор?

Манон ѝ се усмихна половинчато — с железни зъби и без всякакви угризения.

— Защото мога.

— Ако кръвта ми е... синя, няма ли това да потвърди подозренията на Върнън?

Няма ли да направи следващата стъпка?

— Риск, който ще трябва да поемеш. Но ако опита... ще се опари.

Капан. И Елида беше стръвта. От нея се очакваше да признае вещерския си произход, а ако Върнън решише да я отведе в подземията, Манон щеше да има основание да го убие.

И май точно на това се надяваше Водачката на Крилото. Но не ставаше дума за какъв да е риск, а за самоубийствен, глупав риск. И все пак беше по-добре от нищо.

Вещиците не прекланяха глава пред нито един човек... Докато дойдеше време да избяга, можеше и да научи какво е чувството да имаш зъби и нокти. И как да ги използваш.

— Синя — прошепна Елида. — Кръвта ми е синя.

— Мъдър избор, млада вещице — похвали я Манон. Обръщението прозвуча и като предизвикателство, и като заповед. Тя се запъти към вратата, но надникна през рамо. — Добре дошла в клана на Черноключоните.

Млада вещице. Елида впери поглед в гърба ѝ. По всяка вероятност бе допуснала най-голямата грешка в живота си, но... чувството бе някак странно. Странно беше да принадлежиш към нещо по-голямо от теб.

— Бъди спокойна, няма да се прекатурия — увери Едион братовчедка си, кралицата си, докато го разхождаше по покрива. Това беше третата им обиколка по лъсналите на лунната светлина керемиди. Едва стоеше прав. Не заради настойчивата болка в ребрата си, а заради мисълта, че Елин — Елин — вървеше до него, преметнала ръка през кръста му.

Прохладният нощен ветрец, примесен със струйките пушек на хоризонта, го обви, вледенявайки потта по шията му.

Той извърна лице от него и зарови носа си в друга, по-приятна миризма... чийто източник му се намръщи. Прелестният аромат на Елин го успокояваше, ободряваше го. Никога нямаше да му омръзне. Беше същинско чудо.

За разлика от гримасата ѝ.

— Какво? — попита той. Беше минал един ден от боя ѝ в „Ямите“, ден, който бе прекарал в сън. Тази вечер, под прикритието на тъмнината, за пръв път излизаше от леглото си. Опасяваше се, че ако останеше натъпкан в онази стая и секунда повече, щеше да срути стените.

Наситил се беше на килии и затвори.

— Извършвам експертната си оценка — отвърна тя.

— Като асасин, кралица или биткаджийка?

Елин му се ухили, явно обмисляше дали да не срита задника му.

— Завиждаш, задето не ти се отдаде шанс да пречукаш някое от онези валгски копелета.

Не. Просто миналата вечер се беше хвърлила в бой с Валг, докато той самият се излежаваше в леглото, без да съзнава на каква опасност се е изложила. Опита да намери успокоение във факта, че макар да се беше върнала смърдяща на кръв и ухапана от онази твар, поне беше научила, че водеха хората с магически способности в Морат, където ги превръщаха в приемници на Валгите.

Опита, но не успя. И все пак не биваше да я притиска. Нямаше намерение да се държи като деспотично елфическо копеле, както тя

самата обичаше да ги нарича.

— А ако оценката е задоволителна — подхвана накрая Едион, — към Терасен ли потегляме, или ще изчакаме принц Роуан тук?

— Принц Роуан — въртна очи Елин. — Все ме изнудваш за подробности около принц Роуан...

— Сприятелила си се с един от най-великите воители в историята, може би с най-великия. Баща ти и хората му постоянно ми разправяха легенди за принц Роуан.

— Какво?

Ех, от толкова време чакаше да ѝ сервира тази интригуваща дреболийка.

— Воините от Севера още го възхваляват в преданията си.

— Роуан никога не е посещавал този континент.

Произнесе името му така небрежно — Роуан. Май наистина нямаше представа кого бе приела в свитата си, кого бе освободила от клетвата му към Майев. Кого често наричаше таралеж в гащите.

Роуан беше най-могъщият чистокръвен мъж от народа на елфите. И тя бе пропита с мириса му... без дори да го подозира.

— Роуан от рода на Белия трън е жива легенда. Същото важи и за... как им викате?

— Другарите му — отвърна мрачно тя.

— Шестимата воители... — Едион въздъхна. — Разправяхме си сказания за тях край лагерните огънове. За битките и премеждията им, за приключенията им.

Тя издиша през носа си.

— Моля те, умолявам те, в никакъв случай не му го казвай. Ще се надуе като пуяк и ще го използва срещу мен във всеки спор.

Като се замислеше, Едион не знаеше какво точно да каже на елфическия принц — хрумваха му толкова много неща. Най-лесно щеше да изрази възхищението си към него. Ала що се отнасяше до благодарността му, задето бе помогнал на Елин миналата пролет, както и каква точно роля очакваше да изпълнява като член на кралския им двор, ако очакваше да положи кръвната клетва, то... Той неволно стисна ръката на Елин.

Рен и всички останали деца на Терасен знаеха, че кръвната клетва е привилегия на Едион. Затова първата му работа след пристигането на принца беше да го запознае с този дребен факт.

Терасен не беше Вендлин, където воините имаха право да положат кръвна клетва, когато на краля му скимнеше.

Не, откакто Бранън бе основал Терасен, кралете и кралиците му избираха само един воин от двора си, който полагаше кръвна клетва, обикновено по време на коронацията им или скоро след това. Само един за целия си живот.

Едион нямаше намерение да се отказва от тази чест, дори в полза на легендарния принц.

— Както и да е — натърти Елин, докато свиваха зад ъгъла на покрива, — още няма да тръгваме към Терасен. Първо трябва да се съвземеш, за да си годен за сериозна езда. В момента е по-важно да вземем Амулета на Оринт от Аробин.

Едион се изкушаваше да хване натясно някогашния ѝ господар и да му проведе един кървав разпит, но можеше да се примири и с нейния план.

Още се чувстваше толкова слаб — та допреди малко едва бе ставал да използва тоалетната... Елин му помогна първия път, но от неудобство не можа да свърши нищо, докато братовчедка му не запя една кръчмарска песен с пълно гърло, пускайки силна струя вода в чешмата, като през цялото време го държеше над тоалетната чиния.

— Дай ми още ден-два и ще ти съдействам да му заловиш някой от онези демонски гадове. — Гневът го връхлетя като истински удар. Кралят на асасините я излагаше на огромна опасност, сякаш животът ѝ, съдбата на кралството им беше просто игра за него.

Но Елин... Елин бе поела ангажимента. Заради него.

Отново му стана трудно да диша. Още колко белега щеше да добави по жилавото си, мощно тяло заради него?

— Няма да преследваш Валги с мен — отсече Елин.

Едион залитна леко.

— О, напротив.

— Каза нещо — подчерта тя. — Първо, всички те познават...

— Не започвай дори.

Тя го загледа, сякаш преценяваше всичките му слабости и сили. Накрая склони:

— Така да бъде.

Коленете му едва не омекнаха от облекчение.

— Но дори след като заловим Валг и вземем амулета — продължи той, — има ли изобщо вероятност да освободим магията? — Кимване. — Предполагам, че имаш план. — Още едно кимване. Той стисна зъби. — Възнамеряваш ли да го споделиш с мен?

— Скоро — отвърна любезно тя.

Боговете да са му на помощ!

— А след като изпълним мистериозния ти, възхитителен план, заминаваме за Терасен.

Не искаше да я пита за Дориан. Беше видял болката по лицето ѝ онзи ден в градината.

Но ако Елин не можеше да убие младия принц, той щеше да го стори. Нямаше да му е приятно, а и капитанът вероятно щеше да го заколи за отмъщение, ала в името на Терасен щеше да отсече главата на Дориан.

Елин кимна.

— Да, така ще направим, но... ти имаш само един легион.

— Много мъже ще поискат да се бият на твоя страна, а и други кралства биха откликнали, ако ги помолиш за подкрепление.

— Ще говорим за това по-късно.

Той опита да овладее гнева си.

— Трябва да стигнем до Терасен преди края на лятото, преди снегът да е паднал през есента, в противен случай ще ни се наложи да чакаме до пролетта.

Тя кимна отнесено. Вчера следобед беше изпратила писмата, които Едион я накара да напише до Рен, Гибелния легион и малкото останали предани лордове на Терасен. С тях ги уведомяваше, че двамата отново са заедно и че всеки с магическа кръв във вените си трябва да се покрие. Знаеше, че повечето лордове, онези лукави старчоци, нямаше да приемат с добро подобни нареждания, дори и да идваха от кралицата им. Но трябваше да опита.

— И — добави той, защото усещаше, че Елин се кани да сложи край на темата — ще ни трябват пари за тази армия.

— Знам — отвърна тихо тя.

Недостатъчен отговор. Едион опита отново.

— Дори мнозина да се бият на наша страна, защитавайки единствено честта си, ще съберем по-многочислена армия, ако намерим начин да плащаме на войниците. Да не забравяме, че ще

трябва да храним и въоръжаваме силите си. — С Гибелния легион от години обхождаха кръчмите и тихомълком набираха средства за собствените си начинания. До ден-дневен го мъчеше да гледа как най-бедните му хора мятат изкарани с пот на челото монети в кошовите за волни пожертвования, как надеждата озарява изпитите им, белязани лица. — Кралят на Адарлан изпразни докрай кралската хазна още с възкачването си на престола.

Разполагаме само с даренията на народа ни и нищожните подаяния от краля. — Поредният начин да контролира поданиците си през всичките тези години — пророни Елин.

— Докара хората до просешка тояга. Едва свързват двата края, а имат и данъци да плащат.

— Аз не бих вдигнала данъците, за да осигуря средства за война — отсече тя. — И предпочитам да не раболепнича пред други кралства в името на заеми. Още не сме стигнали дотам.

Гърлото на Едион се стегна от горчивината в думите ѝ. И двамата се впуснаха в размисли за други начини да намерят пари и войници, но той не смееше да предложи женитбата ѝ за някой заможен владетел... рано беше за това.

— Хубаво е да се замислим по въпроса — каза вместо това. — Ако наистина успеем да освободим магията, ще можем да привлечем магьосниците на наша страна, да им предложим обучение, заплащане, подслон. Представи си войник, способен да убива и с меч, и с магия. Това може да означава сигурна победа във всяка битка.

В очите ѝ пробягаха сенки.

— Възможно е.

Той прецени стойката ѝ, вгълбения ѝ поглед, умореното ѝ лице. Твърде много беше преживяла, твърде много.

Белезите ѝ, покрити с татуировки, се подаваха над яката на ризата ѝ от време на време. Още не беше събрал смелост да я попита за тях. Ухапаната ѝ ръка не можеше да се мери с онази болка и многото други, за които не говореше, с белезите по цялото ѝ тяло. Белезите и по двама им.

— Иска ми се да обсъдим и въпроса за кръвната клетва — покашля се той. Беше съставил цял списък с теми на разговор през безкрайните си часове в леглото. Тя се напрегна осезаемо и Едион

побърза да добави: — Още е рано, знам. Но когато ти си готова, и аз ще съм готов.

— Все още искаш да ми се закълнеш? — попита безизразно Елин.

— Разбира се. — Той реши да загърби предпазливостта и допълни: — Тази чест се полага на мен. Мога да изчакам, докато стигнем до Терасен, но кръвната клетва е моя. И на никого друго.

Тя преглътна.

— Ясно. — Прошепнат отговор, който Едион не успя да разтълкува.

Тя го пусна и тръгна към едно от малките тренировъчни полета, за да изпробва ранената си ръка. Или просто искаше да се откъсне от него, може би беше подхванал темата по грешния начин.

Тъкмо се гласеше да слезе някак от покрива, когато вратата се отвори и през нея се появи капитанът.

Елин вече крачеше към Каол с хищнически устрем. Яростната ѝ походка не вещаеше нищо добро. Поздравът ѝ също.

— Какво искаш? — попита го тя.

Едион закуцука към тях, а Каол затвори вратата с ритник.

— Пазара на сенките вече го няма.

Елин спря намясто.

— Как така?

Капитанът я гледаше с каменно, бледо лице.

— Валгските войници са го посетили тази вечер. Затворили са изходите, без да пускат никого навън. После са го запалили. Хората, които опитали да се спасят през канализационните тунели, били посрещнати от мечовете на цели гарнизони войници.

Това обясняваше пушека на хоризонта. Свещени богове! Кралят беше обезумял напълно, явно вече не го интересуваше какво мисли народът за него.

Ръцете на Елин провиснаха до тялото ѝ.

— Но защо?

Лекият трепет в гласа ѝ накара косъмчетата по тила на Едион да настръхнат.

Елфическите му инстинкти крещяха да затвори устата на капитана, да изтръгне гърлото му, да спре болката и страха ѝ...

— Защото се е разчуло, че бунтовниците, освободили него — Каол стрелна пронизващ поглед към Едион, — се срещали на Пазара на сенките.

Едион я достигна и от това разстояние видя напрежението по лицето на капитана. Стори му се видимо измършавяло в сравнение с последната им среща преди няколко седмици.

— И предполагам, че обвиняваш мен? — пророни миловидно Елин.

По челюстта на капитана заигра нервен мускул. Дори не кимна за поздрав на Едион, не отчете с нищо месеците им на съвместна работа, случилото се в онази кула...

— Кралят можеше да разпореде всякакъв вид смъртна присъда — отвърна Каол.

Тънкият белег по лицето му изпъкваше на лунната светлина. — Но е избрал огъня.

Елин застина като статуя.

— Само един скот би заявил, че нападението е било послание към нея — озъби му се Едион.

Каол най-сетне насочи вниманието си към него.

— Смяташ, че не е така?

Елин килна глава.

— Дошъл си дотук само за да ме обвиняваш ли?

— Ти ми каза да намина тази вечер — отвърна Каол и Едион едва се сдържа да не избие зъбите му заради тона, с който й говореше. — Но всъщност идвам да те попитам защо още не си разрушила часовниковата кула? Още колко невинни хора трябва да станат жертви на плановете ти?

Беше му трудно да задържи езика зад зъбите си. Но и нямаше нужда да говори вместо Елин, която промълви отровно:

— Намекваш, че не ме е грижа за тях ли?

— Рисува всичко — толкова човешки животи, — за да спасиш един. Според мен смяташ града ни и жителите му за допустими жертви.

— Нужно ли е да ти напомням, капитане, че при посещението ти в Ендовиер не обърна особено внимание на робите, на масовите гробове? — изсъска Елин насреща му. — Да ти напомням ли, че бях гладна и окована във вериги, а ти позволи на херцог Перингтън да ме

хвърли в краката на Дориан, без да направиш нищо? А сега имаш наглостта да обвиняваш мен в нехайство, при положение че много от жителите на този град са извлекли големи облаги от кръвта и страданието на същите онези хора, които ти пренебрегна?

Едион потисна ръмженето, зародило се в гърлото му. Капитанът не беше споменал нищо подобно за първата си среща с кралицата му, че не се бе намесил, докато са я малтретирали и унижавали. Дали беше потрепнал, виждайки белезите по гърба ѝ, или просто я бе огледал като животно за продан?

— Нямах право да ме обвиняваш — прошепна Елин. — Нямах право да ме обвиняваш за Пазара на сенките.

— Този град се нуждае от закрила — рече ядно Каол.

Елин сви рамене и се запъти към вратата.

— Може би просто трябва да изгори до основи — пророни тя. По гръбнака на Едион пробяга студена тръпка, макар да знаеше, че го е казала, за да ядоса капитана. — Може би светът трябва да се превърне в пепелище — добави тя и излезе през вратата.

Едион се обърна към капитана.

— Ако искаш да се заяждаш с някого, ела при мен, не при нея.

Капитанът просто поклати глава и плъзна очи към бедняшкия квартал, заобиколен от светлините на столицата. Едион проследи погледа му.

Мразеше този град още от момента, в който видя белите стени на стъкления дворец. По онова време беше на деветнадесет и преброди всички бордеи и кръчми на Рифтхолд в опит да си обясни защо кралят на Адарлан го смяташе за толкова велик, защо цял Терасен бе паднал на колене пред него. Но дори след като се умори от леките жени и гуляите, след като Рифтхолд струпа богатствата си в краката му, умолявайки го за още и още, и още, Едион продължи да го ненавижда — повече и отпреди.

А през цялото това време и дълго след това дори не подозираше, че онова, към което се стремеше накъсаното му на парчета сърце, всъщност живееше в палатата на убийците на едва няколко пресечки разстояние.

Накрая капитанът отбеляза:

— Струваш ми се що-годе невредим.

Едион му прати вълча усмивка.

— Ти обаче няма да си невредем, ако още веднъж си позволиш да й говориш така.

Каол поклати глава.

— Научи ли още нещо за Дориан по време на престоя си в двореца?

— Обиждаш кралицата ми, а после имаш нахалството да ме разпитваш?

Каол потри веждите си с палец и показалец.

— Моля те... просто ми кажи. Днешният ден беше достатъчно тежък.

— Защо?

— Преследваме валгските командири из тунелите още от боя в „Ямите“.

Проследихме ги до новите им гнезда, слава на боговете, но не намерихме нито един пленник. Въпреки това изчезват все повече и повече хора, и то под носовете ни. Някои от бунтовниците настояват да напуснем Рифтхолд. Да се настаним в друг град в очакване на Валгите.

— А ти какво мислиш по въпроса?

— Няма да си тръгна без Дориан.

Едион не се осмели да го попита дали това означаваше жив, или мъртъв.

— Посети ме в тъмницата — въздъхна той. — Подигра ми се. Не беше останало нищо от него. Дори не знаеше коя е Сорша. — А после, навярно защото беше изпаднал в благосклонно настроение заради златокосото чудо в апартамента под тях, добави: — Съжалявам.

Каол провеси рамене, сякаш невидима тежест се бе стоварила отгоре им.

— Адарлан заслужава бъдеще.

— Тогава се възкачи на престола.

— Не ставам за крал.

Себеомразата в думите му накара Едион да го съжали неволно. Изглежда, Елин беше планирала всичко. Беше поканила капитана тази вечер не за да обсъждат нещо, а заради настоящия разговор. Едион се запита кога ли щеше да се научи да споделя с него.

Но за това беше нужно време, напомни си той. Тя бе свикнала да живее потайно, едва ли щеше да му се довери лесно.

— Сещам се и за по-недостойни кандидати — увери го Едион. — Холин например.

— И какви са плановете ви за него? — поинтересува се Каол, надничайки към пушилката. — Има ли решимостта ви някакви предели?

— Не убиваме деца.

— Дори покварени?

— Внимавай с нападките, все пак твоят крал изби семейството ни. Народът ни.

Очите на Каол светнаха.

— Съжалявам.

Едион поклати глава.

— С теб не сме врагове. Можеш да ни се довериш... особено на Елин.

— Напротив. Вече не мога.

— Ти губиш — отвърна Едион. — Успех.

Само толкова можеше да предложи на капитана.

* * *

Каол излетя гневно от склада и пресече улицата. Несрин го чакаше, облегната на отсрещната сграда със скръстени ръце. Устата ѝ се кривна на една страна изпод сенките на качулката ѝ.

— Какво стана?

Той продължи надолу по улицата с кипнала във вените му кръв.

— Нищо.

— Какво казаха? — Несрин тръгна редом с него.

— Не ти влиза в работата, така че не ме занимавай. Това, че работим заедно, не означава, че трябва да те държа в течение на всичко, което се случва в живота ми.

Несрин се скова почти незабележимо и една част от Каол изтръпна. Прииска му се да не беше казал нищо.

Но говореше истината. В деня, когато напусна двореца, унищожи всичко и навярно се сближи с Несрин, защото само в нейните очи не намираше съжаление.

Вероятно бе постъпил егоистично.

Несрин не промълви и дума, преди да изчезне в една тъмна уличка.

Е, поне нямаше как да се намрази повече, отколкото вече се мразеше.

* * *

Чувстваше се ужасно, задето бе излъгала Едион за кръвната клетва.

Но щеше да му каже всичко, щеше да намери начин. Когато нещата се поуталожеха. Когато престанеше да я гледа, сякаш беше някое проклето чудо, а не лъжлива, малодушна глупачка.

Може би трагедията в Пазара на сенките наистина беше по нейна вина.

Приклепнала върху един покрив, Елин свали от раменете си плащеницата на угризенията и огорчението, която ѝ тежеше от часове, и насочи вниманието си към уличката отдолу. Идеално.

Тази вечер проследи няколко стражеви отряда, отчитайки кои от командирите носеха черни пръстени, кои изглеждаха по-брутални от останалите, кои дори не си правеха труда да се преструват на хора. Мъжът, или демонът, който отваряше канализационната решетка на улицата под нея, беше един от по-безобидните.

Цяла вечер преследваше командира му с надеждата да я заведе до гнездото си — поне тази информация можеше да предложи на Каол, за да му докаже колко я е грижа за скапания му град.

Хората на въпросния командир се отправяха към лъсналия в далечината стъклен дворец, който целият бе потънал в зеленикава светлина заради гъстата речна мъгла. Той самият обаче се беше отцепил от групата и сега слизаше в канализацията през една от шахтите на бедняшкия квартал.

Елин го изчака да се спусне под решетката, после слезе чевръсто от покрива и хукна към най-близката шахта на същия тунел. Преглътна познатия, отколешен страх, скочи тихо в канализацията на пресечка-две от командира и се заслуша внимателно.

Капеца вода, зловония, топуркане на плъхове...

И стъпки, шляпащи към голямата пресечка на тунелите. Идеално.

Елин държеше остриетата прибрани в костюма си, защото имаше опасност да ръждясат във влагата на канализацията. Беззвучно крачеше подир сенките, а когато достигна кръстопътя, надникна иззад ъгъла. Валгският командир вървеше надолу по тунела, към дълбините на канализационната система.

Щом се отдалечи достатъчно, тя заобиколи ъгъла, избягвайки отрязъците светлина, проникващи през уличните решетки. Следва го по петите тунел след тунел, докато Валгът не достигна голям воден басейн.

Беше обграден от рушащи се стени, покрити с мръсотия и мъх. Изглеждаха толкова древни, че Елин се зачуди дали не бяха сред първите, построени в Рифтхолд.

Но не човекът, коленичил край подземното езеро с притоци от всички посоки, накара дъха ѝ да спре и адреналина да нахлуе бясно във вените ѝ, а съществуването, което се подаде над водата.

Съществото се изправи и черното му каменно тяло проряза водата... без дори да я развълнува.

Валгският командир коленичи пред него със сведена в поклон глава и не помръдна, докато страшилището се издигаше до пълната си височина.

Сърцето на Елин затуптя неудържимо и тя опита да го укроти, попивайки всеки детайл от чудовището, което вече беше излязло до кръста от подземното езеро. Водата се стичаше на струйки по масивните му ръце и удължена змийска муцуна.

Елин не го виждаше за пръв път.

Беше едно от осемте същества, изваяни в тялото на часовниковата кула. Осемте гаргойла, които можеше да се закълне, че я бяха наблюдавали с коварни усмивки.

Дали в момента някоя от каменните фигури не липсваше, или те самите бяха изваяни по подобие на черната твар пред нея?

Тя принуди коленете си да се стегнат. Светлосиня светлина запулсира изпод костюма ѝ. По дяволите! Окото. Пламването му винаги вещаеше зло — абсолютно винаги.

Тя го покри с длан, потулвайки смътното сияние.

— Докладвай — изсъска съществото през уста, пълна с тъмни каменни зъби.

Копой на Уирда, така щеше да го нарече. Макар и да нямаше никаква прилика с куче, нещо ѝ подсказваше, че гаргойлът можеше да дебне и ловува с кучешка умелост. И несъмнено беше верен на господаря си до смърт.

Командирът не вдигна глава.

— От генерала и хората, които му помогнаха да избяга, няма и следа. Бил е видян по южния път с още петима души. Яздели към Фенхароу. Изпратих два отряда след тях.

Това беше заслуга на Аробин.

— Продължавай да го търсиш — нареди Копоят на Уирда. Вялата светлина проблясваше по лъсналите му като разноцветен сатен

вени, изпъкнали върху обсидиановата му кожа. — Генералът беше ранен, едва ли е стигнал далеч.

Гласът на съществото накара сърцето ѝ да замръзне.

Не принадлежеше на демон, нито на човек.

А на краля.

Дори не искаше да знае що за проклетии е сторил, за да вижда през очите на това нещо, да говори през устата му.

Ледена тръпка пробяга по гръбнака ѝ и тя заотстъпва назад в тунела. Вадата край издигнатата пътека беше достатъчно плитка, че страшилището да не може да доплува до нея, но... все пак не смееше дори да си поеме дъх.

Да, щеше да даде на Аробин обещания валгски командир, а после щеше да позволи на Каол и Несрин да изтребят всички изчадия до крак. Но не и преди да поговори с някое от тях насаме.

* * *

Елин успя да укроти тракащите си кости чак след десет пресечки, а през цялото това време обмисляше дали изобщо да им разкрива какво е видяла и какви са плановете ѝ. Но щом влезе в апартамента си и зърна Едион да крачи нервно край прозореца, отново я обзе тревога.

— Гледай само — провлачи тя, сваляйки качулката на пелерината си. — Прибирам се жива и здрава.

— Каза два часа, нямаше те цели четири.

— Имах си работа. Работа, която само аз можех да свърша. Затова се наложи да изляза. Ти не си в състояние да кръстосваш улиците, особено ако има опасност...

— Увери ме, че няма никаква опасност.

— Да ти приличам на оракул? Винаги има опасност — винаги.

Слабо казано.

— Вониш на канал — тросна ѝ се Едион. — Ще ми обясниш ли какво си правила там?

Нямаше особено желание.

Едион потри лицето си.

— Имаш ли някаква представа какво ми беше да седя тук и да те чакам? Каза два часа. Как да не се уплаша?

— Едион — подхвана тя с възможно най-спокойния си тон, сваляйки ръкавиците си, за да хване мазолестата му ръка, — разбирам те, наистина.

— Толкова важна работа ли имаше, че не можа да изчака ден-два?

Изцъклените му очи я гледаха умолително.

— Трябваше да разузная.

— Май много те бива в полуистините.

— Първо, само защото ти си... ти, не означава, че съм длъжна да ти давам сведения за всичките си действия. И второ...

— Ето, пак започна със списъците.

Тя стисна ръката му достатъчно силно, че да спуска костите на по-немоощен мъж.

— Щом не одобряваш списъците ми, не се дрънкай с мен.

Той впери вбесен поглед в нея, тя му отвърна със същия.

Непоклатими, непреклонни. И двамата бяха издялани от един и същ камък.

Едион въздъхна и сведе поглед към сключените им ръце. Отвори своята, за да огледа дланта ѝ, набраздена с белезите на кръвната ѝ клетва към Нехемия и тази към Роуан от мига, в който бяха станали каранам и магията им ги бе свързала във вечно единство.

— Трудно ми е да не мисля, че имаш всичките си белези по моя вина.

О!

Отне ѝ малко време, но все пак успя да вирне дяволито брадичка с думите:

— Моля те. Половината съм си ги заслужила. — Показа му малкия белег от вътрешната страна на китката си. — Виждаш ли този? Един ме поряза със счупено шише, след като го излъгах в кръчмарска игра на карти и опитах да открадна парите му.

От гърлото му се изтръгна приглушен звук.

— Не ми вярваш ли?

— О, вярвам ти. Просто не знаех, че си толкова скапана картоиграчка, че ти се налага да прибъгваш до измами.

Едион се изкиска тихо, но страхът остана в очите му.

Затова Елин отгърна яката на туниката си, за да му покаже фината огърлица от белези по шията си.

— Баба Жълтонога, матрона на вещерския клан на Жълтоногите, ме украси така, като опита да ме убие. Отсякох ѝ главата, после накълцах трупа ѝ на малки парченца и пъхнах всичко в пещта на фургона ѝ.

— Чудех се кой избива системно Жълтоногите.

Прииска ѝ се да го прегърне заради това изречение, за това, че не видя нито страх, нито укор в очите му.

Тя отиде до бюфета и извади шише вино.

— Учудвам се, че не сте излочили всичкия ми алкохол през последните месеци. — После свъси вежди. — Но май все пак някой си е покръцнал бренди.

— Дядото на Рен — обясни Едион, наблюдавайки я от мястото си до прозореца.

Тя отвори виното, плюсна се на дивана и глътна направо от бутилката.

— Този... — Посочи назъбен белег до лакътя си. Едион дойде да седне до нея и зае почти половината диван. — Този ми е от Господаря на пиратите от Залива на Черепа, след като разруших целия му град, освободих робите му и успях да запазя неотразимия си вид през това време.

Едион взе бутилката и отпи глътка вино.

— Случайно да знаеш какво е скромност?

— Ти не знаеш, защо да се мъча аз?

Едион се засмя и ѝ показа лявата си ръка. Няколко от пръстите ѝ бяха изкривени.

— Докато бях в тренировъчния лагер, едно адарланско копеле счупи всичките ми пръсти, защото му се изрепчих. А понеже след това се съсипах да го псувам, взе че ги счупи по още веднъж.

Тя изсвири през зъби, дивейки се на мъжеството и дързостта му. Макар че гордостта, която братовчед ѝ я караше да изпитва, бе примесена с лек привкус на срам заради собствените ѝ дела. Едион вдигна ризата си и разкри мускулестия си корем, където плътен, крив белег се спускаше от ребрата чак до пъпа му.

— От битката край Розамел. Петнадесетсантиметров назъбен ловен нож с извит връх. Проклетникът ме намушка тук — той посочи

горния край на белега, после провлачи пръст надолу по кожата си — и ме разпори чак до долу.

— Мамка му! — възкликна Елин. — Как изобщо си сред живите?

— Чист късмет. Пък и успях да се отдръпна назад, докато ме режеше, затова не можа да ме изкорми. Поне след тази случка научих колко важно е да умееш да се пазиш.

И продължиха така цяла нощ, подавайки си бутилката.

Една по една разказаха историите на всичките си рани, натрупани през годините на раздялата им. Накрая Елин разкопча кожения костюм и се обърна да му покаже гърба си — белезите и татуировките, с които ги беше покрила. Като се облегна на дивана, Едион ѝ разкри белега върху лявата си гърда от първата му битка, когато най-сетне бе успял да си спечели обратно Меча на Оринт — меча на баща ѝ.

После отиде до стаята, която Елин вече смяташе за негова, а когато се върна, коленичи пред нея с древното оръжие в ръце.

— Твой е — заяви с дрезгав глас.

Тя преглътна тежко и склучи ръцете му около ножницата, макар сърцето ѝ да се късаше при вида на бащиния ѝ меч, при мисълта за всички трудности, които Едион бе преживял, за да си го върне, да го спаси.

— Не. На теб принадлежи, Едион.

Той не сведе ръце.

— Просто ти го пазех.

— На теб принадлежи — повтори тя. — Никой друг не го заслужава.

Дори тя самата...

Едион си пое треперлива глътка въздух и наведе глава.

— Ти си жалък пияница — рече му Елин и той се засмя.

Накрая остави меча на масата зад себе си и се върна на дивана. Огромното му туловище едва не я избута от собствената ѝ възглавница и тя му хвърли кръвнишки поглед.

— Гледай да не счупиш дивана ми, мутирал звяр такъв.

Едион разроши косата ѝ и опъна дългите си крака напред.

— Десет години раздяла и ето какво посрещане получавам от обичната си братовчедка.

Тя го сръга в ребрата.

* * *

Минаха още два дни и Едион вече полудяваше, особено при положение че Елин постоянно се изнизваше от вкъщи и се връщаше омърляна до уши и смърдяща чак до огненото кралство на Хелас. Разходките до покрива за глътка свеж въздух вече не му стигаха, а жилището беше толкова тясно, че му се прииска да спи в склада на долния етаж, за да пробва да си намери място поне там.

Открай време го сполиташе такова чувство — независимо дали беше в Рифтхолд, в Оринт, или в най-изтънчения дворец, — ако прекараше твърде дълго време, без да скита из гори и полета, без целувката на вятъра по лицето си. Свещени богове, предпочиташе дори лагера на Гибелния легион пред този затвор. От толкова отдавна не беше виждал хората си, не се беше смял с тях, не бе слушал с прикрита завист историите им за домове и семейства. Но поне вече не им завиждаше за това — не и в компанията на собственото си семейство, на Елин, която бе неговият дом.

Макар че стените на нейния дом сега го притискаха до полуда.

И явно не само се усещаше като затворник, а и изглеждаше като такъв, защото, когато Елин се върна в апартамента същия следобед и го видя, веднага врътна очи насреща му.

— Добре де, добре — вдигна ръце тя. — Предпочитам да си счупиш главата някъде, отколкото да потрошиш мебелите ми от скука. По-непоносим си от куче.

Едион оголи зъби в усмивка.

— Държа да впечатлявам околните.

Двамата се въоръжиха, загърнаха се с пелерини и направиха точно две крачки навън, преди Едион да засече женски аромат — на мента и някакво неизвестно благоухание. Жената ги приближаваше бързо. Беше улавял мириса ѝ и преди, но не се сецаше къде.

Пресегна се за кинжала си и остра болка прониза ребрата му, но Елин рече:

— Несрин е. Спокойно.

И наистина, приближаващата жена вдигна ръка за поздрав, въпреки че качулката ѝ прикриваше красивото ѝ лице.

Елин я пресрещна, движейки се с котешка ловкост в страховития си черен костюм, и дори не изчака Едион, преди да я попита:

— Станало ли е нещо?

Вниманието на жената отскочи от Едион към кралицата му. Добре си спомняше онзи ден в двореца — стрелата, която бе запратила по Елин, и онази, която бе насочила към него.

— Не. Дойдох да ти съобщя за новите гнезда, които намерихме. Но мога да намина и по-късно, ако в момента сте заети.

— Тъкмо отивахме да възнаградим генерала с едно питие — обясни Елин.

Несрин килна глава и черната ѝ като нощта коса се люшна под качулката.

— Искате ли още чифт очи за по-сигурно?

Едион отвори уста да възрази, но Елин като че ли се замисли. Надникна през рамо към него и той усети, че преценява състоянието му и опитва да реши дали още един меч не би им послужил добре. Ако Елин беше воин от Гибелния легион, вероятно щеше да ѝ се нахвърли на мига. Вместо това проточи:

— Аз лично искам красиво лице, различно от това на братовчедка ми. Май си подходяща.

— Нетърпим си — укори го Елин. — И с риск да попаря надеждите ти, братовчедо, ще те предупредя, че капитанът няма да остане много доволен, ако задиряш Фалик.

— Няма такова нещо — увери я строго Несрин.

Елин вдигна рамене.

— Не ме интересува и да има. — Голата истина.

Несрин поклати глава.

— Нямах предвид теб, но... все пак няма такова нещо. Май предпочита да е нещастен. — Бунтовницата махна небрежно с ръка. — Може да умрем всеки момент. Не виждам смисъл в дълбоките размишления.

— Е, днес е твоят ден, Несрин Фалик — отвърна Елин. — Оказва се, че и на мен ми писна от братовчед ми, колкото на него от мен. Нечия чужда компания ще ни дойде добре.

Едион се престори, че опъва лък срещу бунтовницата, и ребрата му пламнаха от болка. После махна напред към улицата.

— След теб.

Несрин го изгледа изпитателно, сякаш виждаше къде точно раната му стенеше в агония, и последва кралицата.

Елин ги заведе в една кръчма, славеца се с не особено добра репутация, която се намираше на няколко пресечки от жилището ѝ. Влетя през вратата със заплашителна походка и с впечатляваща самоувереност изрита няколко разбойници от масата в дъното на помещението. Те само погледнаха оръжията ѝ и безумно страховития ѝ костюм и решиха, че предпочитат да запазят вътрешностите си вътре в телата.

Тримата с Несрин и Едион останаха в пивницата до последно, но с качулки, дръпнати толкова ниско пред лицата им, че едва се разпознаваха един друг.

Поиграха карти, отказвайки множеството предложения за участие на други играчи, тъй като нямаха пари за пилеене по истински залози. Затова и помежду си използваша бобени зърна, които Едион придума сащисаната сервитьорка да им донесе.

Несрин почти не говореше, печелейки игра след игра, което му се струваше разумно от нейна страна, при положение че още не беше решил дали да не я убие заради онази стрела. Елин обаче я разпитваше за пекарната на семейството ѝ, за живота на родителите ѝ на Южния континент, за сестра ѝ и племенниците ѝ. Когато си тръгнаха от кръчмата трезвени, понеже никой от тримата не посмя да се напие на публично място, установиха, че още не им се спи, затова закрачиха бавно през тесните улички на бедняшкия квартал.

Едион се наслаждаваше на всяка минута свобода. Беше прекарал седмици наред в оная проклета килия. Престоят му там разочовърка стара рана, за която още не бе споделил нито с Елин, нито с когото и да било друг, макар че най-високопоставените му воители от Гибелния легион знаеха за нея, защото те самите му бяха помогнали да си отмъсти години след събитието. Мислите му още витаеха около него, когато влязоха в тясна, мъглива уличка, чийто тъмен калдъръм отразяваше сребристото сияние на луната.

Едион долови с елфическите си уши стърженето на подметки по камъка преди спътничките си и протегна ръка пред Елин и Несрин,

които застинаха на място с добре тренирано мълчание.

Той подуши въздуха, но вятърът духаше към странника. Затова се заслуша.

Ако съдеше по безшумните стъпки, пронизващи стената от мъгла, непознатият вървеше сам. И то с хищническа лекота, която вдигна под тревога инстинктите на Едион.

Той хвана дръжките на бойните си ножове и в този момент мирисът на мъжа го достигна — на нещо немито, но с нотки на бор и сняг. После подуши Елин по тялото му — комплексен, многослоен аромат, преплетен със собствения му.

Мъжът излезе от мъглата, беше висок, навярно по-висок дори от Едион, макар и със сантиметър-два, с мощно телосложение и тежковъоръжен над и под светлосивата бойна туника с качулка.

Елин направи крачка напред.

Само една, като в шемет.

После въздъхна треперливо и от гърлото ѝ се изтръгна тихичък, жален звук... стон.

Накрая полетя надолу по улицата, сякаш носена от ветровете.

И се хвърли върху мъжа с такава сила, че ако беше друг, навярно щеше да се забие в каменната стена.

Той обаче я притисна към себе си, обви я с мускулестите си ръце и я вдигна във въздуха. Несрин понечи да тръгне към тях, но Едион я спря.

Елин се смееше и плачеше от радост, а мъжът я прегръщаше силно, заровил закачулената си глава в шията ѝ. Сякаш опитваше да я вдиша.

— Кой е това? — попита Несрин.

Едион се усмихна.

— Роуан.

Елин трепереше от глава до пети и не можеше да спре сълзите си. Не и когато тъгата по Роуан и мъчителните седмици на самота я връхлитаха с пълна сила.

— Как стига дотук? Как ме намери?

Отдръпна се назад, колкото да огледа суровото лице, засенчено от качулката, татуировката от едната му страна и мрачната извивка на усмивката му.

Роуан беше при нея. При нея.

— Обясни ми повече от ясно, че моят народ не е добре дошъл на континента ти — отвърна той. Дори гласът му я обгръщаше с блаженство. — Затова се промъкнах незабелязано на един кораб. Беше ми споменала, че домът ти се намира в бедняшкия квартал, затова, като пристигнах тази вечер, поскитах наоколо, докато не долових мириса ти. — Той я огледа със строги очи и стиснати устни.

— Имаш много да ми разказваш — отбеляза накрая и тя кимна. Всичко, копнееше да му разкаже, всичко. Притисна го още по-плътно към себе си, любувайки се на масивните мускули по ръцете му, на вечната му сила. Той отметна един кичур от косата ѝ и мазолестите му пръсти докоснаха бузата ѝ в нежна милувка. Топлотата на жеста му я накара да се задави в още един стон. — Поне си невредима, нали? — попита я угрижено.

Тя кимна отново и зарови лице в гърдите му.

— Доколкото си спомням, ти наредих да останеш във Вендлин.

— Имам си причини да дойда, но предпочитам да ги обсъдим на някое по-сигурно място — рече той върху качулката ѝ. — Приятелите ти от крепостта ти изпращат сърдечни поздравии. Май страдат по безценната си миячка. Особено Лука — особено сутрин.

Тя се засмя и го стисна нежно. Наистина беше тук, не просто плод на въображението ѝ, нереално съновидение...

— Защо плачеш? — попита той, опитвайки да я отлепи от себе си, за да види лицето ѝ отново.

Но тя се вкопчи в него толкова силно, че усети оръжията под дрехите му.

Всичко щеше да е наред, дори да пропаднеха в ада, защото Роуан беше с нея.

— Не плача — подсмръкна тя, — а просто вониш толкова зле, че очите ми сълзят.

Роуан се изсмя така гръмко, че уличните плъхове се изпокриха. Тя склони да го пусне и му се усмихна широко.

— На тайните мореплаватели не им се полага къпане — обясни той и перна закачливо носа ѝ. Елин го сръчка шеговито. После очите му отскочиха към Несрин и Едион. Вероятно следеше всяко тяхно движение още от самото начало.

Ако беше сметнал, че представляват заплаха за нея, вече щяха да са мъртви. — Цяла нощ ли ще ги караш да стоят там?

— Откога си привърженик на добрите обноски?

Тя праметна ръка през кръста му, не смееше да го пусне от страх, че може да се превърне във вятър и да изчезне. Тръгнаха заедно към приятелите ѝ, а тежестта на неговата ръка върху раменете ѝ беше така възхитителна и неотменима.

Ако някога се сбиеше с Несрин или Каол, щеше да ги надвие без усилие дори. Едион обаче... Още не го беше виждала да се бие, но ако съдеше по погледа му, колкото и да твърдеше, че му се възхищава, несъмнено той също се чудеше кой ли би излязъл жив от такъв сблъсък на титани. Тя усети как тялото на Роуан се напруга под ръката ѝ.

Двамата мъже се взираха свирепо един в друг.

Глулав териториален инстинкт навярно.

Елин стисна Роуан за кръста с такава сила, че той изпъшка и защита рамото ѝ.

Елфически воители — безценни в битка, но страшна досада през останалото време.

— Да влезем вътре — предложи тя.

Несрин се отдръпна леко встрани, за да наблюдава очаквания сблъсък на воинска арогантност.

— Ще се видим по-късно — обяви бунтовницата незначително на кого и ъгълчетата на устата ѝ се вирнаха нагоре, преди да тръгне към центъра на бедняшкия квартал.

На една част от Елин ѝ се прииска да я задържи, същата онази, която я бе поканила с тях в пивницата. Несрин ѝ се струваше самотна, леко отнесена. Но и нямаше причина да остане с тях. Не и в настоящия момент.

Едион закрачи пред двама им с Роуан, водейки ги мълчаливо към склада. Дори под слоевете дрехи и оръжия на елфическия принц Елин усещаше напрежението, с което оглеждаше Рифтхолд. Хрумна ѝ да го попита какво точно долавя с изтънчените си сетива — дали не вижда някои дълбоки тайни на града, напълно неизвестни за нея. Поне за острото обоняние не му завиждаше, не и в бедняшкия квартал. Но сега нямаше време за въпроси, първо трябваше да стигнат до безопасно място. И двамата да останат насаме.

Роуан огледа склада без коментар и отстъпи встрани, за да я пусне пред себе си. Беше забравила колко красиво движи могъщото си тяло — буря, облечена в плът.

Тя го хвана за ръката и го поведе нагоре по стълбището към голямата стая. Съзнаваше, че още на половината път вече е попил всеки детайл, всеки вход и изход, всеки път за бягство.

Едион стоеше пред камината с качулка на глава и ръце в близост до оръжията му. Докато го подминаваха, Елин каза през рамо на братовчед си:

— Едион, запознай се с Роуан. Роуан, запознай се с Едион. Негово Височество има остра нужда от вана, защото ще повърна, ако ми се наложи да прекарам още минута в компанията му.

Не предложи друго обяснение, преди да завлече Роуан в спалнята си и да затвори вратата след тях.

* * *

Елин се облегна на вратата, а Роуан спря в центъра на спалнята ѝ с лице, потънало в сенките на тежката му сива качулка. Пространството помежду им сякаш се нажежи и запращя.

Тя прехапа долната си устна, впила поглед в него — познатите дрехи, множеството страховити оръжия, свръхестественото спокойствие, присъщо на безсмъртните. Самото му присъствие отнемаше всичкия въздух от стаята, от дробовете ѝ.

— Свали тази качулка — нареди ѝ дрезгаво той, вперил очи в устните ѝ.

Тя скръсти ръце.

— Да видим първо ти какво имаш под своята, принце.

— От сълзи до инатливост само за няколко минути. Радвам се, че едномесечната ни раздяла не е притъпила обичайната ти ведрост.

Той свали качулката си и Елин зяпна.

— Косата ти! Отрязал си я цялата!

Тя тръгна към него, бутайки назад и своята качулка. Наистина, някога дългата му сребристобяла коса беше подстригана късо. Така изглеждаше по-млад, татуировката му изпъкваше още повече и... добре де, безспорно ѝ харесваше.

Може би просто ѝ бе липсвал твърде много.

— Тъй като останах с впечатлението, че тук ни чакат доста схватки, реших, че ще е по-разумно да я отрежа. Но и твоята коса не е същата. Защо направо не я боядиса в синьо?

— Шшшт. Твоята беше толкова красива. Надявах се някой ден да я сплета. Но май ще трябва да си купя пони, ако искам да сплитам плитки. — Тя килна глава настрана. — А когато се превърнеш в ястреб, той оскубан ли ще е?

Ноздрите му се разшириха и тя запуши с длан устата си, за да не прихне в смях.

Той огледа стаята — масивното легло, което не си беше направила труда да оправи тази сутрин, мраморната камина, украсена със сувенири и книги, отворената врата на грамадния дрешник.

— Май наистина си падаш по лукса.

— Не всички обичаме да живеем във воинска мизерия — отвърна тя и отново хвана ръката му. Спомняше си отлично силата и размера ѝ, мазолите по нея.

Пръстите му се сключиха около нейните.

Макар че лицето му ѝ беше толкова познато, макар че преследваше сънищата ѝ през изминалите няколко седмици... сега ѝ се виждаше някак променено. А и Роуан я гледаше, сякаш си мислеше същото за нейното.

Той отвори уста да каже нещо, но Елин го издърпа в банята и запали няколко свещи до мивката и по ръба на ваната.

— Сериозно говорех за къпането — обясни, завъртя крановете и запуши канала. — Смърдиш.

Накрая се наведе да му вземе кърпа от малкото шкафче до тоалетната.

— Разкажи ми всичко — подкани я Роуан.

Тя взе зелен флакон със соли за вана и друг с етерично масло и изсипа щедра доза и от двете, придавайки на бушуващата вода млечен цвят.

— Добре, но чак когато се накиснеш във ваната и спреш да вониш като скитник.

— Ако не ме лъже паметта, ти смърдеше още по-лошо при първата ни среща. Но аз не те тикнах в първото корито във Варес.

Тя му отпрати злобен поглед.

— Много забавно.

— Очите ми сълзяха през целия път до Мъглив рид.

— Просто влез във водата.

Той ѝ се подчини с тихичък смях и Елин се отправи към вратата, сваляйки пелерината си и множеството си оръжия.

Вероятно ѝ отне повече време от обичайното да разкопчае ножниците, да съблече костюма и да намъкне любимите си риза и панталони. Като приключи, Роуан вече се киснеше във ваната и водата беше толкова мътна, че не се виждаше нищо от тялото под нея.

Яките мускули по белязания му гръб се гърчеха, докато търкаше лицето, шията и гърдите си. Кожата му беше придобила още по-тъмен бронзов загар, явно през последните седмици бе прекарвал повече време под слънцето. И то без дрехи. Плисна лицето си с вода, изтръгвайки я от унеса. Тя се пресегна за кърпата върху ръба на мивката.

— Заповядай — рече с леко пресипнал глас.

Той потопа парчето в млечната вода и затърка лицето си, тила си, мускулестия си врат. Татуировката по лявата му ръка лъщеше от водата, която се стичаше по нея.

Свещени богове, заемаше цялата вана. Тя му подаде безмълвно любимия си лавандулов сапун, той го подуши, въздъхна смирено и започна да го втрива в кожата си.

Елин седна върху извития ръб на ваната и му разказа за всичко, случило ѝ се от раздялата им насам. Е, почти всичко. Докато тя

говореше, той продължаваше да се жули с настървена решимост. Накрая вдигна сапуна към косата си и тя изпищя.

— Това не е за коса — нахока го и скочи да му даде едно от многото шишенца, наредени по лавицата над ваната. — Роза, лимонова върбинка или... — Тя подуши съдържанието на шишенцето. — Жасмин. — После присви очи насреща му.

В зелените му очи прозираха думите, които сам знаеше, че няма нужда да изрича. Смяташ ли, че ме е грижа?

Тя изцъка с език.

— Жасмин да бъде, мишелов такъв.

Елин седна в горния край на ваната и изсипа малко от съдържанието на шишенцето върху късата му коса. Сладкият, нощен аромат на жасмин я целуна нежно. Дори Роуан го вдиша с наслада, докато пръстите ѝ втриваха помадата в скалпа му.

— Май все пак мога да я сплета — пророни умислено Елин. — На съвсем мънички плитчици, така че... — Той изръмжа, но се отпусна назад във ваната със затворени очи. — Знаеш ли какво си ти? Най-обикновена домашна котка — заяви тя, масажирайки главата му. От гърлото му се разнесе тих звук, навярно мъркане.

Миенето на косата му беше интимно изживяване, привилегия, която едва ли бе позволявал на много хора, и нещо, което тя самата не бе правила за друг. Но в техните отношения границите винаги се размиваха и никой от двамата им не възразяваше. Той беше виждал всеки сантиметър от голото ѝ тяло няколко пъти, а тя — по-голямата част от неговото. Бяха споделяли едно легло месеци наред.

Освен това се наричаха каранам. Роуан я бе пропуснал през вътрешните си прегради, в сърцевината на силата си, където, ако ѝ хрумнеше, можеше да разгроми съзнанието му. Затова, докато миеше косата му и го докосваше, двамата се потапяха в своята насъщна интимност.

— Още не си казал и дума за магията си — пророни тя, разтривайки с пръсти скалпа му.

Той се напрегна осезаемо.

— Какво за нея?

Без да изважда ръце от косата му, тя се надвеси над него, за да го погледне в лицето.

— Предполагам, че е изчезнала. Какво е чувството да си безсилен като простосмъртен?

Той отвори очи и впери яден поглед в нея.

— Не е забавно.

— Да се смея случайно?

— През първите няколко дни постоянно ми се гадеше и едва се движех. Все едно някой беше метнал одеяло върху сетивата ми.

— А сега?

— Сега опитвам да го преживея.

Тя го сръчка в рамото. Сякаш пипаше увита в кадифе стомана.

— Сръдльо.

Той изръмжа подразнено и тя стисна устни, за да въздържи усмивката си.

После натисна раменете му, подканвайки го да се потопи във водата. Той изпълни желанието ѝ, след което се надигна и посегна към кърпата, която му беше оставила на мивката.

— Ще ти намеря дрехи.

— Аз си имам...

— О, не. Твоите отиват право при перачката. И ще си ги получиш обратно само ако успее да махне оная смрад от тях. Дотогава ще носиш каквото ти дам.

Тя му подаде кърпата, но не я пусна, когато ръката му я докосна.

— Превърнали сте се в тиранин, принцесо — отбеляза той.

Елин врътна очи, пусна кърпата и се обърна, докато Роуан се изправяше с внушително движение, което разплиска водата навсякъде. Впрегна цялата си воля да не надникне през рамо.

Да не си посмяла, изшушука едно гласче в главата ѝ.

Ясно. Щеше да го нарече Здрав разум и оттук нататък да се вслушва в него.

Влезе в дрешника, отиде до скрина в задния му край и коленичи пред най-долното чекмедже. Вътре бяха наредени сгънати мъжки гащета, ризи и панталони.

В първия момент загледа дрехите на Сам, вдишвайки лекия му аромат, запечатал се в платовете. Още не беше събрала смелост да посети гроба му, но...

— Не е нужно да ми даваш от тях — обади се Роуан зад гърба ѝ.

Тя се поуплаши и се завъртя на място, за да го погледне. Смайваше я с тихата си стъпка.

Опита да прикрие удивлението си от голото му тяло, загърнато с хавлия през хълбоците, от бронзовите мускули, лъснали от етеричните масла, и белезите, набраздили кожата му като райетата на дива котка. Дори Здрав разум остана без думи.

Накрая скалъпи с пресъхнала уста:

— В момента чистите дрехи са рядкост у дома, а не виждам защо тези да киснат в чекмеджето. — Тя извади една риза и му я подаде. — Дано ти стане.

Сам загина на осемнадесет. Роуан, от своя страна, беше воин, изваян от тривековни битки.

Тя му подаде панталони и долно бельо.

— Утре ще ти намеря по-подходящи дрехи. Сигурна съм, че ще настане същински метеж, ако жените на Рифтхолд те зърнат по хавлия на улицата.

Роуан се засмя и отиде при дрехите, закачени от едната страна на дрешника — рокли, туники, жакети, ризи...

— Носила си такива дрехи? — Елин кимна и се изправи на крака. Той прегледа няколко от роклите и бродираните туники. — Всичките са... много красиви — обобщи накрая.

— А аз те числях към върлите противници на труфилата.

— Дрехите също могат да бъдат оръжия — отвърна той, спирайки на рокля от черно кадифе. Тесните ѝ ръкави и предната част не бяха украсени с нищо, деколтето стигаше до под ключиците — дрехата изпъкваше единствено с бродерията от златисти ластари, спускащи се по раменете. Роуан обърна роклята, за да види гърба ѝ, който бе истинският шедьовър. Златистата бродерия продължаваше надолу, образувайки змиевиден дракон, чиято пасть зееше към врата ѝ, докато тялото и опашката му се виеха чак до удължения шлейф. Роуан въздъхна. — Тази ми е любимата.

Тя докосна ръкава от тежко черно кадифе.

— Видях я в един магазин, когато бях на шестнадесет, и си я купих веднага. Но като ми я доставиха няколко седмици по-късно, вече ми се струваше някак... древна. Сякаш надделяваше над момичето, което бях тогава. Затова така и не я облякох. Виси тук от три години.

Той прокара белязания си показалец по златния гръбнак на дракона.

— Вече не си онова момиче — отвърна тихо. — Искам да те видя в нея някой ден.

Тя се осмели да вдигне поглед към него. Лакътят ѝ докосна ръката му.

— Липсваше ми.

Роуан стисна устни.

— Не сме разделени от дълго.

Вярно. В очите на един безсмъртен няколко седмици не бяха нищо.

— Е, и? Не ми ли е позволено да страдам по теб?

— Казвал съм ти, че хората, за които те е грижа, са най-опасните оръжия срещу теб. Глупаво е било да страдаш по мен.

— Голям си чаровник, знаеш ли? — Не че очакваше сълзи или емоции от него, но ѝ се искаше да му е липсвала поне малко. Тя преглътна, усещайки гърба си скован, и бутна дрехите на Сам в ръцете му. — Облечи се тук.

Остави го в дрешника и отиде в банята, за да наплиска лицето и врата си със студена вода.

Като се върна в спалнята, го намери навъсен.

Е, панталоните му ставаха — едва. Бяха му твърде къси и разкриваха чудесна гледка към задните му части, но...

— Ризата ми е малка — оплака се той. — Страх ме е да не я скъсам.

Подаде ѝ я и Елин погледна безпомощно дрехата, после и голия му торс.

— Ще изляза на пазар още сутринта. — Тя издиша шумно. — Е, ако нямаш нищо против да се явиш пред Едион гол от кръста нагоре, май е най-добре да отидем при него.

— Трябва да поговорим.

— Това на добро ли е, или на лошо?

— На такова, че се радвам, задето нямаш достъп до силите си, иначе щяха да хвърчат огньовете.

Стомахът ѝ се сви на топка, но тя отвърна:

— Случи се само веднъж и ако питаш мен, прелестната ти бивша си го изпроси.

И още как. Срещата с елфическите благородници в Мъглив рид беше протекла, меко казано, зле. А когато бившата любовница на Роуан отказа да държи ръцете си настрана от него, независимо от възпитаната молба на Елин, когато заплаши да я накаже с бичуване, задето се месела... Ами... новото ѝ любимо прозвище — огнедишаща кралска кучка — се бе оказало доста подходящо по време на онази вечеря.

Устните му потрепнаха в усмивка, но в очите му пробягаха сенки.

Елин въздъхна отново и вдигна очи към тавана.

— Сега или после?

— После. Може да почака малко.

Тя почти се изкуши да му изкопчи информацията, но в крайна сметка тръгна към вратата.

* * *

Когато Елин и Роуан влязоха в кухнята, Едион стана от мястото си пред масата.

Братовчед ѝ огледа Роуан преценяващо и рече:

— Май не си сметнала за нужно да ми кажеш колко красив е елфическият ти принц, Елин. — Тя свъси вежди. Едион кимна с брадичка към Роуан. — Утре сутринта двамата с теб отиваме да тренираме на покрива. Искам да ми предадеш всичките си умения.

Елин изцъка с език.

— През последните дни слушам от теб само „принц Роуан това“, „принц Роуан онова“, а решаваш така да започнеш познанството ви? Без поклони и подлизурство?

Едион се върна в стола си.

— Ако принц Роуан държеше на формалностите, можеше да падна в краката му, но ми се струва, че не го влекат особено.

Лека усмивка докосна зелените очи на елфическия принц, когато каза:

— Готов съм на всичко за моята кралица.

О, моля те!

На Едион също не му убягнаха избраните думи. Моята кралица. Дватама принцове — златокосият и среброкосият, братовчедът ѝ близък и братът ѝ по душа — впериха погледи един в друг. Неприятелски, нечовешки погледи — двама мъжаги, вплетени в безгласна битка за надмощие.

Тя се облегна на мивката.

— Ако възнамерявате да си мерите мускулите, ще бъдете ли така добри да го сторите на покрива?

Роуан я погледна с вдигнати вежди. Но Едион взе думата:

— Твърди, че сме същински кучета, така че вероятно очаква да препискаем мебелите ѝ.

Роуан обаче не се усмихна, а килна глава настрани и подуши въздуха.

— Едион също има нужда от баня, знам — увери го тя. — Настоя да изпуши една лула в пивницата. Каза, че му придавала достолепен вид.

Роуан задържа главата си килната настрани и попита:

— Майките ви са били братовчедки, принце, но кой е баща ти?

Едион се отпусна в стола си.

— Има ли значение?

— Знаеш ли изобщо? — настоя Роуан.

Едион сви рамене.

— Не е казвала нито на мен, нито на когото и да било.

— Предполагам, че ти имаш мнение по въпроса? — обади се Елин.

— Не ти ли се струва познат? — попита я Роуан.

— Прилича на мен.

— Да, но... — Той въздъхна. — Срещала си баща му. Преди няколко седмици.

Гавриел.

* * *

Едион се взираше в полуголия воин, чудейки се дали не беше напрегнал раненото си тяло твърде много тази вечер и дали сега не халюцинираше. Докато думите на принца потъваха бавно в съзнанието

му, Едион не можа да отлепи поглед от него. Черна татуировка, изписана на Древния език, тръгваше от едната страна на лицето му и се проточваше надолу по шията, рамото и мускулестата му ръка. Само при вида ѝ повечето хора биха си плюли на петите. Едион бе виждал множество воители през годините, но този пред него беше Воин — въплъщение на закона сам по себе си. Също като Гавриел. Или поне така гласяха легендите.

Гавриел, приятелят на Роуан, един от кадъра му, който умееше да се превръща в пума.

— Той ме попита... — пророни Елин. — Попита ме на колко години съм и май си отдъхна, като разбра, че съм на деветнадесет.

Очевидно деветнадесет беше твърде малко, за да е дъщеря на Гавриел, колкото и да приличаше на жената, с която някога бе преспал. Едион не помнеше майка си добре, последните му спомени бяха свързани с изпитото ѝ, посивяло лице на смъртния ѝ одър. Беше отказала помощта на елфическите лечители, които можеха да я излекуват от погубващата я болест. Но той знаеше, че някога страшно е приличала на Елин и майка ѝ Евалин.

— Пумата ми е баща? — попита дрезгаво Едион.

Роуан кимна утвърдително.

— Той знае ли?

— Готов съм да се обзаложа, че при първата му среща с Елин се е зачудил дали не е създал дете с майка ти. Вероятно още не подозира, че има син, освен ако не е решил да проучи въпроса.

Майка му не бе споделила с никого — само с Евалин — кой е баща му. Дори в сетния си час отказа да му разкрие. Именно заради това отхвърли помощта на лечителите.

Защото разпознаеха ли го, научеше ли Гавриел, че има син... Научеше ли Майев...

Стара болка прониза тялото му. Беше го защитила, беше загинала, за да го спаси от ръцете на Майев.

Топли пръсти обгърнаха ръката му и го стиснаха леко. Чак сега осъзнаваше колко е изстинала кожата му.

Очите на Елин — техните очи, очите на майките им — го гледаха с нежност.

Широко отворени.

— Това не променя нищо — промълви тя. — Нито личността ти, нито връзката ни.

Нищо.

Но всъщност променяше много. Обясняваше всичко: силата му, скоростта му, остриите му сетива, смъртоносните, хищнически инстинкти, които вечно се стараеше да потиска. Защо Ро се държеше така грубо с него по време на обучението му.

Щом Евалин знаеше кой е баща му, значи и Ро несъмнено бе наясно. А мъжете с елфическа кръв, дори и полуелфите, бяха смъртоносни. Без самоконтрола, в който Ро и лордовете му го бяха възпитали, без концентрацията... Всички знаеха истината. И я бяха укрили от него.

Заедно с факта, че след като един ден положеше кръвната си клетва към Елин... той самият можеше да остане вечно млад, докато тя остаряваше и се приближаваше към смъртта.

Елин погали с палец ръката му и се завъртя към Роуан.

— Ами Майев? Гавриел е обвързан с кръвна клетва към нея. Значи ли това, че потомците му ѝ принадлежат?

— И дума да не става — отсече Едион.

Ако Майев опиташе да го призове, щеше да изтръгне гръкляна ѝ. Майка му бе умряла в страх от елфическата кралица. Усещаше го с всяко свое сетиво.

— Не знам — отвърна Роуан. — Но реши ли да ти отнеме Едион, ще е все едно да ти обяви война.

— Всичко това си остава между тези четири стени — нареди Елин със спокоен, пресметлив тон. Вече обмисляше следващия си план. Другата страна на монетата им. — Едион, твой избор е дали да говориш с Гавриел. Но и бездруго имаме предостатъчно врагове край себе си. Не искам да воювам с Майев.

Но щеше да ѝ обяви война, ако се наложеше. За него беше готова на всичко.

Едион го виждаше в очите ѝ.

Дъхът му едва не секна, особено при мисълта за касапницата, която щеше да настане и за двете страни, ако Тъмната кралица и наследницата на Мала, носителката на огъня, се изправеха една срещу друга.

— Остава в тайна — съумя да промълви Едион.

Усещаше преценяващия поглед на Роуан върху себе си и едва потисна ръмженето, надигащо се в гърлото му. Вдигна бавно очи към него.

Могъществото в погледа на принца го връхлетя като удар с камък в лицето.

Едион не потрепна. Нямахше намерение да свежда глава, да отстъпва. А все някой трябваше да отстъпи — рано или късно. Навярно когато Едион положише кръвната клетва.

Елин изцъка с език срещу Роуан.

— Престани с тези мъжкарски глупости. Още първия път те разбрахме.

Роуан дори не мигна.

— Не правя нищо.

Но устата му се изви в усмивка, която сякаш казваше на Едион: Въобразяваш си, че можеш да ме надвиеш ли, малкият?

Едион се ухили насреща му: Със затворени очи, принце.

— Непоносим си — измърмори Елин и сръчка закачливо Роуан. Той не помръдна и на сантиметър. — На всеки срещнат ли смяташ да демонстрираш превъзходството си? Защото, ако е така, ще ни отнеме цял час да извървим една пресечка и едва ли тукашните ще останат много доволни.

Едион удържа на импулса да си поеме дъх, когато Роуан откъсна очи от него, за да изгледа учудено кралицата им.

Тя скръсти ръце в очакване.

— Ще ми е нужно време да се приспособя към новата среда — призна си Роуан.

Не прозвуча като извинение, но ако съдеше по думите на Елин, принцът не се занимаваше с подобни неща. И тя самата видимо се смая от примирението му.

Едион опита да се отпусне в стола си, но мускулите му бяха напрегнати, а кръвта бушуваше във вените му. Накрая се обърна към принца:

— Елин не ми е споменавала, че има намерение да те вика тук?

— Нужно ли е да се отчита пред теб, генерале? — Опасен, тих въпрос. Едион знаеше, че когато мъже като Роуан говореха кротко, обикновено следваха насилие и смърт.

Елин завъртя очи.

— Много добре знаеш, че нямаше това предвид, така че не се заяждай с него, дръвник такъв.

Едион се скова. И сам можеше да води битките си. Ако Елин си мислеше, че има нужда от защитата ѝ, че Роуан го превъзхожда...

— Положил съм кръвна клетва към теб — отвърна Роуан. — А това предполага няколко неща, едно от които е, че не отговарям пред никого, дори пред братовчед ти.

Думите отекнаха в главата му, в сърцето му.

Кръвна клетва.

Елин пребледня.

— Правилно ли чух? — попита Едион.

Роуан бе положил кръвната клетва към Елин. Той.

Елин изопна рамене и заяви с ясен, нетрепващ глас:

— Роуан положи кръвна клетва към мен, преди да замина от Вендлин.

В тялото му отекна тътен.

— Позволила си му?

Елин показа белязаните си длани.

— По онова време, Едион, живеех с мисълта, че си предан слуга на краля. Че повече никога няма да те видя.

— Позволила си му да положи кръвната клетва? — изрева Едион.

Беше го излъгала в очите онзи ден на покрива.

Трябваше да излезе отгук, от кожата си, от апартамента, от този проклет град.

Скочи към една от порцелановите фигурки върху полицата над камината, споходен от нужда да строши нещо, за да укроти тътена.

Тя го посочи с пръст и закрачи свирепо към него.

— Счупиш ли някоя от вещите ми, ще натикам парчетата в проклетото ти гърло.

Команда — от кралицата към генерала ѝ.

Едион се изплю на пода, но ѝ се подчини. Само защото пренебрегнаше ли волята ѝ, можеше да счупи нещо много по-ценно.

Затова просто каза:

— Как смееш? Как смееш да му оказваш такава чест?

— Смея, защото кръвта е моя! Смея, защото тогава ти не съществувахте за мен.

Но дори и двамата да не бяхте положили клетвата още, пак щях да я отстъпя на него, защото е мой каранам и си е спечелил пълното ми доверие!

Едион се вцепени.

— Ами нашето взаимно доверие? С какво си го заслужила? Какво направи, за да спасиш народа ни, откакто се завърна? Изобщо възнамеряваше ли да ми кажеш за кръвната клетва, или това беше просто поредната ти лъжа?

Елин му се озъби с животинска ярост, която му напомни, че в нейните вени също тече елфическа кръв.

— Върви да беснееш другаде. И не се връщай, докато не започнеш да се държиш като човек. Или поне наполовина.

Едион запрати по нея мръсна, грозна ругатня, за която мигновено съжали.

Роуан скочи към него, катурвайки стола си, но Елин протегна ръка пред него.

Принцът се укроти.

С такава лекота бе успяла да обуздае великия безсмъртен воин.

От гърлото на Едион се изтръгна крехък, студен смях и той се усмихна на Роуан по онзи начин, който обикновено караше мъжете да скочат първи в боя.

Роуан обаче просто изправи стола си, седна и се облегна назад, сякаш вече знаеше как ще нанесе смъртоносния си удар.

Елин посочи вратата.

— Изчезвай оттук. Не искам да те виждам известно време.

Чувството беше взаимно.

Всичките му планове, усърдният му труд... Без кръвната клетва той си оставаше просто генерал, просто принц от рода Ашривер без свои земи.

Стигна с тежки стъпки до входната врата и я отвори с такъв замах, че едва не я изтръгна от пантите.

Елин не се провикна след него.

Роуан от рода на Белия трън обмисля цяла минута дали си струва да издири принца полуелф и да го накълца на парчета заради обидата му към Елин, или беше по-добре да остане тук при кралицата си, която крачеше неспокойно пред камината в спалнята. Напълно разбираше защо се гневи генералът. И той самият би се чувствал така на негово място. Но това оправдание не стигаше. Далеч не стигаше.

Седеше на ръба на дебелия дюшек и я наблюдаваше.

Дори без магията си Елин беше същински див пожар, особено с огненочервената си коса. Същество с толкова бурна природа, че понякога можеше единствено да я гледа в захлас.

А лицето ѝ...

Проклетото ѝ лице...

Във Вендлин му бе отнело известно време да осъзнае, че е красива. Месеци, в интерес на истината. А през последните няколко седмици, колкото и да не му се искаше, често мислеше за лицето ѝ, особено за дръзката ѝ уста. Но беше забравил колко ослепителна е всъщност, докато не свали качулката ѝ по-рано. Гледката го остави без думи.

Седмиците на раздялата им му послужиха като жесток спомен за живота, отпреди да я намери пияна и съсипана на онзи покрив във Варес. Кошмарите започнаха още в нощта, когато бе заминала, толкова безпощадни, че едва не повръщаше, изтръгвайки се от тях, докато ушите му бучаха от писъците на Лирия. Споменът плъзна студени пръсти по гръбнака му. Но кралицата пред него прогони дори тях с жарта си.

Елин беше на път да отъпче пътека по килима пред камината.

— Ако тази случка е показателна за онова, което трябва да очаквам от кралската ти свита — продума Роуан накрая, свивайки пръсти, за да укроти трепета, превзел тялото му, след като остана без магия, — едва ли ще скучаем някога.

Тя махна ядосано с ръка.

— Не ме дразни точно сега.

Потри лицето си и изпуфтя нервно.

Роуан я изчака да събере думите си. Болката, тъгата и чувството за вина, осезаеми във всяка извивка на тялото ѝ, караха сърцето му да се бунтува. Беше готов да продаде душата си на тъмния бог, само и само да не я вижда повече такава.

— Толкова често ми се струва, че съм на една грешна стъпка, на една грешна дума от гибелта на народа ми — подхвана тя, дойде до леглото и се облегна на една от резбованите колони. — Животът на толкова хора — твоят живот — зависи от мен. Няма място за грешки.

Значи в това се състоеше бремето, чиято тежест я смачкваше бавно. Никак не му се искаше да го утежнява още повече с вестите, които ѝ носеше, причината да прекрачи първата ѝ заповед към него.

Но не можеше да ѝ предложи нищо друго, освен истината.

— Нормално е да допускаш грешки. Да вземаш решения, а после да съжаляваш за тях. В някои случаи не ни се предлага правилен избор, а само възможност да се спрем на най-приемливия от няколко лоши. Няма нужда да те уверявам, че можеш да се справиш. Сама го знаеш. Не бих ти се заклел във вярност, ако не вярвах, че си способна.

Тя седна на леглото до него и ароматът ѝ го погали. Жасмин, лимонова върбинка и пукащи въглини. Елегантен, женствен и съвършено необуздан. Топъл и устойчив, непобедим, също като кралицата му.

Само дето и двамата споделяха една слабост — връзката помежду им.

Понякога в кошмарите си чуваше лукавия, студен глас на Майев над плющенето на бича. За нищо на света ли, Елин? Но и за принц Роуан ли се отнася?

Опитваше да не мисли за това дали Елин би предала един от Ключовете на Уирда, за да спаси него. Заклучваше идеята толкова надълбоко в съзнанието си, че му се изплъзваше само в сънищата или когато се будеше нощем и протягаше ръка през студеното легло за принцесата, отплавала на хиляди километри от него.

Елин поклати глава.

— Толкова по-лесно е да си сам.

— Знам — съгласи се той и потисна желанието си да преметне ръка през раменете ѝ и да я придърпа към себе си. Вместо това съсредоточи вниманието си върху звуците на града около тях.

Ушите му чуваха повече от тези на простосмъртните, но вятърът вече не му пееше тайно. Вече не усещаше настойчивия му зов. Чувстваше се заклещен в елфическото си тяло, неспособно да променя формата си... Като див звяр в клетка. А още по-лошото беше, че не можеше да защити апартамента ѝ от вражески атаки.

Постоянно си напомняше, че не е безсилен. Беше убивал дори окован от глава до пети в желязо. Способен беше да брани жилището по стария начин. Просто му липсваше... равновесие. Точно в момент, когато липсата на равновесие можеше да му коства живота ѝ.

Помълчаха малко.

— Наговорих му ужасни неща — пророни Елин накрая.

— Не се тревожи — успокой я той, макар и през ядно ръмжене.
— И той ти наговори не по-малко ужасни неща. Характерите ви са еднакво избухливи.

Тя се засмя безгласно.

— Каж ми за крепостта. Как мина възстановяването ѝ?

Той ѝ заразказва, докато не стигна до тайната, която пазеше цяла вечер.

— Просто изплюй камъчето — подкани го тя с прям, непримирим поглед. Стана му чудно дали съзнава, че колкото и да го хокаше за неговия деспотизъм, тя самата беше чистокръвен деспот.

Роуан вдиша дълбоко.

— Лоркан е тук.

Тя изпъна гръб.

— Заради това си дошъл.

Роуан кимна. И затова беше най-разумно да стои настрана от нея, защото Лоркан беше достатъчно зъл и коварен да използва връзката им срещу тях.

— Долових мириса му някъде край Мъглив рид. Проследих го до брега, откъдето се качи на кораб. Тази вечер го усетих още на пристанището. — После добави с бледо лице: — Постарах се да прикрия следите си, преди да те намеря.

Поради своята петвековна възраст Лоркан беше най-могъщият член на елфическото кралство, съпоставим единствено с Роуан. Двата никога не се бяха разбирали, а след събитията отпреди няколко седмици Роуан копнееше единствено да пререже гърлото му,

задето бе оставил Елин в ръцете на валгските принцове. И вероятно скоро щеше да му се отдаде шанс за това.

— Не те познава достатъчно добре, че да улови веднага мириса ти — продължи Роуан. — Мога да се обзаложа, че е хванал онзи кораб, за да ме довлече след себе си и да го отведе до теб.

Но и това беше за предпочитане, отколкото да я намери, докато той самият стоеше във Вендлин.

Елин изпсува цветисто.

— Майев вероятно си мисли, че ще го отведем право при третия Ключ на Уирда.

Дали му е заповядала да ни убие, за да се докопа след това до ключа?

— Възможно е. — Идеята разпръсна леден гняв в тялото му. — Но няма да го позволя.

Устата ѝ се кривна на една страна.

— Смяташ ли, че мога да го надвия?

— Ако имаше магия, вероятно. — В очите ѝ пламна озлобление, което му подсказа, че и нещо друго я тревожи. — Но без нея, като обикновен човек... Ще си мъртва, преди да извадиш мечата си.

— Толкова ли е силен?

Той кимна бавно.

Елин го огледа с око на асасин.

— А ти би ли могъл да го надвиеш?

— Двубоят ще е толкова унищожителен, че не бих рискувал. Нали помниш какво ти каза за Солемир? — Лицето ѝ се стегна при мисълта за града, който Роуан и Лоркан бяха изравнили със земята по заповед на Майев преди почти два века.

Позорното петно щеше да остане в душата му завинаги, колкото и да си повтаряше, че е бил населен от покварени, зли хора. — Без нашата магията е трудно да се каже чия ще е победата. Вероятно зависи от това кой я иска по-силно.

Лоркан, с безбрежния му леден гняв и дарба на убиец, получена от самия Желас, никога не губеше. Битки, богатства, жени — Лоркан винаги печелеше, на всяка цена. Преди време Роуан навярно би му отстъпил победата, би му позволил да го довърши, само и само да сложи край на мъчителния си живот, но сега...

— Ако ти посегне, мъртъв е.

Кръвожадните му думи не я смутиха. Друга част от него — част, свила се на кълбо още от момента, в който бе заминала, — се отпусна като диво животно пред огън. Елин килна глава настрана.

— Случайно да имаш представа къде би се укрил?

— Не. Утре ще започна да го издирвам.

— Не — отсече тя. — Няма нужда да го правиш, той сам ще ни намери. Но ако очаква да го отведе при третия ключ, за да го отнесе на Майев, то може би... — Почти виждаше как зъбните колела се въртят в главата ѝ. От гърлото ѝ се разнесе монотонен звук. — Утре ще помисля по въпроса. Как смяташ: дали Майев иска Ключа, за да не ми позволи да го използвам, или за да го използва самата тя?

— Знаеш отговора.

— Значи и двете — въздъхна Елин. — Въпросът е дали ще се опита да намери и останалите два Ключа чрез нас, или е пратила някой друг от другарите ти да ги търси?

— Да се надяваме, че не е второто.

— Ако Гавриел разбере, че Едион му е син... — Тя погледна към вратата на спалнята и по красивите ѝ черти пробягаха вина и болка. — Би ли го наранил, или убил по разпореждане на Майев? Толкова силен ли е контролът ѝ върху него?

И за него самия бе огромна изненада чий син седеше на кухненската маса по-рано.

— Гавриел...

През вековете беше виждал именития воин с много жени, но оставяше всичките по заповед на Майев. Освен това знаеше, че си татуира имената на загиналите си бойни другари. От всичките му другари само Гавриел спря да помогне на Елин в нощта на сблъсъка ѝ с Валгите.

— Не отговаряй веднага — рече Елин през прозявка. — Трябва да си лягаме.

Още с пристигането си Роуан бе огледал всеки сантиметър от апартамента ѝ, но въпреки това попита с възможно най-небрежен тон:

— Къде ще спя?

Тя потупа леглото зад тях.

— Тук. Като едно време.

Той стисна челюсти. Цяла вечер очакваше този момент... не, вече седмици наред.

— Това не ти е крепостта, където никой не приема подобни неща на сериозно.

— Ами ако аз искам да останеш с мен тази нощ?

Роуан не позволи на думите ѝ да попият в съзнанието му. Твърде дълго се бе старал да избягва подобни мисли.

— Добре, ще остана. Ще спя на дивана. Но трябва да изясниш на всички останали защо нощувам в жилището ти.

Толкова правила трябваше да спазва. Тя му беше забранена — напълно забранена поради цял куп причини. Мислеше си, че ще успее да се справи с това предизвикателство, но...

Не, щеше да се справи. Щеше да намери начин, защото не беше глупак и можеше да се владее. Лоркан ги издирваше из Рифтхолд, търсеше един от Ключовете на Уирда, това беше важното в момента.

Тя сви нехайно рамене.

— В такъв случай на закуска ще подготвя кралски декрет за почтените ми намерения към теб.

Роуан изсумтя. Колкото и да не му си искаше, допълни:

— Ами... капитанът?

— Какво за него? — тросна се тя.

— Просто се чудя как би разгълкувал престоя ми тук.

— Защо?

Досега нито веднъж не бе споменала името му. Но в тази едничка дума имаше достатъчно гняв и болка, за да го разтревожи.

— Разкажи ми какво е станало?

Тя не отвърна на погледа му.

— Заяви, че държи мен отговорна за случилото се тук с приятелите ми, с него самия и с Дориан, докато аз бях във Вендлин. И че съм чудовище.

Ослепителен, изпепеляващ гняв прониза тялото му като гръмотевица.

Инстинктът го караше да хване ръката ѝ, да докосне сведеното ѝ лице. Но не му даде воля.

— Ти мислиш ли, че... — подхвана тя, без да го погледне.

— Не — отсече той. — В никакъв случай, Елин.

Накрая вдигна към него очи, твърде стари, тъжни и уморени, за да принадлежат на деветнадесетгодишна. Грешно я бе нарекъл момиче и понякога наистина забравяше колко млада е всъщност. Жената пред

него носеше бреме, способно да прекърши гръбнака на три пъти по-възрастен човек.

— Ако ти си чудовище, то и аз съм чудовище — заяви той и се ухили толкова широко, че дори удължените му кучешки зъби се показаха.

Тя се засмя сипкаво и толкова близо до лицето му, че дъхът ѝ стопли кожата му.

— Просто остани на леглото — подкани го. — Не ми се търсят чаршафи и одеяла за дивана.

Дали заради смеха ѝ, или заради сребристото сияние в очите ѝ... Роуан отвърна:

— Добре. — Глупак, толкова наивно постъпваше с нея. Затова побърза да добави: — Но някой може да си помисли нещо, Елин.

Тя вдигна вежди по онзи начин, който обикновено вещаеше огън и жупел, но този път не се случи. И двамата бяха заклещени в телата си, лишени от магия. Но щеше да се приспособи, да го преживее.

— Така ли? — измърка тя и той се приготви за неизбежната буря. — И какво точно би си помислил този някой? Че съм уличница? Какво правя в собствената си стая, със собственото си тяло е лично моя работа.

— И смяташ, че аз не мисля така? — Самоконтролът му поддаваше. Никой друг не бе успявал да влезе под кожата му толкова бързо, толкова надълбоко, и то само с няколко думи. — Но нещата вече стоят другояче, Елин. Ти си кралица. Трябва да премисляме как изглеждат действията ни в очите на околните, какво влияние може да имат върху взаимоотношенията ни с хората, които биха ги сметнали за неблагоприятни. Ако обясним, че е за твоя безопасност...

— О, моля те. Моя безопасност? Да не мислиш, че Лоркан или кралят, или който там ме е погнал, ще се промъкне през прозореца ми посред нощ? Мога да се защитавам, в случай че не знаеш.

— Свещени богове, много добре знам, че можеш.

Никога не се беше съмнявал.

Ноздрите ѝ се разшириха от гняв.

— Това е една от най-глупавите препирни, които някога сме имали. И то благодарение на твоето слабоумие, бих добавила. — Тя тръгна към дрешника, кълчейки бедра в ритъм със следващите си разлютени думи: — Просто лягай в леглото.

Когато тя и бедрата ѝ се скриха в дрешника, Роуан въздъхна напрегнато.

Граници. Правила. Забранена.

Това бяха новите му любими думи. Погледна намръщено копринените чаршафи, макар че дъхът ѝ още гъделичкаше бузата му.

* * *

Елин чу вратата на банята да се затваря, а после и течаща вода. Явно Роуан използваше тоалетните принадлежности, които му беше оставила.

Не се чувстваше чудовище — нито заради делата си, нито заради силата си — не и когато Роуан беше с нея. Можеше да прославя боговете всеки проклет ден, задето я бяха дарили със сродна душа, с приятел, който никога не би я погледнал с ужас в очите. Каквото и да ставаше, винаги щеше да е благодарна за него.

Но... Неблагоприлични?

Неблагоприлични и още как.

Роуан нямаше представа колко неблагоприятна можеше да е.

Тя отвори горното чекмедже на дъбовия скрин. И се усмихна бавно.

Когато Роуан се върна в леглото, тя закрочи важно към банята. Чу го как се изправи рязко и пружината простена под тежестта му.

— Какво е това, по дяволите?

Тя продължи по пътя си към банята, без да се извини нито да сведе поглед към розовата, фина, твърде къса дантелена нощничка. Като излезе с измито лице, Роуан я чакаше седнал в леглото и скръстил ръце върху голите си гърди.

— Забравила си долнището.

Тя просто се зае да гаси свещите в стаята една по една. Очите му я следваха през цялото време.

— Нямам долнище — заяви накрая и отметна завивките в своя край на леглото. — Нощем става непоносимо топло, а мразя да се потя. Пък и ти си същинска пещ.

Така че или ще спя по това, или напълно гола. Ако не ти харесва, върви да легнеш във ваната.

Ръмженето му разтърси стаята.

— Добре де, разбрах.

— Чудесно.

Тя се настани в леглото, но на почтено, благоприлично разстояние от него. В първите няколко секунди се чуваше само шумоленето на завивките ѝ.

— Трябва да попълня някои детайли — заяви той с равен тон.

Елин едва виждаше лицето му в тъмнината.

— Моля?

— Татуировката ти — поясни той, вперил поглед в тавана. — Ще трябва да попълня някои места.

Разбира се. Той не беше като другите мъже... изобщо даже. Почти нямаше с какво да го стресне, да го подразни. Голото тяло си беше голо тяло. Особено нейното.

— Хубаво — отвърна тя и се обърна с гръб към него.

В стаята отново се възцари тишина. Докато гласът на Роуан не я наруши:

— Никога не съм виждал... подобна дреха.

Тя легна по гръб.

— Искаш да ми кажеш, че жените от Доранел нямат скандални нощници? Или жените от други места по света?

Очите му просветнаха като животински в мрака. Беше забравила какво е чувството да имаш елфическа кръв във вените си, вечно да си с един крак в гората.

— Контактите ми с други жени обикновено не включваха разходки по бельо.

— А по какви дрехи се осъществяваха?

— Обикновено без всякакви.

Тя изцъка с език, прогонвайки картината, изплувала в съзнанието ѝ.

— Тъй като имах върховното удоволствие да се запозная с Ремел тази пролет, ми е трудно да повярвам, че точно тя не ти е демонстрирала гардероба си.

Той отново вдигна лице към тавана.

— Не ми се говори за това.

Тя се изкиска. Елин: едно, Роуан: нула.

Още се усмихваше, когато той я попита:

— Всичките ти ли дрехи за спане са такива?

— Но какъв е този интерес към бельото ми, принце? Какво биха казали хората?

Май е най-добре да издадете поясняващ декрет. — Той изръмжа и тя се ухили във възглавницата си. — Да, имам си и други, не се бой. Щом има опасност Лоркан да ме убие в съня ми, предпочитам поне да изглеждам добре.

— Суетна до последния си дъх.

Тя потисна мисълта за Лоркан, за намеренията на Майев и отвърна:

— Има ли някой цвят, в който държиш да ме видиш? Ако ще те скандализирам, е редно поне да го правя в точната разцветка.

— Същинска напаст си.

Тя се засмя отново. По-ведра не се беше чувствала от седмици, независимо от лошата вест на Роуан. Очакваше, че среднощните приказки са приключили, когато гласът му проехтя от другия край на леглото.

— Златисто. Но не жълто... а истинско, металическо златисто.

— Е, жалко — отвърна тя, заровила лице във възглавницата си. — Никога не бих облякла нещо толкова кичозно.

Почти усети усмивката му, докато се унасяше в сън.

* * *

Тридесет минути по-късно Роуан продължаваше да се взира в тавана, стискайки зъби. Опитваше да укроти беснеещата си кръв, която заплашваше да разкъса самоконтрола му на парченца.

Проклетата нощница.

По дяволите!

Доста надълбоко беше нагазил в блатото.

* * *

Роуан спеше със завито наполовина тяло, когато зората проникна през дантелените пердета. Елин стана тихо, оплези му се и наметна

светлосиния си копринен халат. После върза вече избледняващата си червена коса на кок върху главата и се отправи към кухнята.

Преди Пазарът на сенките да се превърне в пепелище, една тамошна търговка вероятно беше натрупала цяло състояние от блокчетата боя, които Елин купуваше от нея. Тя настръхна при мисълта, че трябва отново да я издирва, нещо ѝ подсказваше, че жената е успяла да избяга от пламъците. И вече вземаше двойно, дори тройно по-висока цена за и бездруго надценените си бои, за да покрие загубите си. Пък и тъй като Лоркан можеше да я проследи само по миризмата ѝ, не виждаше смисъл да променя цвета на косата си. Макар че и кралската гвардия я търсеше под дърво и камък... О, беше твърде рано да обмисля всички гадории в живота си.

Чувстваше се толкова отпаднала, че направи чая машинално. Зае се да пече филийки с надеждата, че в хладилната чанта са останали яйца — за нейна огромна радост освен яйца, намери и бекон. В дома ѝ храната сякаш изчезваше още с внасянето.

Едно от най-големите прасета на света се появи в кухнята с нечовешки безшумна походка. Тя свика силите си и тъй като ръцете ѝ бяха заети с храна, затвори капака на хладилната чанта с хълбок. После отиде до малкия бюфет при печката и започна да вади купи и прибори под предпазливия поглед на Едион.

— Някъде имаше гъби — пророни той.

— Чудесно. В такъв случай ги измий и нарежи. А после накълцай и лука.

— Това наказание за снощи ли е?

Тя счупи първото яйце в една купа.

— Ако смяташ, че това е подходящо наказание.

— А ти може би правиш закуска толкова безбожно рано като самонаказание?

— Правя закуска, защото ми омръзна да я прегаряш и да умирисваш цялата къща.

Едион се позасмя, застана до нея и започна да кълца лука.

— Стоял си на покрива през цялото време, нали?

Тя свали един чугунен тиган от рафта над печката, сложи го на котлона и хвърли дебело парче масло върху тъмната му повърхност.

— Изрита ме от апартамента си, но не и от самата сграда, така че реших поне да свърша нещо полезно и да следя за натрапници.

Находчивият му старовремски способ за изопачаване на заповедите бе в действие. Стана й чудно какво би казал същият този господин за благоприличието на кралиците.

Тя грабна дървена лъжица и побутна топящото се масло.

— И двамата имаме отвратителни характери. Знаеш, че не говорех сериозно за това, че си бил слуга на краля. И за смесената ти кръв. Наясно си, че такива неща не ме интересуват.

Синът на Гавриел — свещени богове! Но щеше да си мълчи по въпроса, докато Едион не подхванеше темата сам.

— Елин, срамувам се от снощните си думи.

— Е, значи сме двама. — Тя заразбива яйцата, наблюдавайки маслото. — Виж, аз... разбирам, Едион, наистина. За кръвната клетва. Знаем колко важна е за теб.

Сбърках, че не ти казах веднага. Обикновено не си признавам подобни грешки, но... Трябваше да ти кажа. Съжалявам.

Той подуши лука, старателно нарязан в единия край на дъската, и се зае с дребните кафяви гъби.

— Живеех за клетвата. С Рен постоянно се карахме като деца заради нея. Баща му ме ненавиждаше, защото аз я заслужавах повече.

Тя изсипа лука в маслото и кухнята се изпълни с цвъртене.

— Нищо не ти пречи да положиш клетвата. Майев има няколко кръвни поданици в двора си. — Които в момента създаваха множество главоболия на Елин. — Можеш да я положиш. Същото важи и за Рен. Само ако искаш, разбира се, но... няма да се засегна, ако откажеш.

— В Терасен имаше само един.

Тя разбърка лука.

— Нещата се променят. Нови традиции за нов кралски двор. Добре дошъл си да я положиш веднага, стига да искаш.

Едион приключи с гъбите, остави ножа и се облегна на бюфета.

— Не сега. Не и докато не те видя с корона на главата. Трябва да се случи пред народа ни, пред целия свят.

Тя изсипа гъбите в тигана.

— По-драматичен си и от мен.

Едион изсумтя.

— Побързай с яйцата. Умирам от глад.

— Пригответи бекона, иначе няма да ти дам и залък.

Едион се втурна да помага.

Дълбоко в подземията на каменния дворец имаше стая, която демонът в него обичаше да посещава. Понякога дори му позволяваше да погледне през очите, принадлежали му едно време. Стаята тънеше в безкрайна нощ. А може би демонът носеше тъмнината със себе си.

Но виждаха в мрака. Плътната чернота не спъваше зрението им. Принцът демон идваше от място с толкова малко светлина, че бе свикнал да ловува в сенките.

Кръглата стая помещаваше пиедестали, наредени в извита линия и покрити с черни възглавнички. Върху всяка възглавничка седеше по една корона. Демонът ги държеше в тъмната стая като трофеи. Като него самия.

Тайно скривалище.

Принцът стоеше в центъра му и оглеждаше короните.

Демонът бе поел пълен контрол върху тялото му. А след като жената с познатите очи не успя да го убие, той спря да се съпротивлява.

Зачака принцът демон да напусне стаята, но той заговори със съскащ, студен глас, извиращ от звездите — заговори на него.

Короните на завладените народи — каза принцът демон. — Скоро ще добавим и нови. Може би дори от други светове.

Но него не го интересува.

А би трябвало — ще изпитваш наслада, докато опустошаваме кралство след кралство.

Той отстъпи назад, опита да се скрие в един тъмен ъгъл, където дори принцът демон не можеше да го докопа.

Демонът се изсмя.

Безгръбначна човешка твар. Нищо чудно, че онази жена загуби главата си.

Той опита да прогони гласа.

Опита.

Искаше му се да бяха обезглавили и него.

Манон влетя в огромната военна шатра на Перингтън, отмятайки тежкото платнище на входа с такъв замах, че железните ѝ пръсти раздраха плата.

— Защо не допускат Тринадесетте ми до клана на Жълтоногите? Обясни ми.

Веднага.

Когато и последната дума изхвърча яростно от устата ѝ, Манон спря като посечена.

Херцогът, застанал в центъра на тъмната шатра, се завъртя към нея с мрачно и леко ужасяващо лице.

— Напусни — заповяда той с пламнали като въглени очи.

Но вниманието на Манон беше съсредоточено върху нещото — човека — до херцога.

Тя пристъпи напред, въпреки че Перингтън закричи бясно към нея.

Калтейн, облечена в черна рокля, сякаш изтъкана от мъглива нощ, стоеше пред коленичил, разтреперан млад войник, протегнала ръка към изкривеното му лице.

Около нея гореше демонична аура от тъмен огън.

— Какво е това? — попита Манон.

— Излез — викна херцогът и дори си позволи да посегне към ръката ѝ. Тя замахна с железни нокти, избягвайки атаката му, без дори да погледне към него. Всяка клетка от тялото ѝ бе устремена към тъмнокосата жена.

Младият мъж — войник от армията на Перингтън — ридаеше кротко, докато пипалата на черния огън, извиращи от пръстите на Калтейн, ближеха кожата му, без да оставят следи. Мъжът обърна агонизиращи сиви очи към Манон. Моля те, пророни нямо.

Херцогът отново опита да я сграбчи, но тя се стрелна край него.

— Обясни ми какво се случва тук.

— Не ти раздаваш заповедите, Водачке на Крилото — озъби ѝ се херцогът. — А сега напусни.

— Какво е това? — повтори Манон.

Перингтън ѝ се нахвърли, но в този момент копринен женски глас промълви:

— Огън от сенки.

Той замръзна на място, сякаш изненадан, че е проговорила.

— Откъде идва този огън? — попита Манон.

Жената ѝ се струваше толкова дребна, толкова слаба. Роклята ѝ бе съшита от паяжини и сенки. А в планинския лагер беше студено, дори за Манон. Не искаше да се наметне с пелерина или просто никой не го беше грижа за нея? Или пък огънят... Навярно изобщо не ѝ трябваха дрехи.

— От мен — отвърна Калтейн с мъртъв, глух, но и някак злобен глас. — Винаги съм го носила със себе си, но чак сега се пробужда. Придобива нов живот.

— Какво правиш с него? — продължи с въпросите Манон.

Херцогът наблюдаваше младата жена, сякаш разгадаваше сложен ребус в очакване на нещо друго.

Калтейн се усмихна вяло на войника, който трепереше върху богато украсения червен килим и златистокестенявата му коса проблясваше на слабата светлина от фенера над него.

Огънят от сенки извираше от ръката ѝ и обгръщаше войника като втора кожа.

Той отвори уста в ням писък. Загърчи се на пода и обърна лице към тавана на шатрата, стенойки тихо в неистова агония.

Но по кожата му не се виждаха изгаряния. Сякаш огънят от сенки причиняваше единствено болка и лъжеше тялото, че го изпепелява.

Манон не можеше да откъсне поглед от мъжа, чиито очи, нос и уши вече ронеха кървави сълзи.

— Защо го изтезавате? — попита тя херцога. — Да не би да е бунтовнически шпионин?

Той отиде до Калтейн и загледа празното ѝ, красиво лице. Очите ѝ бяха впити в младия мъж, погълнати от магия. Устните ѝ проговориха отново:

— Не. Най-обикновен човек е. — Безизразен глас, нито следа от състрадание.

— Достатъчно — нареди херцогът и огънят изчезна от ръката на Калтейн.

Младежът се свлече на килима, задъхан и ридаещ. Перингтън посочи към завесите в задния край на шатрата, където навярно имаше легло. — Отиди да полегнеш.

Досуц като кукла, като призрак, Калтейн се обърна сред фините дипли на черната си рокля, закрачи към тежките червени завеси и се промъкна между тях като мъгла.

Херцогът отиде до младежа и коленичи пред него. Пленникът вдигна обляно в сълзи и кръв лице. Перингтън хвана главата му с две ръце и обърна очи към Манон.

После прекърши врата му.

Смъртоносното изпращяване отекна в тялото ѝ като звук от зле настроена арфа.

При други обстоятелства би се засмяла.

Но сега, за част от секундата, усети топла, лепкава синя кръв по ръцете си, дръжката на ножа, с който замахва да пререже гърлото на крочанката.

Войникът се стовари на килима, а херцогът стана.

— Какво искаш, Черноклюна?

И тази смърт, подобно на смъртта на крочанката, беше предупреждение. Да държи устата си затворена.

Но Манон възнамеряваше да пише на баба си. Да ѝ разкаже за всичко случило се — за това убийство, както и че от Жълтоногите нямаше ни вест, ни кост, откакто ги бяха вкарали в подземие. Майка Черноклюна щеше да долети с наточени нокти и жажда за кръв.

— Искам да знам защо не ни допускате до сестринството от Жълтоногите. Те са под мое ръководство и имам право да ги видя.

— Опитът беше успешен. Само това ти трябва да знаеш.

— Незабавно ще заповядаш на стражите си да допуснат мен и Тринадесетте ми в подземие.

Десетки стражи заприщваха входа към него и нямаше как да влезе освен ако не ги избиеше всичките до крак.

— Ти не зачиташ моите заповеди. Защо аз да зачитам твоите, Водачке на Крилото?

— Ако продължаваш да държиш вещици в плен заради гнусните си експерименти, скоро няма да има кой да управлява въздушната ти

кавалерия от уивърни.

Това бяха воители — вещици от клана на Железни зъби, а не стока за разплод.

Нито опитни зайци. Баба й щеше да го изкорми.

Херцогът просто сви рамене.

— Казах ти, че искам Черноклюони. Ти отказа да ми предоставиш.

— И това наказание ли е? — озъби му се тя. Все пак и Жълтоногите принадлежаха към Железните зъби. И те бяха под нейно командване.

— О, не. Никак даже. Но ако отново ми се опълчиш, може и да има такова. — Той килна глава настрани и светлината позлати тъмните му очи. — Навярно знаеш, че сред Валгите има и принцове. Могъщи, коварни принцове, способни да размазват жалките хорица по стените. А имат желание да премерят сили с вещиците. Може пък да посетят лагерите ти. И ще видим кой ще оцелее. Поне ще се отървем от недостойните ти воители. В моите армии няма място за слабаци.

За момент в главата й настана оглушителна тишина. Заплашваше я.

Този човек я заплашваше, това нищожество, живяло едва миг от нейното съществуване, тази простосмъртна твар...

Внимавай — предупреди я един вътрешен глас. — Обмисляй ходовете си.

Затова Манон кимна леко в знак на мълчаливо съгласие и попита:

— А как вървят другите ти... начинания? Какво се случва в недрата на околните планини?

Херцогът впи поглед в нея и тя му отвърна, посрещайки цялата тъмнина, напластена зад очите му. И вътре откри нещо, което нямаше място на този свят.

— По-добре е да не разбираш какво се въди в онези подземия, Черноклюона — заяви накрая той. — И по-добре не изпращай разузнавачи там. Няма да видят бял ден повече. Предупредена си.

Човешкият червей явно не подозираше колко способни бяха Сенките й, но тя нямаше намерение да го поправа, защото някой ден можеше да се възползва от неведението му. И бездруго подземните му дела не я засягаха — имаше си достатъчно работа с Жълтоногите и

останалите кланове от легиона си. Тя кимна с брадичка към мъртвия войник.

— За какво възнамеряваш да използваш този огън от сенки? За мъчения?

Поредният ѝ въпрос извика нова ярост в очите му.

— Не съм решил още — отвърна каменно херцогът. — За момента ще изпробваме силите ѝ върху войници. Може би с времето ще се научи да унищожават цели вражески армии.

Огън, който не изгаряше... отприщен над хилядни войски. Гледката щеше да е внушителна, макар и гротескна.

— А въпросните вражески армии готвят ли се за бой вече? Ще използваш ли огъня от сенки върху тях?

Херцогът отново килна глава и белезите по лицето му изпъкнаха на смътната светлина от фенера.

— Значи баба ти не ти е казала.

— За какво? — изплю тя.

Херцогът закрачи небрежно към завесата.

— За оръжията, които прави за мен... за теб.

— Какви оръжия? — Нямаше време за губене в тактическо мълчание.

Перингтън просто се ухили насреща ѝ и изчезна зад завесата, която се люшна достатъчно, че да разкрие Калтейн върху легло, покрито с кожи. Тънките ѝ, бледи ръце лежах до тялото ѝ, а очите ѝ гледаха празно. Куха черупка. Оръжие.

Две оръжия — Калтейн и онова, което баба ѝ майстореше.

Затова Майка Черноклюна беше останала в Белия зъб с другите Върховни вещици.

Ако трите вложеха общите си познания, мъдрост и зверство в създаването на оръжие срещу армиите на простосмъртните...

Манон извърна поглед от прекършеното човешко същество, лежащо върху кожата.

Каквото и да беше новото оръжие, дело на трите Върховни вещици...

Човешката раса нямаше шанс срещу него.

* * *

— Искам да разпространите новината до останалите сестринства. Искам постоянна стража на входа на лагера. Тричасови дежурства, не по-дълги. Не бива да рискуваме някой да заспи на поста си и да пропусне врага. Вече изпратих писмо до Майка Черноклюна.

Елида се събуди в гнездото, затоплена и отпочинала, но не посмя дори да си поеме дъх. Още цареше нощ, но нямаше лунна светлина, а зората беше далеч. В пълния мрак се открояваше блясъкът на снежнобяла коса и този на няколко чифта железни зъби и нокти. О, богове!

Бе възнамерявала да поспи само час. Но явно бяха станали поне четири.

Абраксос не помръдваше зад нея, а крилото му още я бранеше.

След срещата с Астерин и Манон животът ѝ се бе превърнал в същински кошмар — и наяве, и насън — и дори дни по-късно често ѝ се случваше да остане без дъх под безмилостната хватка на страха. Вещиците не се занимаваха с нея, макар че бе обявила кръвта си за синя. Но пък и Върнън не я закачаше.

Тази вечер обаче... след като изкачи тъмното тихо стълбище, твърде тихо дори с дрънченето на веригите ѝ, намери пред вратата на стаята си петно от съвършена тишина, сякаш дори пращинките във въздуха не смееха да помръднат. Някой я чакаше в стаята ѝ.

Затова Елида продължи нагоре чак до обляното в светлина гнездо, където даже чичо ѝ не би се осмелил да отиде. Уивърните на Тринадесетте лежах като котки на пода или стърчаха по гредите си над бездната. Абраксос я погледна с бездънни, нетрепващи очи от мястото си на пода. Тя го доближи достатъчно, че да подуши зловонния му дъх, и каза:

— Трябва да се скрия някъде. Само тази вечер.

Опашката му помръдна леко и железните шипове издрънчаха по каменния под. Размахваше я. Като куче — сънен, но щастлив да я види. Елида не чу нито ръмжене, нито тракане на железни зъби, готови да я разкъсат. И бездруго предпочиташе да я изядат жива, отколкото да се изправи пред човека в стаята си.

Седна до стената, пъхна ръце под мишниците си и сви колене до гърдите. Зъбите ѝ затракаха и тя се сви на още по-малко кълбо. Беше толкова студено, че дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Сламената постеля запращя под тялото на Абраксос. Приближаваше се до нея.

Елида се скова — в противен случай можеше да скочи на крака и да избяга. Уивърнът протегна крило към нея, сякаш я канеше до себе си.

— Моля те, не ме изяждай — прошепна тя.

Той изпръхтя, все едно казваше: Та ти си една хапка.

Елида се изправи на разтреперани крака. Изглеждаше ѝ все по-голям с всяка следваща стъпка. Но крилото му си оставаше протегнато към нея, сякаш тя самата беше животно, нуждаещо се от закрила.

Щом го достигна, протегна колебливо ръка и погали люспестата му кожа. Оказа се изненадващо мека, като износен кожух. И топла като пещ. С предпазливи движения, съзнавайки, че я следи внимателно, тя седна до него и гърбът ѝ веднага се стопли.

Абраксос спусна грациозно крилото си и го прегъна така, че да образува топла преграда между нея и ледения вятър. Елида потъна още по-надълбоко в мекото му, уютно тяло и пропусна топлината чак до костите си. После най-неусетно се беше унесла в сън. А сега... вещиците стояха наоколо. Силната миризма на уивърна явно прикриваше човешкия ѝ мирис, в противен случай Водачката на Крилото вече щеше да я е открила. Сякаш усетил тревогата ѝ, Абраксос не помръдваше.

Гласовете се пренесоха към центъра на гнездото и Елида премери разстоянието между уивърна и вратата. Дали можеше да се измъкне незабелязано...

— Бъдете дискретни, пазете плана в тайна. Ако някоя издаде и дума, ще ѝ взема животеца.

— На твоите заповеди — каза Сорел.

— Да кажем ли на Жълтоногите и Синьокръвните? — попита Астерин.

— Не — отговори Манон с гибелен, кръвожаден глас. — Ще знаят само Черноклюните.

— Дори някое сестринство от другите кланове да изяви желание за следващия опит? — настоя Астерин.

Манон изръмжа толкова страховито, че косъмчетата по тила на Елида настръхнаха.

— Не бива да дърпаме каиша твърде силно.

— Каишите се късат — предизвика я Астерин.

— Внимавай да не ти откъсна главата — предупреди я Манон.

Сега — сега беше моментът, докато спореха. Абраксос остана неподвижен, сякаш не искаше да привлече внимание към себе си, докато Елида се готвеше да хукне към изхода. Но веригите... Елида седна отново, вдигна бавно крака си и хвана веригата, за да не се влачи. После се заизбутва с един крак и една ръка по каменния под към вратата.

— Този огън от сенки — проточи умислено Сорел, явно в опит да разсее бурята между Водачката на Крилото и братовчедка й. — Дали няма да го използва срещу нас?

— Стори ми се уверен, че може да побеждава цели армии с него. Не бих се учудила, ако накрая го насочи към нас.

Елида се доближаваше все повече и повече до отворената врата.

Почти я бе достигнала, когато Манон рече гальовно:

— Ако имаше поне малко смелост, Елида, щеше да останеш с Абраксос, докато си тръгнем.

В момента, в който влязоха в гнездото, Манон видя, че Елида спи до Абраксос. Усети близостта ѝ малко преди това, надуши я още от стълбището. Ако Астерин и Сорел бяха забелязали, явно си мълчаха умишлено.

Слугинята седеше на няколко стъпки от вратата, вдигнала крак във въздуха, за да не се влачат веригите ѝ по земята. Умно от нейна страна, макар че очевидно не знаеше колко добре се виждаха в тъмнината.

— В стаята ми имаше някого — обясни Елида, ставайки от земята.

Астерин се напрегна осезаемо.

— Кой?

— Не знам — отвърна Елида. Стоеше до вратата, въпреки че бе наясно, че няма как да им избяга. — Но не ми се искаше да влизам.

Абраксос също беше нащрек и мърдаше опашка по каменния под. Безполезният звяр се тревожеше за момичето. Манон присви очи насреща му.

— Нали уж уивърните закусват с млади девойки?

Той ѝ отвърна с кисел поглед.

Манон тръгна с хищническа стъпка към Елида, а тя не помръдна от мястото си.

Впечатляващо. Вещицата я погледна — този път наистина.

Момиче, което не се боеше да спи с уивърн и имаше достатъчно разум в главата си да прецени кога е изложено на опасност... Може би във вените ѝ наистина течеше синя кръв.

— Под замъка има една тайна стая — подхвана Манон, а Астерин и Сорел се строиха зад нея. — В нея е затворено цяло сестринство вещици от клана на Жълтоногите. Херцогът ги държи там, за да... създават демонско потомство.

Искам да се промъкнеш в тази стая. И да ми докладваш какво се случва в нея.

Момичето пребледня като смъртник.

— Не мога.

— Можеш и ще го направиш — отсече Манон. — Вече ми принадлежиш. — Усещаше очите на Астерин върху себе си — неодобрението и изненадата ѝ.

Въпреки това продължи: — Намери начин да се промъкнеш в стаята, донеси ми информация, дръж си устата затворена и ще оцелееш. Ако ме предадеш обаче, ако кажеш на някого... е, тогава ще вдигаме наздрависи на сватбата ти с някой чаровен валгски младоженец.

Ръцете на момичето трепереха. Манон ги бутна до тялото му с плесница.

— Страхливци нямат място сред редиците на Черноклюните — изсъска тя. — Или си предполагала, че ще те защитавам безвъзмездно? — Манон посочи към вратата. — Ще живееш в моите покои, щом е опасно да се връщаш в стаята си.

Изчакай ме в дъното на стълбището.

Елида надникна зад гърба на Манон към Втората и Третата ѝ, сякаш обмисляше дали да не поиска помощ от тях. Но Манон знаеше, че е намерила лицата им каменни и безпристрастни. Затова момичето закуцука към стълбището, оставяйки остра миризма на ужас след себе си. Слезе по стъпалата с бабешка мудност заради погубения си крак, а като стигна долната площадка, Манон се обърна към Сорел и Астерин.

— Може да те издаде на херцога — изрече опасението си Сорел. В качеството си на Втора имаше такова право, длъжна беше да предвижда заплахите за наследницата.

— Не е толкова безскрупулна.

Астерин изцъка с език.

— Затова и продължи да говориш, въпреки че я усети тук.

Манон не сметна за нужно да потвърди.

— Ами ако я заловят? — попита Астерин.

Сорел ѝ хвърли остър поглед. Манон обаче нямаше сили да я смъмря. Втората ѝ трябваше да установи йерархията помежду им.

— Ако я заловят, ще намерим друг начин.

— И не се притесняваш, че ще я убият? Или ще използват огъня от сенки върху нея?

— Млъкни, Астерин — нареди ѝ Сорел.

Астерин не се подчини.

— Ти трябва да ѝ задаваш тези въпроси, Втора.

Сорел извади железните си зъби.

— Именно заради такива въпроси сега си Трета.

— Достатъчно — прекъсна ги Манон. — Елида е единствената, която може да се промъкне в онази стая и да ми докладва. Херцогът е наредил на копоите си да не допускат вещици. Дори Сенките не могат да се доберат до подземиято. Но едно слугинче, изпратено да почисти...

— Ти си я чакала в стаята ѝ — отгатна Астерин.

— Малко страх прави чудеса с хората.

— Но тя човек ли е? — попита Сорел. — Или я числим към нас?

— Няма значение дали е човек, или вещица. Щях да изпратя най-подходящия си поданик в онази стая, а в момента само Елида може да влезе там.

С хитрост — така щеше да надвие херцога с всичките му скрити планове и оръжия. Може и да служеше на краля му, но отказваше да стои в неведение.

— Трябва да знам какво се случва там, долу — обясни Манон. — Дори с цената на един живот.

— А после какво? — попита Астерин въпреки предупреждението на Сорел.

Манон не беше решила още. Онази призрачна кръв отново обля ръцете ѝ.

Трябваше да следва заповедите на херцога, иначе тя и Тринадесетте ѝ щяха да бъдат екзекутирани. Или от него, или от Майка Черноклюна. Може би нещата щяха да се променят, след като баба ѝ прочетеше писмото. Дотогава обаче...

— После продължаваме по план — отговори накрая Манон. — Но нямам намерение да правя каквото и да било с превръзка на очите си.

* * *

Съгледвачка.

Съгледвачка на Водачката на Крилото.

Май не се различаваше особено от това да разузнава за самата себе си — за собствената си свобода.

Но сега трябваше едновременно да проучва кога се очакват фургоните с провизии и да търси начин да влезе в онази стая, вършейки ежедневните си задължения... Кой знае, можеше да ѝ провърви. Можеше да се справи и с двете задачи наведнъж.

Манон заръча да качат палета със слама в стаята ѝ и да я сложат до камината, за да топли Елида простосмъртните си кости. А тя почти не мигна през първата си нощ в кулата на вещицата. Като стана да използва тоалетната, убедена, че Манон спи, направи само две крачки, преди да чуе:

— Отиваш ли някъде?

Свещени богове, какъв глас! Като змия, скрита в клоните на дърво.

Елида обясни, че трябва да използва тоалетната. Манон не отговори и тя изкуцука навън. Когато се върна, вещицата спеше, или поне очите ѝ бяха затворени.

Манон спеше гола. Независимо от студа. Бялата ѝ коса се спускаше като водопад по гърба ѝ и като че ли всяка част от тялото ѝ се състоеше от стегнати мускули и белязана кожа. Всяка част ѝ подсказваше какво я очаква, ако се провали.

Три дни по-късно Елида реши да действа. Умората, която я измъчваше непрестанно, сякаш се изпари, когато надникна иззад ъгъла на коридора с чаршафите от пералното помещение в ръце.

Четирима стражи стояха на пост пред вратата към стълбището.

Три дни бе помагала в пералното, опитвайки се да развърже езика на перачката, за да научи дали изобщо носеха чаршафи в подземната стая.

През първите два дни никой не искаше да говори с нея. Просто я гледаха накриво и ѝ казваха къде да носи разни неща, кога да измие ръцете си и какво да търка, докато гърбът не я заболи. На предишния ден обаче донесоха разкъсаните, подгизнали от кръв дрехи.

Синя кръв, не червена.

Вещерска кръв.

Елида не вдигна глава и продължи да се труди върху войнишките ризи, които ѝ бяха поверили, след като доказа шивашките си умения. Но видя кои перачки взеха окървавените дрехи. Не помръдна от

работното си място през цялото време, докато ги перяха, сушаха и гладеха, задържа се до много по-късно от повечето други слуги. В очакване.

Оставаше си просто никоя и не принадлежеше никому, но ако позволеше на Манон и Черноключните да си мислят, че е приела мястото си в йерархията им, можеше и да се измъкне с фургоните. Черноключните не ги беше грижа за нея.

Просто произходът ѝ се оказваше изгоден за тях. Едва ли щяха да усетят липсата ѝ. От години живееше като призрак, вкопчил се в забравените мъртъвци.

Затова работеше и чакаше.

Въпреки че гърбът ѝ болеше и ръцете ѝ трепереха от умора, запомни коя перачка изнася изгладените дрехи.

Запамети всяка подробност около лицето и телосложението ѝ. Никой не забеляза, че си тръгва след нея с чаршафите на Манон. Никой не я спря, докато следваше перачката по няколко коридора до това място.

Надникна отново към стълбището тъкмо когато перачката се изкачваше по него с изпито, безкръвно лице.

Стражите не я спряха. Дотук добре.

Жената свърна по един друг коридор и Елида си отдъхна.

Обърна се към кулата на Манон и за пореден път преговори плана си.

Хванеха ли я...

Май предпочиташе да се хвърли от някой от балконите, вместо да посрещне ужасяващите изтезания, които я очакваха.

Не, щеше да се справи. Беше оцеляла, при положение че толкова много хора, почти всичките ѝ близки, не бяха имали този късмет. Нито пък кралството ѝ.

Затова щеше да оцелее заради тях, а като избягаше, в тяхна памет щеше да си изгради нов живот на далечно място.

Елида закуцука нагоре по едно вито стълбище. Богове, колко мразеше стълби!

Беше стигнала до половината, когато чу мъжки глас и замръзна на място.

— Херцогът каза, че си проговорила. Защо пред мен не продумваш и дума?

Върнън.

Отвърна му тишина.

Надолу по стълбището — трябваше да слезе незабавно.

— Толкова си красива — пророни чичо й незнайно на кого. —
Като безлунна нощ.

Устата на Елида пресъхна от тона на гласа му.

— Сигурно съдбата ни среща тук. Херцогът те държи толкова изкъсо. — Върнън замълча. — Заедно... — Продължи след малко с тих, вдъхновен глас. — Задно можем да творим чудеса, от които светът ще трепери пред нас.

Тъмни, интимни думи, изпълнени с такова... правомощие. Дори не искаше да си представя какво значи то.

Пристъпи тихо надолу по стълбището. Трябваше да се махне оттук.

— Калтейн — прогърмя гласът на чичо й с настоятелен, заплашителен, увещателен тон.

Мълчаливата млада жена, онази, която никога не продумваше, не поглеждаше към нищо, чието тяло носеше толкова белези. Елида я бе виждала само няколко пъти. Но знаеше колко е безучастна към всичко, колко е безропотна.

Обърна се и тръгна нагоре по стълбището.

Нагоре и нагоре, стараяйки се да дрънка колкото може повече с веригите си.

Чичо й замлъкна.

Тя свърна зад ъгъла и ги видя.

Калтейн стоеше притисната към стената, а деколтето на тънката й като мрежа рокля бе дръпнато на една страна, почти разкривайки гърдите й. Върнън се намираше на няколко крачки от нея. Елида стисна купчината чаршафи толкова силно, че можеше да ги разкъса. За пръв път й се прииска да имаше от онези железни нокти.

— Лейди Калтейн — поздрави тя младата жена, която бе само с няколко години по-възрастна от нея.

Гневът я връхлетя неочаквано. Следващите й думи също.

— Изпратиха ме да ви намеря, милейди. Елате с мен, ако обичате.

— Кой те изпраща? — попита Върнън.

Елида посрещна погледа му. И не сведе глава. Нито с милиметър.

— Водачката на Крилото.

— Водачката на Крилото няма право на срещи с нея.

— А ти имаш?

Елида застана помежду им, макар че нямаше какво да стори, ако чичо ѝ решише да използва сила.

Върнън се усмихна.

— Чудех се кога ли ще покажеш ноктите си, Елида. Железните си нокти в този случай.

Знаеше.

Елида го изгледа високомерно и докосна ръката на Калтейн. Беше леденостудена.

Жената дори не я погледна.

— Ако обичате, милейди — повтори Елида и я подръпна, стиснала прането с другата си ръка. Калтейн тръгна безмълвно.

Върнън се изсмя.

— Двете сте като сестри — подхвърли той.

— Чудесно — отвърна Елида и поведе жената нагоре по стълбището, въпреки че с мъка успяваше да запази равновесие заради болките в крака си.

— До нови срещи — обади се чичо ѝ зад тях, а тя дори не искаше да знае на коя от двете им говори.

Без да каже и дума повече, с разтуптяно до пръсване сърце, Елида отведе Калтейн до по-горната стълбищна площадка и пусна ръката ѝ, колкото да отвори вратата, за да я изведе в коридора.

Дамата спря, вперила поглед в каменния под, в нищото.

— Къде искате да отидете? — попита я нежно Елида.

Калтейн не ѝ отвърна. На факелната светлина белегът върху ръката ѝ изглеждаше още по-ужасяващ. Кой ѝ беше причинил такова нещо?

Елида отново докосна лакътя ѝ.

— Къде мога да ви отведа? Къде ще сте в безопасност?

Никъде — тук нямаше безопасни места.

Бавно, сякаш ѝ бе нужно дълго време да си спомни как се прави, жената вдигна очи към Елида.

Мрак, смърт и черни огънове. Отчаяние, ярост и празнота.

Но и пращинка прозрение.

Калтейн просто тръгна по коридора с шумоляща по камъните рокля. Около другата ѝ ръка имаше синини, приличащи на отпечатъци от пръсти. Сякаш някой я беше стискал с нечовешка сила.

Това място. Тези хора...

Жената свърна зад ъгъла и стомахът на Елида се сви болезнено.

* * *

Когато Елида влезе в кулата, Манон седеше на бюрото си, свела поглед към лист хартия, навярно писмо.

— Успя ли да влезеш в подземиеето? — попита вещицата, без дори да се обръща към нея.

Елида преглътна сухо.

— Трябва ми отрова.

Застанал в центъра на широкото пространство между сандъците с мастило, Едион примигна срещу слънчевите лъчи, проникващи през високите прозорци на склада. Жегата в задушното помещение го караше да се поти и прегаряше гърлото му от жажда.

Не че се оплакваше. Беше поискал да участва, а Елин бе отказала. Когато настоя, че е способен да се бие, тя отвърна: „Докажи го“. Затова през последните тридесетина минути с елфическия принц водеха двубой с пръчки, който буквално му виждаше сметката. Раната при ребрата му заплашваше да се отвори с всяко по-рязко движение, но той стискаше зъби. Болката беше добре дошла след тягостните мисли, които не му дадоха да мигне цяла нощ. Ро и Евалин не му бяха казали нищо, майка му бе дала живота си, за да укрие кой е баща му, във вените му течеше елфическа кръв — и навярно външният му вид нямаше да се промени през следващото десетилетие. Навярно щеше да надживее кралицата си.

А Гавриел му беше баща. Поне в това можеше да има скрита полза. За по-късно. Ако Майев изпълнеше заплахата си. Все пак един от легендарните сподвижници на баща му вече издирваше Елин из града.

Лоркан.

По дяволите! Историите за Лоркан бяха изпълнени със слава и кръв — главно второто. Елфически воин, който не допускаше грешки и наказваше безпощадно сгрешилите.

Сблъсъкът с краля на Адарлан беше достатъчно опасен, а сега ги преследваше и безсмъртен враг... Мамка му! А ако Майев решише да изпрати и Гавриел в Рифтхолд... Но Едион щеше да намери начин да се справи с това премеждие, както и с всички останали в живота си занапред.

Тъкмо завършваше един тактически ход с пръчката, който принцът му показваше вече два пъти, когато Елин приключи тренировката си.

— Май това е достатъчно за днес — обяви тя с равен глас.

Едион веднага долови неодобрението в очите ѝ. Цяла сутрин очакваше да го види. През изминалите десет години беше изкопчил колкото можеше повече знания от простосмъртните. Дойдеха ли знатни воители в земите му, той ги убеждаваше със завидния си чар да му предадат уменията си. А посетеше ли чужди територии, се стараше да черпи от бойния опит на тамошните. Затова борбата с чистокръвен елфически воин от Доранел беше възможност, която не искаше да пропусне. И нямаше да позволи състраданието на братовчедка му да съсипе този шанс.

— Дочух — заговори той на Роуан, — че си убил един военачалник с маса.

— О, богове! — възкликна Елин. — Кой разправя такива глупости?

— Куин, гвардейският капитан на чичо ти. И голям почитател на принц Роуан.

Знаеше всички истории за него.

Елин присви очи към Роуан, който се подсмихна самодоволно и опря пръчката си на пода.

— Сигурно се шегуваш — рече тя. — Какво, да не би да си го смачкал като грозде?

Роуан се задави.

— Не, не съм го смачкал като грозде. — Той се усмихна варварски на кралицата. — Изтръгнах крака на масата и го прободох с него.

— Право през гърдите и директно в каменната стена — допълни Едион.

— Е — изсумтя Елин, — получаваш точки за изобретателност, ако не друго.

Едион раздвижи врата си.

— Да продължаваме.

Елин хвърли на Роуан поглед, който в общи линии казваше: Не убивай братовчед ми, моля те. Прекрати боя.

Едион стисна дървената пръчка.

— Нищо ми няма.

— Преди седмица беше с единия крак в отвъдното. Раната ти още не е заздравяла. Няма да се биеш повече днес и няма да излизаш с нас.

— Знам си възможностите и те уверявам, че съм добре.

По лицето на Роуан се разля смъртоносна усмивка. Покана за танц.

И онази първична част от Едион реши, че не иска да бяга от хищника в очите на принца. Не, искаше да стъпи здраво на земята и да изръмжи свирепо.

Елин простена, но не се намеси. „Докажи го“, беше казала. Е, така и щеше да направи.

Едион атакува без предупреждение, финтирайки надясно с нисък удар. Доста свои врагове беше погубил с този ход, разсякъл ги беше на две. Роуан обаче отклони удара с едно ефективно движение и зае нападателна позиция, а Едион така и не видя друго, преди да стрелне пръчката си нагоре, воден от чист инстинкт. Напегна мускули в очакване на атаката и го прониза заслепяваща болка, но не загуби концентрация, въпреки че Роуан почти беше съборил пръчката от ръцете му.

Незнайно как успя да си спечели следващия нападателен ход. Но устните на принца се извиха в усмивка и Едион усети, че си играе с него.

Не за развлечение, а за да докаже нещо. Червена мъгла се спусна пред очите му.

Роуан замахна ниско към краката му и Едион скочи с такава сила върху пръчката му, че я скърши на две. Веднага се извъртя, хвърли се в атака и собствената му пръчка спря на сантиметри от лицето на Роуан, който сграбчи двете парчета в ръце, приклепна със светкавична бързина и...

Едион не предвиди втория му нисък замах. В следващия момент вече зяпаше дървените греди на тавана и дишаше тежко, а раната го прониза болезнено от едната страна.

Роуан му се озъби, допрял едното парче от тоягата си във врата му, а другото в корема му, готов да го разпори като риба.

Пресвещени богове!

Едион знаеше, че е бърз и силен, но това... Ако Роуан се биеше рамо до рамо с воините от Гибелния легион, всяка победа можеше да е тяхна.

Раната го болеше толкова жестоко, че очакваше да е прокървила.

Елфическият принц заговори така тихо, че дори Елин не го чу.

— Кралицата ти заповяда да спреш, и то за твое добро. Защото си й нужен здрав и я боли да те гледа ранен. Следващия път не пренебрегвай заповедите й.

Едион имаше благоразумието да не му отвърне със същия тон и да не помръдне, когато принцът заби върховете на пръчките още по-надълбоко в кожата му.

— И — добави Роуан — ако пак те чуя да й говориш като снощи, ще откъсна езика ти и ще го натъпча в гърлото ти. Ясно ли е?

Едион не кимна от страх назъбеният край на пръчката да не прободне гърлото му.

— Ясно е, принце.

Роуан отстъпи назад и Едион отвори уста да добави нещо, за което несъмнено щеше да съжالياва, когато в помещението проехтя ведър поздрав.

Всички се завъртяха към входа с вдигнати оръжия. Лизандра, ненадминат майстор в промъкването, затваряше плъзгащата врата с кутии и торби в ръце. Направи две стъпки със сериозно изражение, настанило се по удивителното й лице, и спря на място, като зърна Роуан.

В този момент Елин се втурна да вземе товара от ръцете й и я поведе към стълбището.

Едион се отпусна на земята.

— Това ли е Лизандра? — попита Роуан.

— Не е за изхвърляне, а?

Роуан изсумтя.

— Защо е дошла?

Едион докосна внимателно раната си, за да се увери, че не е зейнала.

— Вероятно носи информация за Аробин.

Когато Едион възнамеряваше да погне веднага щом дойдеше на себе си, независимо от мнението на Елин по въпроса. После дни наред щеше да го кълца на съвсем мънички парченца.

— Но не иска ти да я чуваш?

— Струва ми се, че смята всички, освен Елин, за скучни — обясни Едион. — Най-голямото разочарование на живота ми. — Пълна лъжа, незнайно защо напуснала устните му.

Роуан обаче се усмихна леко.

— Радвам се, че най-накрая си е намерила приятелка.

За момент Едион остана поразен от нежността по лицето на воина. Докато Роуан не обърна леден поглед към него.

— Кралството на Елин ще е ново, различно от всички останали по света. Тя ще възвърне Стария ред. И ти ще го опознаеш. Лично ще следя за това.

— Познавам Стария ред.

— Ще го познаеш наново.

Едион се изправи в цял ръст и изопна рамене.

— Аз съм генерал на Гибелния легион и принц на родовете Ашривер и Галантиус. Не някакъв си неопитен пешак.

Роуан кимна в знак на съгласие и Едион предположи, че трябва да е поласкан от жеста му. Докато принцът не каза:

— Другарите ми, както Елин нарича воините ми, бяха страховит отряд, защото се подкрепяхме един друг и следвахме общ кодекс. Майев, доказано садистична владетелка, държеше всички да се придържаме към него. Елин никога не би ни насилила, затова и кодексът ни ще е различен, по-добър от този на Майев.

Двамата с теб ще сме гръбнакът на кралството ѝ. Сами ще съставим законите си.

— И в какво ще се състоят те? Покорство и сляпа преданост?

Не му се слушаха проповеди. Въпреки че принцът имаше право и Едион мечтаеше от цяло десетилетие да чуе тези думи от устата му. Той трябваше да постави началото на този разговор. Свещени богове, та двамата с Рен го бяха провели още преди седмици.

Очите на Роуан просветнаха.

— В закрила и вярна служба.

— На Елин?

И бездруго беше готов да ѝ се закълне в същото.

— На Елин. На братята ни. На Терасен.

В гласа на принца нямаше нито капка свадливост, нито капка колебание. Малка част от Едион разбираше защо братовчедка му бе предложила на него кръвната клетва.

* * *

— Кой е това? — попита Лизандра с престорена невинност, докато Елин я водеше нагоре по стълбите.

— Роуан — отвърна Елин, отваряйки вратата на апартамента с ритник.

— Има смайващо телосложение — пророни унесено куртизанката. — Никога не съм била с елф. Нито с елфа, в интерес на истината.

Елин разтърси глава, за да прогони картината от съзнанието си.

— Роуан е... — Тя преглътна. Лизандра се ухили и Елин ѝ изсъска, докато оставяше торбите на пода в голямата стая. — Престани.

— Хмм — отвърна лаконично Лизандра, стоварвайки багажа си до другите торби. — Е, имам две неща за теб. Първо, тази сутрин Несрин ми изпрати послание, че си имала нов, доста мускулест гостенин, на когото му трябвали дрехи. Затова му нося. Като го гледам, май Несрин се е изразила твърде скромно, така че дрехите може и да не му станат... което далеч не би ме притеснило. И все пак може да ги използва, докато му намерите други.

— Благодаря — отвърна Елин и Лизандра махна с фина ръка. Щеше да благодари на Фалик по-късно.

— Освен това ти нося и една новина. Снощи Аробин получи доклад, че два затворнически фургона пътували на юг към Морат. Вероятно пълни с всички липсващи хора от града.

Елин се зачуди дали Каол знае и дали е опитал да ги спре.

— Наясно ли е, че ловят хората с магически способности?

Лизандра кимна.

— Следи кои са изчезналите и кои изпращат на юг в затворнически фургони. В момента проучва родословието на всичките си клиенти, макар то да е укрито от семействата им след забраняването на магията, защото може да му е от полза.

Добре е да го имаш предвид... с оглед на дарованията ти.

Елин прехапа долната си устна.

— Благодаря ти и за това.

Прекрасно! Аробин, Лоркан, кралят, Валгите, ключът, Дориан... Хрумна ѝ да се натъпче с всичката храна, останала в кухнята.

— Просто се подготви. — Лизандра надникна към малкия си джобен часовник. — Трябва да вървя. Имам обедна среща.

Ясно защо Еванджелин не я придружаваше днес.

Почти бе достигнала до вратата, когато Елин рече:

— Още колко... докато изплатиш дълговете си?

— Много съм задлъжняла, така че... още доста. — Лизандра направи няколко крачки и пак спря. — Кларис добавя все повече и повече пари със съзряването на Еванджелин. Разправя, че толкова красиво момиче би й докарвало двойно, дори тройно повече от цената, която ми даде в началото.

— Това е възмутително.

— Какво да направя? — Лизандра вдигна татуираната си китка. — Ще ме преследва до сетния ми час, а не мога да избягам с Еванджелин.

— Мога да й изкопая гроб, който никой никога няма да намери — обяви Елин, и то най-искрено.

Лизандра знаеше, че е така.

— Още не... не точно сега.

— Само дай знак кога.

Усмивката на Лизандра я порази с хищната си, мрачна красота.

* * *

Застанал пред един сандък в просторния склад, Каол огледа картата, която Елин току-що му бе дала. Съсредоточи се върху празните петна и опита да не зяпа принца воин до вратата.

Макар че беше трудно, като се имаше предвид, че присъствието на Роуан някак изсмукваше всичкия въздух в помещението.

Отгоре на всичко изпод късата му сребриста коса надничаха заострените върхове на ушите му. Елфически воин — не беше виждал друг, освен Елин в онези кратки, вцепеняващи мигове. Пък и Роуан... Далеч не го изненадваше, че във всичките си истории за него Елин бе пропуснала да спомене колко красив е принцът.

Красив елфически принц, с когото бе прекарала месеци, докато животът на Каол пропадеше, докато безброй хора измираха заради нейните действия...

Роуан го наблюдаваше, сякаш всеки момент щеше да го погълне. Което не беше изключено... в зависимост от елфическото му

животинско превъплъщение.

Всичките му инстинкти крещяха да избяга от склада, въпреки че Роуан се държеше напълно цивилизовано. Хладно и мнително, но цивилизовано. Но нямаше нужда до го вижда в действие, за да се увери, че щеше да е мъртъв още преди да извади меча си.

— Няма да те ухапе — подхвърли Елин.

Каол я стрелна с поглед.

— Ще ми обясниш ли какви са тези карти, ако обичаш?

— Ще съм ви много благодарна, ако тримата с Рес и Бруло успеете да попълните поне част от празнините по изобразените в тях отбранителни съоръжения и единици на двореца — обясни тя.

Не му даваше отговор. Едион не се виждаше сред купчините сандъци, но не се и съмняваше, че генералът следи разговора им отнякъде с помощта на острия си елфически слух.

— За да разрушиш часовниковата кула? — попита Каол, сгъна картата и я пхна във вътрешния джоб на туниката си.

— Може би — отвърна Елин.

Каол опита да не ѝ се ядосва. Усещаше я някак поуспокоена, сякаш невидимото напрежение по лицето ѝ бе изчезнало. Постара се да не поглежда отново към вратата.

— Не съм виждал Рес и Бруло от няколко дни — рече вместо това. — Ще се свържа с тях в най-скоро време.

Тя кимна, извади втора карта — тази на лабиринта от канализационни тунели под града — и застъпи краищата ѝ с няколкото ножа, които носеше в себе си.

Очевидно бяха доста.

— Аробин е получил сведения, че липсващите пленници са отпътували в затворнически фургони към Морат миналата нощ. Ти знаеше ли?

Поредният провал, който щеше да тежи върху плещите му — поредното бедствие.

— Не.

— Едва ли са стигнали далеч. Можеш да събереш отряд и да пресечете пътя им.

— Знам, че мога.

— Ще го направиш ли?

Той сложи ръка върху картата.

— Извика ме тук, за да ми докажеш колко съм безполезен ли?

Тя се изправи.

— Извиках те, защото сметнах, че ще е от обща полза. И двамата — и двамата сме под голямо напрежение напоследък.

Тюркоазено-златистите ѝ очи бяха спокойни, невъзмутими.

— Кога ще атакуваш? — попита той.

— Скоро.

Пак не му даваше отговор.

— Трябва ли да знам нещо друго? — обърна се към нея с възможно най-равен тон.

— Не бих се навъртала в канализацията, ако бях на твое място. Там ще намериш само смъртната си присъда.

— В тунелите има оковани пленници. Засега откриваме само гнездата, но от тях няма и следа. Няма да ги изоставя.

— Това е похвално — заяви тя и покровителственият ѝ тон накара Каол да стисне зъби. — Но из каналите скитат по-опасни неща от Валгските стражи, които едва ли биха приветствали натрапниците. На твое място бих преценила рисковете. — Тя прокара ръка през косата си. — Е, ще пресрещнеш ли затворническите фургони?

— Разбира се.

Въпреки че редиците на бунтовниците намаляваха все повече и повече. Много от хората им или напускаха града, или отказваха да тръгнат на сигурна смърт в името на все по-обречена кауза.

Загриженост ли просветна в очите ѝ?

— Фургоните са заключени с омагьосани катинари. А вратите им са подсилени с желязо. Носете подходящи инструменти.

Той си пое дъх, за да ѝ се развика, задето му говореше като на идиот, но...

Познаваше фургоните по-добре от него, все пак беше прекарала седмици в такъв.

Каол се изправи и потегли към вратата, без да я поглежда.

— Кажу ми на Фалик, че принц Роуан ѝ е благодарен за дрехите — провикна се след него Елин.

Какви ги приказваше? Сигурно пак го подиграваше.

Роуан отстъпи от вратата с едно сдържано „довиждане“. Несрин му беше казала, че е прекарала вечерта с Едион и Елин, но Каол не

предполагаше, че може да са станали... приятелки. Че Елин Галантиус може да омае и нея.

Но все пак Елин беше кралица. Тя не се колебаеше. Гореше от решимост и не се спираше пред нищо.

Готова беше дори да убие Дориан.

Не бяха говорили по въпроса от деня на тържеството в двореца. Но постъпката ѝ още висеше помежду им. А когато тръгнеше да освобождава магията... Каол отново щеше да използва подходящите предпазни мерки.

Защото не мислеше, че следващия път ще свали меча.

Елин знаеше, че я чака работа — важна работа, ужасна работа, но можеше да пожертва един ден.

Следобед изведе Роуан на предпазлива разходка из града, от елегантните жилищни квартали до пазарите, претъпкани с търговци на стоки за лятното слънцестоене след две седмици.

От Лоркан нямаше и следа, слава на боговете! Но на няколко от по-оживените кръстовища видяха кралски гвардейци и Елин успя да ги покаже на Роуан. Той ги огледа с опитно око, а благодарение на острото си обоняние можа да определи кои все още бяха хора и в чии тела вече живееха валгски демони. Като гледаше изражението на лицето му, най-искрено съжаляваше всеки страж, изпречил се на пътя му, бил той демон или човек. Но съвсем малко. Особено като се имаше предвид, че само с присъствието си донякъде съсипваха плановете ѝ за мирен, спокоен ден.

Искаше да покаже на Роуан хубавите кътчета на града, преди да го завлече в клоаката му.

Затова го отведе в една от семейните пекарни на Несрин, където купи няколко от прочутите крушови тарталети. На пристанището Роуан я убеди да пробва пържената пъстърва. Някога се беше заклела да не опитва риба и се намръщи, когато вилицата наближи устата ѝ, но проклетото нещо се оказа много вкусно.

Изяде цялата порция, после си открадна няколко хапки от тази на Роуан, който всеки път ръмжеше отбранително.

Заедно. Дватамата с Роуан бяха заедно в Рифтхолд. И искаше да му покаже още толкова много, да го запознае с тукашния си живот. Никога досега не я бе обземало такова желание да споделя с някого.

Дори когато чу плющенето на камшик, докато се разхлаждаха край водата следобед, искаше да е с него, за да може да види и да бъде свидетел на всичко това. Той праметна мълчаливо ръка през раменете ѝ и двамата загледаха как група оковани роби товарят сандъци на един от корабите. Наблюдаваха, но не можеха да сторят нищо.

Скоро, обеща си Елин. Прекратяването на робовладелството заемаше челно място в списъка ѝ с мисии.

Поразходиха се край сергиите на пазара, докато речният полъх не им донесе аромата на рози и лилии, заедно с листенца с всякаква форма и цвят и гръмките гласове на цветарките.

— Ако беше кавалер, щеше да ми купиш... — подхвана Елин.

Но като се обърна към него, го видя да се взира с празно изражение в едно момиче с кошница парникови божури, праметната на фината ѝ ръка. Младо, красиво, тъмнокосо и... О, богове!

Не биваше да го води тук. Лирия бе продавала цветя на пазара, бе живяла като бедна цветарка, преди принц Роуан да я забележи и мигновено да разбере, че е негова сродна душа. Истинска вълшебна приказка, докато една вражеска армия не я бе заклала. С детето на Роуан в утробата ѝ.

Елин стисна пръсти в юмрук и ги отпусна. Думите се бяха заклезили в гърлото ѝ. Роуан продължаваше да се взира в момичето, което се усмихна на една минувачка, сякаш бе озарено от свое собствено слънце.

— Не я заслужавах — пророни тихо Роуан.

Елин преглътна сухо. И двамата носеха незаздравели рани, но тази... Истината. Както винаги, можеше да му предложи единствено истина срещу истина.

— А аз не заслужавах Сам.

Роуан най-сетне извърна поглед към нея.

Беше готова на всичко, за да потуши агонията в очите му. На всичко.

Пъхнатите му в ръкавицата пръсти докоснаха нейните и отново увиснаха до тялото му.

Тя стисна ръката си в юмрук.

— Хайде. Искам да ти покажа нещо.

* * *

Елин спазари малко сладки от един уличен търговец, докато Роуан я чакаше в близката уличка. После седнаха на една от дървените греди в позлатения купол на притъмнелия Кралски театър и Елин

задъвка лимонова бисквита, люлеейки краката си в откритото пространство. Сградата беше същата, каквато си я спомняше, с изключение на тишината и мрака...

— Някога това беше най-любимото ми място на света — проехтяха думите ѝ в пустото помещение. Слънчевите лъчи се изливаха откъм покривната врата, през която се бяха промъкнали, озарявайки гредите и позлатения купол, лъскавите месингови парапети и кървавочервените завеси на сцената. — Аробин притежава цяла лежа, затова редовно идвах на представления. В нощите, когато не ми се труфеше или не исках да ме виждат, или пък имах съвсем малко свободно време, се промъквах през онази врата и гледах оттук.

Роуан довърши сладката си и отправи поглед към тъмното пространство под краката им. Не говореше много през последния половин час, сякаш се беше скрил на място, където Елин не можеше да го достигне.

Затова почти въздъхна от облекчение, когато пророни:

— Никога не съм виждал оркестър... нито пък толкова изящен театър, посветен на музиката. Дори в Доранел театрите и амфитеатрите са много стари, с пейки или просто каменни стъпала за публиката.

— Не знам дали някъде съществува място като това. Дори в Терасен.

— В такъв случай ще трябва да построиш.

— Откъде средства? Да не мислиш, че народът с радост ще гладува, докато аз строя театър за свое удоволствие?

— Не веднага, но ако вярваш, че това би се отразило благотворно на града, на страната, защо не. Хората на изкуството са важни за едно кралство.

Флорин я бе уверила в същото. Елин въздъхна.

— Това място е затворено от месеци, а мога да се закълна, че чувам музиката да витае между стените му.

Роуан килна глава, изучавайки мрака със свръхестествените си сетива.

— Може би музиката продължава да живее по един или друг начин.

При мисълта в очите ѝ запариха сълзи.

— Да можеше да чуеш „Мрачната сюита“ под диригентството на Пайтър.

Понякога имам чувството, че още седя в онази ложа, тринадесетгодишна и разплакана от преклонение пред величието на музиката му.

— Плакала си?

Тя почти си представи как спомените от обучението ѝ от тази пролет минават пред очите му — всички онези пъти, в които музиката я успокояваше или отприщваше магията ѝ. Беше част от душата ѝ... също като него.

— На последното действие, всеки божи път. Връщах се в Крепостта и музиката оставаше в съзнанието ми дни наред, дори докато тренирах, убивах или спях.

Любовта ми към нея беше същинска лудост. Именно затова започнах да свиря на фортепиано, за да правя поне някакви опити да я претворя.

Не го беше споделяла с никого, нито пък беше водила някого на любимото си място.

— Тук има ли фортепиано? — попита Роуан.

* * *

— Не съм свирила от месеци. И идеята ти е ужасна поради редица причини — повтори Елин за десети път, докато дърпаше завесата на сцената.

Беше идвала тук и преди, когато покровителството на Аробин им печелеше покани за галавечери, организирани на самата сцена заради тръпката от това да се намираш на толкова свещено място. Сега обаче, сред мрака на мъртвия театър, нарушен единствено от свещта, която Роуан бе намерил, имаше чувството, че е попаднала в гробница.

Столовете на оркестъра си стояха така, както навярно музикантите ги бяха оставили в нощта, когато бяха излезли по улиците да протестираат срещу кланетата в Ендовиер и Калакула. Никой от тях не се беше завърнал и като се имаше предвид какви злини сипеше кралят по света напоследък, май смъртта им е била избавление.

Елин стисна челюсти и укроти познатия кипеж във вените си.

Роуан стоеше до фортепианото в предния десен ъгъл на сцената и галеше гладката му повърхност, сякаш беше расов кон.

Тя се поколеба пред внушителния инструмент.

— Струва ми се пълно светотатство да свиря на него — проехтяха думите ѝ в голямата зала.

— Не знаех, че си набожна. — Роуан кривна устни в усмивка. — Къде да застана, за да го чувам най-добре?

— Пригответи се за страшна болка в началото.

— Стеснителна отгоре на всичко?

— Ако Лоркан ни дебне отнякъде, предпочитам да не докладва на Майев, че свиря зле. — Тя посочи едно място на сцената. — Ей там. Застани там и си затваряй устата, дрънкало такова.

Той се засмя и отиде там, където го изпрати.

Елин преглътна, седна върху гладката пейка и вдигна капака на пианото, разкривайки лъскавите черни и бели клавиши под него. Намести краката си върху педалите, но не посегна към клавишите.

— Не съм свирила отпреди смъртта на Нехемия — призна тя и думите ѝ увиснаха тежко във въздуха.

— Може да се върнем някой друг ден, ако искаш. — Грижовно, спокойно изречено предложение.

Сребрилата му коса проблясваше на смътната светлина от свещта.

— Може и да нямаме друг ден. А... ще приема живота си за безкрайно тъжен, ако не посвирия отново.

Той кимна и скръсти ръце. Безмълвна заповед.

Елин се обърна към клавишите и бавно постави ръце върху слоновата кост.

Беше гладка, хладна и готова за нея — величествен звяр, изтъкан от музика и радост, трепнещ в очакване да го събуди.

— Трябва да загрея първо — смотолени тя и засвири тиха, лирична мелодия.

Накрая нотите изплуваха в съзнанието ѝ и мускулната памет накара пръстите ѝ да затанцуват по познатите акорди.

Не избра тъжната, трогателна композиция, която някога бе изсвирила на Дориан, нито пък леките, игриви мелодии от развлекателния ѝ репертоар. Не избра и никое от сложните, изкусни произведения, с които бе пленявала Нехемия и Каол. Пръстите ѝ

пожелаха тържествена творба — възхвала и потвърждение на живота, славата, болката и красотата на диханието.

Може би точно заради това бе ходила да я слуша всяка година... след толкова убийства и мъчения, и наказания — за да си припомни коя е всъщност, какво трябва да запази у себе си.

Мелодията се извисяваше и извисяваше, звуците излитаха от пианото, подобно на песента, извираща от сърцето на някой бог, докато Роуан не се сдържа и доближи инструмента, а тя прошепна „Сега“ и кресчендото се изля в света нота след нота... след нота.

Музиката забумтя край тях, облада с тътена си пустия театър. Глухата тишина, загнездила се в нея от месеци, сега преливаше от триумфален звук. Елин доведе произведението до финалния му експлозивен акорд.

Когато леко задъхана вдигна поглед, в очите на Роуан блестеше сребро и адамовата ябълка подскачаше в гърлото му. Незнайно как, след всичкото това време, принцът воин успя да я изненада.

Думите като че ли му се опълчваха, но накрая успя да промълви:
— Покажи ми... покажи ми как го направи.

И тя изпълни желанието му.

* * *

Прекараха почти час на пейката пред пианото и Елин му обясни основното, запозна го с високите и ниските тонове, с педалите, с нотите и акордите. Накрая чуха, че някой идва, за да проучи откъде бе дошла музиката, и се измъкнаха от театъра. Елин мина през Кралската банка, пращайки Роуан да я изчака на някое закътано място отвъд улицата, и отново поседя в кабинета на управника, докато една от помощничките му търчеше напред-назад. Накрая си тръгна с поредната кесия златни монети — все пак имаше да храни още едно гърло и да облича още едно тяло — и намери Роуан на същото място, бесен, задето не му беше позволила да я придружи. Но появата му щеше да повдигне твърде много въпроси.

— Значи ни издържаш със собствени средства? — попита Роуан, като свърнаха по една странична уличка.

Група красиво облечени млади жени мина по успоредната слънчева алея, бяха вперили погледи в закачуления здравеняк, отворил устремена крачка, а после се обърнаха да се полюбуват и на гледката отзад. Елин им се озъби.

— Засега — отговори му накрая.

— А после как ще намираш пари?

Тя му хвърли кос поглед.

— И това е уредено.

— От кого?

— От мен.

— Обясни ми.

— Скоро ще научиш — отвърна тя с лека усмивчица, която несъмнено го подлудяваше.

Роуан понечи да я хване за рамото, но тя му се изплъзна.

— Не така. Недей да се движиш прекалено бързо, защото някой може да забележи. — В гърлото му се надигна отчетливо животински звук и Елин се засмя. Предпочиташе да го вижда ядосан, отколкото гузен и тъжен. — Просто прояви търпение и не се ежи толкова.

Богове! Колко мразеше вонята на кръвта им.

Но нямаше по-хубаво чувство от това да си облян в нея, когато двадесетина Валги лежаха мъртви край теб и невинните им пленници най-сетне бяха свободни.

Наквасен във валгска кръв от глава до пети, Каол Уестфол потърси чисто място по дрехите си, с което да избърше изцапания си в черно меч, но така и не намери. Отвъд затъntenата просека Несрин правеше същото.

Той беше убил четирима, тя — седмина. Знаеше, защото я бе наблюдавал през цялото време, тъй като останаха разделени при засадата. Като ѝ се извини за нервния си изблик от миналата нощ, тя просто кимна и се обедини с един от другите бунтовници, участващи в спасителната мисия. Сега обаче... Отказа се да бърше меча си и погледна към него.

Тъмните ѝ очи сияеха и макар с оплискано в черна кръв лице, усмивката ѝ — облекчена, малко неистова заради тръпката от боя и победата им — беше... красива.

Думата проехтя в съзнанието му. Каол свъси вежди и странното изражение мигновено напусна лицето. В ума му винаги наставаше хаос след битка, сякаш някой го беше въртял в кръг и във всички посоки, а после го беше наквасил с порядъчна доза алкохол. Въпреки това тръгна към нея. Бяха постигнали победата заедно, бяха спасили невинни хора. Повече от всякога досега и без погубени животи, с изключение на валгските.

Тревният килим на гората беше напоен с кръв, единствената следа от обезглавените Валги, чиито тела вече бяха скрили зад една скала. На тръгване щяха да почетат паметта на някогашните им собственици с пречистващ огън. Трима от хората му се бяха заели да свалят оковите на пленниците, насядали в сплотена групичка по тревата. Валгските изроди бяха натикали толкова много от тях в два фургона, че Каол едва не повърна от миризмата им. Фургоните имаха

само по едно малко прозорче с решетка, поставено на високо, и един мъж беше припаднал от задуха. Но вече всичките бяха в безопасност.

Каол нямаше да спре, докато не спасеше и онези, които криеха по леговищата си из града.

Една жена протегна мърляви ръце към него. Ноктите ѝ бяха нацепени, а върховете на пръстите ѝ подпухнали, сякаш се бе мъчила да изкопае дупка.

— Благодарим ви — прошепна с пресипнал глас. Навярно от безпомощните писъци.

Каол стисна ръцете ѝ нежно, внимавайки да не засегне съсипаните ѝ пръсти, и отиде при Несрин, която бършеше меча си в тревата.

— Би се добре — похвали я той.

— Знам. — Несрин го погледна през рамо. — Трябва да ги отведем до реката.

Лодките няма да чакат вечно.

Хубаво — не очакваше топлота и другарско отношение след битка, независимо от онази усмивка, но все пак...

— Какво ще кажеш, като се върнем в Рифтхолд, да изпием по нещо заедно?

Имаше нужда от алкохол. Сериозна нужда.

Несрин се надигна от земята и той удържа на импулса си да изтрие една капка черна кръв от бронзовата ѝ буза. Няколко кичура коса се бяха измъкнали от конската ѝ опашка и топлият горски ветрец ги размяташе пред лицето ѝ.

— Нали уж сме приятели — подхвърли тя.

— Така е — отвърна внимателно Каол.

— Приятелите не се виждат само когато ги погне депресията. Нито пък се нахвърлят един на друг заради трудни въпроси.

— Казах ти, че съжалявам, задето ти се развиках снощи.

Тя прибра меча в ножницата си.

— Нямам нищо против да се разсейваме един друг след някой ужасен момент, Каол, но поне бъди откровен с мен.

Той отвори уста да възрази, но... май Несрин имаше право.

— Харесва ми да прекарвам време с теб — призна той. — Исках да изпием по нещо, за да отпразнуваме победата си... не да тънем в самосъжаление. Затова те поканих.

Тя сви устни.

— Това е най-жалкият опит за ласкателство, който някога съм чувала. Но все пак ще дойда с теб.

Най-лошото беше, че дори не звучеше ядосана, говореше съвсем трезво. Сякаш ѝ беше все едно дали ще го придружи в кръчмата, или не. Мисълта не му допадна.

Решила, че личният им разговор е приключил, Несрин огледа просеката, фургона и касапницата наоколо.

— Защо точно сега? Кралят е имал десет години на разположение, защо изведнъж се е разбързал да откара тези хора в Морат? Какво е намислил?

Няколко бунтовници тръгнаха към тях. Каол плъзна поглед по кървавата сцена, сякаш беше карта.

— Може да е заради появата на Елин Галантиус — предположи той, съзнавайки, че вече говори пред публика.

— Не — отхвърли Несрин. — Елин изникна на бял свят преди два месеца. Нещо толкова мащабно... се крои дълго, дълго време.

Сен, един от водачите, с които Каол се срещаше редовно, каза:

— Май е най-добре да се откажем от града. Да се преместим на някое място, което все още не е превзето от тях, да установим граница. Ако Елин Галантиус е в околността на Рифтхолд, трябва да си уредим среща с нея. Може да отидем в Терасен, да отблъснем Адарлан и да заемем позиции там.

— Не бива да изоставяме Рифтхолд — рече Каол, отправяйки поглед към пленниците, които лека-полека се изправяха на крака.

— Чисто самоубийство е да останем — настоя Сен. Няколко от спътниците му кимнаха в знак на съгласие.

Каол отвори уста, но Несрин взе думата:

— Трябва да стигнем до реката. И то бързо.

Той я погледна благодарно, но тя вече крачеше към пленниците.

* * *

Елин изчака всички да заспят и пълната луна да се издигне в нощното небе, преди да стане от леглото, внимавайки да не събуди Роуан.

Влезе в дрешника, облече се набързо и закрепил по костюма си оръжията, които бе захвърлила на пода миналия следобед. Мъжете не казаха нищо, когато взе Дамарис от трапезната маса, уж за да го почисти.

Закачи древния меч на гърба си заедно с Голдрин. Двете дръжки надничаха над раменете ѝ, докато сплиташе набързо косата си пред огледалото. Беше твърде къса и плитките се получаваха трудно, и предните кичури се изхлузваха от тях, но поне нямаше да влиза в очите ѝ.

Излезе тихо от дрешника с резервна пелерина в ръка и се промъкна покрай леглото, където татуираното тяло на Роуан блестеше под лунната светлина от прозореца. Мина през кухнята и напусна апартамента като сянка.

Не ѝ отне дълго да заложи капана си. Лесно намери отряда, ръководен от един от по-сладистичните валгски командири, позволявайки на злонамерените очи да я следят по пътя ѝ.

Благодарение на сведенията от Каол и Несрин знаеше къде се намират новите им скривалища. Каол и Несрин обаче нямаха представа кои входи към канализацията използваша командирите, когато отиваха да говорят с някого от Копоите на Уирда. Затова Елин прекара няколко нощи в проучвания.

Явно Валгите предпочитаха по-древните тунели пред тъпченето в отходни води из по-новите. Елин се добираше възможно най-близо до тях, което обикновено не беше достатъчно да чуе какво си говорят.

Тази вечер се промъкна безшумно в канализацията след командира и едва не повърна от нетърпимата смрад. Беше изчакала Каол, Несрин и главните им лейтенанти да напуснат града по следите на затворническите фургони, така че никой да не ѝ се бърка. Твърде рисковано беше.

Докато вървеше, спазвайки достатъчно разстояние от валгския командир, така че да не я чуе, тя изрече с въздишка на облекчение:

— Нося Ключа.

После изкриви гласа си, както Лизандра я беше научила, и отвърна на собствените си думи с мъжки тембър:

— Взела си го със себе си?

— Естествено. Покажи ми къде искаш да го скрием?

— Търпение — смъмри сама себе си с лека усмивка на уста и свърна зад ъгъла. — Насам.

Продължи напред с шепот на престорен разговор, докато не доближи кръстовището, където валгските командири често се срещаха с някои от Копоите на Уирда. Там се смълча, хвърли пелерината, която носеше в ръце, и се върна назад до стълбата, водеща към улицата.

Бутна решетката с притаен дъх, а тя, за щастие, поддаде.

Изкачи се на улицата с разтреперани ръце и за момент ѝ се прииска да легне върху мръсния влажен калдъръм, за да се наслади на

чистия въздух около себе си. Но онзи беше твърде близо до нея. Затова придърпа тихо решетката.

Само след минута нечии почти безшумни подметки застъргаха по каменния под отдолу и тъмна фигура премина покрай стълбата, на път към мястото, където беше оставила пелерината. Следеше я цяла нощ.

Какъвто беше и замисълът.

А когато Лоркан влезе право в скривалището на валгските командири и Копоя на Уирда, дошъл да чуе докладите им, когато сблъсъкът на метал и предсмъртните резове изпълни ушите ѝ, Елин закрачи бодро по улицата и си засвирука.

* * *

Вървеше по тясна уличка на три пресечки от склада, когато някаква сила, подобна на каменна стена, я блъсна с лице в една тухлена сграда.

— Ти, малка кучко! — процеди Лоркан в ухото ѝ.

Незнайно как и двете ѝ ръце се озоваха приковани зад гърба ѝ, а краката му заклециха нейните с такава мощ, че не можеше да ги помръдне.

— Привет, Лоркан — поздрави го любезно тя и опита да обърне към него пулсиращото си от болка лице.

С ъгълчето на окоето си виждаше зловните черти под тъмната му качулка, ониксовите му очи, също толкова черната му, дълга до раменете коса и — по дяволите — удължените му кучешки зъби, допрени твърде близо до врата ѝ.

Едната му ръка стискаше нейните като стоманено менгеме, с другата блъсна главата ѝ във влажните тухли и одра жестоко бузата ѝ.

— Забавно ли ти беше?

— Струваше си да опитам.

Лоркан смърдеше на кръв — онази ужасна, неземна валгска кръв. Натисна лицето ѝ още по-силно към стената, докато непоклатимото му тяло смачкваше нейното.

— Ще те убия.

— А, по този въпрос... — рече тя и извъртя китката си достатъчно, че да може Лоркан още преди да я нападне, да усети острието, което беше извадила в момента. Стоманата опираше в слабините му. — Безсмъртието ще ти се струва много, много дълго без любимата ти телесна част.

— Ще изтръгна гръкляна ти, преди да си помръднала.

Тя притисна острието още по-плътно към чатала му.

— Май рискът е големичък, не смяташ ли?

За момент Лоркан остана неподвижен, изтласквайки я към стената със силата на петвековния си боен опит. Хладният въздух хапеше врата и гърба ѝ. Когато се завъртя, Лоркан беше отстъпил няколко крачки назад.

В тъмнината едва различаваше гранитните му черти, но си го спомняше достатъчно от онзи ден в Доранел, за да предположи, че жестокото лице под качулката е посиняло от яд.

— Откровено казано — подхвана тя, облягайки се на стената, — съм малко изненадана, че се хвана в клопката ми. Сигурно ме мислиш за страшно глупава.

— Къде е Роуан? — озъби се той. Тесните му тъмни дрехи, подсилени с черен метал по предмишниците и раменете, като че ли поглъщаха смътната светлина. — Още ли топли леглото ти?

Не искаше да знае откъде Лоркан е научил за това.

— Та нали само за това ставате вие, хубавците? — Тя го огледа от глава до пети и запомни къде са множеството му оръжия — и видимите, и скритите. По телосложение не отстъпваше на Роуан и Едион. И изобщо не се впечатляваше от думите ѝ. — Всичките ли ги изби? Бяха само трима, ако не се лъжа.

— Много добре знаеш, че бяха шестима, както и един от онези каменни демони, кучко такава.

Значи беше намерил начин да убие един от Копоите на Уирда. Интересно... и полезно.

— Знаеш ли, писна ми да ми викаш така. Все пак си живял цели пет века. Не можеш ли да измислиш нещо по-впечатляващо?

— Ела малко по-близо и ще ти покажа на какво са ме научили тези пет века.

— А не може ли аз да ти покажа какво се случва, когато бичуваш приятелите ми, безгръбначно копеле такава?

По свирепите му черти затанцува омраза.

— Голяма уста имаш за човек без огнени фокуси.

— И твоята е голяма за човек без пространствено мислене.

Ножът на Роуан се озова до гърлото му, преди да е мигнал.

Елин се чудеше колко ли време ще му е нужно да я открие. Сигурно се беше събудил още щом беше отметнала завивките си.

— Говори! — нареди му Роуан.

Лоркан сграбчи меча си — могъщо, красиво оръжие, несъмнено отнело безброй животи по бойните полета в далечни земи.

— Не те съветвам да ме предизвикваш на бой.

— Дай ми една добра причина да не пролея кръвта ти още сега — настоя Роуан.

— Ако умра, Майев ще предложи помощта си на адарланския крал за залавянето ви.

— Глупости — изплю Елин.

— Дръж приятелите си близо, а враговете си още по-близо — отвърна Лоркан.

Роуан го пусна бавно и отстъпи встрани. После се придвижи внимателно до Елин и оголи зъби насреща му. Агресията, която излъчваше, я накара да настръхне.

— Допусна фатална грешка, като се показа на кралицата ми с ключа в онова видение — обърна се към нея Лоркан. После черните му очи отскочиха към Роуан. — А ти? Ти си кръгъл глупак. Да се съюзиш с простосмъртна кралица! Че даже кръвна клетва си положил. Какво ще правиш, Роуан, когато остарее и умре?

Ами когато заприлича на бабичка? Ще продължаваш ли да споделяш с нея леглото ѝ, да...

— Достатъчно — прекъсна го кротко Роуан.

Тя не позволи на прилива от емоции да се отбележи по лицето ѝ, не посмя дори да мисли за тях от страх, че Лоркан може да ги подуши.

Той просто се изсмя.

— Да не смятате, че сте надвили Майев? Тя ви позволи да си тръгнете от Доранел... и на двама ви.

Елин се прозя.

— Казвам ти, Роуан, не знам как си го търпял през всичките тези векове. Мен ме отегчи на петата минута.

— Мери си приказките, момиченце — предупреди я Лоркан. — Може и да не е утре, може и след седмица да не е, но един ден ще се препънеш. И аз ще чакам.

— Ама и вие, елфическите мъже, сте едни с вашите драматични речи. — Тя се обърна да си върви, но си го позволяваше само защото принцът стоеше помежду им. В следващия момент обаче надникна през рамо, оставила преструвките. И даде воля на познатото унищожително спокойствие до такава степен, че в очите ѝ не остана нищо човешко. — Никога няма да забравя — нито за момент — какво му причини онзи ден в Доранел. Жалкото ти съществуване се нарежда най-отдолу в списъка ми със задачи, но един ден, Лоркан... — Тя се поусмихна. — Един ден ще ти отмъстя. Приеми тазвечершната случка за предупреждение.

* * *

Елин тъкмо отключваше вратата на склада, когато дълбокият глас на Роуан изломоти зад нея.

— Натоварена нощ, принцесо?

Тя отвори вратата и двамата влязоха в тъмния склад, осветен само от фенера до задното стълбище. После се обърна да я заключи.

— Натоварена, но не и забавна.

— Не е толкова лесно да ми се измъкнеш — увери я Роуан с ниско ръмжене, идващо от дъното на гърдите му.

— Двамата с Едион сте просто непоносими. — Слава на боговете, че Лоркан не беше надушил Едион и произхода му. — Справях се и сама. — Лъжа. Нямахме как да знае дали Лоркан изобщо ще се появи и дали ще се хване на въдицата ѝ.

Роуан докосна внимателно бузата ѝ и я прониза болка.

— Имаш късмет, че само те е одрал. Следващия път, когато решиш да си спретнеш среща с Лоркан, ще ми кажеш предварително.

— В никакъв случай. Това си е лично моя работа и...

— Не е само твоя работа, вече не. Другия път ще ме вземеш със себе си.

— Ако следващия път те хвана да ме следиш като някоя угрижена бавачка — изсъска Елин, — ще те...

— Какво?

Той пристъпи опасно близо до нея и дългите му кучешки зъби просветнаха в мрака.

Виждаше ясно очите му на светлината от фенера, той също виждаше нейните, когато му каза безгласно: Не знам какво ще направя, кучи сине, но ще превърна живота ти в същински ад.

Той изръмжа и гърленият звук се плъзна по кожата ѝ, докато четеше нямото послание в очите му: Спри да се инатиш. Опитваш да утвърдиш независимостта си ли?

Да, и какво? — отвърна рязко тя. — Просто ме остави на мира.

— Не мога да ти обещавам подобно нещо — заяви той. Слабата светлина галеше бронзовата му кожа, изящната му татуировка.

Тя заби юмрук в бицепса му... и вероятно я заболя повече, отколкото него.

— Това, че си по-възрастен и по-силен, не ти дава право да ме командориш.

— Напротив, дава ми право да се държа, както си поискам.

Елин издаде писклив звук и понечи да го оципе, но той я хвана за ръката и я придърпа към себе си. Тя вдигна лице към него.

Бяха сами в склада, само със сандъците наоколо, затова си позволи да огледа чертите му, зелените му очи, силната челюст.

Безсмъртен. Непоклатим. Зареден с мощ.

— Добиче.

— Глезла.

Тя се засмя.

— Наистина ли примами Лоркан в канализацията при едно от онези същества?

— Беше толкова очевиден капан, че направо съм разочарована, задето му се върза.

Роуан се изкиска.

— Не спираш да ме изненадваш.

— Той те нарани. Никога няма да му го простя.

— Доста хора са ме наранявали. Ако смяташ да ги погваш всичките, те чака крайно интензивен живот.

Тя не се усмихна.

— Онова, което каза Лоркан... че ще остарее...

— Недей. Просто... недей дори да го споменаваш. Върви да спиш.

— Ами ти?

Погледът му отскочи към входната врата.

— Не бих се учудил, ако Лоркан реши да ти върне услугата. Забравя и прощава по-трудно дори от теб. Особено ако някой се закани да отреже мъжеството му.

— Поне казах, че ще е голяма грешка — подхвърли с дяволита усмивка Елин. — А се изкушавах да кажа „малка“.

Роуан се засмя с ведър пламък в очите.

— В такъв случай със сигурност щеше да те убие.

В тъмницата крещяха хора.

Знаеше, защото демонът го беше принудил да се разходи дотам, покрай всяка килия.

Стори му се, че познава някои от затворниците, но не си спомняше имената им.

Не можеше да си ги спомни дори когато мъжът на трона заповядваше на демона да гледа разпитите им. Демонът се подчиняваше на драго сърце. Ден след ден, ден след ден.

Кралят никога не им задаваше въпроси. Някои от мъжете плачеха, други пищяха, трети мълчаха. Опълчваха му се дори. Вчера например един от тях — млад, с чаровно, познато лице — го разпозна и му се примоли. Молеше го за милост, настояваше, че не знае нищо, ридаеше.

Но нямаше какво да направи, макар че страдаха ужасно, макар че тъмницата вонеше на горяща плът и пролята кръв. Демонът се наслаждаваше на грозната сцена, човешката болка подхранваше силите му все повече с всеки изминал ден.

Той добавяше страданието им към спомените, които го преследваха навсякъде, и безропотно позволяваше на демона да го води в подземното свърталище на агонията и отчаянието... ден след ден.

Елин не смееше да се върне в канализацията, не и докато не се увереше, че Лоркан е напуснал района и Валгите не сноват наоколо.

На следващата вечер тримата хапваха дружно от храната, която Едион беше събрал от кухнята, когато входната врата се отвори и Лизандра влетя в апартамента с бодър поздрав. Тримата пуснаха оръжията.

— Как го правиш? — попита Едион, когато куртизанката влезе в кухнята с парадна стъпка.

— Що за жалка вечеря! — отвърна Лизандра, надничайки през рамото му към разхвърляните по масата хляб, туршия, студени яйца, плодове, сушено месо и остатъци от сутрешния сладкиш. — Никой от трима ви ли не може да готви?

Елин, която си крадеше грозде от чинията на Роуан, изсумтя.

— Излиза, че само в закуската ни бива. А този тук — тя посочи с палец Роуан — може единствено да пече мръвки на лагерния огън.

Лизандра накара Елин да й направи място и седна на ръба на пейката. Синята й рокля се разля като течна коприна, когато протегна ръка да си вземе парче хляб.

— Плачевно е... направо е плачевно за толкова знатни, велики воини.

Едион опря ръце на масата.

— Заповядай, чувствай се като у дома си.

Лизандра му изпрати въздушна целувка.

— Привет, генерале. Радвам се да те видя в добро здраве.

Елин следеше разговора им с удоволствие, докато Лизандра не обърна зелените си очи към Роуан.

— Така и не ни запознаха онзи ден. Нейно Кралско Величие имаше да ми казва нещо изключително важно.

Лукав котешки поглед към Елин.

Роуан, който седеше от дясната страна на Едион, килна глава настрани.

— Нужно ли е да ни запознава някой?

Усмивката на Лизандра се разшири.

— Харесвам кучешките ти зъби — заяви кокетно.

Елин се задави с гроздето. Естествено, че ще ги харесва.

Роуан ѝ отвърна с усмивка, която плашеше дори нея.

— Оглеждаш ги внимателно, за да можеш да ги пресъздадеш, когато приемеш моя облик, а, хамелеон такъв?!

Вилицата на Елин замръзна във въздуха.

— Глупости — обади се Едион.

Всичката ведрост напусна лицето на куртизанката.

Хамелеон.

Свещени богове! Какво бяха огнената магия или ветровете и ледът в сравнение с хамелеонството? Шпионите, крадците и асасините с тази дарба можеха да изискват безбожни цени за услугите си. Кралските дворове по цял свят ги издирваха и изтребваха още преди Адарлан да забрани магията.

Лизандра си взе едно гроздово зърно, огледа го и стрелна очи към Роуан.

— Може би те наблюдавам, за да знам къде да забия своите зъби, ако някога си върна дарбата.

Роуан се засмя.

Това обясняваше толкова много. Ние с теб сме диви зверове в човешка кожа.

Лизандра насочи вниманието си към Елин.

— Никой не знае за това. Дори Аробин. — Гледаше я с каменно лице. Очите ѝ се впиваха въпросително и предизвикателно в нея.

Тайни... и Нехемия пазеше тайни от нея. Елин не каза нищо.

Лизандра стисна устни и отново се обърна към Роуан.

— Как разбра?

Той сви рамене, но Елин усети, че вниманието му е върху нея, че чете обърканите ѝ мисли.

— Преди векове имах среща с няколко хамелеона. Всичките миришете еднакво.

Лизандра се подуши, а Едион измърмори:

— Значи това било.

Куртизанката отново обърна поглед към Елин.

— Кажете нещо.

Елин вдигна ръка.

— Просто... дай ми малко време.

Време да раздели в съзнанието си една приятелка от друга — онази, която бе обичала и която я бе лъгала за щяло и нещяло, и онази, която някога мразеше и от която самата тя пазеше тайни... мразеше я, докато скръбта не сля любовта и омразата.

— На колко си била, когато научи? — поинтересува се Едион.

— Малка... на пет или шест години. Но още тогава знаех, че трябва да крия дарбата си от всички. Не съм я наследила от майка си, така че явно е от баща ми.

Тя никога не говореше за него. И като че ли не ѝ липсваше.

Дарба — интересен подбор на думи.

— Какво е станало с нея? — попита Роуан.

Лизандра сви рамене.

— Не знам. Бях на седем, когато ме преби и ме изхвърли от дома. Живеехме тук, в Рифтхолд. Същата сутрин за пръв път допуснах грешката да променя облика си пред нея. Не помня какво, но нещо ме беше уплашило достатъчно, че да се превърна в съскаща котка.

— Проклятие — коментира Едион.

— Изглежда, че владееш дарбата изцяло — промълви Роуан.

— Още преди онази случка знаех на какво съм способна, че мога да се трансформирам във всяко живо същество. Но тук магията беше забранена. И във всички кралства се гледаше с недоверие на хамелеоните. Съвсем очаквано. — Гърлен смях. — След като майка ми ме изгони, останах на улицата. Бяхме толкова бедни, че почти не усетих разликата, но... през първите два дни плаках на прага ни. Тя заплаши да ме предаде на властите, затова избягах и повече никога не я видях. След няколко месеца наминах край къщата, но нея я нямаше, беше се изнесла.

— Май е била прекрасен човек — обади се Едион.

Лизандра не я беше излъгала. Нехемия я лъжеше в очите, криеше от нея важни неща. Но Лизандра... Бяха квит — все пак и тя самата не ѝ беше казала, че е кралица.

— Как си оцеляла? — попита накрая Елин, отпусайки рамене.

— Седемгодишно момиченце по улиците на Рифтхолд. Не звучи добре.

Нещо просветна в очите на Лизандра и Елин се зачуди дали не бе очаквала точно този удар.

— Използвах способностите си. Понякога се подвизавах като човек, преобразявах се в улични гаменчета, ползващи се с авторитет в шайките си. В други случаи се превръщах в бездомна котка, в плъх или пък в чайка. А после осъзнах, че ако си придавах по-красив вид, докато просех, ми даваха повече пари.

Носех едно от красивите си лица, когато магията изчезна. И оттогава съм с него.

— Значи това лице не е истинското ти? — попита Елин. — Нито тялото ти?

— Не. А най-много ме измъчва това, че не си спомням истинското си лице.

Такива опасности крие хамелеонството — да забравиш собствения си вид, защото именно споменът ръководи целия процес. Помня, че бях най-обикновена, но... не мога да се сетя дали очите ми бяха сини, сиви, или зелени, не знам каква форма имаха носът и брадичката ми. А и тогава живеях в детско тяло. Нямам представа как бих изглеждала сега като жена.

— И Аробин те е забелязал в това ти превъплъщение няколко години по-късно? — пророни Елин.

Лизандра кимна и изгупа невидимо мъхче от роклята си.

— Ако магията се възвърне, би ли гледала с подозрение на един хамелеон?

Внимателно подбрани думи, внимателно зададен въпрос — най-важният очевидно.

Елин сви рамене и ѝ отвърна искрено:

— Щях да завиждам. Преобразяването във всякакви живи същества би било безкрайно полезно. — Тя се замисли. — Не се сещам за по-добър съюзник от един хамелеон. А и сигурно ще е много забавно.

— След освобождаването на магията такова умение може да носи победа след победа на бойното поле — изтъкна Едион.

— Имаше ли любимо превъплъщение? — попита Роуан.

Лизандра се усмихна дяволито.

— Харесвах всичко с нокти и големи остри зъби.

Елин преглътна смеха си.

— С някаква цел ли идваш, Лизандра, или просто ти се прииска да дразниш приятелите ми?

Усмивката на куртизанката посърна и тя вдигна кадифена торба, натежала от нещо с формата на голяма кутия.

— Както се уговорихме.

Кутията тупна глухо върху протритата дървена маса.

Елин придърпа торбата към себе си, а мъжете вдигнаха вежди и впрегнаха елфическото си обоняние.

— Благодаря ти.

— Утре Аробин ще поиска да изпълниш твоята част от сделката и ще ти даде срок до следващата нощ. Имай готовност.

— Добре.

Едва сдържаше лицето си безизразно.

Едион се приведе напред и очите му запрескачаха помежду им.

— И очаква Елин да я изпълни сама?

— Не, мисля, че очаква и вие двамата да ѝ помогнете.

— Капан ли ни е заложил? — попита Роуан.

— Вероятно. По един или друг начин — потвърди Лизандра. — Настоява да му занесете обещаното, а после да вечеряте с него.

— Демони и вечеря — пророни Елин. — Прекрасна комбинация.

Само Лизандра се усмихна.

— Възнамерява да ни отрови ли? — попита Едион.

Елин зачопли с нокът някаква мръсотия по масата.

— Отровата не е в стила му. Ако прави нещо с храната, то ще е да ѝ сложи някакъв опият, с който да ни извади от строя, за да ни премести някъде. Обича да контролира всичко — добави тя, вперила поглед в масата. Нямаше особено желание да вижда израженията на Роуан и Едион. — Болката и страхът му носят удоволствие, но надмощието е истинският му наркотик. — Лицето на Лизандра бе притъмняло и очите ѝ гледаха някак студено, пронизващо. Елин не се съмняваше, че бяха отражение на нейните. Само тя разбираше, и то от личен опит, колко свирепо Аробин преследваше властта. Елин стана на крака. — Ще те изпратя до каретата ти.

* * *

Двете с Лизандра спряха сред купчините със сандъци в склада.

— Готова ли си? — попита Лизандра, скръствайки ръце.

Елин кимна.

— Не знам дали някога ще можем да му... да им отмъстим за стореното. Но ще трябва да се задоволя и с малко. Не ми остава много време.

Лизандра стисна устни.

— Твърде рисковано е да идвам тук отново, докато не изпълним плана си.

— Благодаря ти за всичко.

— Няма да се учудя, ако си е наумил и нещо друго. Бъди нащрек.

— Ти също.

— И не ми се... сърдиш, задето не ти казах?

— Твоята тайна е не по-малко смъртоносна от моята, Лизандра. Просто ми стана... знам ли. Зачудих се дали не съм сгрешила някъде, дали не съм загубила доверието ти.

— Исках да ти споделя... умирах от желание.

Елин ѝ вярваше.

— Изложи се на толкова опасна среща с Валгите в деня, когато измъкнахме Едион от двореца — пророни Елин. — Сигурно щяха да обезумеят, ако научеха, че в града има хамелеон. — А онази нощ в „Ямите“, когато постоянно извърещаше лице от валгските командири и се криеше зад Аробин... Правила го беше, за да не я забележат. — Проявила си безумна храброст.

— Дори преди да дойдеш в Рифтхолд, Елин, знаех, че каузата ти... си струва. — И тя е?

Гърлото ѝ се стегна.

— Бориш се за свят, където хора като мен не трябва да се крият. — Лизандра се обърна да си върви, но Елин я хвана за ръката. Куртизанката се поусмихна. — В тези времена ми се иска да имам твоите умения... вместо моите.

— Би ли го направила? След две нощи?

Лизандра изтръгна внимателно ръката си от нейната.

— Мисля за това всеки божи ден, откакто Уесли загина. Бих го сторила, и то на драго сърце. Но нямам нищо против да ти отстъпя тази чест. Ти няма да се поколебаеш. А това ме успокоява някак.

* * *

Един уличен гамен донесе вестта в десет часа на следващата сутрин.

Елин стоеше до масата пред камината и се взираше в кремавия пощенски плик, върху чието червено восьчно клеймо имаше два кръстосани кинжала. Едион и Роуан надничаха иззад раменете ѝ, оглеждайки кутията, която бе пристигнала с писмото. И двамата душеха въздуха със сбърчени носове.

— Мирише на бадеми — отбеляза Едион.

Тя измъкна картичката. Официална покана за вечеря в осем часа на следващия ден — за нея и двамата ѝ гости — и молба да изпълни своята част от уговорката им.

Търпението му се изчерпваше. Но, естествено, не искаше от нея просто да стовари демона на прага му. Не, трябваше да му го поднесе по специален начин. Вечерята щеше да се състои достатъчно късно, че да има време да свърши работата си.

В края на поканата имаше послание, изписано с елегантен, отработен почерк. Подарък — надявам се да го използваш за утре вечер. Тя метна картичката на масата и махна с ръка на двамата мъже да отворят кутията, а тя самата отиде до прозореца и зарея поглед към двореца. Светеше ослепително на утринното слънце, сякаш бе изваян от седеф, злато и сребро. Зад гърба си чу шумоленето на опаковъчната панделка, отварянето на капака и...

— Какво е това, дявол да го вземе?

Тя надникна през рамо. Едион държеше голяма стъклена бутилка с кехлибарена течност.

— Ароматно масло за кожа.

— Защо иска да го използваш за утре вечер? — попита плахо Едион.

Елин отново извърна поглед към прозореца. Роуан се настани на креслото зад нея като мощна опора до гърба ѝ.

— Просто поредният ход в играта ни — отвърна тя.

Трябваше да го втрие в кожата си... неговия аромат.

Не че подобно искане от негова страна я изненадваше, но...

— И смяташ ли да му угодиш? — изплю Едион.

— Утрешната ни цел е да му откраднем Амулета на Оринт. Ако използвам ароматното му масло, ще го поставя в уязвима позиция.

— Не разбирам.

— Поканата е заплаха — обясни Роуан вместо нея. Чувстваше го на сантиметри от себе си, усещаше движенията му като свои собствени. — Кани и двамата ѝ гости, с което ни показва, че знае колко сме и кой си ти.

— Ами ти? — попита Едион.

Платът на ризата му изшумоля по кожата му и Роуан сви рамене.

— Вероятно вече е наясно, че съм с елфическа кръв.

Мисълта за сблъсъка между Роуан и Аробин, както и какво би опитал да му стори кралят на асасините...

— Ами демонът? — продължи с въпросите Едион. — Очаква да му го заведем пременени като за бал?

— Да. Поредният тест.

— Е, кога ще заловим някой валгски командир?

Елин и Роуан се спогледаха.

— Ти ще стоиш тук — заяви му тя.

— Друг път.

Елин посочи към ребрата му.

— Ако не беше упорствал така твърдоглаво да се биеш с Роуан, сега шевовете ти нямаше да са скъсани и можеше да дойдеш с нас. Но забрави да те пусна с отворена рана в мръсната канализация, само и само да не нараня самочувствието ти.

Ноздрите на Едион се разшириха ядно, макар че видимо се мъчеше да овладее гнева си.

— Ще се изправиш срещу демон...

— Аз ще се погрижа за нея — увери го Роуан.

— Мога да се грижа за себе си — тросна му се тя. — Отивам да се преоблека.

Тя грабна костюма си от креслото до отворените прозорци, където го беше оставила да съхне.

Зад нея Едион въздъхна.

— Моля те... просто се пази. А можем ли да имаме пълно доверие на Лизандра?

— Утре ще разберем — отвърна тя.

Вярваше на Лизандра, в противен случай изобщо нямаше да я допусне до Едион, но дали Аробин не я използваше без нейно знание?

Роуан вдигна вежди. Добре ли си?

Тя кимна. Просто искам да преживея следващите два дни и да се свършва.

— Никога няма да свикна с това нещо — измърмори Едион.

— Твой проблем — рече му тя и тръгна към спалнята с костюма.

— Хайде да си хванем някое малко, сладко демонче.

— По-мъртъв от това не може да бъде — обяви Елин, побутвайки с крак горната половина от трупа на един от Копоите на Уирда. Роуан, приклеknал над някоя от долните части, изръмжа утвърдително. — Лоркан не си поплюва — продължи тя и обходи с поглед зловонния, оплискан с кръв канализационен кръстопът. От валгските капитани и Копоя не беше останало почти нищо. Лоркан ги беше изклатил като прости, най-обикновени роби. Свещени богове!

— Вероятно си е представял, че убива теб. — Роуан взе една отсечена ръка с дълги нокти и стана. — Каменната кожа е нещо като защитна обвивка, но отвътре има най-обикновена плът. — Той подуши крайника и изръмжа погнусено.

— Чудесно. Да благодарим на Лоркан, че ни помага с това откритие.

Тя отиде до Роуан, пое тежката ръка от него и му помахаше със скованите пръсти на съществото.

— Престани — изсъска той.

Тя поразклати още малко пръстите на демона.

— Това ще е отлична чесалка за гръб.

Роуан се намръщи.

— Киселяк — укори го тя и метна ръката върху торса на Копоя. Тя се приземи с тежко тупване и удряне на камък в камък. — Е, значи Лоркан е способен да повали цял Копой на Уирда. — Роуан изсумтя вместо коментар за названието, което беше дала на съществото. — А очевидно, умре ли гадината, си остава мъртва. Полезна информация.

Роуан я изгледа със съмнение.

— Не си му спретнала този капан само за да му изпратиш послание, нали?

— Тези твари са марионетки на краля — подхвана Елин, — така че Негово Височайше Величество вече познава лицето и миризмата на Лоркан, а едва ли ще приветства в града си елфически воин. Дори съм готова да се обзаложа, че в момента го преследват седемте други

копоя, които несъмнено изгарят от желание да си отмъстят заради мъртвия си брат и от името на краля.

Роуан поклати глава.

— Не знам дали да те удуша, или да те потупам по гърба.

— Май доста хора изпитват същите противоречиви чувства към мен. — Тя огледа канализацията, превърнала се в касапница. — Вниманието на Лоркан трябва да е насочено другаде тази вечер и утре. А и бе нужно да разбере дали тези гадини могат да бъдат убити.

— Защо? — попита принцът, макар че можеше да го прочете в очите ѝ.

Тя извърна бавно поглед към него.

— Защото възнамерявам да проникна в двореца през любимия им вход към тунелите и да взривя часовниковата кула под носовете им.

Роуан изсвири впечатлено.

— И така ще освободиш магията. Ще изчакаш Лоркан да избие всички Копои на Уирда и тогава ще се промъкнеш в двореца.

— Трябваше да ме убие, когато му се отдаде възможност. Сега ще е доста зает с новите си врагове.

Роуан оголи зъби в кръвожадна усмивка.

— Заслужил си го е.

* * *

Закачулена, въоръжена и маскирана, Елин се подпираше на каменната стена на една изоставена сграда, докато Роуан обикаляше завързания валгски командир в центъра на помещението.

— Подписахте смъртната си присъда, долни мижитурки — заяви съществото в тялото на стража.

Елин изцъка с език.

— Сигурно не си от най-добрите демони, щом те хванахме толкова лесно.

Наистина стана като детска игра. Елин избра най-малкия отряд, ръководен от най-слабия командир. Малко преди полунощ двамата с Роуан им направиха засада в едно затънтено кътче на града. Тя успя да убие само двама стражи, преди Роуан да посече останалите, а когато командирът опита да избяга, принцът го залови за броени мигове. И

само след секунда страхливецът вече лежеше в безсъзнание. Най-трудно се оказа да влачат отпуснатото му туловище през бедняшкия квартал и да го свалят в мазето на изоставената сграда, където го приковаха към един стол.

— Аз... не съм демон — изсъска мъжът така, сякаш всяка дума прогаряше гърлото му.

Елин скръсти ръце. Роуан, въоръжен с Голдрин и Дамарис, кръжеше край него като ястреб край плячка.

— Тогава защо ти е този пръстен? — попита тя.

Борба за глътка въздух — човешка, затормозена.

— С него ни поробват... превземат телата ни.

— И?

— Ела насам и ще ти обясня. — Гласът му се промени изведнъж, стана по-дълбок, по-студен.

— Какво е името ти? — попита Роуан.

— Човешките ви езици не могат да произнасят имената ни, нито пък езика ни — обяви демонът.

— „Човешките ви езици не могат да произнасят имената ни“ — повтори с подигравателен тон Елин. — За жалост, това съм го чувала и преди. — Тя се изсмя гърлено и съществуването в стража закипя от гняв. — Какво е името ти? Истинското ти име?

Мъжът се загърчи — рязко, бурно движение, което накара Роуан да пристъпи към него. Елин наблюдаваше с интерес битката между двете същества в тялото му. Накрая демонът рече:

— Стеван.

— Стеван — повтори тя. Очите на мъжа бяха ясни, вкопчени в нея. — Стеван — каза още веднъж, този път по-силно.

— Замълчи — озъби й се демонът.

— Откъде идваш, Стеван?

— Достатъчно... Мелисанде.

— Стеван — рече отново Елин. Тази тактика не беше подействала онзи ден в двореца. Сега обаче... — Имаш ли семейство, Стеван?

— Мъртви са. Всички. И вас това ви чака.

Тялото му ту се напрягаше, ту се отпускаше, ту се напрягаше, ту се отпускаше.

— Можеш ли да свалиш пръстена?

— Никога — отсече съществото.

— Можеш ли да се върнеш, Стеван? Ако пръстена го няма? Той потрепери силно и сви глава между раменете си.

— Не искам, дори да можех.

— Защо?

— Злините... злините, които сторихме... Харесваше му да гледа как ги разчленявам.

Роуан спря да обикаля и застана до нея. Елин почти виждаше изражението му под маската — там се бореха погнуса и съжаление.

— Разкажи ми за валгските принцове — нареди Елин.

— Те са мрак, те са слава, те са вечни.

— Стеван, кажи ми. Има ли валгски принц тук, в Рифтхолд?

— Да.

— Чие тяло е превзел?

— Това на принца.

— А той жив ли е още в тялото си? Като теб?

— Не съм го виждал... не съм говорил с него. Ако... ако в него има валгски принц... Не издържам повече. Ако е принц... принцът го е прекършил, обладал го е напълно.

Дориан, Дориан...

— Моля те — пророни мъжът с глас, така празен и крехък в сравнение с този на демона. — Моля те... убий ме. Не издържам повече.

— Лъжец — рече гърлено тя. — Сам си му се отдал.

— Нямах избор — отвърна задъхано мъжът. — Дойдоха в домовете ни, при семействата ни. Казаха, че пръстените били част от униформата, затова трябвало да ги носим. — Тялото му се разтресе и нещо древно, студено се усмихна насреща ѝ. — А ти какво си, жено? — Той облиза устни. — Нека те вкуся. Кажи ми какво си.

Елин огледа черната халка на пръста му. Каин — някога, много отдавна, преди месеци, Каин се беше съпротивлявал на съществото в себе си. Имаше моменти, когато изглеждаше така, сякаш нещо го преследва из коридорите на двореца.

Сякаш независимо от пръстена...

— Аз съм смъртта — рече Елин. — Само я пожелай.

Мъжът се отпусна и демонът се загуби.

— Да — въздъхна той. — Да.

— Какво ще ми предложиш в замяна?
— Всичко — промълви мъжът. — Умолявам те.
Тя погледна ръката с пръстена и бръкна в джоба си.
— Тогава ме слушай внимателно.

* * *

Елин се събуди плувнала в пот и омотана в чаршафите. Страхът я стискаше за гърлото като юмрук.

Напъна се да си поеме дъх, да примигне. Огледа окъпаната в лунна светлина стая и обърна глава към елфическия принц, спящ в другия край на леглото. Жив — не изтезаван, не мъртъв.

Въпреки това протегна ръка през морето от одеяла помежду им и докосна голото му рамо. Твърди като камък мускули, облечени в кадифена кожа. Истински.

Бяха направили каквото трябва и валгският командир ги чакаше, заключен в друга сграда, готов за идната вечер, когато щяха да го отведат в Крепостта, за да изпълни най-сетне обещанието си към Аробин. Но думите на демона още отекваха в главата ѝ. Вече се сливаха с гласа на валгския принц, използвал устата на Дориан, сякаш беше марионетка.

Ще унищожа всичко, което обичаш. Ужасяваща клетва. Елин въздъхна. Внимаваше да не събуди принца до себе си. В първия момент ѝ беше трудно да отлепи ръка от рамото му, изкушаваше се да плъзне пръсти надолу по извивката на мускулите му.

Но тази вечер я чакаше още една задача.

Затова отдръпна ръката си.

Този път Роуан не се събуди, като излезе на пръсти от стаята.

* * *

Върна се в спалнята към четири сутринта, хванала ботушите си в ръце. Направи само две стъпки — две безкрайно тежки, изтощени стъпки, преди Роуан да се обади от леглото:

— Миришеш на пепел.

Тя продължи по пътя си и остави ботушите в дрешника. После се съблече, нахлузи първата риза, която ѝ попадна, и отиде да измие лицето и врата си.

— Имах си работа — обясни, като легна до него.

— Този път си била по-тиха.

Гневът, който излъчваше Роуан, едва не прогаряше одеялата.

— Този път нямаше особени рискове.

Лъжа, лъжа, лъжа, лъжа. Просто беше извадила късмет.

— И предполагам няма да ми разкажеш, докато сама не решиш.

Тя се отпусна върху възглавниците.

— Не се дразни само защото не си ме чул да излизам.

Ръмженето му я достигна като вибрация по дюшека.

— Това не е игра.

Тя затвори очи. Чувстваше крайниците си като от олово.

— Знам.

— Елин...

Но Елин вече спеше.

* * *

Роуан не се дразнеше.

Не, това беше твърде слабо казано.

Гневът не го пускаше дори на сутринта, когато се събуди преди нея и влезе в дрешника да огледа дрехите, които бе свалила през нощта. Прахоляк, метал, пушек и пот погъделичкаха носа му, а по черния плат имаше следи от мръсотия и пепел. Само няколко кинжала бяха разхвърляни край дрехите — Голдрин и Дамарис си стояха на пода в дрешника, където ги беше хвърлил снощи. Не усети мириса нито на Лоркан, нито на Валгите, нито пък на кръв.

Или не бе искала да рискува да загуби древните мечове в бой, или си беше спестила излишния товар.

Когато Роуан излезе от дрешника със стиснати челюсти, Елин продължаваше да лежи изтегната на леглото. Дори не беше облякла някоя от нелепите си нощници. Явно от умора беше нахлузила само една широка риза. Неговата риза, забеляза той с подobaваща доза мъжко задоволство.

Направо плуваше в нея. Толкова лесно забравяше колко по-дребна е от него. Колко уязвима. Навярно дори не предполагаше какви усилия влага той всеки ден, всеки час, за да стои настрана от нея, да не я докосва.

Изглежда я смръщено, преди да излезе с маршова стъпка от спалнята. Ако бяха в планината, щеше да я изпрати да тича, да сече дърва с часове или да работи до късно в кухнята.

Но този апартамент беше твърде малък, твърде пълен с мъже, свикнали да става тяхното, и кралица, свикнала да става нейното. Още по-лошо — кралица, непоклатимо решена да пази тайни от тях. И преди си беше имал работа с млади владетели — Майев го беше изпращала в достатъчно чужди кралства, че да се научи как да ги усмирява. Елин обаче...

Заведе го на лов за демони. Въпреки това мисията ѝ, каквато и да беше тя, изискваше да държи дори него в неведение.

Роуан напълни чайника с внимателни движения, иначе имаше опасност да го засили през прозореца.

— Приготвяш закуска? Колко трогателно.

Елин се подпираше на вратата, лишена от почтителност както винаги.

— Очаквах да спиш като труп след снощните ти премеждия.

— Може ли да не се караме, преди да съм изпила първата си чаша чай?

Роуан сложи чайника на печката с буреносно спокойствие.

Тя скръсти ръце и слънчевата светлина целуна рамото на светлосиния ѝ халат.

Колко изтънчено същество беше кралицата му. А от доста време не си беше купувала нищо ново. Тя въздъхна и отпусна леко рамене.

Гневът, бушуващ във вените му, трепна. И трепна още веднъж, когато Елин прехапа долната си устна.

— Искам да ме придружиш днес.

— Навсякъде — отвърна Роуан. Тя надникна към масата, сетне към печката. — При Аробин ли мислиш да ходиш?

Не беше забравил нито за миг къде трябва да отидат тази вечер, пред какво предизвикателство щеше да се изправи кралицата му.

Тя поклати глава и сви рамене.

— Не... тоест да, искам да дойдеш с мен довечера, но... Трябва да свърша и нещо друго. И искам да го сторя днес преди всичко останало.

Той зачака, въздържайки се да отиде при нея и да я попита за подробности.

Бяха си обещали лично пространство, в което да подреждат окаяните си животи — да търсят начин да споделят за тях. И Роуан нямаше нищо против да спазва обещанието си. През повечето време.

Елин потри веждите си с палец и показалец. После изпъна рамене — облечените си в коприна рамене, чийто товар той бе готов на всичко, за да облекчи. Тя вирна брадичка.

— Трябва да посетя нечий гроб.

* * *

Нямаше черна траурна рокля, но така или иначе ѝ се струваше, че Сам би се зарадвал да я види в нещо свежо и красиво. Затова облече туника с цвят на пролетна трева и пепелявозлатисти маншети на ръкавите. Живот, мислеше си Елин, докато крачеше през малкото китно гробище с изглед към Ейвъри.

Дрехите, в които Сам би искал да я види, ѝ напомняха за живота, не за смъртта. Гробището пустееше, но надгробните плочи и ливадите бяха добре поддържани, а великанските дъбове тъкмо се разлистваха. Ветрецьт откъм блещукащата река ги караше да въздишат и рошеше пуснатата ѝ коса, отново възвърнала медения си цвят.

Роуан беше останал до малката желязна порта под сянката на един от дъбовете, за да не го забелязват случайните минувачи по тихата градска улица отвъд тях. Пък и да го видеха, черните му дрехи и оръжията го караха да изглежда като телохранител.

Беше възнамерявала да дойде сама. Но тази сутрин изпита нужда да го вземе със себе си.

Младата трева заглушаваше стъпките ѝ между светлите надгробни плочи, облени в слънчеви лъчи.

По пътя си събираше камъчета, като изхвърляше грубите и кривите, но запазваше онези с частици лъскав кварц и цветни петънца.

Щом достигна последната редица гробове на брега на пълноводната кална река, вече имаше цяла шепа.

Гробът му беше прекрасен — простицьк и чист, а върху камъка беше изписано:

САМ КОРТЛАНД
МНОГООБИЧАН

Аробин го беше оставил някак празен и недовършен. Но Уесли обясняваше в писмото си, че бе извикал майстора на място. Тя доближи надгробната плоча и прочете надписа няколко пъти.

Многообичан — не само от нея, но и от много други.

Сам. Нейният Сам.

За момент впери поглед в тревата, в белия камък. И почти видя красивата му усмивка, любвеобилния му поглед. Отвори шепа и избра трите най-красиви камъчета — две за годините, откакто ѝ го бяха отнели, и едно за споделеното им време. Подреди ги старателно върху извивката на каменната плоча.

После седна до нея, пъхна крака под себе си и отпусна глава върху гладкия, хладен камък.

— Здравей, Сам — прошепна на речния полъх.

Дълго време не каза нищо друго, щастлива, че е близо до него, дори в това му състояние. Слънцето топлеше косата ѝ и сякаш я целуваше по главата. Може би Мала ѝ изпращаше знак.

Елин заговори тихо, ясно, разказвайки на Сам какво ѝ се бе случило преди десет години, какво бе преживяла през изминалите девет месеца. Като приключи, вдигна поглед към дъбовите листа, шумолящи над главата ѝ, и зарови пръсти в меката трева.

— Липсваш ми — промълви спокойно. — Липсваш ми всеки божи ден. И се чудя как ли би възприел всичко това... мен. Мисля... мисля, че щеше да си чудесен крал. Народът щеше да те харесва повече, отколкото мен. — Гърлото ѝ се стегна. — Така и не ти споделих... чувствата си. Но знай, че те обичах и навярно винаги ще те обичам. Може да си бил житейският ми спътник, без дори да го подозирам.

Сигурно цял живот ще се питам дали е било така. Но може да те срещна отново в Отвъдното и тогава ще разбера със сигурност. И все пак... все пак ще ми липсваш и вечно ще мечтая да съм с теб.

Нямаше желание да се извинява, нито да му казва, че вината е била нейна.

Защото не беше загинал по нейна вина. А тази вечер... тази вечер щеше да отмъсти за него.

Избърса лицето си с ръкав и стана. Слънцето пресуши сълзите ѝ. Ароматът на бор и сняг я достигна, преди да го чуе, а като се обърна, Роуан стоеше на няколко метра от нея, вперил поглед в надгробната плоча зад гърба ѝ.

— Той беше...

— Знам кой е бил за теб — рече тихо Роуан и протегна ръка към нейната. Не за да я хване, а за камъче.

Тя отвори шепата си и той се разрови из камъчетата, докато не си хареса едно — гладко и обло, голямо колкото яйце на колибри. А после с нежност, от която сърцето ѝ се сви, го остави върху плочата до нейните.

— Тази вечер ще убиеш Аробин, нали? — попита той.

— След вечеря. Като си легне. Ще се върна в Крепостта и ще сложа край на всичко.

Беше дошла тук, за да си припомни защо го имаше този гроб и защо гърбът ѝ бе набразден с толкова белези.

— А Амулетът на Оринт?

— Той е цел, но и начин да отклоня вниманието му.

Слънчевата светлина танцуваше почти ослепително по водите на Ейвъри.

— Готова ли си за това?

Тя погледна назад към надгробната плоча и тревата, под която лежеше ковчегът му.

— Нямам друг избор.

Елида прекара два дни в доброволен труд в кухнята, за да разбере къде и кога се хранеха перачките и кой носеше храната им. Главният готвач вече ѝ имаше достатъчно доверие, за да не се усъмни, когато изяви желание да качи хляба до трапезарията.

Никой не забеляза как поръси отрова върху няколко от питките. Водачката на Крилото я беше уверила, че такава доза не може да убие човешко същество — просто перачката щеше да се чувства зле няколко дни. Може би постъпваше егоистично, поставяйки собственото си оцеляване на първо място, но дори не се поколеба, докато примесваше светлия пращец с брашното върху някои от питките.

Избра една за перачката, която наблюдаваше от дни, но останалите щеше да раздаде на произволни работнички.

Сигурно щеше да гори цяла вечност в кралството на Хелас.

Но щеше да мисли за следсмъртните си мъки чак когато се измъкнеше отгук и избягаше много, много надалеч отвъд Южния континент.

Елида влезе в шумната трапезария — мълчаливо сакато момиче с поредния поднос храна. Тръгна покрай дългата маса, старайки се да пази крака си, докато се навеждаше отново и отново да оставя питките върху чиниите на слугите.

Перачката дори не ѝ благодари за своята.

* * *

На следващия ден Крепостта ехтеше от новината, че една трета от перачките били болни. Всички вярваха, че е от пилето, което бяха яли за вечеря. Или от овнешкото месо. Или от супата, тъй като само няколко от тях я бяха опитали. Готвачът се извини, а Елида едва се съдържа да не се извини на него, когато видя ужаса в очите му.

Главната перачка като че ли си отдъхна, щом Елида доуцука до нея и предложи помощта си. Каза ѝ да си избере работно място и да се

залавя. Идеално.

Директно зае мястото на болната жена, макар и измъчвана от угризения. Труди се цял ден в очакване да пристигнат окървавените дрехи.

* * *

Не бяха толкова окървавени, колкото предишния път, но за сметка на това бяха изцапани с нещо, което приличаше на повръщано. Елида едва укротяваше собствения си стомах, докато ги переше. И ги изстискваше. И ги сушеше. И ги гладеше. Цялата процедура ѝ отне часове.

Когато сгъна и последните дрехи с разтреперани пръсти, вече се здрачаваше. Въпреки това отиде при главната перачка и я попита с глас на свенливо девойче:

— Да... да ги нося ли?

Жената се подсмихна презрително. Елида се запита дали не изпращаха другата перачка в подземие то като наказание.

— Ей там има едно стълбище, което ще те отведе до подземните етажи. Кажи на стражите, че заместваш Мисти. Носи дрехите на втория етаж вляво и ги остави пред вратата. — Жената сведе поглед към веригите около глезените ѝ. — После си плюй на петите, ако можеш.

* * *

Вътрешностите ѝ сякаш се втечиха от страх, докато достигне до стражите. А те дори не я погледнаха, след като им предаде думите на главната перачка. И Елида тръгна надолу, надолу и все по-надолу по тъмното вито стълбище. Температурата като че ли спадаше с всяка нейна стъпка.

После чу стонове то.

Стонове на болка, на ужас, на отчаяние.

Тя притисна кошницата с дрехи към гърдите си. Отпред мъждукаше факла.

О, богове, какъв студ цареше тук!

Стъпалата се разширяваха към дъното на стълбището и започваха да се спускат право надолу, разкривайки широк проход, осветен от факли и обточен с безброй железни врати.

Стонете идваха иззад тях.

Втората врата вляво. Някой сякаш я беше драл с хищни нокти от вътрешна страна.

По коридора се движеха стражи — стражи и какви ли не странници, които отваряха и затваряха множеството врати. Коленете на Елида се олюляваха от страх, но никой не я спря.

Тя остави кошницата с пране пред втората врата и почука тихо. Желязото беше толкова студено, че сякаш прогори кожата ѝ.

— Чисти дрехи — обяви, доближавайки лице до метала. Пълна нелепост. Чисти дрехи на такова място, за такива хора.

Три от стражите я загледаха. Тя се престори, че не ги вижда и че отстъпва бавно назад като уплашено зайче.

Както и че препъва в нещо осакатения си крак и пада на земята.

Но болката беше истинска. Подът студенееше като желязната врата.

Никой от стражите не се спусна да ѝ помогне.

Тя изсъска през зъби и стисна глезена си, за да спечели поне малко време, а сърцето ѝ препускаше ли, препускаше.

Тогава вратата се откряна.

* * *

Манон гледеше как Елида повръща. Отново и отново. Една от Черноклюните я беше намерила свита на кълбо в ъгъла на един коридор — с разтреперано тяло и локва урина под нея. Тъй като вещицата знаеше, че слугинята вече е поданица на Манон, я беше довлачила в кулата.

Астерин и Сорел стояха с каменни лица зад Водачката на Крилото, докато момичето повръщаше в кофата за пореден път — само жлъчка и слюнки. Накрая вдигна глава.

— Докладвай! — нареди Манон.

— Видях стаята — пророни дрезгаво Елида.

И трите се вцепениха.

— Нещо отвори вратата да вземе прането и успях да зърна вътрешността на стаята.

С тези нейни проницателни очи навярно бе видяла повече от допустимото.

— Да чуем! — заповяда Манон и се облегна на колоната на леглото си. Астерин и Сорел отидоха до вратата, за да следят за подслушвачи.

Елида остана на пода с протегнат настрани крак. Но очите ѝ горяха от гняв, какъвто рядко разкриваше по лицето си.

— Нещото, което отвори вратата, беше красив мъж. Мъж със златиста коса и нашийник около врата си. Но не беше човек. Нямаше нищо човешко в очите му. — Явно някой от принцовете. — Бяха паднала нарочно, за да си дам повече време да го огледам. Като ме видя на земята, ми се усмихна... сякаш излъчваше странна тъмнина... — Тя се наведе над кофата, но не успя да повърне. След малко продължи: — Успях да надникна в стаята зад него.

Тя впери поглед в Манон, после го отмести към Астерин и Сорел.

— Казахте, че щели да им... присаждат нещо.

— Да — потвърди Манон.

— А знаете ли колко пъти?

— Какво? — прошепна Астерин.

— Знаете ли — повтори Елида с треперещ от ярост или страх глас — по колко пъти присаждат онези неща на всяка от тях, преди да я пуснат?

В главата на Манон се възцари пълна тишина.

— Продължавай.

Лицето на Елида беше смъртно бледо и луничките ѝ изглеждаха като пръски изсъхнала кръв.

— Доколкото видях, всяка от тях е родила поне по едно бебе. И вече е на път да роди второ.

— Това е невъзможно — обади се Сорел.

— А малките вещици? — прошепна Астерин.

Този път Елида повърна наистина.

Като приключи, Манон се овладя достатъчно, за да стане по-настоятелна.

— Кажи ми за малките вещици?

— Те не са малки вещици. Нито пък бебета — изплю Елида и покри лицето си с ръце, сякаш се канеше да извади очите си. — Изчадия са. Демони. Кожата им е като черен диамант и... и имат удължени муцуни с остри зъби. Кучешки зъби.

Вече имат кучешки зъби. Но не като вашите. — Тя свали ръце от лицето си. — От черен камък са. Нямам нищо, наследено от вас.

Ако Сорел и Астерин бяха ужасени, то го прикриваха много добре.

— А Жълтоногите? — попита Манон.

— Приковали са ги към някакви маси. Олтари. Всичките ридаеха. Умолявах я мъжа да ги освободи. Но са... толкова са близо до раждането. Друго не видях, защото избягах. Тичах с пълни сили и... о, богове. О, богове! — Елида заплака отново.

Бавно, съвсем бавно Манон се обърна към Втората и Третата си.

Сорел беше пребледняла и очите ѝ се стрелкаха трескаво.

Но Астерин посрещна погледа ѝ — посрещна го с ярост, каквато Манон никога не бе усещала върху себе си.

— Ти им го позволи.

Железните нокти на Манон изскочиха.

— Такава заповед получих. Това се изисква от нас.

— Това е извращение! — викна Астерин.

Елида спря да плаче. И се отдръпна назад към камината.

В очите на Астерин се появиха сълзи — истински сълзи.

— Разнежила си се — озъби ѝ се Манон. Гласът ѝ прозвуча като този на баба ѝ. — Може би вече нямаш сили за...

— Ти им го позволи! — изрева Астерин.

Сорел се изпречи пред лицето ѝ.

— Укроти се!

Астерин избута Сорел толкова силно, че тя се блъсна в скрина. Преди да се е изправила на крака, Третата вече стоеше на сантиметри от Манон.

— Ти му даде онези вещици. Даде му вещици!

Манон стрелна ръка и стисна гърлото на Астерин, която сграбчи китката ѝ, забивайки железните си нокти толкова свирепо в плътта ѝ, че текна кръв.

За момент единственият звук в стаята беше трополенето на едрите сини капки по пода.

Астерин трябваше да плати с живота си, задето бе пуснала кръв на наследницата.

Проблесна острието на кинжал, Сорел чакаше заповед от Манон да го забие в гръбнака на Третата. И като че ли се олюляваше на краката си.

Манон впери поглед в опръсканите със златисто-черни очи на Астерин.

— Нямах право да оспорваш решенията ми. Нямах право да изказваш мнение.

Вече не си Трета. Веста ще заеме мястото ти. Ти...

Гърлен, насечен смях.

— Няма да направиш нищо по въпроса, нали? Няма да ги освободиш. Няма да се бориш за тях. За нас. Защото баба ще ти се ядоса. Още не е отговорила на писмата ти, нали, Манон? Колко ѝ изпрати досега?

Железните нокти на Астерин се забиха още по-надълбоко в плътта ѝ, раздирайки я. Манон пое болката.

— Утре на закуска ще получиш наказанието си — процеди през зъби тя и я отблъсна към вратата.

Окървавената ръка увисна до тялото ѝ. Трябваше да я превърже възможно най-скоро. Усещаше кръвта — по дланта, по пръстите си — толкова позната...

— Ако опиташ да ги освободиш, ако направиш нещо глупаво, Астерин Черноклюна — продължи Манон, — следващото ти наказание ще е екзекуция.

Астерин се изсмя мрачно.

— Нямах да пренебрегнеш заповедта, дори да измъчваха Черноклюни в подземие, нали? Абсолютна преданост, безусловно подчинение, жестокост. На това си се отдаде.

— Напусни, докато още можеш да вървиш — рече тихо Сорел.

Астерин се обърна към Втората и по лицето ѝ пробяга болка.

Манон примигна. Тези чувства...

Някогашната Трета се завъртя на пета и излезе от стаята, тръшвайки вратата след себе си.

* * *

Съзнанието на Елида се поизбистри и тя предложи да почисти и превърже ръката на Манон.

Беше видяла твърде много за един ден — в тази стая, в подземие...

Ти им го позволи. Не можеше да обвинява Астерин за изблика ѝ, макар че за пръв път виждаше вещица да обезумее така. Винаги реагираха с хладна усмивка, безразличие или огнена свирепост. Манон не беше проронила и дума, откакто нареди на Сорел да напусне покоите ѝ, да следи Астерин и да ѝ попречи, ако реши да направи някоя глупост.

Сякаш спасяването на Жълтоногите можеше да е глупава постъпка. Сякаш подобна проява на милост можеше да се нарече безразсъдна. Манон продължаваше да се взира в нищото, когато Елида приключи с мехлема и се пресегна към превръзките. Раните ѝ бяха дълбоки, но не изискваха чак шевове.

— Заслужава ли рухналото ви кралство такива жертви? — осмели се да попита Елида.

Очите с цвят на обгоряло злато се извърнаха към притъмнелия прозорец.

— Не очаквам от човешко същество да разбере какво е да си безсмъртен, лишен от родината си. Да живееш във вечно изгнание. — Студени, далечни думи.

— Моето кралство беше покорено от краля на Адарлан, който екзекутира безмилостно всичките ми близки. Чичо ми открадна от мен земите и титлата на баща ми и в момента имам най-голям шанс да оцелея, ако отплавам към другия край на света. Разбирам какво е да се надяваш неуморно.

— Това не е надежда, а оцеляване.

Елида превърза внимателно китката на вещицата.

— Именно надеждата, че един ден ще се завърнеш в родината си, те води напред, кара те да се подчиняваш на чужди заповеди.

— Ами твоето бъдеще? Колкото и да говориш за надежда, като че ли си решена да избягаш. Защо не се върнеш в кралството си, за да се бориш за него?

Навярно ужасите, които бе видяла днес, ѝ дадоха смелост да отвърне:

— Родителите ми загинаха преди десет години. Баща ми посякоха на площада пред хиляди зрители. Но майка ми... тя умря, защитавайки Елин Галантиус, наследницата на терасенския престол. Спечели ѝ време да избяга. Враговете ни проследиха Елин до замръзналата река, където смятаха, че е паднала и се е удавила. Но Елин владееше огнената магия. Затова може и да е оцеляла. Тя... никога не ме е харесвала, нито пък си играеше с мен като дете, защото бях много срамежлива, но... Не им повярвах, когато казаха, че е мъртва. Всеки ден оттогава си повтарям, че се е измъкнала и само чака подходящия момент да им отмъсти. Расте, заяква и един ден ще се върне да спаси Терасен. А ти си ми враг, защото, ако се върне, ще се сражава срещу теб... Цели десет години търпях Върнън заради нея. Заради надеждата, че се е спасила и саможертвата на майка ми не е била напразна. Вярвах, че един ден Елин ще дойде да ме избави, ще си спомни за мен и ще ме измъкне от онази проклета кула. — И просто ей така най-голямата ѝ тайна излезе наяве, тайната, която не бе дръзнала да сподели с никого, дори с бавачката си. — Макар че... макар че така и не дойде за мен... и въпреки че сега съм тук, не мога да загърбя надеждата. И мисля, че именно заради нея и ти се подчиняваш на заповедите им. Защото всеки ден от окаяния си, жесток живот се надяваш някога да се завърнеш у дома.

Елида довърши превръзката и отстъпи назад. Манон я гледаше с нетрепващи очи.

— Ако тази Елин Галантиус наистина е жива, би ли опитала да стигнеш до нея?

Да се биеш за нея?

— Бих се борила с нокти и зъби, за да стигна до нея. Но има граници, които не бих прекосила. Защото не бих могла да я погледна в лицето... ако не мога сама да се погледна в огледалото.

Манон не отвърна. Елида тръгна към банята да измие ръцете си.

Водачката на Крилото се обади зад нея:

— Според теб чудовищата раждат ли се такива, или ги превръщат в чудовища?

От видяното днес можеше да заключи, че някои същества в действителност се раждаха зли. Но онова, което Манон я питаше...

— Не аз трябва да ти дам отговор на този въпрос — отвърна Елида.

Ароматното масло я гледаше от ръба на ваната, грейнало като кехлибар на следобедната светлина.

Елин стоеше гола пред него и не смееше да посегне към шишето.

Това искаше Аробин — да мисли за него, докато втриваше маслото във всеки сантиметър от кожата си. Гърдите ѝ, бедрата ѝ, шията ѝ да ухалят на бадем — неговия любим аромат.

Неговият аромат, защото знаеше, че при нея е отседнал елфически воин, и по всичко личеше, че са достатъчно близки, за да може миризмата ѝ да бъде от значение за Роуан.

Тя затвори очи и събра силите си.

— Елин! — извика я Роуан през вратата.

— Добре съм — увери го тя.

Само още няколко часа. И всичко щеше да се промени.

Тя отвори очи и взе шишето.

* * *

Роуан едва кимна с брадичка и Едион го последва до покрива. Елин още се обличаше в стаята си, но той нямаше да се отдалечава. Оттук щеше да чуе враговете още на улицата, дълго преди да са успели да проникнат в апартамента. Въпреки Валгите, плъзнали из целия град, Рифтхолд му се струваше една от по-мирните столици, които бе посещавал, очевидно повечето му жители гледаха да не се забъркват в неприятности. Вероятно от страх, че може да се набият в очите на чудовището, превзело онзи противен стъклен дворец. Но Роуан все пак възнамеряваше да е нащрек — тук, в Терасен и навсякъде другаде.

Едион седеше в малкия стол, който някой беше качил на покрива. Синът на Гавриел — смайваше се всеки път, когато видеше лицето му или надушеше мириса му. Роуан се питаше дали Елин не беше изпратила Копите на Уирда по следите на Лоркан не само за да не върви той по нейните и за да подготви пътя си към освобождаването на

магията, но и за да не му позволи да се добере достатъчно близо до Едион, че да усети корените му.

Едион кръстоса крака с ленива изисканост, чрез която навярно прикриваше ловкостта и силата си пред врагове.

— Ще го убие тази вечер, нали?

— След вечерята и след онова, което Аробин си е наумил да стори на валгския командир. Ще се върне и ще го умъртви.

Само глупак би помислил, че в усмивката на Едион имаше и капка радост.

— Браво на момичето ми.

— Ами ако реши да го пощади?

— Решението си е нейно.

Мъдър отговор.

— А ако склони ние да се погрижим за него?

— В такъв случай с теб ще се позабавляваме, принце.

Още един мъдър отговор, и то добре дошъл.

— А когато настъпи моментът?

— Ти си положил кръвната клетва — рече Едион без всякаква ярост в очите.

Просто откровен разговор между воители. — На мен се пада да му отнема живота.

— Звучи справедливо.

Първична злоба проблесна по лицето на Едион.

— Но няма да е бързо нито чисто. Онзи мъж има да изплаща много, много дългове, преди да посрещне смъртта си.

* * *

Когато Елин излезе от спалнята си, мъжете си говореха в кухнята и вече бяха облечени. На улицата отпред ги чакаше каретата, уредена от Несрин, в чийто багажник лежеше валгският командир, окован и с торба на главата.

Елин изпъна рамене, прогонвайки дъха, заклешил се в гърдите й, и прекоси стаята. Всяка стъпка я водеше твърде бързо към неизбежното начало на мисията им.

Едион, облечен в изящна тъмнозелена туника, усети настроението ѝ пръв.

— Е — подсвирна той, — ако вече не ме плашеше до смърт, сега щях да си глътна езика.

Роуан се обърна към нея.

И замръзна на място, виждайки роклята ѝ.

Черното кадифе прегръщаше всяка извивка на тялото ѝ и падаше на тежки дипли в краката ѝ. Роуан, внезапно останал без дъх, плъзна очи по нея — надолу, после нагоре към косата ѝ, която бе прибрала назад със златни шноли с формата на прилепови крила, издигащи се от двете страни на главата ѝ като древна тиара; към лицето ѝ, което бе оставила почти чисто, с изключение на малкото чернило по горните клепачи и старателно оцветените в тъмночервено устни.

Горещият поглед на Роуан я накара да им обърне гръб... където свирепият златен дракон се изкачваше по тялото ѝ. Надникна през рамо тъкмо навреме да види как очите на принца се плъзват надолу и остават там.

Накрая вдигна бавно поглед към лицето ѝ. И Елин можеше да се закълне, че видя глад — вълчи глад, пламтящ там.

— Демони и вечеря — обади се Едион и тупна Роуан по рамото. — Време е да вървим.

Братовчед ѝ я подмина с намигване. Като се обърна към Роуан, който все още бе застинал на мястото си, по лицето му бе останала само съдържана наблюдателност.

— Каза, че искаш да ме видиш в тази рокля — изкоментира Елин с леко дрезгав глас.

— Не очаквах, че ефектът ще е толкова... — Той поклати глава. Обходи с очи лицето ѝ, косата ѝ, шнолите. — Приличаш на...

— Кралица?

— Огнедишащата кралска кучка, за която те имат онези копелета.

Тя се изкиска и махна с ръка към него — официалният черен жакет, подчертаващ мощните му плещи, сребристите елементи със същия нюанс като косата му, красотата и изяществото на елегантния тоалет, чийто контраст с татуировката по лицето и шията му беше пленителен.

— И ти не си за изхвърляне, принце.

Твърде скромно изказване. Изглеждаше... не можеше да отлепи очи от него, толкова зашеметяващо изглеждаше.

— Явно — отвърна той, като отиде до нея и ѝ предложи ръката си — и двамата блесваме в официално облекло.

Тя му се усмихна закачливо и пъхна ръка в свивката на лакътя му. Ароматът на бадеми отново я обгърна.

— Не забравяй пелерината си. Ще ти стане съвестно, ако клетите простосмъртни женици почнат да се взривяват край теб.

— Бих те посъветвал същото, но май ще ти е приятно мъжете да избухват в огънове, докато ги подминаваш.

Тя му намигна и смехът му прокънтя през костите и кръвта ѝ.

Входните порти на Асасинската крепост бяха отворени, а чакълена аля и старателно поддържаната ливада сияеха от светлината на множество газени лампи. Имението, построено от светъл камък, също сияеше, разкошно и приветливо.

Елин ги подготви за гледката по време на пътуването им дотук, но като спряха пред внушителното стълбище, тя погледна двамата мъже, натъпкани на седалката до нея, и ги предупреди:

— Бъдете нащрек и дръжте големите си усти затворени. Особено пред валгския командир. Каквото и да чуете или видите, дръжте големите си усти затворени.

Без истерични териториални нападки.

Едион се засмя.

— Напомни ми да ти кажа утре колко си очарователна.

Но Елин не беше в настроение за закачки.

Несрин скочи от седалката на кочияша и отвори вратата на файтона. Елин слезе по стълбичката, оставяйки пелерината си вътре, и дори не посмя да вдигне поглед към къщата отвъд улицата — към покрива, откъдето Каол и няколко от бунтовниците щяха да им осигурят подкрепление, ако нещата се объркаха.

Беше изкачила половината мраморно стълбище, когато резбованите дъбови врати се отвориха със замах и разляха златиста светлина по прага. Но не икономът ѝ се усмихваше с възбели зъби.

— Добре дошла у дома! — поздрави я ведро Аробин.

После ги покани в просторния вестибюл.

— Приятелите ти също са добре дошли.

Едион и Несрин отидоха до багажника в задната част на файтона. Преди да отворят отделението и да извлачат окованата, закачулена фигура оттам, братовчед ѝ извади меч си, който не биеше на очи.

— Нося ти обещаното — заяви Елин, докато двамата изправяха мъжа на крака. Валгският командир се гърчеше в хватките им,

препъвайки се към къщата с торба на главата. Изпод грубата материя се разнасяше гърлено, злобно съскане.

— Предпочитам гостът ни да мине през слугинския вход — рече делово Аробин.

Беше облечен в зелено — цвета на Терасен, макар че някой би забелязал първо колко добре той подчертаваше кестенявата му коса. Но това беше просто начин да ги заблуди за намеренията си, за принадлежността си. Наглед не носеше оръжия и от сребристите му очи надничаше само топлота, когато протегна ръце към нея, сякаш Едион не влачеше демон по входното стълбище. Зад тях Несрин подкара файтона към изхода.

Елин усещаше напрежението на Роуан, погнусата на Едион, но избра да ги игнорира.

Пое ръцете на Аробин — сухи, топли, мазолести. Той стисна пръстите ѝ нежно и впери поглед в очите ѝ.

— Изглеждаш ослепително, не че очаквах друго от теб. Дори синина не виждам от сблъсъка с почетния ни гост. Впечатляващо. — Той се приведе към нея и я подуши. — А и ухаеш божествено. Радвам се, че подаръкът ми е намерил приложение.

С угълчето на окото си Елин видя как Роуан изопва гръб и усети как го обзема онова познато унищожително спокойствие. Нито той, нито Едион носеха видими оръжия, с изключение на меча в ръката на братовчед ѝ, но знаеше, че и двамата са въоръжени под дрехите си, както и че Роуан щеше да скърши врата на Аробин, ако дори я погледнеше по неподходящия начин.

Именно тази мисъл ѝ помогна да се усмихне на Аробин.

— И ти изглеждаш добре — отвърна тя. — Предполагам, че вече познаваш спътниците ми.

Той се обърна към Едион, който тъкмо побутваше командира с меча си.

— Не съм имал удоволствието да се запозная с братовчед ти.

Елин знаеше, че Аробин попива всяка подробност, наблюдавайки Едион — търсеше слабости, недостатъци, които да използва. Братовчед ѝ просто влезе в къщата след Валга, който се препъна на прага.

— Бързо се възстановяваш, генерале — отбеляза Аробин. — Или предпочиташ да се обръщам към теб с „Ваше Височество“ в чест на

ашриверския ти произход? Ти избираш.

Елин осъзна нещо. Аробин нямаше намерение да пуска демона — и Стеван — от имението.

Едион му хвърли ленива усмивка през рамо.

— Не ми пука как ще се обръщаш към мен. — Той бутна валгския командир навътре. — Просто разкарай това проклето нещо оттук.

Аробин му се усмихна безучастно, явно омразата на Едион не го изненадваше.

После се обърна към Роуан с преднамерена мудност.

— Теб обаче не те познавам — провлачи Аробин. Наложил му се да вдигне глава, за да погледне Роуан в очите. Огледа го бавно, за да постигне по-драматичен ефект. — От доста време не бях виждал елфически воин. Не си ги спомням толкова гигантски.

Роуан влезе по-навътре във вестибюла с мощни, смъртоносни стъпки и спря до нея.

— Името ми е Роуан. Повече не ти трябва да знаеш. — Той килна глава настрани като хищник, измерващ плячката си. — Благодаря ти за маслото — добави. — Кожата ми беше малко суха.

Аробин примигна насреща му — по-явен израз на изненада Елин не можеше да очаква от него.

Отне ѝ известно време да осмисли думите на Роуан и да осъзнае, че бадемовият аромат не идваше само от нея. И той беше използвал маслото.

Аробин насочи вниманието си към Едион и валгския командир.

— Третата врата вляво, води го на долния етаж. Заклучи го в четвъртата килия.

Елин не посмя да погледне към братовчед си. Наоколо не се виждаха други асасини, нямаше дори слуги. Каквото и да беше запланувал Аробин, очевидно не искаше да има свидетели.

Той тръгна след Едион с ръце в джобовете.

Елин остана във вестибюла за момент и извърна поглед към Роуан.

Принцът вдигна вежди, а посланието му към нея се четеше в очите и позата му.

Не е казал, че само ти можеш да го използваш.

Гърлото ѝ се стегна и тя поклати глава.

Какво? — попита той.

Просто... — Отново поклати глава. — Изненадваш ме понякога. Чудесно. Не бих искал да те отегчавам.

Роуан хвана ръката ѝ и я стисна. Независимо от всичко, което ѝ предстоеше, на лицето ѝ изплува лека усмивка.

Но и тя посърна, когато Елин се обърна да тръгне към тъмницата и се натъкна на втренчения поглед на Аробин.

* * *

Роуан беше на косъм да удуши краля на асасините, докато ги водеше надолу, надолу и все по-надолу към подземие. Той вървеше малко зад Елин по витото каменно стълбище. Миризмата на плесен, кръв и ръжда нарастваше с всяка следваща стъпка. Бяха го измъчвали достатъчно, а и той самият бе провел достатъчно мъчения, за да знае в какво място навлизат.

И какво обучение бе преминала Елин тук, долу.

Момиче — била е просто момиче, когато червенокосият кучи син на няколко крачки пред него я бе довел тук, за да я учи как да изтезва хора, как да ги поддържа живи през това време, как да ги накара да пицят и да се молят. Как да слага край на човешки животи.

Нямаше нито една част от нея, която да го отвращава или плаши, но като си я представяше на това ужасно място, пропито с адски зловония и тъмнина...

С всяка стъпка надолу Елин като че ли провесваше рамене все повече и повече, косата ѝ сякаш губеше блясъка си, кожата ѝ пребледняваше.

Тук бе видяла Сам за последно, осъзна Роуан. И някогашният ѝ господар го знаеше.

— Идваме тук за повечето от срещите ни, по-трудно е да ни подслушват в подземие. Или да ни нападнат изневиделица — обясняваше Аробин на въздуха пред себе си. — Макар че мястото си има и други приложения, както скоро ще се убедите.

Отваряше врата след врата и на Роуан му се струваше, че Елин ги брои, очаква да види нещо, докато...

— Заповядайте — рече Аробин и посочи вратата на килията.

Роуан докосна лакътя ѝ. Свещени богове, явно самоконтролът му отсъстваше тази вечер, постоянно си намираше оправдания да я докосва. Този допир обаче беше важен. Само дай знак — дай ми един-единствен знак и е мъртъв. А после на спокойствие ще претърсим цялото имение за амулета.

Тя поклати глава и пристъпи в килията. Отговорът ѝ му беше повече от ясен.

Още не. Още не.

* * *

Едва се беше сдържала да не повърне на стълбището към тъмницата. Само мисълта за амулета и близостта на елфическия ѝ воин ѝ даваха сили да пристъпва надолу към черната каменна пещера.

Никога нямаше да забрави това помещение.

До ден-днешен преследваше сънищата ѝ.

Масата беше празна, но тя го виждаше отгоре — пребит до неузнаваемост и лъхац на глориела. Бяха изтезавали Сам по методи, за чието съществуване дори не знаеше, преди да прочете писмото на Уесли. Главата на Аробин бе родила най-жестоките. Наказваше Сам, задето я обичаше, задето посягаше на притежанията му.

Аробин влезе в стаята с небрежна крачка, пъхнал ръце в джобовете си. Роуан подуши въздуха и изражението му ѝ подсказа на какво мирише. Тъмната, студена стая, където бяха оставили тялото на Сам. Тъмната, студена стая, където повърна и лежа на масата до него с часове, неспособна да си тръгне.

Където Едион сега приковаваше Стеван към стената.

— Излезте — нареди Аробин на Роуан и Едион, които се вцепениха. — Вие двамата може да ни изчакате горе. Тук само ще разсейвате госта ни.

— Само през изгнилия ми труп — отсече Едион.

Елин му стрелна остър поглед.

— Лизандра ви очаква в гостната — заяви Аробин с обиграна вежливост, вперил очи в закачуления Валг. Облечените в ръкавици ръце на Стеван дърпаха веригите, а неспирното му съскане се

извисяваше до смайваща свирепост. — Тя ще ви прави компания. Ние с Елин ще се присъединим към вас за вечеря.

Роуан наблюдаваш Елин много, много внимателно. Тя кимна леко.

Очите му намериха тези на Едион — генералът го гледаше втрещено.

Ако се намираше другаде, навярно щеше да си издърпа един стол и да изгледа с интерес последната им битка за мъжко надмощие. За щастие, Едион просто тръгна към стълбището. Секунда по-късно и двамата ги нямаше.

Аробин отиде при демона и свали торбата от главата му.

Черни, озверели очи примигнаха насреща им и се плъзнаха из килията.

— Можем да действваме по лесния или по трудния начин — предложи Аробин.

Стеван просто се усмихна.

* * *

Елин слушаше, докато Аробин разпитваше демона какво представлява, откъде идва, какви са плановете на краля. След тридесет минути и няколко порязвания валгският командир беше готов да му отговаря на всякакви въпроси.

— Как те контролира кралят? — настоя Аробин.

Демонът се засмя.

— Иска ти се да знаеш, нали?

Кралят на асасините се обърна към нея и ѝ предложи кинжала, по чието острие се стичаше тъмна кръв.

— Искаш ли да опиташ ти? Все пак го правим в твоя чест.

Тя сведе намръщен поглед към роклята си.

— Не искам да я цапам с кръв.

Аробин се усмихна и поряза едната гърда на мъжа. Писъкът на демона заглуши трополенето на кръв по каменния под.

— Пръстенът — пророни след миг. — Всички носим такива. — Аробин спря, а Елин килна глава. — Лявата... лявата ми ръка — поясни съществото.

Аробин свали ръкавицата на мъжа, разкривайки черния пръстен.

— Как?

— И той има пръстен... контролира ни с него. Сложи ли ни нашите, не можем да ги махнем. Правим каквото каже, когато каже.

— Откъде е взел пръстените?

— Май той ги е направил, не знам. — Кинжалът се доближи до него. — Кълна се!

Слага ни пръстените и срязва ръцете ни. После облизва кръвта и сме негови.

Кръвта ни свързва.

— И какво възнамерява да прави с вас сега, когато вече сте плъзнали из целия ми град?

— Издирваме генерала. Няма... няма да кажа на никого, че е тук... Нито пък за нея, кълна се. Друго... друго не знам.

Демонът извърна тъмен, умолителен поглед към нея.

— Убий го — нареди тя на Аробин. — Не можем да го пуснем.

— Моля ви — обади се Стеван, вперил очи в нейните.

Тя извърна поглед.

— Май наистина няма друго за казване — замисли се Аробин.

И му се нахвърли като пепелянка, отрязвайки пръста — и пръстена върху него — с едно свирепо движение. Писькът на Стеван отекна болезнено в ушите ѝ.

— Благодаря — издигна глас над неговия Аробин, после прониза гърлото му.

Елин се отдръпна от струята кръв и не отлепи очи от тези на Стеван, докато светлината в тях не угасна. Когато струята стихна, тя обърна свъсен поглед към Аробин.

— Можеше първо да го убиеш и тогава да му отрежеш пръста.

— И какво щеше да му е забавното на това? — Аробин вдигна окървавения пръст и изхлузи халката. — Да не би да си загубила жаждата си за кръв?

— На твоє място бих изхвърлила пръстена в Ейвъри.

— Кралят поробва съзнанията на хората с тези чудесии. Възнамерявам да го проуча възможно най-задълбочено. — Естествено. Той пхна пръстена в джоба си и кимна към вратата. — Е, вече сме квит, скъпа. Готова ли си за вечеря?

Беше ѝ трудно да приеме предложението му в такава близост до стената, където висеше все още кървящото тяло на Стеван.

* * *

Аробин я настани от дясната си страна — някогашното ѝ място на трапезата му. Очакваше Лизандра да седи срещу нея, но вместо това домакинът я беше разположил на стола до нейния. Несъмнено за да ограничи възможностите ѝ до две — да се занимава с дългогодишната си съперница или да говори с него самия. Или нещо подобно.

Елин беше поздравила Лизандра, която правеше компания на Едион и Роуан в гостната. Усещаше заинтригувания поглед на Аробин, докато се здрависваше с нея, предавайки ѝ дискретно бележката, която криеше в роклята си цяла вечер.

Листчето вече го нямаше, когато Елин се приведе да целуне бузата на куртизанката с привидно нежелание.

Аробин беше настанил Роуан от лявата си страна, а Едион — до елфическия воин. Масата я разделяше с двамата ѝ спътници и я лишаваше от защитата им срещу Аробин. Никой от тях не попита какво е станало в тъмницата.

— Доста сте мълчаливи тази вечер — отбеляза Аробин, докато безмълвните слуги, извикани след разпита на Стеван, раздигаха чините от първото блюдо: супа от домати и босилек, отгледани в зеленчуковия парник в задния двор. Елин разпозна някои от тях, макар че не смееха да устремят поглед към нея. Никога не я бяха поглеждали в очите, дори докато живееше тук. Знаеше, че няма да продумат и дума за тазвечершните гости на Аробин. Не и с господар като него. — Да не би протежето ми да ви е наплашило?

Едион, който я наблюдаваше внимателно през цялото време, докато ядеше супата си, вдигна вежда.

— Искаш да водим салонни разговори, при положение че току-що закла демон?

Аробин махна с ръка.

— Просто ми е интересно да чуя повече за вас.

— Внимавай — предупреди го тихо Елин.

Кралят на асасините подравни сребърните прибори около чинията си.

— Не е ли нормално да се притеснявам с кого съжителства собственото ми протеже?

— Не се притесняваше с кого съжителствам, когато ме заточи в Ендовиер.

Той бавно примигна насреща ѝ.

— Това ли мислиш, че съм сторил?

Лизандра осезаемо се напрегна до нея. Аробин, естествено, усети това и заяви:

— Лизандра ще ти каже истината — борих се със зъби и нокти да те освободя от затвора. Загубих половината си хора, кралят ги е изтезавал и убил до един.

Изненадан съм, че капитанът, твоят приятел, не ти е казал. Жалко, че цяла вечер ще виси на онзи покрив.

Май нищо не му убягваше.

Той обърна поглед към куртизанката и зачака. Лизандра преглътна и пророни:

— Наистина опита. Месеци наред се бори за теб.

Прозвуча толкова убедително, че Елин почти ѝ повярва. По чудо Аробин още не подозираше, че се среща тайно с тях. По чудо — или благодарение на хитрината ѝ.

— Ще бъдеш ли така добър да ни обясниш защо настоя да останем за вечеря? — провлачи Елин.

— Как иначе щях да те видя? Щеше просто да захвърлиш оная твар на прага ми и да си тръгнеш. А научихме толкова много... толкова полезни и за двама ни неща. — По гръбнака ѝ плъзна ледена тръпка. — Макар че, да ти призная, си доста по-сдържана, отколкото те помня. Кое то навярно радва Лизандра. Дупката от кинжала, който запрати по главата ѝ, още си стои на стената във вестибюла.

Оставих я, за да ни напомня колко много липсваш на всички ни.

Роуан я наблюдаваше като отровна змия, готова за атака. Сбърчи учудено вежди: Наистина ли си я замерила с кинжал?

Аробин зараказва как веднъж Елин се сдърпала с Лизандра и двете се търкулнали на кълбо по стълбището като бесни котки. Елин задържа погледа си върху Роуан: Някога бях луда глава.

Все повече и повече се възхищавам на Лизандра. Седемнадесетгодишната Елин сигурно е била абсолютно съкровище.

Тя удържа напирещата си усмивка.

Какво ли не бих дала да видя седемнадесетгодишната Елин в двубой със седемнадесетгодишния Роуан. Зелените му очи просветнаха. Аробин продължаваше да говори. Седемнадесетгодишният Роуан нямаше да знае какво да те прави. Срамуваше се да говори с всички момичета извън семейството си.

Лъжец — не ти вярвам за миг дори.

А трябва. Щеше да изгуби ума и дума от нощниците ти — даже от тази ти рокля.

Тя вдиша през зъби.

В такъв случай сигурно щеше да си глътне езика, ако разбереше, че не нося никакво бельо под нея.

Роуан блъсна коляното си в масата и я разтресе.

Аробин спря, но продължи да говори, когато Едион го попита какво му е казал демонът.

Сигурно се шегуваш, смая се Роуан.

Как бих скрила бельо под такава рокля? Всички ръбове и гънки щяха да си личат.

Роуан разклати леко глава и в очите му затанцува онази искрица, която наскоро бе забелязала — и харесваше безкрайно. Май обичаш да ме шокираш. Този път Елин не можа да скрие усмивката си.

Как иначе да забавлявам свадлив безсмъртен като теб?

Доволното му изражение беше достатъчно всепоглъщащо, че да не усети веднага тишината, спуснала се над масата.

Тя погледна към каменното лице на Аробин.

— Попита ли ме нещо?

От сребристите му очи надничаше пресметлива ярост, която едно време би я накарала да падне в краката му.

— Попитах — процеди Аробин — дали през последните седмици ти е било забавно да съсипваш заведенията ми и да гониш клиентелата ми.

Елин се отпусна назад в стола си. Дори Роуан я зяпаше с изненада и раздразнение по лицето си. Лизандра умело се преструваше на смаяна — въпреки че именно тя ѝ даде информацията, с помощта на която Елин усъвършенства плана, скициран на борда на кораба.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна накрая с малка усмивчица.

— Така ли? — Аробин люшна виното в чашата си. — Искаш да кажеш, че не си потрошила „Подземието“, за да ощетиш вложенията ми в него и да отрежеш ежемесечния ми дял от печалбите на собствениците му? Не ме лъжи, че е било просто отмъщение за Сам.

— Хората на краля дойдоха. Трябваше да защитя живота си.

След като ги беше отвела от пристанището директно в пивницата, разбира се.

— И предполагам касата най-случайно е била разбита и отворена за посегателствата на тълпата?

Планът ѝ беше сработил, и то толкова блестящо, че се учудваше как Аробин още не ѝ се бе нахвърлил.

— Знаеш ги какви са онези отрепки. Видят ли малко суматоха, почват да се пенят около устата като бесни кучета.

Лизандра настръхна — звездно изпълнена роля на жена, станала свидетел на предателство.

— Да — потвърди Аробин. — Особено отрепките в заведения, от които получавам стабилна ежемесечна сума, нали така?

— Значи покани мен и приятелите ми тази вечер, за да ме обстрелваш с обвинения? А аз си мислех, че ме наемаш за свой личен ловец на Валги.

— Умишлено се маскира като Хинсол Кормак, един от най-лоялните ми клиенти и инвеститори, когато освобождаваше братовчед си — укори я Аробин. Едион ококори очи. — Бих го приел за съвпадение, ако един свидетел не твърдеше, че е извикал Кормак по време на тържеството и той му е помахал. Разказал е историята си и на краля — как е видял Кормак да върви към Едион точно преди

взривовете. И какво съвпадение, че тъкмо в този ден две от наемните карети, собственост на двама ни с Кормак, изчезнаха безследно. После Кормак раздуха на всичките ми клиенти и партньори, че аз съм откарал Едион с една от тях, след като аз съм го освободил, преструвайки се на него, защото, както излиза, съм станал проклет привърженик на бунтовническата кауза и по цял ден скитам из града с вирнат нос.

Тя се осмели да надникне към Роуан, чието лице си оставаше безизразно, макар че лесно разчете думите по него: Ах, ти, хитроумна лисице. А ти си мислеше, че съм боядисала косата си в червено от суетност.

Повече не ще се усъмня в теб.

Тя се обърна към Аробин.

— Нямам вина, че предвзетите ти клиенти се настройват срещу теб при най-малката опасност.

— Кормак напусна града, но продължава да петни името ми. Цяло чудо е, че кралят още не е изпратил хората си да ме завлекат в двореца.

— Ако се притесняваш за финансовото си положение, може просто да продадеш имението. Или да спреш да използваш услугите на Лизандра.

Аробин изсъска гневно, а Роуан и Едион пъхнаха небрежно ръце под масата, подготвяйки се да грабнат скритите си оръжия.

— Какво трябва да направя, скъпа моя, за да спреш да ме тормозиш?

Ето ги и тях. Думите, които чакаше да чуе — причината да не го смачка изведнъж, а само да го подразни достатъчно.

Тя зачопли ноктите си.

— Има няколко неща, щом питаш.

* * *

Гостната беше възголяма, навярно побираше двадесет-тридесет души, и бе снабдена с множество дивани, кресла и шезлонги. Елин се разположи от едната страна на камината, а Аробин от другата. В очите му продължаваше да блещука ярост.

Елин усещаше, че Роуан и Едион следят от коридора всяка тяхна дума, всеки неин дъх. Чудеше се дали Аробин знаеше, че са пренебрегнали нареждането му да останат в трапезарията. Едва ли. Елфическите воители бяха тихи като призрачни леопарди. Но Елин не ги искаше в стаята при тях, не и докато не свършеше работата си.

Тя кръстоса крака, разкривайки семплите си обувки от черно кадифе и голите глезени над тях.

— Значи всичко това е било наказание за престъпление, което не съм извършил — подхвана Аробин.

Тя плъзна пръст по заобления подлакътник на креслото.

— На първо място, Аробин, хайде да не си губим времето с лъжи.

— Предполагам, че си казала на приятелите си истината?

— Свитата ми знае всичко за мен. И за твоите постъпки.

— Представяш се като жертва, а? Май забравяш, че не ти трябваша много уговорки, за да грабнеш ножовете.

— Истината си е истина. Но това не променя факта, че си бил наясно коя съм, когато си ме намерил. Взе семейната ми огърлица и ме увери, че ако някой дойде да ме търси, враговете ми ще го убият. — Тя не позволи на дъха си да пресекне, не биваше да му показва колко ѝ е трудно да изрича тези думи. — Искаше да ме превърнеш в свое собствено оръжие. Защо?

— Защо не? Бях млад и гневен, а кралят току-що бе завзел кралството ми. Вярвах, че мога да ти осигуря начин да оцелееш и дори да го надвиеш някой ден. За това се върна, нали? Учудвам се, че двамата с капитана не сте го убили още. Нали и той това цели, поради което опита да си сътрудничи с мен? А може би държиш да му отсечеш главата сама?

— Наистина ли очакваш да повярвам, че си искал единствено да ми помогнеш да отмъстя за семейството си и да си върна трона?

— В какво щеше да се превърнеш без мен? В разглезена, придирчива принцеса.

Обичният ти братовчед щеше да те заключи в някоя кула и да изхвърли ключа.

Аз ти дадох свобода, дадох ти уменията да повалиш мъж като Едион Ашривер с няколко удара. А в замяна получавам само презрение.

Тя стисна пръсти в юмрук, усещайки тежестта на камъчетата, които бе занесла на гроба на Сам тази сутрин.

— Е, какво друго си ми намислила, о, Всемогъща кралица? Да ти спестя ли грижите и да ти кажа направо по какви други начини можеш да ме тормозиш пълноценно?

— Знаеш, че дългът ти далеч не е изплатен.

— Дълг? За какво? Задето опитах да те освободя от Ендовиер? А когато не успях, направих всичко по силите си да те облекча? Подкупвах стражите и чиновниците с мои лични пари, за да не те нараняват прекомерно. Докато през цялото време търсех начини да те измъкна — цяла година.

Примесваше лъжи с истината, както беше учил и нея. Да, беше подкупвал стражите и чиновниците, за да се увери, че няма да бъде осакатена, когато я освободят. Но в писмото си Уесли обясняваше подробно колко малко усилия бе положил Аробин, след като разбрал, че я изпращат в Ендовиер. Как променил плановете си, доволен, че ще прекършат духа ѝ в мините.

— Ами Сам? — прошепна тя.

— Сам загина в ръцете на садист, който безполезният ми телохранител реши да убие. Знаеш, че не можех да си затворя очите за такова нещо. Все пак трябваше да запазя работните си отношения с Разбойническия главатар.

Истина и лъжи, лъжи и истина. Тя поклати глава и надникна към прозореца — обърканото, умислено протеже, приело отровните думи на господаря си.

— Кажи какво трябва да направя, за да ме разбереш — продължи той. — Знаеш ли защо те накарах да ми заловиш оня демон? Защото исках и двамата да чуем какво има за казване. За да сме достатъчно осведомени, когато тръгнем на война срещу краля. Не се ли питаш защо те пуснах в килията? Заедно ще свалим онова чудовище от трона, преди да е сложило пръстени на всички ни. Можеш да извикаш дори приятеля си, капитана.

— И очакваш да повярвам на всичко това?

— Имах дълго, дълго време да помисля върху ужасните неща, които ти причиних, Селена.

— Елин — тросна му се тя. — Името ми е Елин. И можеш да започнеш да ми доказваш, че си се променил, като ми върнеш

семеиния амулет. И като ми позволиш да използвам хората ти.

Почти чуваше как зъбните колела се завъртат в студената му, пресметлива глава.

— За какво?

Нито дума за амулета — не отричаше, че е у него.

— Искаш да свалим краля — прошепна тя, сякаш не желаше елфическите воини пред вратата да я чуят. — Е, да го свалим тогава. Но трябва да стане по моя начин. Капитанът и моята свита няма да участват.

— А какво печеля аз? Живеем в опасни времена. Ето, днес например един от най-големите търговци на опиати бе заловен и убит от кралската стража. Много жалко, измъкнал се от трагедията, разиграла се на Пазара на сенките, но само за да го хванат, докато си купувал вечеря на няколко пресечки оттам.

Още излишни приказки, предвиден и да отвлекат вниманието ѝ от основното.

— Няма да изпратя на краля анонимни сведения за това място, за дейността и клиентите ти. Нито пък за демона в тъмницата ти, чиято кръв вечно ще си остане там. — Тя се поусмихна. — Опитвала съм, кръвта им не се отмива.

— Заплахи ли ми отправяш, Елин? Ами ако аз започна? Какво ще стане, ако спомена пред хората на краля, че генералът и капитанът посещават често един склад? Ако ми се изплъзне от езика, че по улиците на града му скита елфически воин? Или още по-лошо — че смъртният му враг живее в бедняшкия квартал?

— В такъв случай май ще се състезаваме до двореца. За твоя беда обаче, капитанът е изпратил свои хора до самите порти с послания в ръце, готови да ги предадат по мой сигнал.

— Ще трябва да се измъкнеш жива оттук, за да дадеш сигнал.

— Опасявам се, че сигналът е именно в това, че няма да се върнем обратно. И тримата.

Аробин отново впи студен поглед в нея.

— Колко жестока и безскрупулна си станала, любов моя. Но дали няма да се превърнеш и в тиранин? Може би е време и ти да окичиш с пръстени ръцете на последователите си.

Той бръкна в деколтето на туниката си. Елин дори не трепна, когато дългите му бели пръсти се усухаха около златна верижка, нещо

издрънча глухо и...

Амулетът си беше същият, какъвто го помнеше.

Последно го бе държала с детските си ръце и с детските си очи бе гледала небесносинята му лицева страна, украсена с елен от слонова кост и златна звезда между рогата. Безсмъртният елен на Мала, носителката на огъня, доведен по тези земи от Бранън и пуснат на воля в Оуквалдския лес. Амулетът проблесна в ръцете на Аробин и той го свали от врата си.

Третият, последен Ключ на Уирда.

Той бе превърнал предците ѝ във велики кралици и крале, а Терасен — в недосегаемо кралство, чиито граници никой не бе успял да наруши. Докато Елин не падна в река Флорин онази съдбовна нощ, докато мъжът пред нея не свали амулета от врата ѝ, позволявайки на първата вражеска армия да нахлуе в земите му. След това Аробин се издигна от местния асасински главатар до самопровъзгласен крал на цялата гилдия. Навярно могъществото и влиянието му произтичаха единствено от амулета, който носеше около врата си толкова години наред — нейния амулет.

— Доста се привързах към него — отбеляза Аробин, като ѝ го подаде.

Щом го носеше около врата си, значи бе знаел, че ще му го поиска. Може би така или иначе бе възнамерявал да ѝ го предложи, за да спечели доверието ѝ — или за да я накара да спре с нападенията срещу бизнес партньорите му.

Тя се пресегна да го поеме, мъчейки се да задържи лицето си безизразно. В момента, в който пръстите ѝ докоснаха златната верижка, ѝ се прииска никога да не беше чувала за амулета, да не го беше виждала, да не бе попаднала в една стая с него. Нещо не е наред — запя кръвта ѝ, застанаха костите ѝ.

— Не е наред, не е наред, не е наред.

Амулетът беше по-тежък, отколкото изглеждаше, и бе затоплен от тялото му или от необятната сила в себе си.

Ключът на Уирда.

Свещени богове!

Аробин ѝ го връщаше просто ей така. Нима не усещаше мощта му... Може би трябваше да имаш магия във вените си, за да я почувстваш. Може би никога не го бе... призовавал, както зовеше нея

сега, отърквайки се в сетивата ѝ като котка в нечии крака. Как бе възможно родителите ѝ да не усетят силата в него?

Елин едва се сдържа да не стане и да си тръгне на момента. Вместо това обаче нахлузи Амулета на Оринт около врата си, където той сякаш натежа още повече — като чиста енергия върху костите ѝ, разливаща се в кръвта ѝ подобно на мастило във вода. Нещо не е наред.

— Утре сутрин — подхвана студено тя — двамата с теб ще поговорим отново.

Доведи най-добрите си хора или каквито там същества ближат подметките ти в момента. Ще започнем със съставянето на плана ни.

Тя се надигна от креслото с омекнали колене.

— Някакви други искания, Ваше Величество?

— Знам, че ти държиш силните карти. — Тя опита да укроти кръвта във вените си, буйстващото си сърце. — Твърде лесно склони да ми помогнеш. Но тази игра ми харесва. Да поиграем още малко.

По лицето му се разля змийска усмивка.

Всяка стъпка към вратата изискваше огромна воля. Мислите ѝ не се откъсваха от амулета, люлеещ се между гърдите ѝ.

— Ако ни предадеш тази вечер, Аробин — добави тя, като стигна до изхода, — мъченията на Сам ще ти се сторят същинска милост в сравнение с онова, което ще причиня на теб.

— Научила си нови трикове през изминалите години, а?

Тя се подсмихна и очите ѝ попиха всяка подробност от вида му в този момент: блясъка на червената му коса, широките му рамене и тясната талия, белезите по ръцете му и сребристите му очи, лъснали от предизвикателство и триумф.

Навярно щяха да преследват сънищата ѝ до сетния ѝ дъх.

— И още нещо — обади се Аробин.

Елин с трудност вирна вежда, когато някогашният ѝ господар застана достатъчно близо до нея, че да я прегърне и целуне. Той обаче просто взе ръката ѝ и помилва дланта ѝ с палец.

— Нямам търпение да се върнеш при мен — промълви с гърлен глас.

После с невиджана бързина сложи халката от Камък на Уирда върху пръста ѝ.

Скритият кинжал, който Елин беше извадила, издрънча върху дървения под в момента, в който студеният черен камък докосна кожата ѝ. Тя сведе поглед към пръстена, към кървавата резка, появила се върху ръката ѝ изпод острия нокът на Аробин. Той я вдигна до устата си и облиза кръвта.

Като се изправи, устните му бяха окървавени.

В главата ѝ настана съвършена тишина. Лицето ѝ спря да я слуша, сърцето ѝ също.

— Мигни! — нареди ѝ Аробин.

Тя се подчини.

— Усмхни се!

Тя се подчини.

— Каж ми защо се върна?

— За да убия краля, за да убия принца.

Аробин се приведе толкова близо до нея, че носът му докосна шията ѝ.

— Каж ми, че ме обичаш.

— Обичам те.

— Името ми... изречи името ми, като ми казваш, че ме обичаш.

— Обичам те, Аробин Хамел.

Той се засмя до врата ѝ, стопляйки кожата ѝ с дъха си, после я целуна по ключицата.

— Май ще ми харесаш такава.

Отдръпна се, за да огледа пустото ѝ лице, безизразните ѝ, чужди черти.

— Вземи каретата ми и се прибери вкъщи да поспиш. Не казвай на никого за случилото се тук, не показвай пръстена на приятелите си. Утре ела след закуска.

Двамата с теб имаме планове. За нашето кралство и Адарлан.

Тя продължи да се взира в нищото.

— Разбра ли?

— Да.

Аробин вдигна ръката ѝ отново и целуна пръстена от черен камък.

— Лека нощ, Елин — пророни и я побутна към вратата, плъзвайки длан по задните ѝ части.

* * *

Роуан трепереше от сдържан гняв, докато пътуваха в мълчание с каретата на Аробин.

Беше чул всяка дума, изговорена в онази стая. Едион също. Беше видял как я докосна Аробин — със собственическият маниер на мъж, уверен, че се е сдобил с нова, лъскава играчка.

Не посмя да хване ръката на Елин, за да види пръстена.

Тя не помръдваше, не проронваше и дума. Просто седеше на мястото си, вперила поглед в стената на каретата.

Съвършена, прекършена, покорна кукла.

Обичам те, Аробин Хамел.

Всяка минута минаваше в агония, но още ги наблюдаваха прекалено много очи — дори когато стигнаха до склада и слязоха от каретата. Изчакаха тя да си замине, преди двамата с Едион да влязат през вратата след кралицата си.

Пердетата в апартамента бяха спуснати и наоколо горяха няколко свещи.

Пламъците озаряваха златния дракон по гърба на прелестната ѝ рокля и Роуан не смееше да си поеме дъх, като я гледаше как стои наред стаята като робиня в очакване на заповеди.

— Елин? — обади се накрая с дрезгав глас.

Тя вдигна ръце пред себе си и се обърна.

После свали пръстена.

— Значи това е искал. Честно казано, очаквах нещо по-грандиозно.

* * *

Елин остави пръстена на масичката зад дивана.

Роуан се взря в него намръщено.

— И дори не погледна другата ръка на Стеван?

— Не — отвърна тя.

Още не можеше да преглътне мисълта за ужасното му предателство. А и нещото върху гърдите ѝ я зовеше като бездна от необятна мощ.

— Един от двамата ви веднага трябва да ми обясни какво се случва тук — избухна Едион.

Лицето на братовчед ѝ беше преbledняло, а очите му прескачаха изцъклено ту към Елин, ту към пръстена.

Беше съумяла да запази самообладание по време на пътя дотук, преструвайки се на марионетката, в която Аробин вярваше, че я е превърнал. Сега прекоси стаята, прилепила ръце до тялото си, за да не откъсне Ключа на Уирда от врата си и да го запрати към стената.

— Съжалявам — пророни. — Не биваше да знаеш...

— Не бивало да знам? Толкова ли ми нямаш доверие?

— Роуан също научи едва снощи — сопна му се тя.

Дълбоко в бездната прокълнтя гръм.

О, богове. О, богове...

— И това трябва да ме успокоява?

Роуан скръсти ръце.

— Да, като се има предвид колко спорихме по въпроса.

Едион поклати глава.

— Просто... обяснете ми.

Елин взе пръстена. Съсредоточи се. Можеше да насочи цялото си внимание към този разговор, докато успееше да скрие някъде амулета. Едион не биваше да разбира какво носеше, с какво оръжие се бе сдобила тази вечер.

— Докато бях във Вендлин... Нарок се върна. За да ме предупреди. И да ми благодари, че съм сложила край на живота му. Затова избрах валгския командир с най-слаб контрол върху човешкото си тяло с надеждата мъжът още да е вътре и да търси изкупление. — Изкупление за онова, което демонът го бе принудил да стори, поне едно добро дело, преди да умре.

— Защо?

Затрудняваше се да говори нормално.

— За да мога да му предложа смърт и свобода, ако в замяна заблуди Аробин. Той излъга Аробин, че с малко кръв може да контролира пръстените... и че неговият е истински. — Тя вдигна пръстена. — Всъщност ти ми даде идеята. Лизандра има много добър бижутер, който изработи фалшификата. Истинският остана върху пръста на валгския командир, който отрязах. Ако Аробин беше свалил другата му ръкавица, щеше да види, че му липсва един пръст.

— Нужни са седмици да планираш всичко това...

Елин кимна.

— Но защо? Защо ти е да се занимаваш? Защо просто не му прережеш гърлото?

Елин остави пръстена.

— Трябваше да знам със сигурност.

— Кое? Че Аробин е чудовище?

— Че няма начин да си върне човечността. Познавам го, но... Това беше последното му изпитание.

Едион изсъска през зъби.

— Щеше да те превърне в своя лична марионетка... докосна те по...

— Знам къде ме докосна и какво искаше да ми направи. — Все още усещаше допира му. Но и той не беше нищо в сравнение с ужасния товар върху гърдите ѝ.

Тя потри с палец нарастващата резка върху ръката си. — Вече знаем какъв е.

На една малка, окаяна част от нея ѝ се искаше да не знае.

* * *

Без да са съблекли официалните си тоалети, Елин и Роуан се взираха в амулета върху ниската масичка пред угасналата камина в спалнята ѝ. Беше го свалила още с влизането в стаята, след като Едион бе поел първото дежурство на покрива. Сега двамата с Роуан седяха безмълвно на дивана.

Амулетът сияеше на светлината от двете свещи.

— Първоначално се чудех дали не е фалшив, дали Аробин не ти е спретнал номер — обади се Роуан накрая, без да откъсва очи от

Ключа на Уирда. — Но вече го усещам... усещам топлината на нещото в него.

Тя облегна лакти на коленете си и черното кадифе на роклята погали нежно кожата ѝ.

— В миналото хората сигурно са вярвали, че това чувство извира от магията във вените на собственика му — замисли се тя. — Майка ми и Бранън не са предполагали, че е идвало от самия амулет.

— Ами баща ти и чичо ти? Нали те не са имали магически способности?

Еленът от слонова кост като че ли се взираше в нея, а безсмъртната звезда между рогата му проблясваше като разтопено злато.

— Но имаха благородническо потекло. Какво по-добро скривалище за него от врата на кралска особа?

Тя протегна ръка към амулета и го обърна с едно бързо движение. Металът беше топъл, а повърхността му съвършено гладка, въпреки че бе изкован преди хилядолетия.

На гърба му, точно както си спомняше, бяха изписани три Знака на Уирда.

— Случайно да знаеш какво значат? — попита Роуан и се премести толкова близо до нея, че бедрото му докосна нейното. После се отдръпна със сантиметър, но топлината му остана по кожата ѝ.

— Никога не съм виждала...

— Този. — Роуан посочи първия знак. — Аз съм виждал този. Появи се на челото ти онзи ден.

— Знакът на Бранън — прошепна тя. — На незаконородения... безименния.

— Никой от Терасен ли не е проучвал тези символи?

— Ако е имало такъв, не е разкрил значението им... или го е вписал само в личния си дневник. А повечето такива писания се съхраняваха в Оринтската библиотека. — Тя прехапа вътрешността на долната си устна. — Която беше едно от първите места, претършувани от краля на Адарлан.

— Може пък библиотекарите да са спасили първо дневниците на владетелите... може да са оцелели.

Сърцето ѝ се сви леко.

— Възможно е. Но ще разберем със сигурност чак когато се върнем в Терасен. — Тя потупа с крак по килима. — Трябва да го скрия.

На пода в дрешника ѝ имаше разхлопана дъска, под която криеше пари, оръжия и бижута. Засега щеше да свърши работа. А Едион нямаше да задава въпроси, защото така или иначе беше твърде рисковано да носи амулета на публични места, дори под дрехите си. Поне докато се прибереше в Терасен. Тя впери поглед в древния талисман.

— Ами, скрий го тогава.

— Не искам да го докосвам.

— Ако се задействаше толкова лесно, предците ти вече щяха да са разбрали какво представлява.

— Ти го вземи — сбърчи вежди тя.

Той я изгледа сурово.

Елин прогони всички мисли от главата си, наведе се напред и вдигна амулета от масата. Роуан се напрегна осезаемо, сякаш свикваше силите си, независимо от увереността, с която говореше.

Ключът натеза като воденичен камък в съзнанието ѝ, но първоначалното усещане за объркване, за бездънна сила... бе притихнало. Сякаш спеше.

Тя вдигна бързо килима в дрешника си, клекна и откачи разхлабената дъска. Усети, че Роуан наднича зад рамото ѝ в малкия тайник. Тъкмо се канеше да пусне амулета в него, когато някаква нишка я подръпна отвътре — не, не беше нишка, а... вятър, сякаш могъща сила влетя в тялото ѝ от Роуан, сякаш връзката помежду им оживя и Елин усети какво е да бъде Роуан...

Пусна амулета в тайника и той тупна само веднъж, тежък като оловна плоча.

— Какво има? — попит Роуан.

Тя се извъртя, за да го погледне в лицето.

— Усетих... усетих те.

— Как?

Елин му обясни как същността му се е вляла в нея, как е изпитала чувството, че носи кожата му, макар и само за миг.

Той не се зарадва особено.

— Тази способност може да ни е полезна по-нататък.

Тя свъси вежди.

— Типично изказване за воин грубиянин като теб.

Роуан сви рамене. Богове, как носеше толкова могъщество на плещите си?

Можеше да смачка нечии кости, без дори да използва магия. Способен беше да срути цяла сграда с няколко стратегически удара.

Знаеше го и преди, разбира се, че го знаеше, но да го изпита върху себе си...

Най-могъщият воин на елфическия народ. В очите на едно човешко същество силата му беше не по-малко свръхестествена от тази на Валгите.

— Но май си прав — не бива просто да откликва на подсъзнателните ми желания — съгласи се накрая Елин. — Иначе предците ми щяха да са изравнили Оринт със земята при първия си гневен изблик. Струва ми се, че... че тези неща са неутрални по природа. Носителят обуславя употребата им. В ръцете на човек с чисто сърце амулетът ще носи само добро. Затова и Терасен е процъфтявал някога.

Тя върна дъската на мястото ѝ и я потупа с длан.

— Повярвай ми, предците ти не са били светци — изсумтя Роуан.

Подаде ѝ ръка и тя опита да не се взира в нея, докато я поемаше. Здрава, мазолеста, непобедима — безсмъртна като него самия. Но в хватката му имаше нежност, запазена само за онези, които обичаше и се бе заклел да брани.

— Не мисля, че сред тях е имало асасини — рече Елин, когато Роуан пусна ръката ѝ. — Ключовете могат да покварят само черно сърце... и да дадат светла сила на бялото. Не съм чувала за сиви сърца.

— Фактът, че се тревожиш така, ми казва достатъчно за намеренията ти.

Тя се разходи по пода на дрешника, за да се увери, че няма скърцащи дъски, които да разкрият местоположението на тайника. Над града прокълнтя гръмотевица.

— Ще се престоря, че това не е поличба — измърмори под носа си.

— Успех. — Върнаха се в спалнята и Роуан я сръчка с лакът. — Ще държим нещата под око. И обещавам, ако забегнеш към Тъмното

кралство, да те придърпам към светлината.

— Много забавно.

Малкият часовник на нощното й шкафче иззвъня и над Рифтхолд отново се разнесе гръм. Бурята се разразяваше бързо. Хубаво — може би щеше да прочисти главата й.

Тя отиде до кутията, която Лизандра й беше донесла, и извади предмета отвътре.

— Бижутерът на Лизандра е много талантлив — коментира Роуан.

Елин вдигна дубликата на магическия амулет. Размерът, цветът и тежестта му бяха почти идентични. Остави го на тоалетната си масичка като небрежно захвърлен накит.

— Ако някой случайно се поинтересува къде е.

* * *

Когато часовникът удари един, пороят вече беше стихнал до кротък ръмеж, но Елин не слезе от покрива, откакто се бе качила да поеме наблюдателния пост от Едион. Роуан дочака полунощ в апартамента и остана търпеливо на мястото си, докато стрелките на часовника пълзяха към един. Още към дванадесет Каол беше наминал за малко да докладва на генерала какво правят хората на Аробин.

Но Роуан нямаше намерение да чака повече.

Намери я да стои под дъжда, отправила поглед на запад — не към лъскавия дворец от дясната й страна, не към морето зад гърба й, а към града.

Роуан нямаше нищо против, че е надникнала в душата му. Искеше да я увери, че не го е грижа какво е разбрала за него, стига да не я отблъснеше — и отдавна щеше да й го е казал, ако и до този момент не немееше пред красотата й тази вечер.

Светлината от лампата на покрива проблясваше по шнолите в косата й и златния дракон на гърба й.

— Ще съсипеш роклята, ако продължаваш да стоиш в дъжда — предупреди я той.

Тя се пообърна към него. Дъждовната вода бе разнесла чернилото за очи по лицето й и кожата й изглеждаше бледа като восък.

Погледът ѝ, изпълнен с вина, гняв и непоносима болка, го порази като удар в стомаха.

Елин отново се обърна към града.

— И бездруго няма да я облека повече.

— Знаеш, че ако не искаш да го правиш ти — подхвана той, пристъпвайки до нея, — съм готов да поема този товар от ръцете ти.

А и като се имаше предвид какво бе опитал да ѝ причини онзи кучи син, какви планове кроеше за нея... Двамата с Едион дълго, дълго време щяха да му отнемат живота.

Тя плъзна поглед през града към Асасинската крепост.

— Казах на Лизандра, че ѝ отстъпвам това право.

— Защо?

Тя обгърна тялото си с ръце.

— Защото тя заслужава да убие Аробин повече от всички ни.

Вярно беше.

— Ще има ли нужда от помощта ни?

Елин поклати глава, разпръсквайки капки дъждовна вода от златните си шноли и мокрите кичури коса около лицето си.

— Каол отиде да се увери, че всичко ще протече гладко.

Роуан си позволи да я огледа — отпуснатите ѝ рамене и вирнатата брадичка, стиснатите в шепи лакти, извивката на носа ѝ, очертана от уличната светлина, тънката линия на устата ѝ.

— Странно е — подхвана тя, — че още ми се иска да имаше друг начин. — Пое си треперлива глътка въздух и издиша облаче бяла пара. — Аробин е лош човек — прошепна. — Щеше да ме пороби, да ме използва, за да превземе Терасен, дори да се възкачи на трона и да стане баща на моето... — Тя потрепери толкова силно, че светлината от лампата проблесна по златната бродерия на роклята ѝ. — Но също така... дължа му живота си. През цялото това време мислех, че с облекчение и радост бих сложила край на съществуването му. Но сега се чувствам някак празна. И уморена.

Беше ледена, когато плъзна ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си. Само този път — само този път щеше да си позволи да я прегърне. Ако от него се очакваше да погуби Майев, а някой от кадъра му го беше сторил вместо него, Лоркан например, щеше да се чувства по същия начин.

Тя се извъртя леко, за да го погледне в лицето, и макар че опита да го прикрие, Роуан видя страха и вината в погледа ѝ.

— Трябва да издириш Лоркан утре. Да видиш дали е изпълнил малката задача, която му поставих.

Дали бе убил онези Копои на Уирда. Или те него. За да може Елин най-сетне да освободи магията.

Богове! Лоркан се беше превърнал в негов враг. Роуан прогони мисълта от главата си.

— И да го убия, ако е необходимо?

Тя преглътна и гръклянт ѝ подскочи.

— Ти решаваеш, Роуан. Направи онова, което сметнеш за редно.

Предпочиташе да му даде изрична заповед... но тя му предоставяше избор, уважаваше съвместното им минало достатъчно, че да му отстъпи това важно решение...

— Благодаря ти.

Елин отпусна глава на гърдите му и върховете на златните прилепови крила се впиха толкова болезнено в кожата му, че той ги извади едно по едно от косата ѝ. Златото беше гладко и леденостудено и докато Роуан се възхищаваше на фината му изработка, тя прошепна:

— Искам да ги продадеш. И да изгориш роклята.

— Както желаеш — отвърна той и прибра шнолите в джоба си.
— Но ще е жалко.

Враговете ти щяха да паднат на колене, ако те видеха в нея. И неговите собствени едва не се подвиха от възторг, като я зърна по-рано вечерта. От гърлото ѝ се изтръгна глух смях, който приличаше по-скоро на стон, и тя го прегърна през кръста, сякаш опитваше да открадне топлината му. Подгизналата ѝ коса се свлече пред лицето ѝ и ароматът на жасмин, лимонова върбинка и живи въглени надделя над бадемовия, галейки обонянието и всичките му други сетива.

Роуан остана с кралицата си под дъжда, запленил от божественото ѝ благоухание, и ѝ позволи да краде толкова, колкото желае от топлината му.

* * *

Дъждът намаля до леко припръскване и Елин се размърда в обятията на Роуан, откъдето черпеше сили, потънала в дълбок размисъл. Повдигна глава, колкото да види мъжествените черти на лицето му, скулите му, позлатени от дъжда и уличното осветление. В другия край на града, в стая, която познаваше печално добре, Аробин навярно кървеше. А може би вече лежеше мъртъв.

Празна мисъл, но същевременно и щракване на ключалка, отворена след дълго очакване. Роуан отвърна на погледа ѝ. От сребрилата му коса се стичаше дъждовна вода. Суровите му черти поомекнаха и станаха някак приветливи — уязвими дори.

— За какво мислиш? — пророни той.

— За това, че ако пак ми се прииска да те смутя, трябва просто да ти споделя колко рядко нося бельо.

Зениците му се уголемиха рязко.

— Има ли причина да постъпвате така, принцесо?

— Има ли причина да не постъпвам така?

Той долепи длан до кръста ѝ и пръстите му потрепнаха, като че ли се чудеха дали да не я пуснат.

— Жал ми е за чуждестранните посланици, които ще трябва да се занимават с теб.

Тя се ухили задъхано и леко безразсъдно. Тъмницата, която бе видяла тази вечер, ѝ напомни колко уморена е всъщност. Уморена от смърт и чакане, и сбогувания.

Долепи ръка до лицето на Роуан.

Кожата му беше толкова гладка, мускулите под нея — силни и изящни.

Очакваше да се отдръпне, но той просто се взираше в нея — взираше се дълбоко в нея, както винаги правеше. Бяха приятели, но и много повече. Беше го осъзнала отдавна. Погали с палец скулата му, хлъзгава от дъждовната вода. И копнежът я удари като камък. Защо му бягаше толкова време, отричаше го, въпреки че част от нея гореше от желание всяка сутрин, когато сляпо се беше пресягала към празната половина на леглото?

Вдигна и другата си ръка към лицето му и очите му се впиха в нейните. После плъзна пръст по татуировката, започваща от слепоочието му, и той задиша по-учестено.

Хватката около кръста ѝ се затегна и палците му загалиха долния край на гръдния ѝ кош. Едва се стърпя да не притисне тяло към допира му.

— Роуан — простена името му като молитва и плъзна пръсти надолу по татуираната му буза.

С две ловки движения той сграбчи първо едната ѝ китка, после и другата, отдръпна ги от лицето си и изръмжа гърлено. Светът отвори студената си паст около нея.

Роуан пусна ръцете ѝ така, сякаш горяха, и отстъпи назад. В зелените му очи цареше хладина, каквото не беше виждала там отдавна. Гърлото ѝ се стегна дори преди той да процеди:

— Не прави така. Не ме... докосвай по този начин.

Ушите ѝ бучаха, лицето ѝ пламтеше. Преглътна тежко.

— Съжалявам.

О, богове!

Той беше над тристагодишен. Безсмъртен. А тя... тя...

— Не исках да... — Елин направи крачка назад към вратата в отсрещния край на покрива. — Съжалявам. — Повтори. — Не беше нарочно.

— Хубаво — отвърна Роуан и тръгна към вратата преди нея. — Радвам се.

Не каза нищо друго, преди да изчезне.

Останала сама, Елин затърка мазните следи от грима по мокрото си лице.

Не ме докосвай по този начин.

Ясна, отчетлива граница. Граница, защото той беше тристагодишен, безсмъртен мъж, загубил съвършената си половинка, а тя... Тя беше млада, неопитна, негова каранам и кралица и той искаше да си остане само такава. Ако не живееше в подобно наивно неведение, вероятно отдавна щеше да е осъзнала, че Роуан нямаше намерение да задоволява жаждата, която бе виждала в очите му — жажда по нея. Мразеше се заради нея.

О, богове!

Какво бе сторила?

* * *

Дъждовните струи по прозореца хвърляха пълзящи сенки по дървения под и рисуваните стени в спалнята на Аробин. Лизандра ги наблюдаваше от известно време, заслушана в монотонния ритъм на бурята и диханието на спящия мъж до себе си. Дълбоко спящ.

Ако имаше намерение да го направи, трябваше да е сега — когато спеше най-непробудно и дъждът заглушаваше повечето други звуци. Дар от Темис, богинята на дивото, която я бе закриляла по време на живота ѝ като хамелеон и никога не забравяше зверовете зад решетки.

Две думи — само толкова имаше в бележката, която Елин ѝ даде по-рано вечерта и която още стоеше в тайното джобче на захвърленото ѝ бельо. Твой е.

Подарък от кралицата — друго нямаше какво да предложи на безименна уличница с тъжно минало. Лизандра се обърна на една страна и загледа мъжа, спящ на няколко сантиметра от нея с разпиляна по лицето му копринена червена коса. Дори не подозираше кой бе казал на Елин за Кормак. Но още открай време успяваше да го заблуждава с кожата, която носеше от детинство. Никога не я бе заподозрял в нищо заради плоското ѝ, повърхностно поведение. Ако беше, нямаше да я пуска в леглото си, докато спеше с нож под възглавницата.

Тази вечер се държа грубо с нея и Лизандра знаеше, че на сутринта ще има синина върху китката си. Увлечен в триумф, самодоволство и увереност, че короната вече му принадлежи, дори не усети колко силно я стиска.

По време на вечеря бе забелязала яростта по лицето му, когато видя Елин и Роуан да си разменят усмивки. Всичките му закачки и истории не постигнаха нищо, защото Елин не откъсваше вниманието си от Роуан. Стана ѝ чудно дали кралицата го съзнава. Роуан и Едион знаеха. Аробин също разбираше, че когато елфическият ѝ принц беше с нея, вече не се боеше от някогашния си господар, а напротив — чувстваше го напълно ненужен.

Безполезен.

Твой е.

След като Елин си тръгна и Аробин обиколи имението с горда крачка, уверен в абсолютната си власт над кралицата, той привика хората си. Лизандра не чу какви са плановете му, но знаеше, че

елфическият воин ще е първата му мишена. Роуан щеше да умре — Роуан трябваше да умре. Виждаше го в очите му, докато Аробин наблюдаваше как кралицата и принцът ѝ се държат за ръце, усмихнати, независимо от ужасите покрай тях.

Лизандра се сгуши в Аробин и пъкна ръка под възглавницата му. Той не помръдна, дишането му остана дълбоко и равномерно.

Винаги спеше като бебе. В нощта, когато уби Уесли, спа непробудно, без да усети как дори нейната желязна воля не успя да съдържи сълзите ѝ. Отново щеше да намери любов — някой слънчев ден. И тя щеше да е силна, метежна и неочаквана, начало и край, и вечност. Любов, способна да промени историята и света.

Лизандра хвана студената дръжка на камата и когато се завъртя по гръб, сякаш в неспокоен сън, я взе със себе си. Поредната светкавица се отрази в острието ѝ и то проблесна като живак.

За Уесли. За Сам. За Елин.

И за нея самата. За детето от миналото ѝ, за седемнадесетгодишното момиче в нощта на Наддаването, за жената с разкъсано сърце и невидима кървяща рана. С неочаквана лекота се надигна в леглото и преряза гърлото на Аробин.

Мъжът, привързан към масата, крещеше, докато демонът раздираше с нокти гърдите му, оставяйки кървави следи.

Слушай го — изсъска демонът принц. — Заслушай се в музиката на писъците му.

Мъжът, който обикновено седеше на трона, се обади от мястото си отвъд масата:

— Къде се крият бунтовниците?

— Не знам, не знам! — изпищя пленникът.

Демонът отново заби нокти в гърдите му. Имаше толкова много кръв.

Не се крий, безгръбначно същество. Гледай! Наслаждавай се.

Тялото, което някога наричаше свое, го бе предало напълно. Демонът го принуди да гледа как избира следващото страховито приспособление, поставя го върху лицето на мъжа и започва да го затяга.

— Отговори ми, бунтовнико — нареди коронованият.

Пленникът изкрещя под напора на маската.

И той искаше да закрепци с него — да се примоли на демона да спре.

Страхливец, нищожество. Не вкусваш ли болката му, страха му?

Вкусваше ги, а демонът вливаше цялата си наслада в него.

Ако можеше да повърне, щеше. Но нямаше начин. Нямаше бягство оттук.

— Моля ви — застена мъжът върху масата. — Умолявам ви.

Но ръцете му не спряха.

И мъжът продължи да крещи.

Денят ѝ беше съсипан и нямаше как да го спаси, не и като се имаше предвид какво я очакваше.

Решена да не мисли за снощните думи на Роуан, Елин се въоръжи до зъби и се качи в каретата. Но ги чуваше през тропота на копитата, както ги бе чувала цяла нощ, докато будуваше съкрушително близо до него. Не ме докосвай по този начин.

Седеше възможно най-далеч от Роуан, почти провесена през прозореца. Говореше му, разбира се, но сдържано и тихо, а той ѝ отвърщаше лаконично. Затова в каретата цареше чудна атмосфера. Едион най-благоразумно избягваше да задава въпроси.

Само с бистро съзнание и бойна готовност можеше да преживее следващите няколко часа.

Аробин беше мъртъв.

Бяха получили новината преди час. Терн, Хардинг и Мулин, тримата асасини, които бяха поели контрола върху Гилдията и имението, докато всичко се изяснеше, настояваха да я видят в Крепостта.

Знаеше го от снощи, разбира се. Потвърждението я облекчи — Лизандра беше изпълнила мисията си и бе оцеляла, но...

Мъртъв.

Каретата спря пред Асасинската крепост, ала Елин не помръдна от мястото си.

И тримата мълчаха, вперили погледи в каменното имение. Елин затвори очи и вдиша дълбоко.

За последно — трябва да сложиш тази маска за последно и можеш да погребеш Селена Сардотиен завинаги. Тя отвори очи, изправи рамене и вирна брадичка, а тялото ѝ сякаш се втечни от котешка грациозност.

Едион зяпна от изумление и ѝ стана ясно, че не разпознава нищо от братовчедка си в това ѝ амплоа. Тя отвърна на погледа му, после отмести очи към Роуан и като протегна ръка да отвори вратата, по устните ѝ се разля свирепа усмивка.

— Не ми се пречкайте — нареди на двамата мъже в каретата.
Скочи на земята с развяна от пролетния вятър пелерина, изкачи стълбището с бойна крачка и влетя през входната врата с ритник.

— Какво се е случило тук, дявол да го вземе? — изрева Елин, когато входните врати на Асасинската крепост се треснаха зад нея. Едион и Роуан я следваха, прикрити под тежките си качулки.

Вестибюлът пустееше, но някой изпусна чашата си в затворената всекидневна и...

Трима мъже, единият висок, вторият — нисък и слаб, а третият — грамада от мускули, влязоха в просторното помещение. Хардинг, Терн и Мулин. Тя им се озъби, най-вече на Терн. Той беше най-дребният, най-възрастният и най-коварният и оглавяваше скромната им групичка. Вероятно се бе надявал Елин да убие Аробин още онази нощ в „Подземието“.

— Говори — изсъска тя насреща му.

Терн зае разкрячена стойка.

— Не и преди теб.

Едион изръмжа гърлено и тримата асасини огледаха спътниците й.

— Не се занимавайте с бойните ми кучета. — Тримата върнаха погледите си към нея. — Да чуя оправданията ви.

Откъм всекидневната зад мъжете се долови приглушен стон и тя стрелна очи над мощното рамо на Мулин.

— Защо двете долни курви още са в имението?

Терн я изгледа свирепо.

— Защото Лизандра се събуди с писъци до тялото му.

Елин сви ръце в юмруци.

— Така значи — пророни с върла злоба, която накара дори Терн да отстъпи от пътя й.

Лизандра седеше в едно кресло, притиснала носна кърпа до лицето си. Кларис, господарката й, стоеше зад нея... мъртвешки бледа.

Кожата и косата на Лизандра бяха окъпани в кръв, просмукала се на места през ефирната коприна на оскъдния й халат.

Като видя Елин да влиза, скочи на крака и впери умолителен поглед в нея.

— Не бях аз... кълна се, не бях...

Звездно представление.

— И защо да ти вярвам? — провлачи Елин. — Само ти имаш достъп до стаята му?

Кларис, златокоса и красива за жена на четиридесетгодишна възраст, изцъка с език.

— Лизандра не би наранила Аробин. Та той изплащаше дълговете ѝ.

Елин килна глава.

— Да съм искала проклетото ти мнение, Кларис?

Готови за насилие, Роуан и Едион не се намесваха в разговора, макар че Елин усети смайването по закачулените им лица. Идеално. Отново стрелна поглед към асасините.

— Покажете ми къде сте го намерили. Веднага.

Терн я изгледа проницателно. Дързък опит да разбере дали не знам повече, отколкото трябва, помисли си тя. Асасинът посочи витото стълбище през отворената врата на всекидневната.

— В стаята му. Но преместихме трупа му на долния етаж.

— Преместили сте го, преди да огледам местопрестъплението?

Отговори ѝ високият, мълчалив Хардинг.

— Съобщихме ти единствено от любезност.

И за да проверите дали аз не съм убиецът.

Тя тръгна към вратата, посочвайки Лизандра и Кларис през рамо.

— Ако някоя от тях опита да избяга — нареди на Едион, — изкорми и двете.

Едион се усмихна хищно изпод качулката и отпусна ръце до бойните си ножове.

Спалнята на Аробин изглеждаше като касапница. Елин спря на прага с искрено изумление, докато очите ѝ обхождаха пропитото с кръв легло и червените локви на пода.

Какво му беше причинила Лизандра, по дяволите?

Тя стисна ръце, за да спре треперенето им, преди тримата асасини зад нея да забележат. Следяха изкъсо всяка нейна глътка въздух, всяко мигване.

— Как?

Мулин изпръхтя.

— Някой е прерязал гърлото му и го е оставил да се задуши в собствената си кръв.

Стомахът ѝ се преобърна — съвсем буквално. Явно Лизандра не бе искала да му се размине лесно.

— Има... — подхвана тя, но гърлото ѝ пресече думите. Опита отново: — Има отпечатък в кръвта.

— От ботуш — обясни Терн до нея. — Голям, вероятно мъжки.

Той демонстративно огледа фините крака на Елин. После обърна поглед и към ботушите на Роуан, който се извисяваше зад гърба ѝ, макар че навярно вече ги беше проучил. Долен плъх. Естествено, че отпечатъците, нарочно оставени от Каол, нямаха нищо общо с техните ботуши.

— По ключалката на вратата няма следи от проникване с взлом — обяви тя. — Прозорецът разбит ли е?

— Отиди да провериш — покани я Терн.

За целта трябваше да мине през кръвта на Аробин.

— Просто отговори на въпроса ми — процеди тихо. Предпазливо.

— Ключалката му е разбита от външната страна — обади се Хардинг и Терн му стрелна остър поглед.

Елин се върна в прохладния сумрак на вестибюла. Роуан спазваше почтително разстояние от асасините, които още не бяха установили елфическия му произход заради голямата качулка — и нямаше да заподозрат нищо, ако не отвореше уста, разкривайки удължените си кучешки зъби.

— И никой не е докладвал за нередности? — попита Елин.

Терн сви рамене.

— Убиецът явно е изчакал бурята, за да го нападне.

Отново втренчи злюбните си, тъмни очи в нея.

— Защо просто не изплюеш камъчето, Терн? Защо не ме попиташ къде съм била снощи?

— Знаем къде си била — отвърна вместо него Хардинг. Издигаше се значително над Терн и по продълговатото му, невъзмутимо лице нямаше нито капка дружелюбие. — Разузнавачите ни докладваха, че си прекарала нощта вкъщи.

Постояла си на покрива, после си легнала.

Точно по план.

— Споделяш ми тази подробност, защото искаш да изловя разузнавачите ви и да им извадя очите? — попита вежливо Елин. — Понеже точно това възнамерявам да свърша, след като се справя с тази каша.

Мулин въздъхна шумно през носа си и хвърли кръвнишки поглед към Хардинг, но не каза нищо. Открай време беше пестелив с думите — идеалният тип човек за мръсна работа.

— Ти не пипай нашите хора и ние няма да пипаме твоите — предупреди я Терн.

— Не си правя уговорки с мизерни, второкласни асасини — изчурулика ведро Елин и му се усмихна ехидно. Тръгна по коридора, подмина някогашната си стая и слезе по стълбището, плътно следвана от Роуан.

Като влезе във всекидневната, кимна на Едион. Той остана в бойна готовност, с вълча усмивка на лице. Лизандра не беше помръднала и на сантиметър.

— Свободна си — уведоми я Елин и тя вирна глава.

— Какво? — изрева Терн.

Елин посочи вратата.

— Защо им е на тези алчни пачаври да убиват най-заможния си клиент? В интерес на истината — подхвърли тя през рамо — май вие тримата бихте имали по-голяма изгода.

Преди асасините да са се разляяли насреща ѝ, Кларис се покашля многозначително.

— Да? — процеди през зъби Елин.

Лицето на Кларис беше мъртвешки бледо, но проговори с гордо вдигната глава.

— Ако нямате нищо против, бихме искали да останем, тъй като управникът на банката ще дойде да прочете завещанието на Аробин. Той... — Сводницата попи сълзите от очите си като опечалена вдовица. — Аробин ми каза, че ни е отредил дял от него. Бихме искали да го чуем.

Елин ѝ се ухили.

— Кръвта му още не е изсъхнала по онова легло, а вече дебнете завещанието му като грабливи птици. Защо ли се учудвам. Питам се дали не ви освободих от отговорност твърде рано, щом сте толкова нетърпеливи да откънете дела си.

Кларис пребледня отново, а Лизандра затрепери.
— Моля те, Селена — подхвана тя. — Не сме... Никога не бих...
Някой почука на входната врата.
Елин пхна ръце в джобовете си.
— Я виж ти. Точно навреме.

* * *

Управникът на банката щеше да повърне при вида на окървавената Лизандра, но, за щастие, видя Елин и по лицето му се изписа нещо като облекчение. Лизандра и Кларис седнаха на две съседни кресла, а той се настани зад малкото писалище до грамадните еркерни прозорци. Терн и другарчетата му се струпаха край него като лешояди. Елин се облегна на стената до входа със скръстени ръце.

Едион застана от лявата ѝ страна, а Роуан от дясната. Докато управникът поднасяше обичайните съболезнования, тя усети погледа на Роуан върху себе си. Той пристъпи по-близо до нея и опита да докосне ръката ѝ. Тя се отдръпна от допира му.

Още чувстваше очите му върху себе си, когато управникът отвори запечатания плик и се покашля делово. Избълва нещо на юридически жаргон и отново поднесе съболезнованията си, които проклетата Кларис имаше наглостта да приеме от името на всички, изживявайки се като вдовица на Аробин.

Последва дългият списък с притежания на покойния: бизнес вложения, имоти и грамадното, нечовешко състояние в банковата му сметка. Кларис направо точеше лиги по килима, но тримата асасини на Аробин запазиха лицата си безизразни.

— Обявявам — зачете управникът — за единствен наследник на всичките ми финансови средства, имоти и вложения Селена Сардотиен.

Кларис се завъртя в креслото си със змийска ловкост.

— Какво?

— Глупости — изстреля Едион.

Елин зяпна срещу управника, а ръцете ѝ увиснаха до тялото ѝ.

— Ще повторите ли? — рече с пресъхнала уста.

Управникът ѝ отвърна с нервна, водниста усмивка.

— Всичко, цялото му състояние е ваше. Е, с изключение на... сумата за мадам Кларис, с която погасява дълговете си.

Той показва документа на Кларис.

— Това е невъзможно — изсъска мадам. — Аробин ми обеща да ме включи в завещанието си.

— И те е включил — провлачи Елин и се отблъсна от стената, за да надникне над рамото ѝ към скромната сума. — Не ставай алчна.

— Къде са копията? — попита Терн. — Прегледахте ли ги?

Той заобиколи писалището, за да зърне завещанието с очите си.

Управникът изтръпна, но вдигна пергаментата — подписан от Аробин и напълно изряден.

— Проверихме дубликатите още в трезора тази сутрин. Всичките са идентични и съставени преди три месеца.

По време на престоя ѝ във Вендлин.

Тя пристъпи напред.

— Значи, като изключим мижавата сумичка за Кларис... всичко това — имението, Гилдията, останалите му имоти, състоянието му — всичко е мое?

Управникът кимна отново. Вече прибираше документите в куфарчето си с разтреперани ръце.

— Поздравления, госпожице Сардотиен.

Тя обърна бавно глава към Кларис и Лизандра.

— Е, щом е така... — Тя оголи зъби в стръвна усмивка. — Разкарайте мръснишките си, лакоми задници от къщата ми.

Управникът се закашля.

Лизандра се спусна към вратата с бясна скорост. Кларис обаче остана на мястото си.

— Как смееш... — подхвана сводницата.

— Пет — заброи Елин, вдигайки пет пръста. Свали единия, а със свободната ръка се пресегна към кинжала си. — Четири. — Още един пръст. — Три.

Кларис се измъкна от стаята и хукна подир ридаещата Лизандра.

Елин насочи вниманието си към тримата асасини. Бяха отпуснали вяло ръце до телата си, а по лицата им играеха ярост и смайване, и — съвсем разумно — нещо като страх.

— Вие държахте Сам, докато Аробин ме пребиваше почти до смърт, и не си помръднахте пръста да го спрете, когато се нахвърли и

на него — изстреля на един дъх Елин. — Не знам какво участие сте имали в убийството му, но никога няма да забравя гласовете ви пред вратата на спалнята, докато ми разказвахте подробно за касапницата на Рурк Фаран. Лесно ли ви беше да ме изпратите в къщата на оня садист, знаейки какво е причинил на Сам и какво умира от желание да причини на мен? Заповеди ли изпълнявахте, или на драго сърце предложихте услугите си?

Управникът, попаднал в стая, пълна с професионални убийци, се беше свил в стола си и опитваше да стане невидим.

Терн сбърчи горната си устна.

— Не знаем за какво говориш?

— Жалко. Бях в настроение да изслушам мизерните ви оправдания. — Тя хвърли един поглед към часовника над камината. — Обирайте си парцалите и да ви няма.

Веднага.

Тримата примигнаха насреща ѝ.

— Какво? — смая се Терн.

— Обирайте си парцалите — повтори тя, изричайки отчетливо всяка дума. — И да ви няма. Веднага.

— Това е домът ни — изтъкна Хардинг.

— Вече не е. — Тя зачопли небрежно ноктите си. — Поправете ме, ако греша, управнико! — измърка тя и човечецът се сви на топка под погледа ѝ. — Притежавам тази къща и всичко в нея. Терн, Хардинг и Мулин още не са изплатили дълговете си към клетия Аробин, затова притежавам и всичко тяхно... дори дрехите им. Тъй като съм в щедро настроение, ще им позволя да задържат поне тях — и бездруго нямат вкус. Оръжията им обаче, списъците им с клиенти, Гилдията... Всичко това ми принадлежи. Аз решавам кой ще остане и кого ще изгоня. Понеже тези тримцата обвиниха мен за убийството на господаря ми, не искам да ги виждам повече. Ако опитат да си намерят работа в този град, на този континент, то имам законното право, предоставено ми от Гилдията, да ги издиря и накълцам на миниатюрни парченца. — Тя примигна невинно с мигли. — Правилно ли се ориентирам?

Управникът преглътна шумно.

— Да, правилно.

Терн пристъпи към нея.

— Не можеш... не можеш да направиш такова нещо.

— Мога и ще го сторя. Кралица на асасините, чудесно звучи, не смятате ли? — Тя махна към вратата. — Напуснете, ако обичате.

Хардинг и Мулин понечиха да тръгнат към изхода, но Терн стрелна ръка пред тях и ги спря.

— Какво искаш от нас, дявол да го вземе?

— Откровено казано, нямам нищо против да увиснете на червата си от полилея, но това би съсипало тези разкошни килими, които вече са моя собственост.

— Не можеш просто да ни изхвърлиш на улицата. Какво ще правим? Къде ще отидем?

— Доколкото знам, в ада е прекрасно по това време на годината.

— Моля те... моля те — подхвана задъхано Терн.

Елин пъкна ръце в джобовете си и огледа стаята.

— Предполагам... — Издаде замислено възклицание. — Предполагам, че бих могла да ви продам къщата, земята и Гилдията.

— Ах, ти, кучка такава... — изплю Терн, но Хардинг пристъпи напред.

— За колко? — попита той.

— На колко са оценени имението и Гилдията, управник?

С вид на човек, крачещ към бесилото, управникът отвори папката отново и намери сумата. Беше астрономическа, безбожна, непосилна за трима им.

Хардинг прокара ръка през косата си. Лицето на Терн придоби смайващ нюанс на лилавото.

— Да разбирам ли, че не разполагате с такава сума? — процеди Елин. — Жалко.

Щях да ви ги продам на номиналната им цена, без оскъпяване.

Тя понечи да им обърне гръб, но Хардинг каза:

— Почакай. Ами ако всички платим заедно — ние тримата и останалите асасини?

Така че да си откупим и имението, и Гилдията.

Елин спря.

— Парите са си пари. Не ми пука откъде ще ги вземете, интересува ме само да ги получа. — Тя килна глава към управника. — Ще успеете ли да съставите документите още днес? Стига да набавят парите, разбира се.

— Това е лудост — измърмори Терн на Хардинг.

Хардинг поклати глава.

— Мълчи, Терн. Просто... замълчи.

— Аз... — подхвана управникът. — Аз... мога да ги приготвя до три часа. Ще ви е достатъчно ли да подсигурите потвърждение за наличност на средствата?

Хардинг кимна.

— Ще намерим останалите и ще им обясним положението.

Елин се усмихна на управника и тримата асасини.

— Поздравления за новооткритата свобода. — После отново им посочи вратата. — И тъй като съм стопанка на къщата за следващите три часа... напуснете. Вървете да намерите другарчетата си, съберете парите и изчакайте управника на тротоара като отрепките, каквито сте.

Те се подчиниха благоразумно и Хардинг сграбчи китката на Терн, за да не ѝ покаже дребосъкът познатия вулгарен жест. Когато управникът на банката си тръгна, асасините обсъдиха въпроса с колегите си и всички обитатели на къщата, дори с прислугата, и се изнизаха навън. Не я беше грижа какво ще си кажат съседите.

Съвсем скоро в грамадното, красиво имение останаха само те тримата с Едион и Роуан.

Двамата мъже я последваха безмълвно през вратата към мрачните подземни етажи, за да се сбoguва с някогашния си господар.

* * *

Роуан не знаеше какво да мисли. Елин се беше превърнала във вихрушка от омраза, ярост и насилие. И никой от онези смотани асасини не се изненада от поведението ѝ. Ако съдеше по преbledнялото лице на Едион, и той размишляваше върху същото, върху годините, които бе прекарала като това непреклонно, злобно същество. Селена Сардотиен — в нея се беше превърнала днес.

Не можеше да го преглътне. Не можеше да преглътне факта, че не успяваше да я достигне, когато се превъплътеше в тази жена. Че ѝ беше повишил тон миналата нощ, стреснат от допира ѝ. А сега Елин странеше от него. Жената, която видя днес, не знаеше какво е добрина, нито радост.

Последва я до тъмницата и по осветения със свещи тунел до стаята, където лежеше тялото на господаря ѝ. Елин вървеше горделиво, пъхнала ръце в джобовете си, без да отчита присъствието на Роуан. Това не е истина — повтаряше си той. — Просто заблуда.

Но в действителност го отбягваше от миналата вечер, а днес, когато най-сетне се престаши да посегне към нея, тя се отдръпна от допира му. Това вече беше истинско.

Влезе през отворената врата в същата онази стая, където някога бе намерила Сам. Червена коса се разливаше изпод белия копринен чаршаф, покриващ голото тяло на масата. Тя спря пред него, после се обърна към Роуан и Едион.

И ги загледа в очакване. Очакване да...

Едион изруга.

— Сменила си завещанието, нали?

Тя му отвърна с лека, студена усмивка. Очите ѝ тъмнееха.

— Каза, че ти трябват пари за армия, Едион. Ето ти пари — всичките са твои, всяка една монета е за Терасен. Аробин ни дължеше поне толкова. Онази нощ се бих в „Ямите“ единствено защото на предишния ден се свързах със собствениците на кръчмата и им казах да изпратят на Аробин лек намек за възможно партньорство. Той клъвна стръвта, без дори да се усъмни. Искях да се уверя, че бързо ще си върне парите, които загуби след случката в „Подземието“.

За да не се разминем с нито монета.

Гръм и мълнии.

Едион поклати глава.

— Как... как изобщо го постигна?

Тя отвори уста, но Роуан отговори вместо нея.

— Всички онези пъти, когато се изнизваше от стаята посред нощ, се е промъквала в банката. Използвала е дневните си срещи с управника на банката, за да опознае сградата, да види кое къде стои. — Тази жена, неговата кралица...

Позната тръпка пробяга през вените му. — Изгори ли оригинала?

Тя даже не го погледна.

— Кларис щеше да забогатее, а Терн да стане крал на асасините. Знаеш ли какво щях да получа аз? Амулета на Оринт. Само това ми е завещал.

— Така си разбрала, че наистина е у него... и къде го държи — промълви Роуан. — Като си прочела завещанието му.

Елин сви рамене, пренебрегвайки шока и възхищението, които изплуваха неканени по лицето му. Пренебрегвайки него.

Едион потри чело.

— Не знам какво да кажа. Трябваше да ме предупредиш, за да не се държа като пълен кретен горе.

— Изненадата ти трябваше да е автентична. Дори Лизандра не знаеше за завещанието.

Толкова сдържан отговор — сбит и непоклатим. Роуан искаше да я разтърси, да я накара да му проговори, да го погледне. Но се притесняваше, че може да го отблъсне отново, този път пред очите на генерала. Елин обърна поглед към тялото на Аробин, отметна чаршафа от лицето му и разкри назъбената рана по бледия му врат.

Лизандра го беше обезобразила.

Чертите му бяха застинали в спокойно изражение, но съдейки по кървавата сцена в спалнята, Роуан предполагаше, че е бил в пълно съзнание, докато се е давел в собствената си кръв.

Елин загледа равнодушно някогашния си господар. Само устата ѝ се постегна леко.

— Дано тъмният бог ти осигури почетно място в царството си — пророни с мрачен тон, който запрати ледена вълна по гръбнака на Роуан.

Тя протегна ръка зад гърба си.

— Дай ми меча си — нареди на Едион.

Едион извади Меча на Оринт и ѝ го подаде. Тя плъзна поглед по древното оръжие на прадедите си, претегляйки го в ръце. Като вдигна глава, в изумителните ѝ очи цареше единствено студена решимост.

Кралица, вдворяваща справедливост. Издигна меча на баща си и отсече главата на Аробин. Тя се търкулна от масата и глухо и някак цинично тупна на земята, а Елин се усмихна мрачно на обезглавения труп.

— За всеки случай — пророни.

ВТОРА ЧАСТ
КРАЛИЦА НА СВЕТЛИНАТА

На сутринта след спора относно Жълтоногите Манон преби Астерин в трапезарията по време на закуска. Никой не попита защо. Никой не посмя.

Три невъзпрепятствани удара.

Астерин дори не потрепна.

Когато всичко свърши, вещицата просто я изгледа злобно с плиснала от счупения ѝ нос синя кръв. Без нагла усмивка. Без дръзка гримаса.

После напусна трапезарията.

Тринадесетте ги наблюдаваха внимателно. Веста, вече Трета на Манон, изглеждаше почти готова да хукне след Астерин, но Сорел поклати глава и червенокосата вещица остана на мястото си.

Манон не можа да се съвземе цял ден.

Беше наредила на Сорел да си мълчи за Жълтоногите, но се чудеше дали може да разчита на Астерин за същото.

Ти им го позволи.

Думите ѝ танцуваха бясно в главата на Манон заедно с малката проповед, която Елида ѝ беше изнесла предишната вечер. Надежда. Ама че сантиментални нелепици.

Двата разговора още отекваха в съзнанието ѝ, когато влетя в съвещателната зала на херцога с двадесет минути закъснение.

— Харесва ти да ме обиждаш с неточните си появи или просто не познаваш часовника? — попита Перингтън от стола си. Върнън се подсмивваше насреща ѝ, а Калтейн гледаше в нищото. По тялото ѝ не гореше огън от сенки.

— Аз съм безсмъртна — натърти Манон и седна срещу тях. Сорел остана на пост до вратата, а Веста наглеждаше коридора. — Времето е без значение за мен.

— Днес си духовита — отбеляза Върнън. — Харесваш ми така.

Манон впи леден поглед в него.

— Тази сутрин пропуснах закуската, простосмъртни. На твое място бих си мерила приказките.

Лордът ѝ се усмихна.
Тя се облегна в стола си.
— Защо ме извика този път?
— Трябва ми още едно сестринство.
Лицето ѝ остана безизразно.
— Какво стана с Жълтоногите?
— Възстановяват се и скоро ще може да ги посетиш.
Лъжец.
— Този път ми трябва сестринство от Черноклюните — настоя херцогът.
— Защо?
— Защото ми трябва, а ти ще ми го подsigуриш. Друго не те интересува.
Ти им го позволи.
Усецаше погледа на Сорел върху тила си.
— Не сме уличници.
— Вие сте свещени избраници — поправи я херцогът. — Трябва да се гордеете с това.
— Само мъж би го приел така.
Той оголи пожълтели зъби.
— Избери най-силното си сестринство и го изпрати в подземиято.
— Първо ще трябва да обмисля въпроса.
— Побързай или сам ще направя избора.
Ти им го позволи.
— А междуременно — добави Перингтън, ставайки от стола си с ловко, могъщо движение — подготви Тринадесетте си. Имам мисия за вас.

* * *

Манон летеше в стихията, поривист вихър, пришпорвайки Абракос въпреки струпалите се облаци, въпреки бурята, която се разразяваше около Тринадесетте. Навън. Имаше нужда да излезе навън, да усети отново хапливия въздух по лицето си, неудържимата скорост и необятната сила.

Макар че вълнението бе донякъде спънато от момичето на седлото пред нея, свило крехкото си тяло на топка, за да го предпази от природните стихии.

Поредната светкавица разсече въздуха толкова близо до тях, че Манон вкуси етера, а Абракос кривна и се гмурна в морето от дъжд, облаци и вятър. Калтейн дори не потрепна. Мъжете по уивърните на Тринадесетте изкрещяха от страх.

Избоботи гръмотевица и светът сякаш изтръпна от грохота ѝ. Дори ревът на Абракос прозвуча заглушено в ушите на Манон. Идеалното прикритие за засада.

Ти им го позволи.

Дъждът, наквасил ръкавиците ѝ, се превърна в топла, лепкава кръв. Абракос хвана едно възходящо течение и се издигна толкова скоростно, че стомахът на Манон се преобърна. Тя стисна Калтейн още по-силно, макар че жената беше вързана за седлото. Калтейн не трепна.

Херцог Перингтън, който летеше със Сорел, представляваше тъмно петно в периферното ѝ зрение, докато се носеха през каньоните на Белия зъб, върху чиято карта се бяха трудили старателно седмици наред.

Дивите племена нямаше да разберат какво ги е сполетяло.

Манон знаеше, че няма как да го предотврати — да го избегне.

Затова продължи да се носи в сърцето на бурята.

* * *

Като достигнаха селото, сгушено в заснежените скали, Сорел доближи уивърна си до техния, така че Калтейн да чуе Перингтън.

— Колибите. Изпепели ги.

Манон погледна към херцога, после към повереницата си.

— Не трябва ли първо да се приземим...

— Отгук — нареди херцогът и добави с гротескна нежност: — Направи го сега, любима.

Малка женска фигура излезе от една от шатрите. Вдигна поглед към небето и закрещя.

Тъмни пламъци — огън от сенки — я погълнаха от глава до пети. Вятърът донесе писъка ѝ до ушите на Манон.

И другите наизлизаха, докато адският огън обгръщаше колибите им, конете им.

— Всичките, Калтейн — провикна се херцогът. — Продължавай да кръжиш, Водачке на Крилото.

Сорел срещна погледа на Манон. Манон бързо извърна очи и насочи Абраксос назад към планинския проход, където лагеруваше племето. Сред тях имаше бунтовници. Знаеше, защото самата тя ги беше проследила. Огънят от сенки фучеше през лагера. Хората се свличаха на земята с писъци и молби на непознат език. Някои припадаха от болката, други умираха от нея. Конете се бунтуваха и цвилеха толкова ужасяващо, че дори гръбнакът на Манон се скова.

В следващия момент всичко свърши.

Калтейн се отпусна в ръцете на Манон, задъхана и изтощена до смърт.

— Дотук беше — обяви Манон на херцога.

По гранитните му черти пробяга ярост. Хората отдолу търчаха трескаво и помагаха на онези в паника или несвяст. Останалите бяха мъртви. Конете препускаха във всички посоки.

— Приземи се, Водачке на Крилото, и довърши работата.

Кръвопролитията винаги я радваха, но по негова заповед...

Тя беше намерила племето.

Ти им го позволи.

Манон излая командата си на Абраксос, но той се запуска бавно надолу, сякаш ѝ даваше време да размисли. Калтейн трепереше в ръцете ѝ, почти изпаднала в гърчове.

— Какво ти става? — попита я тя.

Чудеше се дали да не инсценира злополука и да я бутне върху скалите. Калтейн не отговори. Тялото ѝ беше вкочанено, независимо от дебелото кожено палто.

Твърде много очи я наблюдаваха — нямаше как да я убие. А щом херцогът я ценеше толкова, несъмнено щеше да ѝ отнеме някоя от Тринадесетте — или всичките — като наказание.

— Побързай, Абраксос — подкани уивърна си и той набра скорост с ръмжене, чиято непокорна, неодобрителна нотка реши да пренебрегне.

Кацнаха на една равна скална тераса. Манон повери Калтейн на грижите на Абракос и закрачи през суграшицата и снега към изпадналото в смут село. Тринадесетте я последваха безмълвно. Тя дори не ги погледна. Една част от нея не искаше да вижда израженията по лицата им. Селяните се укротиха и вдигнаха погледи към вещиците, застанали на оголената скала над падината, в която бяха изградили домовете си. Манон извади Ветросеч. И писъците проехтяха отново.

До следобед Елин вече беше подписала всички документи, донесени от управника на банката, и беше прехвърлила Крепостта на ужасяващите ѝ нови собственици, а Едион още не можеше да проумее действията ѝ.

Каретата ги остави в началото на бедняшкия квартал и тримата се сляха със сенките. Като достигнаха склада обаче, Елин продължи към реката, без да каже и дума. Роуан понечи да я последва, но Едион го спря.

Явно го беше обзело страшно безразсъдство, защото дори вдигна предупредително вежди, преди да тръгне подир нея. Миналата нощ беше чул спора им на покрива през отворения прозорец на стаята си. И до момента не можеше да прецени дали думите на елфическия принц бяха нелепи, или обидни — Не ме докосвай по този начин, когато беше повече от ясно, че иска точно обратното. А Елин... о, богове, Елин продължаваше да мисли за това.

Братовчедка му крачеше по улицата в приповдигнато настроение.

— Ако си дошъл да ме упрекваш... — Тя въздъхна. — Има ли смисъл да те гоня?

— Никакъв, скъпа.

Тя завъртя очи и продължи напред. Вървяха в мълчание пресечка след пресечка, докато не достигнаха блещукащата кафява река. По брега ѝ лъкатушеше занемарена калдъръмена пътека. Изоставените гнили подпори отдолу бяха единствените останки от древно пристанище.

Елин скръсти ръце и отправи поглед към калните води. Следобедната светлина хвърляше ослепителни отблясъци по кротката им повърхност.

— Да чуем — подкани го тя.

— Днес... жената, в която се превърна днес... не беше просто маска, нали?

— Това ли те притеснява? Та ти си ме виждал да посичам кралски стражи.

— Притеснява ме това, че хората изобщо не реагираха на днешното ти поведение. Тоест някога си била тази жена.

— Какво искаш да ти кажа? Да ти се извиня ли?

— Не... богове, не. Просто... — Не му идваха наум правилните думи. — Знаеш, че когато отидох в онези военни лагери и станах генерал... аз също му отпуснах края. Но тогава още бях в Севера, у дома, сред наши хора. А ти си дошла тук и ти се е наложило да израснеш с тези отвратителни мъже... и... Просто ми се иска да бях с теб. Аробин да ни беше намерил заедно.

— Ти беше по-голям. Нямаше да му позволиш да ни вземе. При първа възможност щеше да ме измъкнеш от лапите му.

Вярно... съвършено вярно, но...

— Жената от днес и от предишните години... като че ли не знаеше какво е радост, нито пък любов.

— О, богове, знаех, Едион. Не бях пълно чудовище.

— Въпреки това исках да ти го кажа.

— Че се чувстваш виновен, задето аз съм станала асасин, а ти си живял сред военни лагери и бойни полета?

— Не, задето не бях до теб. И ти се е наложило да се справяш с тези хора сама.

Измислила си цял план, без да ни споделиш за него — добави той. — Поела си ангажимента да ни набавиш пари. А можеше и аз да намеря. Свещени богове, щях да се ожения за някоя заможна принцеса или императрица, за да използвам армиите и хазната ѝ.

— За нищо на света не бих те продала като роб — отсече тя. — Пък и нали вече разполагаме с достатъчно пари за цяла армия.

— Да. — Предостатъчно. — Но не там е въпросът, Елин. — Той си пое глътка въздух. — Още тогава трябваше да съм с теб, но искам да знаеш, че поне сега съм тук. Възстанових се. Позволи ми да поема поне част от бремето ти.

Тя отметна глава назад, наслаждавайки се на речния ветреца.

— И кое точно ще ме затормози толкова, че да го прехвърля на теб?

— Това се опитвам да ти кажа. Да, справяш се сама с всичко. Но не е нужно.

— Защо да излагам твоя живот на опасност? — попита насечено тя.

Колко типично.

— Защото, за разлика от теб, аз съм заменим.

— Не и за мен — пророни тихо Елин.

Отговорът на Едион заседна в гърлото му и той просто сложи ръка на гърба ѝ.

Въпреки че светът край тях отиваше по дяволите, беше сбъдната мечта да чуе тези думи от устата ѝ, да стои толкова близо до нея.

Тя не проговори, затова Едион се овладя достатъчно, че да каже:

— И какво точно ще правим сега?

Елин извърна очи към него.

— Ще освободя магията, ще сваля краля и ще убия Дориан. Редът на последните две точки от списъка ми може да се промени в зависимост от развоя на събитията.

Сърцето му спря.

— Какво?

— Нещо неясно ли казах?

Всичко. Всяка една дума. Не се съмняваше, че ще го стори, дори и онази част с убийството на приятеля ѝ. Ако Едион възразеше, тя просто щеше да го излъже и заблуди.

— Какво, кога и как? — попита вместо това.

— Роуан работи по въпроса.

— Това ми звучи като: „Имам още тайни, които ще ти стоваря, когато реша да ти докарам инфаркт“.

Но усмивката ѝ го увери, че няма да изкопчи друго от нея. А не можеше да прецени дали това го очарова, или разочарова.

* * *

Роуан почти спеше в леглото си, когато Елин се върна часове по-късно и пожела лека нощ на Едион, преди да се промъкне в спалнята си. Дори не погледна в негова посока, а се зае да сваля оръжията си и да ги трупа по масата пред незапалената камина.

Сръчна, бърза, тиха. Нито звук не чу от нея.

— Излязох да търся Лоркан — обяви той. — Следвах мириса му из града, но така и не го видях.

— Мъртъв ли е тогава?

Още един кинжал издрънча на масата.

— Следата беше прясна. Освен ако не е умрял преди час, вероятно е жив.

— Хубаво — отвърна лаконично тя и влезе в отворения дрешник да се преоблече.

Или за да не го поглежда.

След малко излезе по една от онези ефирни нощнички и всички мисли изхвърчаха от главата му. Е, очевидно се чувстваше унижена от снощния им сблъсък, но не достатъчно, че да си легне в нещо по-благоприлично.

Розовата коприна полепваше по талията ѝ и се плъзгаше изкусително по ханша ѝ, разкривайки прелестните ѝ дълги бедра, изваяни и все още бронзови от всичкото време, което бяха прекарвали заедно под пролетното слънце. Бледожълта дантела украсяваше дълбокото деколте и той се помъчи — свещени богове, наистина се помъчи — да не гледа към гладките извивки на гърдите ѝ, когато тя се наведе да легне в леглото.

Явно камшиците в Ендовиер бяха изтръгнали всяка капка срам от нея. Макар да беше прикрил с татуировки повечето от белезите по гърба ѝ, краищата на някои от тях още се виждаха. Кошмарите още я преследваха — често се будеше нощем и палеше свещ, за да разсее чернотата, в която я бяха заключвали, спомена за бездънните ями, в които я бяха държали за назидание. Неговото Огнено сърце, захвърлено в мрака.

Някой ден щеше да навести надзирателите в Ендовиер. Елин имаше навика да наказва всеки, който някога го беше наранявал, но като че ли не осъзнаваше, че и той, и Едион имаха сметки за разчистване с нейните врагове. А безсмъртието даваше на Роуан желязно търпение, що се отнасяше до тези чудовища.

Тя разпусна косата си и се зарови във възглавниците, обливайки го с аромата си. Ароматът, който открай време го пленяваше, призоваваше и предизвикваше. Така рязко го бе изтръгнал от вековете на ледена безчувственост, че първоначално я бе намразил заради него. А сега... сега го подлудяваше.

За късмет и на двама им, в момента Елин не можеше да приеме елфическата си форма и да подуши онова, което бушуваше във вените

му. И бездруго му беше трудно да го крие от нея. Многозначителните погледи на Едион му подсказваха, че той самият го усещаше.

Беше я виждал гола — няколко пъти. И богове, да, бе имало моменти на слабост, но все някак се овладяваше. Беше се научил да държи тези безполезни мисли на много, много къса каишка. Спомни си за онзи случай, когато ѝ бе изпратил лек полъх по пътя ѝ към Белтейн — как бе извила шия и от отворените ѝ устни се бе изтръгнал сладострастен стон...

Сега лежеше на една страна с гръб към него.

— За снощи... — процеди той през зъби.

— Няма нищо. Беше грешка.

Погледни ме. Обърни се и ме погледни.

Но тя не помръдна от мястото си, докато лунната светлина се разливаше по коприната, скупчена в хлътнатината на талията ѝ, по извивката на ханша ѝ.

Кръвта му се нагорещи.

— Не исках да... избухвам така — скалъпи той.

— Знам. — Тя издърпа одеялото си нагоре, сякаш усещаше тежестта на погледа му върху нежното, неустойимо местенце между врата и рамото ѝ, едно от малкото кътчета по тялото ѝ, което не бе нашарено с белези или татуировки. — Нямам представа какво точно се случи, но последните дни бяха доста странни, така че предлагам да го отдадем на тях, става ли? Трябва да поспя.

Прииска му се да ѝ каже, че не става, но вместо това пророни:

— Добре.

И наистина до няколко минути вече спеше дълбоко.

Той се обърна по гръб, пъкна ръка под главата си и впери поглед в тавана. Трябваше да намери някакво решение, да я накара да го погледне отново, за да ѝ обясни, че не е бил подготвен. Не е очаквал да докосне татуировката му, чиито руни разказваха какво е сторил и как е загубил Лирия... Не е бил готов за чувствата, които го връхлетяха в онзи момент. Не желанието ѝ го уплаши.

Просто... Елин го подлудяваше през последните няколко седмици, но не се бе замислял какво би било да го погледне по този начин.

Не беше като с любовниците от миналото му — към никоя от тях не бе изпитвал подобни чувства. Близостта с тях не го пренасяше на

пазара за цветя. Не му напомняше, че той е жив и докосва друга жена, докато Лирия... Лирия е мъртва.

Безпощадно заклана.

Елин обаче... Ако направеше следващата стъпка с нея и нещо ѝ се случеше...

Гърдите му се стегнаха при мисълта.

Трябваше да намери решение, да се пребори със собствените си демони, независимо от чувствата си към нея.

Дори да го чакаше неистова болка.

* * *

— Тази перука е ужасна — оплака се Лизандра, потупвайки главата си, докато двете с Елин си проправяха път до входа на претъпканата пекарна, намираща се в една от по-порядъчните части на пристанището. — Да знаеш как ме сърби скалпът от нея.

— Мълчи — изсъска ѝ Елин. — Ще я носиш само още няколко минути, не цял живот.

Лизандра отвори уста, за да похленчи още малко, но тъкмо тогава се разминаха с двама джентълмени с кутии от пекарната в ръце, които им кимнаха за поздрав. И Лизандра, и Елин бяха облекли най-лъскавите си, натруфени рокли — просто две заможни жени на следобедна разходка из града, следвани от по двама телохранители.

Роуан, Едион, Несрин и Каол стояха край дървените подпори на пристанището и ги наблюдаваха дискретно през голямата стъклена витрина на магазина.

Дрехите им бяха черни, с големи качулки и два различни вида гербове — и двата фалшиви, взети от колекцията на Лизандра, която тя използваше за срещите с потайните си клиенти.

— Онази — прошепна Елин и двете се запромъкваха през изгладнялата тълпа към най-изтощената на вид продавачка. Несрин ги беше уверила, че най-подходящият момент да влязат е по обяд, когато работниците са твърде заети, за да обръщат истинско внимание на клиентите и искат да ги разкарат от тезгяха възможно най-бързо. Няколко джентълмени им направиха път и Лизандра им благодари кокетно.

Елин привлече погледа на набеязаната жена.

— Какво ще желаете, госпожице? — попита тя учтиво, но вече преценяваше тълпата, струпала се зад Лизандра.

— Искам да говоря с Нели — заяви Елин. — Бях ѝ поръчала къпинов пай.

Жената присви очи насреща ѝ. Елин ѝ прати очарователна усмивка.

Тя въздъхна и се шмугна през дървената врата, разкривайки за секунда суматохата в пекарната отзад. След малко се върна, стрелна на Елин поглед, който казваше „Ей сега идва“, и директно насочи вниманието си към следващия клиент.

Дотук добре.

Елин се облегна на близката стена и скръсти ръце. После бързо ги отпусна до тялото си. Дамите не заемаха такива стойки.

— Значи Кларис няма представа? — попита шепнешком, наблюдавайки входа.

— Ни най-малка — отвърна Лизандра. — Рони сълзи единствено по собствените си загуби. Да я беше видяла как се разбесня, като влязохме в каретата с шепа мижави монети. Не те ли е страх, че имаш мишена на гърба си?

— По рождение имам мишена на гърба си — увери я Елин. — Но съвсем скоро ще изчезна и повече никога няма да бъда Селена.

Лизандра издаде тих гърлен звук.

— Нали знаеш, че можех да свърша тази работа и сама?

— Да, но две дами, задаващи въпроси, са по-малко подозрителни от една. — Лизандра я изгледа многозначително. Елин въздъхна. — Трудно е да се откажеш от контрола — призна си накрая.

— Нямам личен опит в областта.

— Е, съвсем скоро ще изплатиш дълговете си, нали така? После ставаш свободна жена.

Тя сви небрежно рамене.

— Едва ли. Като разбра, че не присъства в завещанието на Аробин, Кларис увеличи дълговете на всички ни. Избързала е с купуването на някои неща и сега трябва да ги изплати някак.

Богове, дори не ѝ беше хрумнало, че може да направи така. Дори не се беше замислила какви последици може да имат действията ѝ за Лизандра и другите момичета.

— Съжалявам, че всичко това те затруднява допълнително.

— Физиономията на Кларис, докато четяха завещанието, си струва още няколко години робство.

И двете знаеха, че е лъжа.

— Съжалявам — повтори Елин. И понеже не се сещаше какво друго да каже, добави: — Еванджелин изглеждаше чудесно преди малко. Мога да проверя дали няма начин да я вземем с нас...

— И да влачите единадесетгодишно момиче през кой знае колко кралства към възможна война? Не мисля. Еванджелин ще си остане с мен. Не е нужно да ми обещаващ каквото и да било.

— Как се чувстваш? — поинтересува се Елин. — След онази нощ.

Лизандра се загледа в три млади жени, които се изкискаха, подминавайки чаровен младеж.

— Добре. Още не мога да повярвам, че ми се размина така лесно, но... Май и двете се измъкнахме.

— Съжаляваш ли?

— Не. Съжалявам... съжалявам единствено, че не ми се отдаде шанс да му кажа всичко в лицето. Че така и не разбра какво съм направила с теб... не можах да видя смайването в очите му. Прерязах гърлото му толкова бързо, а след това просто легнах по гръб и слушах, докато всичко не приключи, но... — Зелените ѝ очи притъмняха. — Искат ли ти се ти да го беше направила?

— Не.

И така сложиха край на темата.

Елин надникна към минзухарено-смарагдовата рокля на приятелката си.

— Стои ти прекрасно. — После кимна с брадичка към гърдите ѝ. — Най-вече в горната част. Клетите мъже не могат да отлепят поглед от теб.

— Повярвай ми, не е толкова хубаво да си надарена. Гърбът ме боли непрекъснато. — Лизандра погледна намръщено едрия си бюст. — Веднага щом си възвърна силите, първо тях ще махна.

Елин се изкиска. Лизандра щеше да си върне силите — само трябваше да срутят часовниковата кула. Но не позволи на мисълта да се загнезди в съзнанието ѝ.

— Сериозно?

— Ако не беше Еванджелин, май щях да се преобразя в някой звяр с остри нокти и зъби и да заживея в пустошта.

— И ще се разделиш с лукса?

Лизандра махна някакво мъхче от ръкава ѝ.

— Естествено, че харесвам лукса. Да не мислиш, че не ми се нрави да се кипря с хубави рокли и бижута? Но в крайна сметка... те са просто труфила. Напоследък ценя повече хората в живота си.

— Еванджелин е щастливка, че те има.

— Не говорех само за нея — каза Лизандра и прехапа плътната си долна устна. — Благодарна съм и за теб.

Елин навярно щеше да ѝ отвърне с подobaващо топли думи, ако от кухнята не беше излязла слаба, тъмнокоса жена. Нели.

Затова се отблъсна от стената и тръгна наперено към тезгяха, следвана от Лизандра.

— Искали сте да говорите с мен за някакъв пай? — попита Нели.

Лизандра се усмихна слънчево и се приведе към нея.

— Май сладкарят ни е изчезнал заедно с Пазара на сенките. — Шепнесе толкова тихо, че дори Елин едва я чуваше. — Носят се слухове, че вие знаете къде е.

Сините очи на Нели се превърнаха в ледени кристали.

— Не знам нищо по въпроса.

Елин остави дискретно кесията си на тезгяха и се приведе напред, за да не видят клиентите и продавачите как я плъзва към Нели. Монетите вътре издрънчаха. Тежки монети.

— Страшно много ни се яде... пай — натърти тя с театрално отчаяно изражение. — Просто ни кажете къде можем да го намерим.

— Никой не се измъкна жив от Пазара на сенките.

Ясно. Несрин ги беше предупредила, че Нели не проговаря лесно. Щеше да е твърде подозрително, ако тя самата я попиташе за търговеца на опиум, но на никого нямаше да му направи впечатление, ако две плиткоумни, разглезени богаташки стореха същото.

Лизандра остави още една кесия с монети на тезгяха. Друга от работничките надникна към тях и куртизанката побърза да каже:

— Бихме искали да направим поръчка. — Жената върна вниманието си към клиента пред себе си и усмивката на Лизандра придоби котешка лукавост. — Кажете откъде да вземем пайовете, Нели.

Някой я извика откъм кухнята и погледът ѝ запрескача между двете. Накрая въздъхна, приведе се напред и прошепна:

— Измъкнали са се през канализацията.

— Чухме, че тунелите били завардени от стражи — рече Елин.

— Не и толкова надълбоко. Спуснали са се в катакомбите под тях. Още се крият там. Вземете и охранителите си, но да махнат емблемите от дрехите си. Там не е място за богаташи.

Катакомби. Елин не беше чувала за катакомби под канализацията. Интересно. Нели се оттегли обратно в кухнята. Елин сведе поглед към тезгяха.

И двете кесии ги нямаше.

Измъкнаха се незабелязано от пекарната и тръгнаха надолу по улицата, следвани от четиримата си телохранители.

— Е? — попита шепнешком Несрин. — Права ли бях?

— Баща ти трябва да уволни тая Нели — рече Елин. — Любителите на опиум са келяви работници.

— Бива я в пекарството — обясни Несрин и се върна при Каол, който вървеше зад тях.

— Каква информация ѝ изкопчихте? — поинтересува се Едион. — И ще ми кажете ли защо ви трябваше да я разпитвате за Пазара на сенките?

— Търпение — призова го Елин. После се обърна към Лизандра. — Знаеш ли, обзалагам се, че мъжете ни ще престанат да ръмжат, ако се превърнеш в призрачен леопард и ти им покажеш как се ръмжи.

Лизандра вдигна вежди.

— Призрачен леопард?

Едион изруга.

— Бъди така добра да не се превръщаш точно в този звяр.

— Защо? Какво представлява? — попита Лизандра.

Роуан се засмя под нос и се доближи до Елин. Тя се престори, че не го вижда.

Почти не си бяха говорили цяла сутрин.

Едион поклати глава.

— Дяволи с козина. Живеят в планината Еленови рога и през зимата слизат в подножието ѝ да ловят добитък. Някои са големи колкото мечки. Само дето са още по-зли. А когато добитъкът свърши, започват да нападат нас.

Елин потупа Лизандра по рамото.

— Май е точно твой тип животно.

— Бяло-сиви са, така че направо се сливат със заснежените скали — продължи Едион. — Може изобщо да не ги усетиш, докато не видиш бледозелените им очи...

Усмивката му посърна, когато Лизандра впери собствените си зелени очи в него и килна глава настрани.

Елин не можа да сдържи смеха си.

* * *

— Обясни ми защо сме тук — нареди Каол, докато Елин прескачаше една паднала дървена греда в изоставения Пазар на сенките. Роуан осветяваше с факла изпепелените останки от сергии и човешки тела. Лизандра се беше върнала в публичния дом, съпроводена от Несрин, а Елин беше нахлузила набързо костюма си в една затънтена уличка, скътвайки роклята зад изхвърлен кафез с надеждата никой да не я отмъкне, преди да се е върнала.

— Замълчи за малко — отвърна му Елин. Опитваше да си припомни пътя през тунелите.

Роуан ѝ стрелна пронизателен поглед и тя вдигна вежди. Какво?

— Идвала си тук и преди — рече той. — Претърсвала си останките. Затова онази вечер миришеше на пепел.

— Ама ти, Елин, спиш ли някога? — попита я Едион.

Вече и Каол я наблюдаваше, навярно защото не искаше да поглежда към овъглените тела, с които бяха осеяни тунелите.

— Какво си правила тук в нощта, когато прекъсна срещата ми с Бруло и Рес?

Елин беше съсредоточила вниманието си върху сгурията по сергиите, черните петна и познатите миризми. Спря пред един щанд, чиито стоки вече представляваха просто купчини пепел и огънати парчета метал.

— Пристигнахме — обяви със звънтящ глас и влезе в обгорялата скална ниша зад щанда.

— Още мирише на опиум — намръщи се Роуан.

Елин тръкна с подметка пепеливата земя и се разхвърчаха малки въгленчета.

Някъде тук трябваше да е.

Продължи да разчиства пода с крак, изцапвайки ботушите и костюма си с черна пепел. Най-накрая изпод чернилката се появи голям, безформен камък, до който се виждаше загладена от употреба дупка.

— Говореше се, че освен опиум този човечец продавал и адски огън — подхвърли небрежно Елин.

Роуан извърна поглед към нея.

Адски огън — почти невъзможен за откриване и производство, главно заради смъртоносните му качества. Едно-единствено буре от него можеше да срути половината подпорна стена на някой замък.

— Той, естествено, отричаше — продължи Елин, — колкото и пъти да го тормозех.

Твърдеше, че нямам такова нещо, макар че из магазина му се търкаляха нужните съставки, всичките безкрайно редки... Така че трябва да има поне малко някъде наоколо.

Тя вдигна каменния капак. Отдолу се намираще стълба, която се губеше в пълен мрак. В лицата им избухна воня на канализация и мъжете сякаш онемяха.

Елин клекна и стъпи на първото стъпало. Едион се напрегна осезаемо, но имаше благоразумието да не възрази, че тя тръгва първа.

Опушената тъмнина я обгръщаше все повече и повече, докато краката ѝ не достигнаха гладка скала. Въздухът тук, долу, беше сух, колкото и близо да бяха до реката. Роуан слезе втори и освети с факлата древните стени на огромния тунел... и няколко тела — просто черни купчини в далечината, несъмнено жертви на Валгите. Надясно, в посока към Ейвъри, имаше по-малко. Навярно повечето бегълци бяха очаквали засада при изхода към реката и бяха избрали другия път, водещ към сигурна смърт.

Без да изчака Едион и Каол, Елин тръгна надолу по тунела. Роуан я следваше като тиха сянка, напрегнал всичките си сетива. След като каменният капак се затвори със стържене над тях, тя пророни в мрака:

— Ако огънят беше достигнал тайния му резерв... Рифтхолд навярно нямаше да съществува вече. Поне бедняшкият квартал, ако не

и по-надалеч...

— Свещени богове! — процеди Каол на няколко стъпки зад нея.

Елин спря пред една решетка в пода на тунела. Отдолу обаче не течеше вода.

Облак пращен въздух се издигна към лицето ѝ.

— Така ли възнамеряваш да взривиш часовниковата кула... с адски огън? — попита Роуан, приклякайки до нея. Опита да хване протегнатата ѝ към решетката ръка, но тя му се изплъзна. — Елин... виждал съм последствията от него, цели градове са в руини. Способен е буквално да разтопи човешко тяло.

— Чудесно. В такъв случай знаем, че действа.

Едион надникна в тъмнината отвъд решетката и изсумтя.

— И какво? Смяташ, че е крил резерва си тук, долу?

Ако имаше експертно мнение относно адския огън, го задържа за себе си.

— Канализацията гъмжеше от хора, а е трябвало да го съхранява близо до магазина си — отвърна Елин и дръпна решетката. Тя поддаде малко и Роуан се наведе да ѝ помогне, обливайки я с аромата си.

— Мирише на кости и прах — обяви той. Устата му се килна на една страна. — Но май и това си очаквала.

— Това си искала да разбереш от Нели, къде се крие. За да ти продаде от онова нещо — обади се Каол зад гърбовете им.

Елин запали една дървена треска от факлата на Роуан. Доближи я до ръба на зейналата пред нея дупка и пламъкът освети триметровото разстояние до калдъръмената пътека отдолу.

Полъх на вятъра я побутна по гърба... към дупката.

Тя остави собствената си факла и седна на ръба, провесвайки крака в мрака под себе си.

— Само дете Нели не беше наясно, че хората на краля заловиха търговеца на опиум още преди два дни. Убиха го, естествено. Знаете ли, понякога си мисля, че Аробин през цялото време се е чудил дали иска да ми помогне, или не. По време на онази вечеря беше подхвърлил нещо, което я накара да се замисли и да разучи въпроса.

— Значи резервът му в катакомбите е неохраняван — пророни Роуан.

Тя се загледа в мрака под краката си.

— Който го намери, за него си е — изчурулика ведро и скочи.

— Как са успели онези отрепки да пазят такова място в тайна?
— прошепна Елин на Каол.

Четиримата стояха на върха на малко стълбище, докато факлите на Едион и Роуан хвърляха златиста светлина из внушителното помещение пред тях.

Каол се оглеждаше, клатейки глава. Поне не се виждаха клошари, слава на боговете.

— Според легендата, Пазарът на сенките бил построен върху костите на бога на истината.

— Е, поне кости има в изобилие.

Всички стени и таванът бяха изкусно украсени с черепи и кокали, сякаш бяха изцяло изградени от тях. Дори подът в дъното на стълбището беше застлан с кости в различни форми и размери.

— Това не е обикновена катакомба — обади се Роуан, оставяйки факлата си на земята. — Някога тук е имало храм.

И наистина — из гигантското помещение се виждаха олтари, пейки и дори черен басейн с огледална повърхност. В сенките отвъд светлината на факлата се губеха и още подобни.

— По костите има някакви писания — отбеляза Едион, като слезе по стълбите и стъпи на костения под. Елин направи гримаса.

— Внимавай — предупреди го Роуан.

Братовчед й махна мудно с ръка и отиде до най-близката стена.

— На всякакви езици са... и всичките са написани с различен почерк — удиви се Едион, вдигнал факлата си нависоко, докато се движеше покрай стената. — Чуйте това: „Аз съм лъжец и крадец. Убих съпруга на сестра си с усмивка на уста“. — Умълча се за момент, зачетен в друго послание. — Всички тези признания... Май тук не са погребани добри хора.

Елин плъзна поглед из костницата.

— Най-добре да побързаме — подкани тя. — Едион, ти поеми тази стена, Каол — централната, Роуан — дясната. Аз отивам при задната. И внимавайте как размахвате факлите.

Горко им, ако неволно ги доближиха до адския огън.

Тя направи една стъпка надолу. И още една. Накрая се озова върху костения под.

През тялото ѝ пробяга ледена тръпка и очите ѝ инстинктивно потърсиха Роуан.

Напрегнатото му лице ѝ казваше всичко, което искаше да знае. Въпреки това принцът пророни:

— Това място е лошо.

Каол мина покрай тях с изваден меч.

— В такъв случай да намерим адския огън и да се омитаме.

Правилно.

Празните очи на черепите сякаш ги наблюдаваха отвсякъде — от стените, от скулптурите, от колоните в центъра на залата.

— Май този бог на истината — обади се Едион от поверената му стена — е бил по-скоро Грехоядец. Трябва да прочетете какво са писали някои от тези хора... за какви злодеяния си признават. Явно са ги затваряли тук да се изповядват върху костите на други грешници.

— Нищо чудно, че никой не е искал да слиза тук — пророни Елин и навлезе в мрака.

* * *

Костницата като че ли нямаше край — попаднаха на разни скрити запаси, но от клошари или други подземни обитатели не бе останала и следа. Намериха опиати, пари и бижута в някои от черепите и костените ниши покрай пода. Но не и адски огън.

Плахите им стъпки по кухите кокали бяха единствените звуци в криптата. Елин навлизаше все по-надълбоко и по-надълбоко в мрака. Роуан скоро претърси отредената му част от храма и се присъедини към нея в дъното, откъдето тесни проходчета се разклоняваха към спящата мрачина.

— Колкото по-навътре влизаме, толкова по-древен става езикът — коментира Елин. — Както и думите, изписани тук.

Роуан, който внимателно отваряше един саркофаг, се завъртя към нея. Не ѝ се вярваше обикновен човек дори да успее да помръдне каменния капак.

— Някои дори са сложили дата на изповедите си. Току-що попаднах на една отпреди седемстотин години.

— Накара ли те да се почувстваш млад?

Той ѝ се усмихна закачливо. Елин побърза да извърне поглед.

Костеният под изпраця под тежестта му.

— Елин.

Тя преглътна сухо, загледана в посланието до главата си. Когато бях на двадесет, убих човек за забавление и не казах на никого къде съм го погребал. Цял живот пазих едната костица от показалеца му в бюрото си. Датирано беше отпреди деветстотин години.

Деветстотин...

Елин се взря в тъмнината отвъд. Ако Пазара на сенките го имаше още от времето на Гавин, то това място беше изградено преди това — или по същото време.

Богът на истината...

Тя извади Дамарис от ножницата на гърба си и Роуан се скова.

— Какво има?

Елин огледа съвършеното му острие.

— Мечът на истината. Така са наричали Дамарис. Според легендите първият му собственик, Гавин, можел да вижда истината, държейки го в ръцете си.

— Е, и?

— Мала благословила Бранън, а той благословил Голдрин. — Погледът ѝ продължаваше да се впира в мрака. — Ами ако наистина е имало бог на истината... Грехоядец? Ами ако той е благословил Гавин и този меч?

Роуан също се загледа в древната чернота.

— Смяташ, че Гавин е използвал тази крипта?

Елин претегли могъщия меч в ръцете си.

— За какви грехове си се изповядал ти, Гавин? — прошепна на тъмата.

* * *

Навлязоха още по-надълбоко в тунела — толкова надълбоко, че когато Едион извика триумфално „Намерих го!“, Елин едва го чу. А и

почти не му обърна внимание.

Вече се взираше в черната стена зад олтара на автентичния храм. Тук костите почти се разпадаха на прах от старост, а писанията трудно се четяха. Стената зад олтара беше от чист камък — бял мрамор, върху който бяха издълбани множество Знаци на Уирда.

А от центъра ѝ ги гледаше Окото на Елена.

И какъв студ... Толкова беше студено, че дъхът им излизаше на бели, сливащи се струйки.

— Който и да е бил този бог на истината — прошепна Роуан, сякаш се боеше да не го чуят мъртвите, — не се е славел като благосклонен. Не и като се имаше предвид, че храмът му беше изграден от костите на убийци, крадци и още по-ужасни злодеи... Едва ли много хора бяха благоговели пред него.

Нищо чудно, че сега тънеше в забрава.

Елин доближи камъка.

Дръжката на Дамарис сякаш се вледени в ръката ѝ — дотолкова, че пръстите ѝ се отвориха и той изгромоля по костения под като гръм. Роуан мигновено се спусна към нея с извадени мечове. Каменната стена пред тях простена. Скалните плочи започнаха да се разместват заедно с издълбаните върху тях символи. В съзнанието ѝ прокънтяха думите: Само с Окото можеш да видиш истината.

— Не знам защо тези съвпадения продължават да ме изненадват — коментира Елин, когато стената най-сетне спря да се преподрежда заради близостта на меча. Беше се образувала нова, сложна поредица от Знаци на Уирда.

— Можеш ли да ги разчетеш? — попита Роуан.

Едион ги извика отново, но Роуан му отвърна с нареждане те да дойдат при тях. Елин вдигна поглед към издълбаните символи.

— Сигурно ще ми отнеме известно време.

— Действай. Не смятам, че попадаме тук случайно.

Тя потрепери. Не, нищо не беше случайно. Не и когато ставаше дума за Елена и Ключовете на Уирда. Затова въздъхна и започна.

— Пише... пише за Елена и Гавин. На началната плоча — тя посочи един наниз от символи — са описани като първите крал и кралица на Адарлан. После... после ни връщат назад. Към войната.

Зад тях прозвучаха стъпки и Едион и Каол ги приближиха, разпръсквайки златистата аура на факела си. Каол подсвирна.

— Имам лошо предчувствие за това — обади се Едион.

Погледът му прескочи от грамадното Око върху стената към онова около врата на Елин.

— Свиквай — посъветва го тя.

Елин прочете още няколко реда, дешифрирайки значението им. Знаците на Уирда бяха толкова трудни за тълкуване.

— Описани са демонските войни с Валгите, останали по тези земи след Първата война. Но... — Тя прочете реда повторно. — Но този път Валгите били предвождани... — Кръвта ѝ замръзна във вените. — От един от тримата крале.

Онзи, който попаднал в капан тук, след като затворили портата. Пише, че да погледнеш в очите на крал... на валгски крал, било като да потънеш в... — Тя поклати глава. — Лудост? Отчаяние? Не познавам този символ. Можел да приеме всякакъв облик, но тогава им се явил като красив мъж със златни очи. Очите на валгските крале.

Тя продължи със следващата скална плоча.

— Не знаели истинското му име, затова го нарекли Ераван, Мрачния владетел.

Едион врътна очи.

— После Елена и Гавин воювали с него, магическото ти колие спасило кожата им и Елена го нарекла с истинското му име, което отвлякло вниманието му достатъчно, че Гавин да го убие.

— Да, да — махна с ръка Елин. — Но... не.

— Не? — учуди се Каол.

Елин зачете нататък и сърцето ѝ прескочи за миг.

— Какво има? — загрижи се Роуан, сякаш елфическите му уши бяха засекли колебанието в сърдечния ѝ ритъм.

Тя преглътна тежко, прокарайки разтреперан пръст под един ред символи.

— Това... това е изповедта на Гавин. От смъртното му ложе.

Всички замлъкнаха.

Елин наруши тишината с треперлив глас.

— Не са го убили. Ераван не можел да бъде унищожен нито с меч, нито с огън, нито с вода. Окото... — Елин докосна колието си. Металът беше топъл. — Затворили го в Окото. Но само временно. И не... не го обезвредили. Просто... го приспали?

— Имам много, много лошо предчувствие за това — натърти Едион.

— Затова му направили саркофаг от желязо и някакъв неразрушим камък. И го скрили в гробница под една планина... в крипта, толкова тъмна... толкова тъмна, че вътре никога не прониквали нито въздух, нито светлина. Защитили го с цял лабиринт от врати — продължи тя, — по които издълбали символи, предотвратяващи отварянето им и с ключ, и със сила.

— Тоест така и не са убили Ераван — замисли се Каол.

Дориан прославяше Гавин още от детството си, спомни си Елин. А цялата легенда за него се оказваше лъжа. Елена я беше излъгала...

— Къде са го погребали? — попита тихо Роуан.

— Погребали го... — Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че ги спусна до тялото си. — Погребали го в Черните планини, построили крепост над гробницата му и настанили там благородническо семейство, което вечно да я брани.

— В Адарлан няма Черни планини — изтъкна Каол.

Устата на Елин пресъхна.

— Роуан — пророни тихо тя. — Как звучи „Черни планини“ на Древния език?

Принцът онемя за момент, после въздъхна тежко.

— Морат — отвърна накрая.

Тя обърна изцъклени очи към него. В първия миг четиримата можеха единствено да се взират недоумяващо един в друг.

— Дали е съвпадение — пророни Елин, — че кралят изпраца силите си точно в Морат?

— Дали е съвпадение — отвърна в същия тон Едион, — че знаменитият ни крал се е сдобил с ключ, отключващ всяка врата — дори такава между два свята — и командирът на армията му притежава същото онова място, където е погребан Ераван?

— Кралят е умопомрачен — процеди Каол. — Ако планира да възкреси Ераван...

— Кой знае, може вече да го е сторил — подхвърли Едион.

Елин погледна към Роуан. Лицето му тъмнееше. Ако в нашия свят е влязъл валгски крал, трябва да действаме бързо. Да вземем Ключовете на Уирда и да прогоним черните твари обратно в пъкьла им.

Тя кимна.

— Но защо го прави сега? Разполага с двата Ключа от поне десетилетие. Защо е призовал Валгите точно сега?

— Съвсем логично е — подхвана Каол, — ако има намерение да възкреси Ераван.

Все пак трябва да подготви армията му.

Елин се задъхваше.

— Лятното слънцестоене е след десет дни. Ако освободим магията точно тогава, когато слънцето е най-силно, има голяма вероятност и способностите ми да са най-могъщи. — Тя се обърна към Едион. — Каж ми, че си намерил много адски огън.

Братовчед ѝ кимна, но не толкова ентусиазирано, колкото се беше надявала.

Манон и Тринадесетте ѝ стояха около маса в стая, скътана надълбоко във вечерския щаб.

— Знаете защо ви събрах тук — подхвана Манон.

Никоя от тях не отговори, никоя не седна. Почти не ѝ говореха след кървавия разгром на онова племе в Белия зъб. А днес получаваше още вести. Още искания.

— Херцогът държи да му изпратя второ сестринство. Този път от Черноключоните.

Мълчание.

— Искам да чуя мнението ви.

Никоя от вещиците не посрещна погледа ѝ. Никоя не пророни и дума.

Манон изтрака с железните си зъби.

— Дръзвате да ми се опълчвате?

Сорел се покашля, призовавайки вниманието им.

— Не на теб, Манон. Опълчваме се на човешкия червей, който смята, че може да използва телата ни като своя собственост.

— Върховната вещица е спуснала заповеди, на които ще се подчинявате.

— В такъв случай просто му дай Тринадесетте — обади се Астерин, единствената, посмяла да вдигне очи към нея. Носът ѝ още беше подут и насинен от побоя. — Предпочитаме ние да посрещнем такава съдба, вместо да предаваме сестрите си.

— И всички сте съгласни с това? Да раждате демонски изчадия, докато телата ви не рухнат?

— Ние сме Черноключони — обяви Астерин с гордо вдигната брадичка. — Не сме ничии роби и няма да позволим да ни използват. Ако цената на бунта ни е никога да не се завърнем в Пустошта, така да бъде.

Никоя от другите вещици не помръдваше и мускул. Очевидно бяха обсъдили въпроса предварително. Бяха стигнали до решение.

Сякаш им трябваше специален подход към нея.

— И какви други теми разисквахте на малкия си съвет?

— Има някои... неща, Манон — отвърна Сорел. — Неща, които трябва да чуеш.

Предателство. Ето това простосмъртните наричаха „предателство“.

— Не ме е грижа какво вие, глупачки такива, смятате, че трябва да чуя.

Единственото, което трябва да чуя, е „Да, Водачке на Крилото“. И името на някое проклето сестринство.

— Ти избери — озъби й се Астерин.

Вещиците се размърдаха нервно. Май това не влизаше в плана...

Манон заобиколи масата, подминавайки вещиците, които не смееха да вдигнат лице към нея, и отиде до Астерин.

— Още откакто стъпи в тази крепост, само пилееш времето ми. Не ме интересува, че си летяла до мен цял век. Ще те усмиря като бясната кучка, каквато си...

— Хайде тогава — процеди през зъби Астерин. — Изтръгни гръкляна ми. Баба ти ще е безкрайно доволна, че най-сетне си се решила.

Сорел застана зад гърба на Манон.

— Предизвикваш ли ме? — попита с гибелно тих глас Манон.

Изпъстрените със златисто очи на Астерин затанцуваха.

— Наречи го както...

Но в този момент вратата се отвори и затвори.

Млад мъж със златисторуса коса стоеше в стаята при тях и нашийникът му от черен камък проблясваше на факелната светлина.

* * *

Как успя да влезе?

Навсякъде сновяха вещици, а и беше изпратила едно сестринство да пази коридорите, за да не допусне някои от хората на херцога да се промъкнат незабелязано.

Тринадесетте се обърнаха едновременно към красивия младеж.

И изтръпнаха едновременно, когато им се усмихна, запращайки вълна от мрак към тях.

Необятен мрак, в който дори очите на Манон не успяваха да проникнат...

И Манон за пореден път стоеше пред крочанската вещица, стиснала кинжал в ръка.

Мъчно ни е за всяка от вас... за това, което правите с децата си... карате ги да убиват, да измъчват, да мразят, докато в тях не остане нищо друго. Това е причината да си тук — ридаеше крочанката. — Защото си заплаха за чудовището, което наричаш своя баба. Заплаха е, че избра да проявиш милост и да спасиш живота на съперницата си.

Манон разтърси глава и примигна. Видението изчезна. Остана само тъмнина и крясъците на Тринадесетте.

По думите на Елида и в подземие то при Жълтоногите бе имало златокос младеж. Манон запристъпва из мрака, обхождайки стаята по памет и миризма. Усети няколко от Тринадесетте близо до себе си, останалите се бяха отдръпнали към стените. А неземната смрад на мъжа, на демона в него...

Зловонието я обгърна изцяло и Манон извади Ветросеч. В следващия момент съществото изплува пред очите ѝ с грозен кикот и някой — Гислейн — закрепця. За пръв път чуваше подобен звук. За пръв път чуваше някоя от вещиците да крещи... от страх. И болка.

Манон се спусна сяпано напред и го повали на земята. Без меч — за тази екзекуция не ѝ трябваше меч. Наоколо запрацяха искри светлина и тя отново видя красивото му лице, черния нашийник.

— Водачке на Крилото — поздрави я ухилено съществото с глас, дошъл от друго измерение.

Манон сграбчи гърлото му с ръце и стисна, раздирайки плътта му с нокти.

— Кой те изпраца? — попита тя.

Очите ѝ срещнаха неговите — и древната злоба в тях поугасна за миг.

— Махни се от мен — изсъска той.

Манон нямаше такова намерение.

— Кой те изпраца? — изрева тя.

Младият мъж се надигна, но Астерин дойде отнякъде и прикова краката му към пода.

— Покажи ми какво е болка — изсъска иззад Манон.

Съществува продължи да се гърчи. А в тъмнината някои от Тринадесетте още крещяха в агония и ужас.

— Кой те изпраца? — нададе гневен вик Манон.

Очите му се промениха, посиняха, станаха напълно прозрачни. После отвърна с глас на младо момче:

— Убий ме. Моля те... моля те, убий ме. Роланд... името ми е Роланд. Кажи на...

В следващия миг ирисите му отново почерняха и се изпълниха със същински страх от яростта по лицето на Манон и това на Астерин зад рамото ѝ. Демонът в мъжа изпищя:

— Пусни ме!

Беше видяла и чула достатъчно. Затова стисна по-силно и железните ѝ нокти се забиха в простосмъртната му плът. Черна, зловонна кръв обля ръката ѝ и тя бръкна още по-надълбоко. Като достигна гръкляна му, го скърши като съчка и главата му тупна на земята.

Можеше да се закълне, че чу въздишка накрая.

Мракът се разсея и Манон скочи на крака, оглеждайки щетите с омазани в кръв ръце. Гислейн ридаше в ъгъла. Вечно жизнената ѝ, смугла кожа бледнееше като пергамент. Тея и Кая мълчаха с мокри от сълзи лица, вперили угрижени погледи една в друга. Еда и Бриар, Сенките ѝ, и двете родени и отгледани в тъмнина... клечаха на пода и повръщаха. Същото правеха и зеленооките демонски близначки Фалин и Фалон. Останалите вещици изглеждаха невредими. Все още пламнали, някои задъхани от внезапния пристъп на гняв и енергия, но... невредими.

Само част от тях ли беше нападнал?

Манон погледна Астерин, както и Сорел, Веста, Лин и Имоген.

След това плъзна очи към пострадалите.

Този път всички отвърнаха на погледа ѝ.

Пусни ме, беше изкрещял демонът, сякаш в недоумение и ужас.

След като се взря в очите ѝ.

Пострадалите вещици... всички до една имаха обикновен цвят на очите. Кафяви, сини или зелени. Но незасегнатите...

Черни очи, изпъстрени със златисто.

А когато беше погледнал тези на Манон...

Златните очи открай време бяха на висока почит сред Черноключните. Никога не се беше питала защо.

Но сега нямаше време за размисли. Не и докато гнусната му кръв се пропиваше в кожата ѝ.

— Това беше предупреждение — обяви Манон и гласът ѝ отекна глухо между каменните стени. После тръгна към вратата. Нека останат насаме. — Разкарайте трупа.

* * *

Манон изчака случай, в който Калтейн бе сама, и я спипа, докато се носеше нагоре по едно от забравените вити стълбища на Морат. Жената дори не потрепна, когато Манон я притисна към стената и впи железни нокти в бледата, гола кожа на раменете ѝ.

— Откъде извира огънят от сенки?

Калтейн я погледна с тъмни, празни очи.

— От мен.

— Защо точно от теб? Що за магия е това? Валгска?

Манон огледа нашийника около финото гърло на жената.

Калтейн ѝ отвърна с вяла, мъртвешка усмивка.

— Моя си е... поне в началото беше. После я... сляха с друга. А сега обединява могъществото на всеки свят, всеки живот.

Измишльотини. Манон я притисна още по-силно към тъмния камък.

— Как се сваля този нашийник?

— Не се сваля.

Манон оголи зъби.

— Какво искате от нас? И ние да си сложим такива?

— Искат крале — пророни Калтейн и в очите ѝ заискри странна, скверна наслада. — Могъщи крале. Не вас.

Още празни приказки. Манон изръмжа, но в следващия момент усети крехка ръка върху кръста си.

И кожата ѝ пламна.

О, богове, допирът ѝ я изгаряше, топеше костите ѝ, превръщаше железните ѝ нокти в течна руда, караше кръвта ѝ да кипи...

Манон се отдръпна от Калтейн и веднага щом сграбчи китката ѝ, осъзна, че не я бе наранила наистина.

— Ще те убия — процеди през зъби.

Но по пръстите на Калтейн затанцува огън от сенки, макар че лицето ѝ отново придоби онзи празен вид. Без да каже и дума, сякаш не беше сторила нищо, жената продължи нагоре по стълбището и изчезна.

Манон хвана ръката си, болката още отекваше в костите ѝ. Отново се уверяваше, че изколвайки онова племе с Ветросеч, всъщност го беше пощадила.

Докато излизаха от храма на Грехоядеца, Каол си мислеше колко странно е да си сътрудничи с Елин и свитата ѝ. Да не спори с нея. Изобщо не трябваше да тръгва с тях, като се имаше предвид колко работа го чака. Половината бунтовници бяха напуснали Рифтхолд и с всеки изминал ден редиците им намаляваха още повече, а оставащите настояваха да преместят щаба си в друг град. Някак успяваше да ги задържи тук, главно благодарение на това че Несрин го подкрепяше винаги когато повдигнеха темата за миналото му с краля. Невинни хора продължаваха да изчезват, да губят главите си, а те не спираха да спасяват колкото можеха повече от платформите за екзекуции. И Каол щеше да им помага, да ги брани, дори да останеше последният бунтовник в града. Но ако онова за Ераван наистина беше вярно...

Боговете да са им на помощ.

Щом излязоха на улицата, се обърна навреме, за да види как Роуан предлага ръка на Елин, която тъкмо се изкачваше по стълбата. Тя като че ли се поколеба, но в крайна сметка я пое и тънките ѝ пръсти се загубиха в нея. Двамата бяха екип, стабилен и неделим. Елфическият принц я вдигна във въздуха и я сложи да стъпи на калдъръма. В първия момент никой от двамата не пусна ръката на другия. Каол остана в очакване, в очакване на бодежа на ревност, острата, жлъчна болка.

Но не почувства нищо. Само мимолетно облекчение от това, че...

Елин и Роуан.

А трябваше да се изяжда от самосъжаление.

Дочуха се нечии стъпки и четиримата застинаха на място с извадени оръжия, когато...

— Издирвам ви от час — обяви Несрин, спускайки се към тях от близката тъмна уличка. — Какво...

Веднага забеляза мрачните им изражения. Бяха оставили адския огън долу, на сигурно в саркофага, пък и така нямаше да се превърнат в локви кипяща кръв, ако нещо се объркаше.

Каол се учудваше, че Елин го е допуснала толкова близо до плана си, макар че не му беше споделила как точно възнамерява да проникне в двореца. Просто кажи на Рес, Бруло и останалите да стоят настрана от часовниковата кула, беше единственото ѝ предупреждение дотук. Хрумна му да я попита как ще постъпи с другите невинни хора в двореца, но... Радваше се, че беше прекарал поне един ден без свади, без да усеща нечия омраза. Че поне за ден се чувстваше част от екипа им.

— Ще ти обясня по-късно — увери я той. Но лицето на Несрин бледнееше. — Какво има?

Елин, Роуан и Едион ги доближиха с неестествено тихата стъпка на безсмъртните.

Несрин изправи рамене.

— Получих вест от Рен. Имал е малки неприятности на границата, но е добре.

Праща съобщение за теб... за нас.

Тя отметна кичур от мастиленочерната си коса. Ръката ѝ трепереше леко.

Каол се стегна и едва удържа желанието да докосне утешително рамото ѝ.

— Кралят — продължи Несрин — сформира армия в Морат под ръководството на херцог Перингтън. Валгските стражи из Рифтхолд са само първите. Скоро ще изпратят и още.

Валгски пехотинци. Май се очертаваше Морат да е първото им или последно бойно поле.

Едион килна глава настрани като същински вълк.

— Колко?

— Прекалено много — отвърна Несрин. — Още не знаем точна бройка. Една част от тях се укриват в планините около военния лагер, никога не излизат наведнъж, не се показват на бял свят. Но многочислена армия кралят не е имал досега.

Дланите на Каол започнаха да се потят.

— Има и още — продължи Несрин с пресипнал глас. — Вече разполага с въздушна кавалерия от вещици от клана на Железни зъби. Поне три хиляди са и тайно се обучават да яздят уивърни във Ферианската падина. Кралят някак е успял да създаде и развъди цяло ято.

Свещени богове!

Елин вдигна глава и загледа тухлената стена, сякаш виждаше въздушната армия там. Движението разкри белезите около врата ѝ.

Дориан — Дориан трябваше да се възкачи на престола. Да сложи край на това.

— Сигурна ли си? — попита Едион.

Роуан наблюдаваше Несрин със студения, пресметлив поглед на древен воин, но междувременно се беше доближил до Елин.

— Загубихме много разузнавачи, за да се сдобием с тази информация — отвърна сурово Несрин.

Каол се зачуди дали сред тях не е имало нейни приятели.

— Да попитам за всеки случай — обади се Елин с равен, каменен глас. — Изправени сме срещу три хиляди кръвожадни вещици от Железни зъби, яхнали уивърни? И армия от свирепи войници на юг от Адарлан, която вероятно ще сломи шансовете ни за съюз между Терасен и южните кралства?

И ще принуди Терасен да се бори сам с враговете си. Кажете го — замоли я наум Каол. — Кажете, че се нуждаем от Дориан, свободен и жив.

— Мелисанде може и да успее да ни подаде ръка — замисли се Едион. После впери преценяващ поглед в Каол, поглед на генерал. — Смяташ ли, че баща ти знае за уивърните и вещиците? Аниел е най-близкият град до Ферианската падина.

Кръвта му се смръзна. Затова ли баща му настояваше толкова да се прибере у дома? Досети се какъв ще е следващият въпрос на генерала, преди да го е задал.

— Баща ми не носи черен пръстен — заяви Каол. — Но едва ли ще го одобрите като съюзник... ако изобщо се съгласи да сключи съюз с вас.

— Трябва да се замислим — подхвана Роуан — дали ни е нужен съюзник, за да си пробием път на юг.

Богове, наистина ли обсъждаха такъв въпрос? Задаваше се война. И не всички щяха да оцелеят.

— Какво чакат тогава? — заумува на глас Едион, кръстосвайки напред-назад. — Защо не са ни нападнали още?

— Мен — отвърна Елин с мек, но студен глас. — Чакат първа да предприема действия.

Никой не оспори мнението ѝ.

Каол прогони рояците страшни мисли от главата си.

— Нещо друго?

Несрин бръкна в туниката си, извади някакво писмо и го подаде на Едион.

— От командира на армията ти. Тревожат се за теб.

— Малко по-надолу има една кръчма. Дай ми пет минути и ще можеш да им върнеш отговора ми. — Едион вече крачеше натам.

Несрин кимна мълчаливо на Каол и го последва. Генералът надникна през рамо към Роуан и Елин. Голямата качулка прикриваше изражението му.

— Ще се видим у дома.

Срещата беше приключила.

— Благодаря ти — провикна се внезапно Елин.

Несрин спря, някак усетила, че кралицата говори на нея.

Елин долепи ръка до сърцето си.

— Благодаря ти, че се излагаш на такава опасност заради нас.

Очите на Несрин просветнаха и тя каза:

— Да живее кралицата.

Но Елин вече крачеше в другата посока.

Несрин привика Каол с поглед и той тръгна след двама им с Едион.

Неунищожима армия, навярно предвождана от самия Ераван, ако кралят на Адарлан имаше безумието да го възкреси.

Армия, способна да потъпче всяка човешка съпротива.

Но... но не и ако се съюзяха с магьосниците.

Стига на магьосниците да им беше останала воля да спасяват света им след всичко, което бяха преживели.

* * *

— Кажй нещо — подкани я Роуан зад гърба ѝ, докато Елин преодоляваше със стремглава крачка улица след улица.

Не можеше. Не можеше дори да оформи мислите в главата си, камо ли да ги представи в думи.

Колко ли разузнавачи и бунтовници бяха загубили живота си, за да им набавят тези сведения? И колко ли по-ужасно щеше да е чувството, когато и на нея ѝ се наложеше да изпрати хора на сигурна смърт, когато дойдеше време да гледа как войниците ѝ измират в ръцете на онези чудовища? Макар и Елена да ѝ беше помогнала, отвеждайки търговеца на опиум до храма на Грехоядеца, за да го намерят и те... въпреки това далеч не се чувстваше благодарна.

— Елин — прошепна Роуан толкова тихо, че само тя и уличните плъхове чуха.

Едва беше оцеляла след двубоя с Баба Жълтонога. А нима някой можеше да оцелее при схватка с цяла армия вещици воители?

Той я хвана за лакътя и я принуди да спре.

— Ще се изправим заедно срещу това — пророни с греещи очи и лъснали кучешки зъби. — Както винаги досега. Независимо от изхода.

Тя потрепери, потрепери като проклета страхливка, изтръгна ръката си от него и продължи напред. Дори не знаеше накъде върви, а само че трябваше да се движи, да въдвори ред в мислите си, в света, преди да е спряла, защото спреше ли, нямаше да мръдне от мястото си повече.

Уивърни. Вещици. Нова, още по-голяма армия. Тясната улица я притискаше от две страни и я караше да се чувства като в наводнен канализационен тунел.

— Говори с мен — подкани я отново Роуан, вървейки на почтително разстояние зад нея.

Елин познаваше квартала. Няколко пресечки по-надолу се намираше един от входовете, през които Валгите слизаха в канализацията. Хрумна ѝ да скочи вътре и да накълца няколко от тях на парчета. Да проучи какво знаят за Мрачния владетел Ераван и дали той още спи под планината.

А може би изобщо нямаше да си губи времето с разпити.

Силна, широка ръка сграбчи лакътя ѝ и я придърпа назад към здраво мъжко тяло.

Но мирисът му не беше този на Роуан.

А ножът до гърлото ѝ, острието, притиснато в кожата ѝ с такава злоба, че усети хаплива болка и струйка кръв...

— Отивате ли някъде, принцесо? — прошепна Лоркан в ухото ѝ.

Роуан живееше с мисълта, че знае какво е страх. Че може да се изправи пред всякаква опасност с бистро съзнание и самообладание. Докато Лоркан не изскочи от сенките с такава бързина, че дори не успя да го подуши, преди да опре нож в гърлото на Елин.

— Мръднеш ли — процеди Лоркан в ухото ѝ, — умираш. Проговориш ли, умираш.

Ясно?

Елин не му отвърна. Ако опиташе да кимне, щеше сама да пререже гърлото си на острия нож. Точно над ключицата ѝ вече лъщеше кръв, изпълвайки улицата с железния си мирис, който запрати Роуан в онова ледено, смъртоносно спокойствие.

— Ясно? — изсъска Лоркан и я разтърси достатъчно, че кръвта ѝ да шурне по-силно. Тя обаче не продумваше и дума, както ѝ беше наредил. Лоркан се засмя. — Добре. Така си и помислих.

Светът забави темпото си и се разля пред Роуан с пронизителна бистрота: всяко камъче от сградите и улицата, боклуците около тях — всичко изпъкна пред очите му. Всичко, което можеше да му помогне, което бе възможно да използва като оръжие.

Ако не беше загубил магията си, щеше вече да е сплескал белите дробове на Лоркан, да е разбил защитните му сили с лекота. Щеше от самото начало да ги е обградил с предпазна сфера, възпрепятствайки засади като тази. Очите на Елин срещнаха неговите.

Страх — от тях надничаше искрен страх.

Знаеше, че е изпаднала в неравностойна ситуация. И двамата бяха наясно, че колкото и ловки да бяха, острието на Лоркан щеше да е по-бързо.

Лоркан му се усмихна, свалил тъмната си качулка. Несъмнено за да види Роуан триумфа в черните му очи.

— Нямаш ли какво да ми кажеш, принце?

— Защо? — беше единственият въпрос на Роуан.

Никое действие, никой възможен план нямаше да го отведе до нея навреме. Зачуди се дали Лоркан осъзнава, че ако я убиеше, щеше да я последва мигновено. После идваше ред и на Майев. А после и на останалия свят. Като отмъщение.

Лоркан изви врат, за да погледне лицето на Елин. Тя присви очи насреща му.

— Къде е Ключът на Уирда?

Елин се напрегна и Роуан я предупреди с поглед да не говори, да не предизвиква Лоркан.

— Не е у нас — отговори той вместо нея.

Помрачение — безпределно, апокалиптично помрачение се спусна пред очите му.

Точно както искаше воинът полуелф. Точно както векове наред го беше гледал да манипулира враговете си. Затова Роуан укроти гнева си. Или поне опита.

— Толкова лесно мога да ти прекърша вратлето — рече Лоркан, прокарвайки нос по едната страна на шията ѝ. Елин се скова. Дързостта му накара Роуан да ослепее от животински бяс. Едва успя да потисне и него, когато съперникът му прошепна до кожата ѝ: — Много повече ми харесваш, като държиш мръсната си уста затворена.

— Ключът не е у нас — повтори Роуан.

Щеше да убие Лоркан по метод, който само безсмъртните владееха — бавно, зловещо, изобретателно. Страданието му щеше да е неистово.

— Ами ако ти кажа, че се бием на една и съща страна? — подхвърли Лоркан.

— Аз ще ти кажа, че Майев зачита само една страна — своята.

— Не съм тук по заповед на Майев.

Роуан почти чуваше думите, които Елин се мъчеше да укрие в съзнанието си.

Лъжец. Скапан лъжец.

— Тогава по чия? — попита Роуан.

— Ничия. Просто си тръгнах.

— Щом сме на една и съща страна, защо не свалиш шибания нож? — изръмжа Роуан.

Лоркан се изсмя.

— Не искам принцесата да се разлае. И двамата трябва да чуете онова, което имам да казвам. — Роуан зачака, възползвайки се от всяка секунда да прецени ситуацията, шансовете им. Лоркан най-сетне поотдалечи острието от врата на Елин. Струйка кръв потече върху

костюма ѝ. — Допусна най-фаталната грешка в краткия си, жалък, смъртен живот, когато даде онзи пръстен на Майев.

През мъглите на гибелното си спокойствие Роуан усети как кръвта се изцежда от лицето му.

— Постъпи глупаво — продължи Лоркан, без да отпуска хватката си около кръста на Елин. — Трябваше да се досетиш, че не е просто някоя сантиментална глупачка, чезнеца по загубената си любов. Останаха ѝ предостатъчно от вещите на Атрил, защо да настоява толкова за пръстена му? Пръстена му, а не Голдрин?

— Стига си шикалкавил и изплюй камъчето.

— Но аз толкова се забавлявам.

Роуан стегна гнева си така силно, че се задави с него.

— Пръстенът — подхвана отново Лоркан — не беше семейно наследство на Атрил.

И знаете ли кой го уби — тя. Искаше ключовете и пръстена, а той отказваше да ѝ ги даде, затова му взе живота. Докато двамата се бореха, Бранън открадна артефактите, като скри пръстена заедно с Голдрин, а ключовете донесе тук. Не се ли зачуди какво прави пръстенът в ножницата? Меч за изтребване на демони... и пръстен с подобни сили.

— Ако Майев се кани да избива демони — заяви Роуан, — нямаме намерение да я спираме.

— Пръстенът не ги убива. Просто силата им няма влияние върху носителя му.

Изкован е не от кого да е, а от самата Мала. Валгите не можеха да посегнат на Атрил, докато го носеше.

Елин ококори очи още повече и мирисът на страха ѝ премина в нещо много по-дълбоко от инстинкта за самосъхранение.

— Носителят на пръстена — продължи Лоркан с усмивка заради мириса на ужас около нея — никога не може да бъде поробен от Камъните на Уирда. Ти ѝ подари собствената си неуязвимост.

— Това не обяснява защо си напуснал кралството?

Лицето на Лоркан се стегна.

— Тя уби любовника си за онзи пръстен и Ключовете. Готова е на много по-лошо да си ги върне сега, когато отново са на игралната дъска. А получи ли ги...

Кралицата ми ще се провъзгласи за бог.

— Е, и?

Ножът оставаше твърде близо до гърлото на Елин, за да рискува нападение.

— Това ще я съсипе.

Гневът на Роуан секна за миг.

— Искаш да намериш Ключовете... за да ги опазиш от нея.

— Искам да ги унищожа. Ти ми дай твоя Ключ на Уирда — каза Лоркан, отваряйки юмрука, който досега притискаше в корема на Елин, — а аз ще ти дам пръстена.

И в шепата му наистина блестеше познатият златен пръстен.

— Как изобщо си жив? — удиви се Роуан. — Ако си откраднал пръстена и си избягал, вече щеше да те е убила.

Това беше капан. Хитроумен капан.

— Прекалено бърз съм.

Значи Лоркан в действителност бягаше от Вендлин. Но и това не доказваше нищо.

— Останалите...

— Никой от тях не знае. Допускаш, че бих им поверил такава тайна?

— Кръвната клетва не позволява предателство.

— Правя го заради нея — обясни Лоркан. — Защото не искам кралицата ми да се превърне в демон. В това отношение се подчинявам на кръвната клетва. Елин започваше да се бунтува и Лоркан отново скри пръстена в юмрука си.

— Ти си глупак, Роуан. Мислиш само за следващите няколко години и десетилетия. Аз се грижа за бъдещето ни векове напред. За вечността. Майев ще изпрати останалите насам. По петите ти. Със заповед да убият и двама ви. Нека тазвечершната случка ви напомня колко уязвими сте всъщност. Ще забравите какво е покой. Завинаги. А дори ние да не убием Елин Дивия огън... времето ще го стори вместо нас.

Роуан опита да прокуди думите му от съзнанието си.

Лоркан надникна към лицето на Елин и черната му коса провисна напред.

— Помисли по въпроса, принцесо. Какъв е смисълът от неуязвимост в свят, където враговете ти само чакат да ти сложат окови, където една грешка може да те превърне в техен роб завинаги?

Елин просто оголи зъби насреща му.
Лоркан я отблъсна встрани и Роуан се спусна към нея.
Тя се завъртя и скритите в костюма ѝ остриета изскочиха.
Но Лоркан вече го нямаше.

* * *

След като се увери, че раните по врата ѝ са плитки и няма опасност да умре от тях, Роуан я остави на мира и не продума по целия път до склада. Ако Лоркан беше прав... Не, не можеше да е прав. Лъжеше и в предложението му прозираше коварството на Майев.

Елин притискаше носна кърпа към шията си и докато пристигнаха в апартамента ѝ, кръвта по раните вече се беше съсирила. За щастие, Едион си беше легнал.

Роуан се отправи директно към спалнята им.

Тя го последва, но той влезе в банята и затвори тихо вратата след себе си.

След малко се чу бълбукане на вода. Пълнеше ваната.

Добре прикриваше гнева си, но... никога не го беше виждала така разярен.

Въпреки това прочете и ужас по лицето му. А толкова ѝ стигаше да овладее собствения си страх, докато във вените ѝ бушуваше див пожар. Беше опитала — проклетие, беше опитала — да се измъкне от хватката на Лоркан, но... Роуан имаше право. Без магия не можеше да мери сили с него.

Щеше просто да я убие.

Ала през цялото време в главата ѝ се бяха блъскали само мисли не за кралството, не за трудностите пред нея, а за страха в очите на Роуан.

И колко ще е жалко, ако така и не разбере... ако не му признае...

Елин почисти врата си в кухнята, отми малкото кръв от костюма си и го закачи във всекидневната да съхне. После нахлузи една от ризите на Роуан и си легна. Почти не чуваше плискане на вода. Вероятно просто лежеше във ваната, загледан в нищото с онова празно изражение, което носеше на лицето си, откакто Лоркан бе свалил ножа от врата ѝ.

Минаха минути и Елин пожела лека нощ на Едион, чийто отговор проехтя през стените. Накрая вратата на банята се отвори и Роуан се появи сред облаци пара, праметнал кърпа ниско през ханша си. Очите ѝ погълнаха мускулестия му корем, мощните му рамене, но...

Колко празни изглеждаха очите му.

Тя потупа леглото.

— Ела тук.

Той остана на мястото си, загледан в ранения ѝ врат.

— И двамата сме експерти в цупенето, така че ти предлагам едно споразумение: хайде да поговорим като уравновесени, разумни хора.

Роуан закрачи към леглото, без да я погледне, седна до нея и се опъна върху одеялата. Елин дори не го укори, задето мокри чаршафите ѝ, нито пък спомена, че можеше да отдели половин минута да се облече.

— Май забавленията приключиха — отбеляза тя, облегна глава на юмрука си и го погледна отвисоко. Той се взираше безизразно в тавана. — Вещици, мрачни владетели, елфически кралици... Ако оцелеем, ще си направя една дълга, дълга почивка.

Очите му студенееха.

— Не ме отблъсквай — прошепна тя.

— Никога — отвърна Роуан. — Това не е... — Той потри очите си с палец и показалец. — Тази вечер те предадох.

Думите му бяха тих шепот в мрака.

— Роуан...

— Лоркан се добра достатъчно близо до теб, че да те убие. Ако беше друг враг, можеше да си мъртва вече. — Той въздъхна треперливо, сваляйки ръката си, и леглото простена под него. Суровата емоция по лицето му я накара да прехапе устна. Никога... никога не ѝ се беше показвал в такъв вид. — Предадох те. Заклех се да те защитавам, а тази вечер те предадох.

— Роуан, всичко е наред.

— Нищо не е наред.

Той стисна рамото ѝ с топла ръка и я обърна по гръб. После се провеси над нея и я погледна в очите.

Усещаше тялото му като колосална, непоклатима сила над своето, но смъртният страх още не беше напуснал лицето му.

— Предадох доверието ти.

— Напротив. Роуан, нали му каза, че няма да му дадем Ключа.

Той вдиша и масивните му гърди се разшириха.

— А щях. Богове, Елин... бях в ръцете му, а той дори не разбра. Само още минута, и щях да му кажа всичко, без да ме интересува пръстенът. Ераван, вещиците, кралят, Майев... Срещу всичките съм готов да се изправя. Но мисълта, че можех да загубя теб... — Той затвори очи, сведе глава и дъхът му стопли устните ѝ. — Провалих се — рече с пресипнал глас. — Много съжалявам. Ароматът му на заснежени борове я обгърна. Трябваше да се отдалечи от него, да отиде в другия край на леглото. Не ме докосвай по този начин.

Но ръката му сякаш жигосваше рамото ѝ, а тялото му почти покриваше нейното.

— Няма за какво да съжаляваш — прошепна тя. — Имам ти пълно доверие, Роуан.

Той кимна едва доловимо.

— Липсваше ми — пророни тихо. Погледът му прескачаше между устните и очите ѝ. — Докато бях във Вендлин. Излъгах, че не си ми липсвала. Още от момента, в който тръгна, обезумях от мъка по теб. Радвах се, че трябваше да проследя Лоркан дотук, защото щях да те видя. А тази вечер, когато опря ножа в гърлото ти... — Той плъзна мазолест пръст по раната на врата ѝ и топлината му разцъфна в нея. — Мислех само за това как може никога да не разбереш колко си ми липсвала, когато ни делеше някакъв си океан. Но и смъртта да ни разделеше... щях да те намеря. Без значение колко закони трябваше да престъпя. Сам щях да открия трите ключа и да отворя портата. Но щях да те намеря. На всяка цена.

Тя примигна, за да потуши паренето в очите си, а той пхна ръка между телата им, взе нейната и я вдигна до татуираната си буза. Стана ѝ трудно да диша, да съсредоточи вниманието си върху каквото и да било друго, освен върху гладката му, топла кожа. Той не откъсна очи от нейните, когато погали с палец скулата му. Наслаждавайки се на всяко движение, Елин замилва лицето му, плетеницата от древни думи по него, докато погледът му сякаш я събличаше гола.

Съжалявам, повтаряха очите му.

Без да секва магията между погледите им, тя свали ръка от лицето му и съвсем бавно, за да се увери, че разбира всяка нейна

стъпка, отметна глава назад, докато шията ѝ не се разкри гола и извита като дъга пред него.

— Елин — пророни той. Не като укор или предупреждение, а... като молба.

Прозвуча като молба.

Той сведе глава до врата ѝ и устните му закръжаха на милиметри от кожата ѝ.

Елин изви шия още повече в безмълвна покана.

Роуан простена тихо и докосна плътта ѝ със зъби.

Едно стисване на челюстите, едно движение, и можеше да изтръгне гръкляна ѝ.

Удължените му кучешки зъби се плъзнаха по кожата ѝ — нежно, съсредоточено.

Тя стисна чаршафите в шепи, за да не прокара пръсти по голия му гръб и да го притисне към себе си.

Роуан зарови едната си ръка в косите ѝ.

— Никой друг — прошепна тя. — Никой друг не бих допуснала до гърлото си. — Само така можеше да му демонстрира истински доверието си, и то по начин, който единствено хищническата му елфическа страна бе способна да разбере. — Никой друг — повтори тя.

Той простена отново в отговор и потвърждение... и призив, а тътенът на гласа му прокълтя из тялото ѝ. После стисна внимателно със зъби мястото, където пулсираше и бушуваше кръвта ѝ, обливайки кожата ѝ с топлия си дъх. Елин затвори очи и всичките ѝ сетива се устремиха към това чувство, към зъбите и устата му върху шията ѝ, към могъщото му тяло, треперецо от потискано желание върху нейното. Езикът му докосна кожата ѝ.

От гърдите ѝ се изтръгна дълбок звук — стон или дума, или името му. Той потрепери и се отдръпна, хладният въздух целуна врата ѝ. Необузданост — чиста необузданост просветна в очите му. Ръцете му обходиха тялото ѝ ревностно, дръзко и ноздрите му се разшириха леко, уловили всяко нейно желание.

Дишането ѝ стана учестено, насечено и той посрещна погледа ѝ — гладен, див, нетрепващ.

— Не още — отсече сурово той, също толкова задъхан. — Не сега.

— Защо?

Беше ѝ трудно да говори, докато я гледаше така. Сякаш се канеше да я изяде жива. В тялото ѝ забумтя неудържим огън.

— Искам да го направя бавно... да опозная... всеки сантиметър от теб. А този апартамент има много, много тънки стени. Не желая да имаме слушатели — добави той и отново се приведе над нея, прокарайки устни по раната в основата на шията ѝ, — когато те накарам да стенеш, Елин.

О, Уирде! Сериозно беше затънала. Чак до уши. А като изричаше името ѝ така...

— Това променя всичко — промълви едва.

— Промените се случват от доста време. Ще се справим с тях.

Зачуди се колко ли щеше да издържи решимостта му, ако вдигнеше лице и завладееше устата му със своята, ако прокараше пръсти по вдлъбнатината на гръбнака му. Ако го докоснеше още по-надолу. Но...

Уивърни. Вещици. Армия. Ераван.

Тя въздъхна тежко.

— Да поспим — пророни накрая. — Добре е да поспим.

Роуан преглътна отново, отлепи се бавно от нея и отиде до дрешника да се облече. А тя трудно се сдържа да не скочи след него и да издърпа проклетата кърпа от хълбоците му.

Май трябваше да изпрати Едион някъде другаде. Само за тази нощ. А после щеше да гори в ада цяла вечност като най-себичния, противен човек, живял някога на земята.

Насили се да обърне гръб на дрешника, понеже имаше твърде голяма опасност да направи някоя безумна глупост, ако погледаше Роуан още малко.

О, здравата беше затънала.

— Пий — подкани го демонът принц с гальовен глас. — Наслади им се.

Пленникът ридаше върху пода на килията и от него струяха ужас, болка и тежки спомени. Демонът ги вдишваше като опиум.

Колко са сладки само.

И наистина бяха.

Той се мразеше, проклинаше се.

Но отчаянието, бликащо от мъжа, докато най-горчивите му спомени го раздираха безпощадно... го опияняваше. Вдъхваше му сила, живот. И бездруго си нямаше никого и нищо. Ако му изпаднеше възможност, щеше да сложи край на всичко. Ала засега това беше вечността, рождението и смъртта, и прераждането.

Затова отпи от болката, страха, тъгата.

И вкусът им му хареса.

Манон се взираше в писмото, току-що донесено от един разтреперан пратеник. Елида се преструваше, че не наблюдава всяко движение на очите ѝ по листа, но ѝ беше трудно да откъсне поглед от нея, при положение че вещицата се зъбеше на всяка дума.

Елида лежеше на сламеното си легло, но огънят вече гаснеше, затова стана и изпъшка от болката в цялото си тяло. Беше намерила мях за вода в килера и дори беше попитала главния готвач дали може да го вземе за Водачката на Крилото. Той, естествено, не възрази. Нито пък ѝ се разсърди за двете малки торбички ядки, които уж отмъкна за Водачката на Крилото. По-добре от нищо.

Скрила ги беше под палета, без Манон да забележи. Фургонът с провизии щеше да пристигне съвсем скоро. А като си тръгнеше, Елида щеше да е в него. И повече никога нямаше да се сблъсква с този мрак.

Пресегна се към купчината с цепеници и сложи две в огъня, предизвиквайки заря от искри. Тъкмо се канеше да легне отново, когато Манон се обади от тъмното:

— След три дни заминавам с Тринадесетте.

— Закъде? — осмели се да попита Елида.

Ако се съдеше по яростта, с която вещицата прочете писмото, едва ли отпътуваше за хубаво място.

— За една гора в Севера. Там... — Манон се спря, прекоси стаята с леки, но могъщи стъпки и хвърли писмото в камината. — Ще отсъствам поне два дни. На твоето място бих се спотайвала през това време.

Стомахът на Елида се сви при мисълта, че защитницата ѝ щеше да е на хиляди километри. Но не виждаше смисъл да ѝ споделя опасенията си. Едва ли щеше да я е грижа, независимо че я беше приела за една от своите.

Пък и бездруго нямаше значение. Елида не беше вещица. И съвсем скоро щеше да избяга от крепостта. Не ѝ се вярваше някой да усети липсата ѝ.

— Ще се спотайвам — отвърна накрая.

Може би във фургона, който щеше да я отведе далеч от Морат и към свободата.

* * *

Нужни ѝ бяха цели три дни да подготви срещата. В писмото на матроната не се споменаваше нищо за чифтосването и издевателствата над вещици. Даже звучеше така, сякаш баба ѝ не беше получила нито едно от посланията ѝ. Веднага щом се върнеше от тази мисия, Манон щеше да поразпита куриерите на Крепостта. Бавно. Болезнено.

Тринадесетте политаха към определени точки в Адарлан — в самото сърце на кралството, право в дебрите на Оуквалдския лес — и щяха да пристигнат ден преди срещата, за да обезопасят района.

Кралят на Адарлан държеше поне да види оръжието, което баба ѝ му изработваше, и очевидно настояваше да се запознае с внучката ѝ. Щеше да доведе и сина си, макар че Манон се съмняваше да е с цел защита, както наследниците бранеха матроните си. Не че я интересуваше. Подобна среща беше пълна глупост, искаше ѝ се да го каже на баба си. Загуба на време.

Поне ѝ се отдаваше шанс да види с очите си човека, който разпореждаше гаврите с вещиците и дъщерите им. И да разкаже лично на баба си, а може би дори да стане свидетел на касапницата, след като Майка Черноклюна разбере истината за действията на краля.

Манон яхна седлото и Абраксос излезе на гредата. За пръв път носеше новата броня, изработена от ковача на въздушната кавалерия — най-сетне достатъчно лека за уивърните и готова за първата си проба. Вятърът ухапа кожата ѝ, но тя не му обърна внимание. Както не обръщаше внимание и на Тринадесетте си.

Астерин не ѝ говореше и никоя от тях не продумваше за валгския принц, който херцогът им беше изпратил като изпитание, за да провери коя ще оцелее и да ѝ напомни какво е зложено на карта. Изпитание — също като нападението с огъня от сенки върху племето. Още не беше избрала сестринство. И нямаше намерение да го прави, преди да е разговаряла с баба си.

Макар че се съмняваше херцогът да прояви особено търпение. Манон сведе поглед към бездната под тях, към нарастващата армия,

обгърнала планинските склонове и долините като килим от мрак и огън, а още толкова много войници се криеха под тях. Тази сутрин Сенките ѝ бяха докладвали за стройни, крилати същества с изроден човешки облик, кръжащи из нощното небе — твърде бързи и ловки да ги проследят, преди да изчезнат в гъстите облаци. Още колко ли страхотии щеше да им разкрие Морат с времето. Манон се чудеше дали и тях щяха да сложат под нейно командване.

Усети погледите на Тринадесетте, готови за сигнала ѝ. Манон заби пети в ребрата на Абраксос и той се гмурна в бездната.

* * *

Белегът на ръката ѝ я болеше.

Непрестанно ѝ причиняваше болка — повече от нашийника, от студа, от ръцете на херцога по тялото ѝ, от всичко, което някога ѝ бяха причинявали. Единствено огънят от сенки ѝ носеше облекчение.

В миналото бе вярвала, че е родена да бъде кралица.

Но вече знаеше, че е родена да бъде вълк.

Херцогът дори ѝ сложи кучешка каишка и всели демонски принц в тялото ѝ. Тя му се отдаде за известно време, свивайки се на толкова малко кълбо вътре в себе си, че принцът забрави за съществуването ѝ.

Но тя чакаше търпеливо.

Мълчеше си в онзи пашкул от тъмнина и му позволяваше да си мисли, че вече я няма, позволяваше на всички им да правят какво си искат със смъртната ѝ обвивка. Тъкмо в пашкула лумна огънят от сенки — даваше ѝ сили, захранваше я. Преди много време, в дните на непорочното ѝ детство, от пръстите ѝ струяха тайни златни пламъци. Но и те изчезнаха заедно с всичко хубаво в живота ѝ.

А сега се завръщаха — преродени като призрачни огънове в тъмната ѝ обвивка.

Принцът в тялото ѝ не усети как започна да гризе от него. Малко по малко крадеше парченца от неземното същество, облякло кожата ѝ, за да безчинства с нея. Забеляза чак когато отхапа твърде много от материята му, толкова много, че го накара да изпищи от болка.

Тя му се нахвърли, преди да е успяло да я издаде, и огънят от сенки го превърна в черна пепел, в далечен спомен. Огън —

съществото ненавиждаше огъня. Беше се завърнала от седмици. И чакаше. Оpozнаваше пламъка във вените си, как се стичаше към пръстите ѝ и бликваше през тях като онзи огън от сенки. Демонът ѝ говореше от време на време, ронеше нечувани, несъществуващи думи в главата ѝ.

Нашийникът си стоеше около врата ѝ и им позволяваше да я командват, да я докосват и нараняват. Скоро — съвсем скоро щеше да намери истинското си призвание и да завие бясно към луната. Не помнеше някогашното си име, но то нямаше значение. Вече носеше друго: Смърт, опустошителят на светове.

Елин вярваше в призраци.

Просто не смяташе, че витаят денем.

Роуан стисна рамото ѝ малко преди изгрева. Само един поглед към напрегнатото му лице я накара да се разбуди.

— Някой е проникнал в склада.

Той изхвърча от спалнята, въоръжен и готов за кръвопролития, преди Елин да е грабнала собствените си оръжия. Свещени богове — движеше се като вятъра. Още усещаше кучешките му зъби по врата си, лекото им драскане, внимателния им натиск...

Излезе от стаята с почти беззвучни стъпки и намери двама им с Едион пред вратата на апартамента. Държаха мечовете си в ръце, а мускулестите им, белязани гърбове бяха заели бойна поза. Прозорците — това беше най-добрият им шанс за бягство, ако долу наистина ги чакаше засада. Тя достигна двамата елфически воители тъкмо когато Роуан откряваше вратата, разкривайки отрязък от тъмното стълбище.

Еванджелин ридаеше свита на кълбо върху стълбищната площадка. След миг вдигна мъртвешки бледното си лице и изскочилите си от страх лимоненожълти очи към Роуан и Едион. Стотици килограми смъртоносни мускули и оголени зъби...

Елин си проправи път между тях и полетя по стълбите към уплашеното момиченце. Беше чиста, нямаше дори драскотина по себе си.

— Ранена ли си?

Тя поклати глава и червенозлатистата ѝ коса проблесна на светлината от свещта в ръцете на Роуан. Стълбището се тресеше с всяка стъпка на двама им с Едион.

— Разкажи ми — подкани я задъхано Елин, молейки се положението да не е толкова лошо, колкото изглеждаше. — Разкажи ми всичко.

— Отведоха я, отведоха я, отведоха я.

— Кой? — попита Елин и отметна косата от лицето ѝ. Зачуди се дали малката щеше да се уплаши, ако я прегърнеше.

— Хората на краля — прошепна Еванджелин. — Дойдоха с писмо от Аробин. В завещанието му пишело, че иска да проучат к-к-корените на Лизандра.

Сърцето на Елин спря. По-лошо — положението определено беше по-лошо, отколкото очакваше...

— Казаха, че била хамелеон. Отведоха я и щяха да вземат и мен, но тя им се нахвърли и ми извика да бягам, а Кларис просто си стоеше...

— Къде я отведоха?

— Не знам — проплака момиченцето. — Лизандра ми беше казала да дойда тук, ако се случи нещо лошо, да те предупредя...

Елин не можеше да диша, да разсъждава. Роуан коленичи до тях и прегърна Еванджелин. Огромната му длан покри почти цялата задна част на главата ѝ. Тя зарови лице в татуираните му гърди и Роуан ѝ зашепна утешително. После погледна Елин над косата ѝ. Трябва да се изнесем от тук до десет минути — поне докато разберем дали не е предал и теб.

Сякаш чул беззвучните му думи, Едион се спусна към прозореца на склада, откъдето се беше промъкнала Еванджелин. Явно Лизандра бе научила повереницата си на някои неща.

Елин потри лицето си и се подпря на рамото на Роуан, за да стане. Кожата му беше топла и мека под мазолестите ѝ пръсти.

— Бащата на Несрин. Него ще помолим да я гледа днес.

Аробин им отмъщаваше от гроба. Вадеше последната карта от ръкава си. Беше знаел за Лизандра — за приятелството им. А не обичаше да споделя притежанията си. Каол и Несрин влетяха в склада отдолу, а Едион скочи до тях, преди да осъзнаят, че е наблизо.

Носеха още вести. Един от хората на Рен току-що се беше свързал с тях — на следващия ден в Оуквалд щяла да се състои среща между краля, Дориан и предводителката на въздушната му кавалерия. Освен това се очаквало да предадат на кавалерията нова пленница за Морат.

— Трябва да я измъкнете от тунелите — нареди Елин на Каол и Несрин, препускайки надолу по стълбището. — Час по-скоро. Вие сте човеци, няма да ви усетят дълго време. Само вие можете да влезете в скривалището.

Каол и Несрин се спогледаха.

Елин спря пред тях.

— Трябва да я измъкнете веднага.

За част от секундата не стоеше в склада. Попадна в красива спалня, пред окървавено легло с безжизнено тяло отгоре.

Каол протегна ръце пред себе си.

— По-добре да вложим това време в планирането на засада.

Гласът му... Белегът на лицето му изпъкваше на смътната светлина. Елин сви ръката си в юмрук и ноктите ѝ — същите нокти, които бяха раздрали кожата му, — се впиха в дланта ѝ.

— В момента може да се хранят с нея — процеди тя.

Еванджелин простена зад гърба ѝ. Ако правеха с Лизандра същото, което бяха сторили и на нея при сблъсъка ѝ с валгския принц...

— Моля ви — пророни Елин с пресекващ глас.

В този момент Каол забеляза в коя част от лицето му се е втренчила. Мигновено пребледня и устата му зейна.

Несрин обаче хвана потната ѝ ръка с фини, студени пръсти.

— Ще я измъкнем. Ще я спасим. Заедно.

Каол изопна рамене, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Никога повече.

Искаше ѝ се да му повярва.

Няколко часа по-късно, седнала на пода в порутена странноприемница в другия край на Рифтхолд, Елин оглеждаше картата, на която бяха нанесли местоположението на срещата — на около километър от храма на Темис. Малката сграда попадеше в територията на Оуквалд, кацнала на една висока скала наскре дълбока клисура. До нея се стигаше само по два висящи моста, закачени от двете страни на клисурата, благодарение на което не я бяха застигали набезите на нито една завоевателска армия. Обграждащата я гора навярно пустееше и уивърните несъмнено щяха да пристигнат под прикритието на предишната нощ.

Тоест тази вечер.

Елин, Роуан, Едион, Несрин и Каол седяха край картата и точеха оръжията си, докато обсъждаха плана. Бяха оставили Еванджелин при бащата на Несрин заедно с още писма от Терасен и Гибелния легион. Пекарят не им зададе нито един въпрос. Само целуна най-малката си дъщеря по бузата и обяви, че двамата с Еванджелин ще опекаат специални пайове за завръщането им.

Ако изобщо се завърнеха.

— Ами ако са й сложили нашийник или пръстен? — попита Каол от отсрещната страна на тесния им кръг.

— В такъв случай ще загуби или главата, или един от пръстите си — отвърна дръзко Едион.

Елин му стрелна остър поглед.

— Няма да вземаш такова решение без мен.

— Ами Дориан? — попита братовчед й.

Каол се взираше в картата, сякаш искаше да прогори дупка в нея.

— Това решение не е мое — отвърна категорично Елин.

Капитанът вдигна очи към нея.

— Няма да го докосваш.

Поемаше огромен риск, водейки всички им опасно близо до валгски принц, но...

— Всички ще покрием телата си със Знаци на Уирда — отвърна Елин. — Като защита срещу принца.

За десетте минути, които им бяха необходими да грабнат оръжия, дрехи и провизии от апартамента ѝ, Елин не пропусна да вземе книгите за магическите символи и сега те стояха върху масичката пред единствения прозорец в помещението. Бяха наели три стаи за нощта — една за Елин и Роуан, една за Едион и една за Каол и Несрин. Златната монета, която бе плеснала върху тезгяха на ханджията, беше достатъчна да плати престоя им за цял месец. И мълчанието му.

— Ще убием ли краля? — попита Едион.

— Няма да правим нищо — взе думата Роуан, — докато не сме напълно сигурни, че можем да отстраним него и да обезвредим принца с минимален риск. Главната ни задача е да измъкнем Лизандра от фургона.

— Съгласна съм — потвърди Елин.

Едион погледна към Роуан.

— Кога потегляме?

Елин не можеше да повярва колко смирено се отнася братовчед ѝ към елфическия принц.

— Вещиците и уивърните им не бива да ни надушват — отвърна Роуан, приел ролята на командир в предстоящата битка. — Ще пристигнем точно преди началото на срещата, но достатъчно рано, че да заемем удобни позиции и да установим местонахожденията на всичките им разузнавачи и стражи.

Обонянието на вещиците е твърде остро. Трябва да сме бързи. Елин не можеше да прецени дали ѝ олекваше, или не. Часовникът удари пладне. Несрин стана на крака.

— Ще поръчам обяд.

Каол също стана и се протегна.

— Ще ти помогна да го донесем.

На такова място не можеха да разчитат на обслужване по стаите. А и на такова място Каол трябваше да наглежда гърба на Фалик. Браво на него. След като двамата излязоха, Елин грабна едно от оръжията на Несрин и се зае да го лъска — сносен кинжал, макар и не особено качествен. Ако оцелееха след утрешното приключение, щеше да ѝ купи по-добър за благодарност.

— Жалко, че Лоркан е долен психопат — провлачи тя. — Можеше да ни е от помощ утре. — Роуан стисна устни. — Как ще реагира, като научи за корените на Едион?

Едион остави кинжала, който държеше.

— Ще го е грижа ли изобщо?

Роуан спря да лъска късия си меч.

— Може да не го е грижа, но не е изключено и да прояви интерес. По-скоро обаче ще се замисли как може да използва информацията за Едион срещу Гавриел.

Тя надникна към братовчед си, чиято златиста коса като че ли го правеше по-сроден с Гавриел, отколкото с нея самата.

— Искаш ли да се запознаеш с него?

Навярно повдигаше тази тема, само и само да не мисли за утрешния ден.

Той сви рамене.

— Любопитно ще ми е, но не съм се разбързал. Освен ако няма вероятност да довлече другарите си тук и да се бие на наша страна.

— Колко си прагматичен само. — Тя обърна поглед към Роуан, който продължаваше да обгрижва меча си. — Дали биха се съгласили да ни помогнат, независимо от мнението на Лоркан?

Веднъж им се бяха отзовали — при нападението над Мъглив рид.

— Едва ли — отговори Роуан, без да вдига поглед от оръжието си. — Освен ако Майев не реши да ти изпрати подкрепления като следващ ход в плана си. Може пък да й хрумне да се съюзи с теб, само и само да убие Лоркан заради предателството му. — Той се замисли. — Няма да се учудя, ако част от някогашните елфи по тези земи са още живи и се крият някъде наоколо.

Възможно е да ги обучим... или вече да са обучени.

— Не бих разчитал на това — обади се Едион. — Малки хора наистина живеят в Оуквалд. Но от елфите няма и следа там. — Той не посрещна погледа на Роуан, а се зае да точи последния нож на Каол. — Кралят ги изстреби до крак. Обзалагам се, че ако има оцелели, скитат из горите в животински облик.

Тялото на Елин натежа от познатата скръб.

— Ще мислим за това по-късно.

Ако още бяха живи.

* * *

През останалата част от деня и до късно през нощта Роуан черта плана им на действие с типичната си експедитивност. Но макар да я ценеше високо, Елин не изпита познатата утеха от нея, не и когато опасността беше толкова голяма и всичко можеше да се промени за минути. Не и при положение че вече можеше да са изгубили Лизандра.

— Трябва да поспиш — обади се Роуан и дълбокият му глас протътна през леглото и по кожата ѝ.

— Дюшекът е на буци — оправда се Елин. — Мразя евтини странноприемници.

Гърленият му смях отекна в сумрачната стая. Елин беше заложила разни приспособления до вратата и прозореца, за да разберат, ако някой опита да влезе, но от кръчмата на долния етаж се вдигаше такава врява, че едва ли щяха да чуят нещо по коридора. Особено като се имаше предвид, че някои от стаите се даваха на час.

— Ще си я върнем, Елин.

Леглото беше много по-тясно от нейното, толкова тясно, че раменете ѝ докоснаха неговите, като се обърна на една страна. Той лежеше с лице към нея и очите му блестяха в мрака.

— Не мога да погребя още един близък човек.

— И няма.

— Ако нещо се случи с теб, Роуан...

— Недей — пророни той. — Дори не го казвай. Миналата нощ достатъчно говорихме по въпроса.

Той вдигна ръка и след кратко колебание отметна един кичур коса от лицето ѝ. Загрубелите му пръсти погалиха скулата ѝ, после се плъзнаха по извивката на ухото ѝ.

Беше глупаво да тръгва по този път, при положение че всеки друг мъж, когото бе допускала до сърцето си, бе оставял рана там — случайно или не. По лицето му нямаше нито капка нежност или топлина. Единствено хищнически, прогарящ поглед.

— Като се върнем — рече той, — ми напомни да ти докажа колко грешна е всяка от мислите, които току-що минаха през главата ти.

Тя вдигна вежда.

— Хм.

Роуан ѝ отвърна с дяволита усмивка и в съзнанието ѝ настана хаос. Точно това целеше — да отнеме вниманието ѝ от предстоящите ужаси.

— Дори ще ти позволя да избереш как. С думи — очите му отскочиха към устните ѝ — или със зъби и език.

През тялото ѝ пробяга сладка тръпка, която се загнезди в центъра му. Не беше честно, хич не беше честно да я дразни така.

— В тая дупка е доста шумно — отбеляза тя и се осмели да плъзне ръка по голите му гърди и нагоре по рамото му. Силата под дланта ѝ я остави без дъх. Той потрепери, но ръцете му останаха далеч от нея с побелели от стискане кокалчета. — Жалко, че Едион пак може да ни чуе през стената. Тя го одраска нежно с нокти по ключицата, белязвайки го като свой, после притисна устни към хлътнатината на гърлото му. Кожата му беше толкова гладка, толкова неустойимо топла.

— Елин — простена той.

Хрипливият му глас накара пръстите на краката ѝ да се свият.

— Жалко — повтори тя до врата му.

Роуан изръмжа, а тя се изкиска тихо, обърна се по гръб и затвори очи. Дишането ѝ се беше поуспокоило. Щеше да преживее утрешния ден, каквото и да ѝ поднесеше. С Роуан и Едион до себе си можеше да преживее всичко. По лицето ѝ играеше усмивка, когато дюшекът се огъна, устремени стъпки достигнаха скрина и след миг се чу плискане — Роуан се беше полял със студената вода от каната.

— Надушвам ги — прошепна едва доловимо Едион.

Промъкваха се през шубрака, облечени в зелено и кафяво, за да се сливат с цветовете на гъстата гора. Едион и Роуан вървяха няколко крачки пред нея с извадени лъкове и наострени сетива.

Ако можеше да си върне елфическото тяло, щеше да им помага, вместо да се влачи отзад с Каол и Несрин, но...

Безполезна мисъл, смъмри се бързо. Трябваше да се справи с наличното. Каол познаваше гората най-добре, тъй като двамата с Дориан бяха ловували тук безброй пъти. Предишната вечер им беше начертал маршрут, но отстъпваше водачеството на елфическите воители с безотказния им нюх. Крачеше уверено по шумата и мъха, а изпитото му лице излъчваше съсредоточеност.

Добре.

Минаваха покрай дърветата на Оуквалд толкова безшумно, че дори не секваха песента на птиците.

Гората на Бранън. Нейната гора.

Питаше се дали обитателите ѝ усещаха каква кръв тече във вените ѝ и дали не се криеха от насилието, което вещаеше появата ѝ тук. Дали нямаше да помогнат на Лизандра, когато настъпеше моментът. Роуан спря на няколко метра пред тях и посочи към трите исполински дъба. Тя също спря и напрегна слуха си, оглеждайки гората.

Ръмжене и рев на плашещо големи зверове достигна ушите им, заедно с триенето на кожени крила по камък.

Елин изтича до дъбовете, където я чакаха Роуан и Едион. Братовчед ѝ вдигна пръст нагоре, за да ѝ покаже следващия им ход. Тя се заизкачва по средното дърво, без да разклати ни една клонка. Роуан я поизчака малко, преди и той да тръгне нагоре, преодолявайки разстоянието за същото време като нея, забеляза самодоволно Елин. Едион пое дясното дърво, а Каол и Несрин — лявото. Всички заедно продължиха да се катерят безшумно като змии, докато листата под тях

не скриха земята напълно и пред очите им не се разкри гледка към малка полянка.

Свещени богове!

Уивърните бяха огромни. Огромни, страховити и... и по гърбовете им наистина имаше седла.

— Виждаш ли отровните шипове по опашките им? — прошепна в ухото ѝ Роуан. — С този размах на крилете сигурно могат да прелетят стотици километри дневно.

Вероятно го знаеше от личен опит.

На поляната бяха накацали само тринадесет уивърна. Най-дребният от тях лежеше по корем, заровил муцуна в туфа диви цветя. По опашката му лъщяха железни шипове вместо костни, дълги белези покриваха тялото му като тигрови шарки, а крилата му... Елин позна материала, с който бяха подсилени. Паешка коприна. Такова количество сигурно струваше цяло състояние.

Другите уивърни бяха обикновени и всичките способни да разкъсат човек на две без всякакво усилие.

Само едно от тези същества можеше да ги избие и петимата. А какво оставаше за трихилядна армия от тях. В съзнанието ѝ се загнезди паника.

Аз съм Елин Ашривер Галантиус...

— Онази там... обзалагам се, че тя е Водачката на Крилото — посочи Роуан към жените, струпани в края на поляната.

Не жени. Вещици.

Всичките бяха млади и красиви, с коси и кожи във всевъзможни цветове. Но Елин забеляза въпросната вещица дори от разстояние. Косата ѝ беше като жива лунна светлина, очите ѝ — като излъскано злато.

По-красиво същество Елин не беше виждала през живота си. И по-ужасяващо.

Движеше се с арогантна грация, каквато само безсмъртен можеше да постигне, червената ѝ пелерина се вееше зад нея, коженият ѝ костюм за езда прилепваше плътно по гъвкавото ѝ тяло. Живо оръжие — така можеше да я опише. Водачката на Крилото обхождаше лагера, оглеждаше уивърните и раздаваше заповеди, недоловими за човешките уши на Елин. Останалите дванадесет вещици следяха всяко

нейно движение, сякаш беше оста, около която се въртяха световите им, а две от тях я следваха неотлъчно. Помощничките й.

Елин се бореше да запази равновесие върху широкия клон. Каквато и армия да събереше Терасен, щеше да бъде погубена с един замах. Заедно с приятелите й.

Направо можеха да се сбогуват с живота.

Роуан сложи ръка върху китката й, сякаш дочул рефрена, пулсиращ в главата й.

— Ти надви една от матроните им. — Думите му бяха като шумолене на листа в ухото й. — Ще се пребориш и с по-нисшите.

Леко се съмняваше, наблюдавайки движенията на тринадесетте вещици. Те представляваха сплотен, безпощаден екип. Ако съдеше по стръвнишкия им вид, едва ли някога вземаха пленници. Или само в случаите, когато изпитваха глад. Дали щяха да качат Лизандра на някой от крилатите зверове, след като пристигнеше затворническият фургон? Ако това планираха...

— Лизандра не бива да припарва и на десет метра от уивърните.

Хвърлеха ли я върху гърба на някой от тях, вече щеше да е твърде късно за нея.

— Разбрано — отвърна Роуан. — От север приближават коне. И още уивърни от запад. Да вървим.

Матроната идваше. Конете вероятно водеха краля и затворническият фургон. И Дориан.

Когато слязоха на земята и се запромъкваха през гората към поляната, Едион вече изглеждаше готов за порене на вещерски гърла. Несрин се шмугна в храсталака с нагласена в лъка й стрела и решително изражение — поне един от тях изглеждаше готов за предстоящото.

Елин тръгна зад Каол.

— Каквото и да видиш или чуеш, не помръдвай. Трябва да преценим в какво състояние е Дориан, преди да направим каквото и да било. Само един от валгските принцове е достатъчен да ни прати в гроба.

— Знам — увери я той, без да я погледне в очите. — Имай ми доверие. — Разчитам на теб да измъкнеш Лизандра отук. Ти познаваш тази гора по-добре от всички нас. Заведи я на безопасно място.

Каол кимна.

— Давам ти дума.

Елин не се съмняваше в предаността му. Не и след миналата зима.

Протегна ръка към него, поколеба се, но после я сложи върху рамото му.

— Няма да докосвам Дориан — обеща му. — Кълна се.

Бронзовите му очите просветнаха.

— Благодаря ти.

Продължиха напред.

Едион и Роуан ги върнаха до мястото, което бяха разузнали по-рано — струпване на обрасли с храсти скални късове, предлагащи укритие и удобен изглед към поляната.

Бавно, като разкошни привидения от някое подземно кралство, вещиците излязоха на сцената.

Белокосата отиде да поздрави по-възрастна жена с черна коса, навярно матроната на клана на Черноклюните. Зад нея група вещици теглеха огромен покрит фургон, подобен на онзи, който Жълтоногите някога бяха довели до стъкления дворец. Сигурно го бяха носили поне няколко уивърна. Изглеждаше най-обикновен — просто тенекиена кутия на колела, боядисана в черно, синьо и жълто, но Елин имаше чувството, че съдържанието му далеч няма да ѝ се понрави.

Кралската свита също пристигна на уреченото място. Елин не знаеше накъде да насочи погледа си — към краля на Адарлан, към малкия, болезнено познат затворнически фургон, обграден от ездачи...

Или към Дориан, който яздеше до баща си с черен нашийник около врата и съвършено нечовешко изражение.

Манон Черноклюна мразеше тази гора.

Дърветата никнеха неестествено близо едно до друго — толкова близо, че им се наложи да оставят уивърните, за да достигнат поляната, намираща се на километър от порутения храм. Поне човечите не бяха имали неблагоприятното да изберат самия храм за срещата. Стърчеше на прекалено опасно място, а откритата клисура я правеше твърде достъпна за нежелани погледи. Предишния ден Манон и Тринадесетте бяха обиколили всички поляни в двукилометров радиус, преценявайки коя осигурява най-добра видимост и възможност за укритие, като в крайна сметка се бяха спрели на тази. Намираше се достатъчно близо до мястото, първоначално посочено от краля, но имаше доста по-стратегическа позиция. Правило номер едно при уговорките с простосмъртни: никога не им позволявай да избират терена.

Първа пристигна баба й с придружаващото я сестринство — дойдоха откъм гората, теглейки покрит фургон, в който несъмнено превозваха изработеното от нея оръжие. Тя стрелна режещ поглед към внучката си и нареди:

— Дръж си езика зад зъбите и не ни се пречкай. Ще говориш само ако някой се обърне към теб. Не ми създавай неприятности, или ще ти счупя врата. Ясно. Щеше да повдигне въпроса за Валгите след срещата. Кралската свита закъсна и предизвика такава врява в гората, че Манон ги чу поне пет минути, преди едрият черен кон на краля да се появи зад един завой по пътеката. Останалите ездачи се носеха зад него като черна сянка.

Мирисът на Валгите пропълзя като гнусен червей по тялото й. С тях се движеше фургон, превозващ затворник, когото трябваше да отведа в Морат. От женски пол, ако съдеше по миризмата, но имаше и нещо странно в нея. Никога досега не беше подушвала такава — нито валгска, нито елфическа, нито напълно човешка. Интересно.

Но Тринадесетте бяха воини, не куриери.

Манон склучи ръце зад гърба си и зачака, докато баба ѝ крачеше грациозно към краля, оглеждайки антуража му от хора и Валги, които проучваха поляната с бдителни погледи. Мъжът до краля не си направи труда да опознае обстановката. Сапфирените му очи отскочиха право към Манон и останаха там. Щеше да е красавец, ако не беше тъмният нашийник около врата му и абсолютната студенина по съвършеното му лице.

Мъжът се усмихна на Манон, сякаш знаеше какъв е вкусът на кръвта ѝ. Тя потисна импулса си да оголи зъби насреща му и отмести поглед към матроната, която вече стоеше пред простосмъртния крал. Колко смърдяха тези хора. Как ли издържаше баба ѝ да не направи гримаса?

— Ваше Величество — поздрави го възрастната предводителка и изпълни сдържан поклон. Черната ѝ роба се разля като течна нощ около тялото ѝ.

Манон заглуши буйното негодувание, надигнало се в гърлото ѝ. Баба и никога — никога не се прекланяше дори пред останалите матрони, камо ли пред друг владетел.

Кралят скочи от коня си с едно могъщо движение.

— Върховна вещице — отвърна на поздрава ѝ и склони глава не точно в поклон, но достатъчно да засвидетелства поне капка уважение. От едната страна на тялото му висеше солиден меч. Дрехите му бяха тъмни и изящни, а лицето му...

Въплъщение на жестокостта.

Не студената, коварна жестокост, която Манон възпитаваше у себе си и почиташе, а онази подла, брутална нейна разновидност, която караше толкова мъже да нахлуват в покоите ѝ, решени да ѝ дадат урок.

На този човек трябваше да се прекланят. Пред него баба ѝ бе свела глава, макар и със сантиметър.

Матроната махна зад гърба си с железен нокът и Манон вирна брадичка.

— Представям ви внучката си, Манон, наследница на клана на Черноключоните и Водачка на Крилото на въздушната ви кавалерия.

Манон пристъпи напред, понасяйки търпеливо наглия поглед на краля.

Тъмнокосият младеж, яздил до него, слезе от коня си с елегантен скок, без да сваля арогантната усмивчица от лицето си. Тя се престори,

че не го вижда.

— Служиш достойно на народа си, Водачке на Крилото — обяви с гранитен глас кралят.

Манон просто продължи да се взира в него, знаеше, че баба й следи всяко нейно движение.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита кралят, вирнал гъстите си вежди, едната от които беше прорязана от белег.

— Наредено ми е да си мълча — обясни Манон. Очите на баба й просветнаха. — Освен ако не държите да падна на колене и да пълзя по корем пред вас.

О, несъмнено щеше да си плати за този коментар. Баба й се обърна към краля.

— Безочлива е, но няма да намерите по-свиреп воин.

По лицето на краля се разтегна усмивка, която обаче не бе искрена.

— Не мисля, че някога си пълзяла по корем пред когото и да било, Водачке на Крилото.

Манон му се поусмихна в отговор, разкривайки железните си зъби. Нека младият му спътник тръпне от страх.

— Ние, вещиците, не сме родени да пълзим пред човеци.

Кралят се засмя мрачно и отново обърна поглед към баба й, чиито смъртоносни пръсти се бяха свили, сякаш си ги представяше около нейното гърло.

— Добре си подбрала Водачката на Крилото, матроно — похвали я той и махна към фургона, боядисан в цветовете на Железни зъби. — Да видим какво ми носиш. Дано и то се окаже също толкова впечатляващо. И да си е струвало чакането.

Баба й се ухили, разкривайки железни зъби с петънца ръжда по тях, а гръбнакът на Манон сякаш се смръзна.

— Заповядайте.

Манон изопна рамене, вирна глава и се нареди зад тях в дъното на стълбицата към фургона, но кралят — внушителен с размерите си от толкова близо — се изпречи на пътя й със сбърчени вежди.

— Синът ми ще прави компания на Водачката.

И това беше, оставиха я навън, а кралят и баба й потънаха във фургона. Явно не искаха да вижда мистериозното оръжие. Не и

толкова рано, нищо че беше Водачка на Крилото. Манон вдиша дълбоко и потисна гнева си.

Половината от Тринадесетте обградиха фургона, за да бранят баба й, а останалите се разпръснаха да наблюдават кралската свита. Осъзнали нисшия си ранг спрямо Тринадесетте, вещиците от придружаващото сестринство се оттеглиха в гората. Стражите в черни униформи ги следяха неотлъчно, въоръжени с копия, лъкове и страховити мечове.

Принцът стоеше облегнат на един дъвен дъб. Като усети, че го наблюдава, й изпрати ленива усмивка.

Търпението й се изчерпа. Не я интересуваше, че е син на краля. Манон тръгна през поляната. Сорел я последва — нащрек, но спазвайки почтително разстояние.

Манон спря на около метър от принца и като се увери, че няма никого наоколо, пророни гърлено:

— Здравей, млади принце.

* * *

Светът се въртеше шеметно под краката на Каол и той грабна шепа пръст, за да си припомни къде се намира и че всичко това се случва наистина, а не в някакъв кошмар.

Дориан.

Приятелят му. Невредим, но — но не Дориан.

Съществото, което се подсмихна на красивата белокоса вещица, нямаше нищо общо с неговия Дориан.

Лицето му си беше същото, но душата, надничаша иззад сапфирените му очи, идваше от друг свят.

Каол стисна силно пръстта в юмрука си.

Беше избягал. Беше избягал от Дориан и ето го резултата.

Не надеждата го беше подтикнала към бягство, а глупостта.

Елин имаше право. Щеше да е проява на милосърдие да го убият.

Кралят и Майка Черноклюна вече вършеха тайните си дела. Каол погледна към фургона, а после към Елин, която лежеше по корем в шубрака с изваден кинжал. Тя му кимна, стиснала решително уста.

Сега беше моментът. Ако искаха да освободят Лизандра, трябваше да го сторят сега.

А в памет на Нехемия и заради скъпия си приятел, попаднал в плен на нашийника от Камък на Уирда, беше готов на всичко.

* * *

Древният кръвожаден демон, обсебил тялото му, започна да се гърчи, когато белокосата вещица го доближи. Предпочиташе да ѝ се подсмивва отдалече. Една от нас, една от нашите — изсъска съществуването. — Ние я сътворихме и сега е наша.

Всяка нейна стъпка караше разпуснатата ѝ коса да проблясва като лунно отражение във вода. Но когато слънцето озари очите ѝ, демонът започна да се отдръпва.

Много е близо — процеди съществуването. — Не допускай вещицата твърде близо. Очите на валгските крале...

— Здравей, млади принце — рече белокосата със сладострастен, смъртоносен глас.

— Здравей, млада вещице — отвърна той.

И думите бяха негови собствени.

В първия момент толкова се смая, че примигна недоумяващо. Той примигна.

Демонът в него се сви и задраци по стените на съзнанието му. Очите на валгските крале, очите на господарите ни — изпищя той. — Не я докосвай!

— Има ли причина да ми се усмихваш — попита тя, — или да тълкувам поведението ти като самоубийствена арогантност?

Не говори с нея.

Не го интересуваше. Дори това да беше поредният сън, поредният кошмар. Дори това ново, прелестно чудовище да го погълнеше цял. Нямахше нищо за губене.

— Нужна ли ми е причина да се усмихвам на красива жена?

— Аз не съм жена. — Тя скръсти ръце и железните ѝ нокти проблеснаха на светлината. — Ами ти какво си? — Подуши въздуха. — Човек или демон?

— Принц — отвърна той.

Такова беше съществото в него. Името му така и не научи.

Не говори с нея!

Той килна глава.

— Никога не съм бил с вещица.

Нека изтръгне гръкляна му за тази наглост. Да сложи край на мъките му.

Усмивката ѝ се разшири и над нормалните ѝ зъби се спуснаха ред железни.

— Аз пък съм била с предостатъчно мъже. Всички сте еднакви. Вкусът ви е един и същ.

Тя плъзна поглед по тялото му, сякаш беше следващата ѝ плячка.

— Предизвиквам те — дръзна той.

Вещицата присви златните си очи, пламнали като живи въглени. Никога не беше виждал толкова ослепително създание.

Сякаш беше изваяна от тъмнината между звездите.

— Не мисля, принце — отвърна тя с кадифен глас. Отново подуши въздуха, сбърчвайки леко нос. — Но ми е интересно — червена или черна е кръвта ти?

— Каквато поискаш.

Тръгни си, махни се от нея. Демонският принц в него го дръпна толкова силно, че той направи крачка. Но не назад. А към белокосата вещица.

От гърдите ѝ се откърти дълбок, злобен смях.

— Какво е името ти, принце?

Името му.

Не си го спомняше.

Тя протегна ръка към него и слънчевите лъчи пробягаха по железните ѝ нокти.

Демонът крещеше толкова силно в главата му, че очакваше ушите му да прокървят.

Вещицата прокара нокът по нашийника му и желязо издрънча по камъка. Ако беше драснала малко по-нависоко...

— Като куче си — отбеляза тя. — Господарят ти ти е сложил нашийник.

После плъзна пръст по извивката на нашийника и той потрепери — от страх, от удоволствие, в очакване ноктите ѝ да раздерат гърлото му.

— Какво е името ти. — Този път беше команда, не въпрос. Очите й от чисто злато срещнаха неговите.

— Дориан — пророни той.

Името ти е нищо, името ти е мое — изсъска демонът и го отнесе вълната от писъците на онази забравена човешка жена.

* * *

Приклепнала в храсталака на около пет метра от затворническия вагон, Елин замръзна.

Дориан.

Невъзможно беше. Нямаше начин, не и при положение че гласът, с който Дориан бе отговорил, звучеше толкова празно, кухо, но...

Каол гледаше с изцъклени очи. Дали и той бе доловил леката промяна?

Водачката на Крилото килна глава, без да отлепя зловещата си ръка от черния нашийник.

— Искаш ли да те убия, Дориан?

Кръвта на Елин замръзна.

Каол се напрегна до нея и сграбчи дръжката на меча си. Елин хвана гърба на туниката му като мълчаливо предупреждение. Не се и съмняваше, че отвъд поляната Несрин бе насочила стрелата си с гибелна точност към гърлото на вещицата.

— Искам да ми направиш много неща — отвърна принцът, обхождайки с поглед тялото на белокосата.

Човешкото отново се беше изпарило. Елин го очакваше. Поведението на краля й подсказваше, че е напълно уверен в контрола над сина си, в абсолютното му подчинение.

Водачката на Крилото се изсмя мрачно и пусна нашийника на Дориан. После отстъпи назад и червената й пелерина се развя около нея.

— Намери ме по-късно, принце, и може да измислим нещо.

В тялото на Дориан живееше валгски принц, но носът на Елин не кървеше в негово присъствие и не я обгръщаше тъмна мъгла. Дали кралят не бе смекчил силите му, за да може принцът да заблуждава света? Или Дориан още водеше битка в съзнанието си?

Сега — трябваше да действат сега, докато матроната и кралят се намираха в боядисания фургон.

Роуан сви ръце пред устата си и им подаде сигнал с птичи звук, толкова автентичен, че никой от стражите не помръдна. Но отвъд поляната Едион и Несрин веднага разбраха посланието му. Елин нямаше представа какво точно направиха, но само след минута уивърните на Върховната вещица зареваха под тревога, разтърсвайки околните дървета с грохотните си гласове. Всички стражи и пазачи се обърнаха към шумотевицата и за миг забравиха затворническия фургон.

Елин точно това и чакаше.

Беше прекарала две седмици в същия. Познаваше отлично решетките на малкото прозорче, пантите и ключалките на вратите. А Роуан, за щастие, знаеше как да се справи с тримата стражи, завардили задната, и то без да издаде нито звук.

Тя изкачи няколкото стъпала с притаен дъх, извади ключарските си инструменти и се хвана на работа. Само един поглед в нейна посока, един изменнически полъх на вятъра и...

Готово — ключалката се отвори и тя дръпна вратата. По повелята на някой благосклонен бог пантите не изскърцаха, а уивърните продължаваха да реват. Лизандра лежеше свита в далечния ъгъл, с окървавено, мръсно тяло. Късата ѝ нощница беше съдрана, а голите ѝ крака покрити със синини.

Но нямаше нашийник. Нито пръстен. Елин сдържа възгласа си на облекчение и даде знак на куртизанката да побърза...

Лизандра прелетя покрай нея с тихи стъпки и се пхна в пелерината на кафяви и зелени петна, която Роуан държеше разгърната за нея. Само след две секунди се изгуби в шубрака. След още една мъртвите стражи вече лежах в заключенния фургон. Елин и Роуан също се гмурнаха в гората, огласяна от тътена на уивърнски резове.

Разтрепераната Лизандра беше коленичила в гъсталака, докато Каол оглеждаше раните ѝ. Капитанът даде знак, че е добре, помогна ѝ да се изправи на крака и я повлече към дълбините на гората. Всичко им отне по-малко от две минути — и слава на боговете, защото само миг по-късно вратата на боядисания фургон се отвори със замах и матроната и кралят изскочиха навън, за да проучат каква бе цялата тази суматоха. На няколко крачки от Елин Роуан следеше всяка стъпка,

всяко движение на враговете им. След секунда Едион и Несрин изскочиха от гъсталака, мръсни и задъхани, но живи. Усмивката по лицето на братовчед ѝ посърна, щом надникна към поляната зад тях.

Кралят крещеше ядосано.

Кръвожадно копеле.

За момент отново се озоваха в Терасен, на голямата маса в замъка на семейството ѝ, където кралят бе ял от храната им и бе пил от най-хубавото им вино, а за благодарност бе опитал да порази съзнанието ѝ. Едион я погледна в очите с треперещо от ярост тяло, чакаше заповедта ѝ. Съзнавайки, че един ден щеше да съжалява, Елин поклати глава. Не тук — не сега. Имаше твърде много променливи, твърде много играчи. А и трябваше да се погрижат за Лизандра. Време беше да тръгват.

Кралят нареди на сина си да се качва на коня и раздаде заповеди на останалите, а Водачката на Крилото се отдалечи от принца с небрежна, смъртоносна елегантност. Матроната чакаше в другия край на поляната неподвижна, с изключение на широката ѝ черна роба, която се вихреше бясно около нея.

Елин се молеше пътищата им никога да не се пресичат — освен ако нямаше армия зад себе си.

Каквото и да носеха на краля в боядисания фургон, явно беше достатъчно важно, че да не рискуват обсъждането му с писма.

Дориан яхна коня си със студено, празно лице. Ще се върна за теб — беше му обещала Елин. Само дето не очакваше да е по този начин.

Кралската свита потегли със зловеца, безмълвна устремност. Явно никой не бе усетил липсата на трима от техните. Валгската воня изчезна с тях, прогонена от внезапен полъх на вятъра, сякаш Оуквалд бързаше да изтрие всяка следа от тях. Вещиците тръгнаха в обратната посока, теглейки фургона с нечовешка сила през гората. На поляната останаха само Водачката на Крилото и ужасяващата ѝ баба.

Ударът беше толкова светкавичен, че Елин не успя да го види. Дори Едион подскочи.

Глухият звук отекна през гората, а лицето на белокосата се извърна рязко на една страна. По бузата ѝ се стичаха четири струи синя кръв.

— Нагла глупачка — процеди през зъби матроната. Красивата златокоса помощница на Водачката стоеше до ръба на гората и наблюдаваше всяко движение на възрастната предводителка толкова съсредоточено, че Елин очакваше всеки момент да прегризе врата ѝ. — Всичко ли искаш да загубя заради теб?

— Бабо, пращах ти писма...

— Получих лигавите ти писма. И ги изгорих. Наредено ти е да се подчиняваш.

Не ти ли хрумна, че мълчанието ми е умишлено? Ще изпълняваш нарежданията на херцога.

— Как може да позволяваш на тези...

Още един удар — още четири струи кръв текнаха по лицето ѝ.

— Дръзваш да оспорваш решенията ми? Да не би да се имаш за равна на Върховна вещица само защото си Водачка на Крилото?

— Не, матроно.

В думите ѝ нямаше нито капка от наперения, подигравателен тон, който бе използвала преди минути. Само хладен, пагубен гняв. Убийца по рождение и обучение. Златните ѝ очи отскочиха към боядисания фургон в безмълвен въпрос.

Матроната се приведе напред и ръждивите ѝ железни зъби попаднаха опасно близо до гърлото на внучката ѝ.

— Задай си въпроса, Манон. Попитай какво има във фургона.

Златокосата вещица до гората стоеше нащрек.

Ала Манон, Водачката на Крилото, сведе глава.

— Сама ще ми кажеш, когато е необходимо.

— Отиди да видиш. Интересно ми е дали отговаря на стандартите на внучката ми.

С тези думи матроната закричи към гората, където я чакаше второто сестринство вещици.

Без да избърше синята кръв от лицето си, Манон Черноклюна изкачи стъпалата на фургона и спря на входа му само за миг, преди да встъпи в сумрака отвъд него. Това беше знак да се омитат. Елин и Роуан препуснаха към мястото, където ги чакаха Каол и Лизандра, докато Едион и Несрин пазеха гърбовете им. Без магия нямаше да се опълчи на краля и Дориан. Не преследваше смъртта — нито своята, нито тази на приятелите си.

Намериха Лизандра облегната на едно дърво. Гледаше изцъклено и дишаше тежко.

Каол го нямаше.

Демонът си възвърна контрола в мига, в който мъжът, командващ нашияника, ги доближи. Изтласка го обратно в ямата на спомените и отново го накара да крещи, да се чувства малък, прекършен, уязвим.

Но златните очи останаха с него.

Намери ме по-късно, принце.

Обещание — обещание за смърт, за освобождение.

Намери ме.

Думите скоро заглъхнаха, погълнати от писъци и кръв, от студените пръсти на демона. Но очите останаха — и името й.

Манон.

Манон.

* * *

Каол не можеше да позволи на краля да отведе Дориан обратно в замъка. Едва ли пак щеше да му се отдаде подобен шанс.

Трябваше да действа веднага. Да го убие.

Той препусна с тихи стъпки и изваден меч през шубрака.

Кинжал през окото — кинжал, а после...

Сред шумоленето на дървесните корони се чува гласове.

Наближавайки кралската свита, Каол започна да се моли, да иска прошка — за онова, което му предстоеше да направи, както и за начина, по който бе избягал. Кралят щеше да остави за по-късно, за последно. Но първото убийство щеше да го съкруши.

Той извади кинжала си. Дориан яздеше зад краля. Едно хвърляне, за да го свали от коня му, един замах с меч... и всичко щеше да приключи. Елин и другите щяха да поемат останалото, важното беше да го убие.

Кинжалът прогаряше дланта му, когато изскочи от гората и се озова на голо поле.

Но не кралската свита намери във високата, окъпана в слънце трева.

Тринадесет вещици и уивърните им обърнаха погледи към него. И му се усмихнаха.

* * *

Елин хвърчеше покрай дърветата, а Роуан проследяваше Каол с помощта на обонянието си.

Ако ги убиеше, ако ги ранеше дори...

Бяха оставили Несрин да пази Лизандра с указанието да тръгнат към гората отвъд клисурата и да ги изчакат под една оголена скала. Преди да поведе Лизандра през дърветата, Несрин стисна ръката на Елин с думите:

— Върни ни го.

Елин кимна и хукна напред.

Роуан се движеше като светкавица покрай дърветата, толкова по-ловък от нея в това ѝ тяло. Едион го следваше по петите. Тя тичаше с всички сили, но...

Пътеката се разклоняваше и Каол бе тръгнал в грешната посока. Накъде се беше запътил?

Елин едва успяваше да си поеме дъх. Приливът на ярка светлина привлече вниманието ѝ към една пролука в гората от другата страна на просторната ливада.

Роуан и Едион стояха на около метър от полюшващата се трева с извадени, но свалени мечове.

След секунда Елин разбра защо.

На десетина метра от тях по брадата на Каол се лееше кръв от сцепената му устна. Белокосата вещица го държеше до себе си, впила железни нокти в гърлото му. Зад тях се виждаше затворническият фургон с трима мъртви войници вътре.

Дванадесетте вещици край Водачката на Крилото се ухилиха нетърпеливо, съзирайки Роуан, Едион, а накрая и нея.

— Какво става тук? — попита Водачката с убийствена светлина в златните си очи. — Разузнавачи ли сте? А може би спасителен отряд? Къде отведохте затворничката ни?

Каол се загърчи в ръцете ѝ и тя впи нокти още по-надълбоко в плътта му. Той се вцепени. Струя кръв шурна по врата му и изцапа туниката му.

О, богове! Мисли... мисли, мисли, мисли!

Водачката на Крилото извърна огнените си очи към Роуан.

— Такива като теб — пророни тя — не съм виждала от доста време.

— Пусни мъжа — заповяда Роуан.

Усмивката на Манон разкри ред чудовищни железни зъби, оголени опасно близо до врата на Каол.

— Не приемам нареждания от копелета с елфически произход.

— Пусни го — повтори Роуан с плашещо тих глас. — Или това ще е последната ти грешка, Водачке на Крилото.

В полето зад тях уивърните буйстваха, мятаха опашки и разгръщаха криле.

Белокосата вещица надникна към Каол, който вече дишаше затормозено.

— Кралят едва ли е стигнал далеч. Може би трябва да те предам на него. — Раните по бузите ѝ, завехнали в синьо, наподобяваха зловеща бойна маскировка. — Ще побеснее, ако разбере, че сте отвлекли затворничката ми. Може пък ти да го усмириш, а, момко?

Елин и Роуан се спогледаха и тя пристъпи до него, изваждайки Голдрин.

— Ако искаш да носиш трофей на краля — провикна се тя, — вземи мен.

— Недей — възрази немощно Каол.

Вещицата и дванадесетте ѝ бранителки обърнаха безсмъртните си, гибелни погледи към Елин.

Тя пусна Голдрин в тревата и разпери ръце. Едион изръмжа предупредително.

— И защо да си правя труда? — попита Водачката на Крилото. — Пък и може да отведем всички ви при краля.

Едион повдигна леко меча си.

— Можете да опитате.

Елин внимателно доближи вещицата, поставяйки ръце над главата си.

— Ако започнете битка с нас, всички ще умрете.

Водачката на Крилото я огледа от глава до пети.

— Коя си ти. — Заповед, не въпрос.

— Елин Галантиус.

Изненада и нещо друго, което Елин не успя да разтълкува, просветна в златните очи на белокосата.

— Кралицата на Терасен.

Елин се поклони, без да сваля поглед от вещицата.

— На вашите услуги.

Само един метър я делеше от наследницата на Черноклюните.

Златните очи прескочиха към Каол, а после и към Едион и Роуан.

— Това е свитата ти, предполагам?

— Какво те интересува?

Водачката на Крилото огледа Едион.

— Брат ти?

— Братовчед ми Едион. Красив е почти колкото мен, не смяташ ли?

Вещицата не се усмихна.

Но Елин я беше доближила толкова, че виждаше капките кръв от врата на Каол по тревата пред ботушите ѝ.

* * *

Кралицата на Терасен.

Надеждите на Елида се оказваха оправдани.

Въпреки че младата кралица сега влачеше крака по тревата, неспособна да стои мирно, докато се пазареше за живота на мъжа.

Елфическият воин зад нея следеше всяко движение по полето. Той беше най-опасният, онзи, който не трябваше да изпуска от поглед. От петдесет години не се беше била с елфически воин. След като бе преспала с него. Негодникът беше изпотрошил костите на ръката ѝ.

А тя костите на цялото му тяло.

Но онзи беше млад, арогантен и почти неопитен.

Този... Навярно щеше да избие поне няколко от Тринадесетте ѝ, ако докоснеше и косъм от главата на кралицата му. А не биваше да забравя и за златокосия — едър като другия, но споделящ

безстрашната дързост и озаптана лудост на братовчедка си. Можеше да ѝ донесе главоболия, ако не се погрижеше за него навреме.

Кралицата продължаваше да рови с крак в тревата. Сигурно беше на около двадесет. Въпреки това имаше маниера на воин, поне докато не започна да нервничи. Но все пак бързо усети, че несъзнателните ѝ движения издават тревогата и неопитността ѝ. Посоката на вятъра не позволяваше на Манон да долови точно колко се страхуваше.

— Е, Водачке на Крилото?

Дали кралят щеше да сложи нашийник около хубавото ѝ вратленце, както беше сторил с принца? Или просто щеше да я убие? Не че имаше значение. Щеше да ѝ е благодарен за такъв подарък.

Манон бутна капитана към кралицата. Елин протегна ръка и го изтика зад себе си. Двете впериха погледи една в друга.

В очите ѝ нямаше страх — нито капка в красивото ѝ, простосмъртно лице.

Щеше да ѝ донесе повече нерви, отколкото си струваше.

Пък и я чакаха по-важни неща. Баба ѝ одобряваше чифтосването, унижаването на вещици.

Трябваше да излети веднага, да се обгради с облаци и вятър за няколко часа.

Дни. Седмици.

— Нямам интерес да вземам пленници, нито да се бия точно днес — заяви Манон.

Кралицата на Терасен се ухили насреща ѝ.

— Чудесно.

Манон се обърна и нареди на Тринадесетте си да яхват уивърните.

— Бих казала — продължи кралицата, — че това те прави поумна от Баба Жълтонога.

Манон спря на място и впери поглед право напред, без да вижда тревата, небето и дърветата.

Астерин се завъртя.

— Какво знаеш за Баба Жълтонога?

Кралицата се изсмия гърлено въпреки предупредителното ръмжене на елфическия воин.

Манон надникна бавно през рамо.

Кралицата отвори яката на туниката си, разкривайки огърлица от тънки белези по врата си.

Вятърът измени посоката си и мирисът на желязо, камък и чиста омраза връхлетя Манон като удар в лицето. Всяка вещица от Железни зъби познаваше неизличимата миризма на белези като нейните. Убийца на вещици.

Е, май все пак щеше да пролее малко кръв.

— Ти, жалка твар — извика Манон и се спусна.

Само за да забие лице в невидима стена.

И да замръзне като статуя.

* * *

— Бягайте! — пророни Елин, грабна Голдрин и хукна към гората.

Водачката на Крилото не помръдваше от мястото си, а останалите вещици се спуснаха към нея със смаяни лица.

Човешката кръв на Каол нямаше да задържи магията дълго време.

— Клисурата — извика Едион, без да поглежда назад, докато препускаше с Каол към храма.

Прелетяха през гората, а вещиците още стояха на поляната и се мъчеха да премахнат заклинанието, впримчило водачката им.

— Късметът е на твоя страна, момиче — заяви Роуан в бяг.

— Кажи ми го отново, като се измъкнем оттук — отвърна задъхано Елин, прескачайки едно паднало дърво.

Безумен рев подплаши птиците от короните на дърветата и краката ѝ затичаха още по-бързо. Водачката на Крилото определено беше ядосана. Много, много ядосана.

Елин не бе повярвала нито за миг, че вещицата ще ги пусне без бой. Затова трябваше да им осигури колкото може повече време. Дърветата се разрешиха и пред тях се откри гола земя, водеща към дълбоката клисура и храма, кацнал на щръкналата в центъра ѝ скала. От другата страна се простираше остатъкът от Оуквалд.

Двата моста от вериги и дъски бяха единственият път до отсрещния край. А тъй като гъстият Оуквалдски лес възпрепятстваше

уивърните, само по тях можеха да се измъкнат на вещиците, които несъмнено щяха да ги подгонят пеша.

— Побързайте — изкрещя Роуан, като наближиха руините на храма.

Древната постройка беше толкова малка, че дори жриците не бяха живели там. Единствената украса на скалния остров бяха петте белязани от времето колони и рушацият се куполест покрив. Нямаше дори олтар, поне не и оцелял след толкова векове.

Очевидно хората се бяха отказали от Темис дълго преди появата на адарланския крал.

Елин се молеше единствено мостовете от двете страни на храма...

Едион наби пети пред първия мост. Каол го следваше на тридесетина крачки, а Елин и Роуан тичаха след него.

— Стабилен е — обяви Едион.

И преди да е успяла да го спре, братовчед ѝ хукна по него. Мостът заподскача и се залюля, но удържа тежестта му, въпреки че сърцето ѝ спря за момент. В следващия миг Едион стоеше на скалния остров, издигащ се като самотен каменен стълб, изваян от буйната река далеч под краката им. Той махна на Каол.

— Един по един — нареди.

Зад гърба му чакаше вторият мост.

Каол премина с бърза крачка между каменните колони в началото на първия мост и тънките железни вериги се загърчиха от внезапното раздвижване. Той полетя към храма с по-голяма бързина, отколкото някога беше постигал по време на сутрешните тренировки на територията на двореца.

Елин и Роуан пристигнаха пред колоните и...

— Не си и помисляй да спориш... — изръмжа Роуан и я бутна пред себе си. Свещени богове, каква бездна зееше под краката им. Тътенът на реката ги достигаше като шепот.

Въпреки това Елин побягна, защото Роуан я чакаше отзад, а вещиците се задаваха от гората с елфическа скорост. Мостът подскачаше и се люлееше, докато краката ѝ летяха по дървените греди. Пред тях Едион вече беше прекосил и втория мост и сега Каол търчеше по него. Елин ускори крачка и взе последните метри до скалата със скок.

Каол стъпи на отсрещната страна на клисурата, извади меча си и застана до Едион, който бе насочил лъка си към гората зад нея. Елин изкачи на бегом няколкото стъпала до голата платформа на храма. Кръглото пространство едва ли надвишаваше десетина метра в диаметър и бе обградено от ужасяваща пропаст — и сигурна смърт.

Явно Темис не беше от милостивите богове.

Тя се обърна да погледне зад гърба си. Роуан тичаше по моста с такава пъргавина, че веригите едва се поклащаха, но... Елин изруга. Водачката на Крилото бе достигнала каменните колони. Засили се и преодоля една трета от моста с внушителен скок. Изпревари дори предупредителната стрела на Едион, забила се на мястото, където би кацнал всеки простосмъртен. Но не и вещица. Гръм и мълнии.

— Върви — изрева ѝ Роуан, но тя хвана кинжалите си и приклепна в бойна готовност, когато...

Стрелата на златокосата вещица полетя към нея от другия край на клисурата.

Елин отскочи встрани, за да я избегне, попадайки точно на мястото, към което летеше втората ѝ стрела. Стена от мускули се блъсна в нея и я бутна върху скалата. Стрелата се заби право в рамото на Роуан.

Светът спря за миг.

Роуан падна върху руините и кръвта му опръска древните камъни.

Писькът на Елин отекна в клисурата.

Той обаче скочи на крака и й викна да бяга. Под тъмната стрела, стърчаща от рамото му, вече започваше да избива кръв.

Ако беше скочил само миг по-късно, щеше да е в сърцето му.

Водачката на Крилото ги настигаше по моста. Едион обстрелваше бранителките й със свръхестествена точност и не им позволяваше да напуснат укритието на гората.

Елин праметна ръка през кръста на Роуан, чието лице пребледняваше все повече с всяка капка кръв, блиснала от раната му, и двамата се спуснаха през рухналия храм. Тя нямаше представа дали продължава да крещи, или ридае — в съзнанието й бушуваше страшна тишина.

Нейното сърце — стрелата бе предвидена за нейното сърце.

А той я бе поел вместо нея.

Убийственото спокойствие плъзна в нея като слана. Щеше да ги избие всичките. Бавно.

Достигнаха втория мост тъкмо когато стрелбата на Едион секна — навярно колчанът му се беше изпразнил. Тя бутна Роуан по дъските.

— Бягай — извика му.

— Не...

— Бягай.

За пръв път чуваше такъв глас да напуска гърлото й — глас на кралица. Заедно с него дръпна невидимата нишка на кръвната клетва, която ги свързваше. Очите му проблеснаха от ярост, но тялото му тръгна, сякаш управлявано от нея. Роуан се запрепъва по моста, а в този момент...

Елин се завъртя, изваждайки Голдрин от ножницата му, и приклепна тъкмо когато Водачката на Крилото замахваше с меч си

към главата ѝ. Острието удари една от древните колони, а Елин вече тичаше, но не към втория мост, а обратно към първия.

Останалите вещици, вече невъзпирани от стрелите на Едион, изскачаха с бойни викове от укритието на гората.

— Ти — изръмжа белокосата и отново я нападна.

Елин се превъртя по земята — през кръвта на Роуан — и пак избегна смъртоносния ѝ удар. Изправи се точно пред първия мост и замагна два пъти с Голдрин, посичайки веригите. Мостът полетя в клисурата, а вещиците спряха на ръба ѝ, отцепени от главатарката си.

Въздухът зад нея се размести и тя се отдръпна, ала не достатъчно бързо.

Мечът на вещицата разсече плътта на едното ѝ рамо и тя изкрещя от болка.

Завъртя се мигновено и вдигна Голдрин за ответен удар.

Стомана срещна стомана и хвъркнаха искри.

Кръвта на Роуан изпъстряше скалата под краката ѝ.

Елин Галантиус погледна Манон Черноклюна над кръстосаните им мечове и изръмжа свирепо.

* * *

Кралица, спасителка, враг — Манон не я интересуваше.

Щеше да я заколи при всички случаи.

Законите им го налагаха, честта го налагаше.

Дори да не беше убила Баба Жълтонога, щеше да я посече заради заклинанието, с което я бе замразила на място.

Точно това правеше и сега с краката си. Рисуваше някой долен магически символ с кръвта на елфическия воин.

Затова щеше да умре.

Ветросеч напираше срещу меча на кралицата. Но вместо да отстъпи, Елин изсъска:

— Ще те разкъсам на парчета.

Зад тях Тринадесетте се бяха струпали на ръба на клисурата. Манон изсвири и половината от тях хукнаха да вземат уивърните. Втори път обаче не успя да даде сигнал.

С нечовешка пъргавина кралицата замахна ниско с крак и повали Манон на земята. После, без да се поколебае нито за миг, завъртя меч в ръката си и го спусна надолу. Манон отклони удара, но Елин преодоля гарда ѝ, прикова я към оплисканата с елфическа кръв скала и блъсна главата ѝ в нея. Пред очите ѝ изплуваха тъмни петна.

Манон си пое дъх, за да изсвири отново и да даде сигнал на Астерин да не стреля. Но кралицата заби юмрук в лицето ѝ. Още чернилка изпълни зрението ѝ, но тя впрегна всичката си безсмъртна сила и бутна Елин от себе си. Двете се затъркаляха по скалата, приближавайки пропастта.

Една стрела изсвистя право към открития гръб на кралицата.

Манон я бутна отново и стрелата отхвъркна от близката колона. Успя да я отблъсне от себе си, но Елин веднага скочи на крака, гъвкава като котка.

— Моя е — провикна се Манон през клисурата.

Кралицата се изсмя дрезгаво и я изчака да се надигне. От отсрещната страна на клисурата двамата мъже посрещнаха ранения елфически воин, достигнал далечния край на моста. После златокосият хукна по него...

— Да не си посмял, Едион — извика Елин, вдигайки ръка към него.

Той застина на средата на моста. Имаше впечатляващ контрол над тях, трябваше да ѝ признае Манон.

— Каол, наглеждай го! — заповяда кралицата.

После, втренчила поглед в Манон, Елин прибра могъщия меч в ножницата на гърба си, а грамадният рубин върху дръжката му проблесна на обедната светлина.

— Мечовете ме отегчават — рече кралицата и хвана двата си бойни ножа.

Манон постави Ветросеч в неговата ножница. После въртна китки и железните ѝ нокти изскочиха. Тракна с челюсти и железните ѝ зъби се спуснаха.

— Права си.

Кралицата огледа ноктите и зъбите ѝ с предизвикателна усмивка. Жалко, че трябва да я убия, помисли си Манон.

* * *

Манон Черноклюна се хвърли в атака, бърза и смъртоносна като пепелянка. Елин отскочи назад, избягвайки всеки замах на острите ѝ железни нокти. Към гърлото ѝ, към лицето ѝ, към корема ѝ. Отстъпваше назад и назад около древните колони на храма.

Уивърните щяха да пристигнат до няколко минути.

Елин я нападна с кинжалите си, но вещицата отскочи встрани и посегна с нокти към врата ѝ.

Елин им се изплъзна, ала върховете им успяха да одерат кожата ѝ. Топла кръв обля шията и раменете ѝ.

Вещицата беше толкова бърза. И страшно умел боец.

Но Роуан и останалите я чакаха отвъд втория мост.

Трябваше просто да се добере до тях.

Манон Черноклюна финтира наляво и нападна отдясно.

Елин залегна и се превъртя върху земята.

Близката колона се разтресе, когато железните ѝ нокти издълбаха четири дълбоки линии в камъка.

Манон изръмжа. Елин понечи да прободете гръбнака ѝ с кинжала си. Вещицата стрелна ръка и хвана острието.

Шурна синя кръв, но тя продължи да стиска, докато стоманата не се пречупи на три в ръката ѝ.

Свещени богове!

Елин реагира светкавично, атакувайки ниско с другия си нож, но вещицата предвиди и този ѝ ход. Крясъкът на Едион прокънтя в ушите ѝ, секунда преди Манон да забие коляно в корема ѝ.

Въздухът изхвърча от дробовете ѝ, но Елин не пусна кинжала си дори когато вещицата я запрати в друга колона.

Главата ѝ се блъсна в камъка с глух звук и заслепяваща агония.

Ръката с железни нокти се устреми право към лицето ѝ.

Елин залегна.

И този път колоната понесе удара.

Елин зареди тялото си с въздух. Трябваше да продължи напред, да се движи плавно като горски поток, като полъха от скъпия ѝ каранам, ранен и кървящ от другата страна на пропастта.

Заотстъпва от колона до колона с ловки, предпазливи стъпки.

Манон се втурна след нея с кръвожадни нокти, разтърсвайки камъните като природна стихия.

Елин се въртеше в кръг, обикаляше колоните, избягваше свирепите атаки на вещицата, насочени към лицето ѝ, към врата ѝ. Накрая позабави маневрите си, за да заблуди Манон, че се уморява и губи ловкост...

— Достатъчно, страхлива жено — изсъска Манон и понечи да я бутне на земята. Елин обаче заобиколи пъргаво една колона и се озова на тънкия скален ръб отвъд руините на храма. Манон се блъсна в колоната.

Високата каменна подпора простена, олюля се и се катурна на една страна, поваляйки и съседната колона.

Заедно със сводестия покрив.

Манон нямаше време дори да помръдне, преди мраморът да се срути отгоре ѝ.

Една от малкото вещици, останали в другия край на клисурата, изпищя.

Елин вече тичаше към моста, когато скалният остров затрепери, сякаш древната сила, удържала храма досега, бе рухнала заедно с покрива.

По дяволите!

Елин препусна още по-стремглаво към втория мост, докато прахолякът прогаряше очите и дробовете ѝ.

Островът подскочи с гръмовен пукот, толкова силен, че Елин залитна. Но Едион я чакаше с протегнати ръце от другата страна на моста.

Скалата се олюля отново — по-осезаемо и по-дълго този път.

Щеше да рухне под краката ѝ.

Нещо синьо-бяло се откри в периферното ѝ зрение, сетне червен плат, блясък на желязо...

Изскочиха ръка и рамо, бореци се с повалената колона.

Бавно и болезнено Манон се изкачи върху една мраморна плоча с лице, потънало в светъл прахоляк. По едното ѝ слепоочие се стичаше струя синя кръв. От другата страна на клисурата, напълно отцепена от нея, златокосата вещица крещеше на колене:

— Манон!

Не мисля, че някога си пълзяла по корем, пред когото и да било, Водачке на Крилото, беше казал кралят.

Но ето — вещица от клана на Черноклюните стоеше на колене и се молеше на боговете им, а Манон Черноклюна се бореше за живота си, докато свещеният скален остров грохваше под нея.

Елин стъпи на моста.

Астерин — така се казваше златокосата вещица — отново извика името на Манон, сякаш я умоляваше да стане, да оцелее.

Островът се разтресе силно.

Вторият мост — този към приятелите ѝ, към Роуан, към безопасността — още се държеше.

Елин не я усещаше за пръв път — онази нишка, която я свързваше с някои хора. Почувства я една нощ преди години, когато бе дала на млада учителка парите, необходими ѝ да напусне континента. Тогава бе усетила лекото ѝ подръпване и бе решила да му отвърне.

А сега нещо я теглеше към Манон, чиито ръце поддадоха под тежестта ѝ и тя отново се стовари върху камъка.

Врагът ѝ — новият ѝ враг, който щеше да убие и нея, и Роуан при първа възможност. Същинско чудовище.

Но може би чудовищата трябваше да си помагат от време на време.

— Бягай! — изкрещя Едион от другия край на клисурата.

И тя побягна.

Побягна към Манон, прескачайки срутените колони, изкълчвайки глезена си между нападалите по скалата камънаци.

Островът се люлееше под стъпките ѝ, а слънчевата светлина прогаряше кожата ѝ, сякаш Мала държеше скалния къс изправен с всяка капка сила, която можеше да свика у себе си.

Щом достигна Манон Черноклюна, вещицата впери омразен поглед в нея. Елин заизхвърля камък след камък от тялото ѝ, докато островът се огъваше под тях.

— Прекалено добър боец си, за да те оставя да умреш — рече задъхано Елин, пхна ръце под мишниците ѝ и я издърпа нагоре. Скалата се килна наляво, но запази равновесие. О, богове! — Ако пукна заради теб, ще те смачкам от бой в отвъдното.

Можеше да се закълне, че вещицата се изсмя безсилно. Изправи се на крака, но почти увисна в ръцете ѝ.

— Трябва... да ме оставиш — посъветва я с пресипнал глас, докато куцукаха през отломките.

— Знам, знам — отвърна без дъх Елин.

Ранената ѝ ръка гореше от болка под тежестта на вещицата. Спуснаха се по втория мост тъкмо когато храмът се люшна надясно, опъвайки веригите му над реката, блещукаща далеч, далеч под краката им.

Елин стисна зъби и дръпна Манон, която се впусна в немощен бяг. Едион ги чакаше между колоните на ръба на клисурата, протегнал едната си ръка към нея, а с другата бе вдигнал мечата си, за да посрещне Водачката на Крилото. Скалата зад тях простена.

Бяха достигнали едва средата на моста, оттук нямаше спасение, само смъртоносен полет към дъното на бездната. Манон изплю синя кръв по дървените греди.

— Какъв е смисълът от проклетите ти зверове, ако не могат да те измъкнат от такава беда? — ядоса се Елин.

Островът залитна назад и мостът се опъна като струна — проклятие — проклятие, веригите щяха да се скъсат. Затичаха още по-бързо, докато не видя протегнатите пръсти на Едион и бялото на очите му.

Скалата изпраця оглушително. Мостът се разтегна до краен предел, а островът започна да се разпада на дребни камъчета, политайки настрани... Елин скочи към ръба, стиснала червената пелерина на Манон. В този момент веригите се скъсаха и дървените греди пропаднаха изпод краката им, но те вече скачаха.

Елин се блъсна в Едион и въздухът избухна в дробовете ѝ. Завъртя се тъкмо навреме, за да види как Каол сграбчва Манон и я издърпва през ръба на клисурата, докато съдраната ѝ пелерина се вееше на вятъра. Когато вдигна поглед, храма вече го нямаше.

* * *

Манон поемаше жадни глътки въздух, съсредоточена върху дишането си, върху безоблачното небе над себе си. Човеците я оставиха да лежи между каменните колони в началото на моста.

Кралицата дори не благоволи да се сбогува с нея. Веднага се спусна към ранения елфически воин, повтаряйки името му като молитва.

Роуан.

Манон погледна точно навреме, за да зърне как кралицата пада на колене пред лежащия в тревата воин и обсипва с въпроси мъжа с кестенява коса — Каол, който притискаше с длан раната от стрела в рамото на Роуан. Раменете на кралицата се тресяха.

Огнено сърце, пророни елфическият воин. В този момент Манон изкашля кръв по яркозелената трева и загуби съзнание.

Като се свести, тях вече ги нямаше.

Бяха минали едва минути, защото след миг се чу бумтеж на крила и ревът на Абраксос. Астерин и Сорел препускаха към нея още преди уивърните им да са кацнали.

Кралицата на Терасен бе спасила живота ѝ. Манон не знаеше как да го възприема.

Защото вече имаше доживотен дълг към врага си. А преди малко беше научила какви гибелни планове кроят срещу нея баба ѝ и кралят на Адарлан.

Обратният преход през Оуквалд беше най-дългото пътешествие в злочестия живот на Елин. Несрин извади стрелата от рамото на Роуан, а Едион сдъвка разни билки и ги пъкна в откритата му рана, за да спре кървенето. Въпреки това се наложи Каол и Едион да го носят през гората. Нямаше къде да отидат. Нямаше къде да заведе ранен елфически воин нито в столицата, нито в цялото проклето кралство.

Лизандра беше бледа и трепереше, но вървеше с изправени рамене и предложи да помогне с носенето на Роуан, ако някой от двамата мъже се измори. Когато в крайна сметка Каол помоли Несрин да вземе мястото му, Елин видя кръвта по туниката и ръцете му — кръвта на Роуан — и едва не повърна.

Силата му се изчерпваше напълно и се принудиха да забавят темпото.

— Трябва му почивка — рече тихо Лизандра.

Елин спря. Гигантските дъбове сякаш я притискаха от всички страни. Очите на Роуан бяха почти затворени, лицето му — изцедено от цвят. Не можеше дори да вдигне глава.

Трябваше да остави вещицата да умре.

— Не можем да лагеруваме напред гората — отвърна тя. — Нужен му е лецител.

— Знаем къде можем да го отведем — обади се Каол.

Елин провлачи очи към капитана.

Трябваше да остави вещицата да го убие.

Каол благоразумно извърна поглед и го отправи към Несрин.

— Вилата на баща ти... мъжът, който поддържа имота, е женен за акушерка.

Несрин изпъкна устни.

— Не е лецителка, но... да. Може и да му помогне.

— Надявам се разбирате — подхвана Елин с много тих глас, — че ако заподозра предателство, ще ги убия?

Вярно беше и сигурно това я правеше чудовище в очите на Каол, но не я интересуваше.

— Знам — отвърна той.

Несрин просто кимна, оставайки все така хладнокръвна и непоклатима.

— Тогава ни водете натам — съгласи се Елин. — И се молете да държат устата си затворена.

* * *

Радостен, неистов лай събуди Роуан от състоянието на полусвяст, в което бе изпаднал през последните няколко километра до каменната къща. Елин почти не беше дишала през целия път.

Но независимо от тревогата си за Роуан, когато Лапичка се спусна към тях през високата трева, Елин се поусмихна.

Кучето скочи върху нея, заоблизва я и заскимтя доволно, размахвайки перестата си златиста опашка.

Елин осъзна колко мръсни и окървавени са ръцете ѝ чак когато докосна с тях лъскавата козина на Лапичка.

Едион пое цялата тежест на Роуан, а Каол и Несрин се втурнаха към голямата, ярко осветена каменна къща. Вече се мръкваше, което беше хубаво — по-малка опасност имаше някой да ги види как излизат от Оуквалд и прекосяват прясно изораните поля. Лизандра опита да помогне на Едион, а той отново ѝ отказа. Тя изсъска насреща му и хвана Роуан въпреки възраженията му.

Лапичка се повъртя около Елин, а когато забеляза Едион, Лизандра и Роуан, движенията на опашката ѝ станаха по-колебливи.

— Приятели са — увери я Елин.

Беше пораснала неимоверно от последната им среща. Не че това трябваше да я изненадва, като се имаше предвид колко се беше променило всичко останало в живота ѝ.

Уверението на Елин се оказа достатъчно за Лапичка и тя припна към дървената врата, на чийто праг вече стоеше висока жена с пронизателно, каменно лице. Само една дума. Една дума в грешната посока, и щеше да загуби живота си.

Тя обаче рече:

— Кървавият мъх в раната го е спасил от сигурна смърт. Вкарайте го вътре. Но първо трябва да я прочистим.

На Марта, съпругата на мъжа, който стопанисваше вилата, ѝ бяха нужни няколко часа да почисти, дезинфекцира и превърже раните на Роуан. Късмет — повтаряше непрекъснато жената, — голям късмет е извадил, че стрелата не е засегнала някой орган.

Каол не знаеше какво друго да прави, освен да отнася купите с кървава вода. Елин просто седеше на едно столче до леглото в стаята за гости на красивата удобна къща и следеше всяко движение на Марта.

Каол се чудеше дали осъзнава на какво прилича. Че изглежда по-зле и от Роуан. Вратът ѝ беше раздран, по лицето ѝ имаше засъхнала кръв, на едната ѝ скула тъмнееше синина, а съдраният ляв ръкав на туниката ѝ разкриваше дълбока прорезна рана. Освен това цялото ѝ тяло беше покрито с прахоляк, мръсотия и синята кръв на вещицата.

Въпреки това кротуваше неподвижно на стола, пиеше вода и ръмжеше предупредително, ако Марта дори погледнеше Роуан странно. Акушерката понасяше всичко стоически.

Като приключи, вдигна поглед към кралицата. Без дори да подозира кой стои пред нея, Марта заяви:

— Имаш два варианта. Или отиди да се измиеш на външната чешма, или ще спиш в свинарника. Толкова си мръсна, че само да го пипнеш, може да инфектираш раните му.

Елин надникна през рамо към Едион, който стоеше облегнат на стената зад нея.

Той кимна тихо. Щеше да го наглежда.

Тя стана и напусна стаята.

— Отивам да прегледам и приятелката ви — обяви Марта и закрачи към съседната стая, където Лизандра спеше, свита на един тесен креват.

На горния етаж Несрин се занимаваше с останалия персонал — подсигуряваше мълчанието им. Но Каол бе видял плахата радост по лицата им. Несрин и семейство Фалик отдавна бяха спечелили предаността им.

Той даде на Елин две минути и я последва навън. Звездите светеха ярко, а пълната луна бе почти ослепителна. Нощният ветрец

шепнеше из тревата, едва доловим заради бълбукането и плискането откъм външната чешма.

Намери кралицата приклепнала пред нея с лице под водната струя.

— Съжалявам — рече Каол.

Тя разтърка лицето си и натисна лоста няколко пъти, докато не я обля още вода.

Каол продължи:

— Просто исках да сложа край на мъките му. Била си права... през цялото това време. Но исках да го сторя аз. Не предполагах, че ще... Съжалявам.

Тя пусна лоста и се завъртя към него.

— Днес спасих живота на врага си — заяви с равен тон. Изправи се, бършейки водата от лицето си. И макар че Каол беше по-висок от нея, сега се чувстваше дребен под тежестта на погледа ѝ. Не, не просто Елин. Стоеше пред кралица Елин Ашривер Галантус. — Една от вещиците ѝ опита да простреля моя... Роуан в сърцето. Но аз я спасих въпреки всичко.

— Знам — отвърна той. Писькът ѝ, когато стрелата бе пронизала Роуан... — Съжалявам — повтори.

Тя отправи поглед към звездите на север. Лицето ѝ излъчваше студ.

— Наистина ли щеше да го убиеш, ако ти се беше отдал шанс?

— Да — прошепна Каол. — Бях готов.

Елин се обърна бавно към него.

— Ще го направим... заедно. Ще освободим магията, после двамата с теб ще влезем в двореца и заедно ще сложим край на всичко.

— И няма да ми забраниш да дойда?

— Нима мога да ти откажа този последен жест към него?

— Елин...

Тя отпусна рамене.

— Не те виня. Ако онзи нашийник беше около врата на Роуан, щях да постъпя по същия начин.

После се отдалечи, а думите ѝ продължиха да отекват в стомаха му.

Чудовище — беше я нарекъл чудовище преди няколко седмици. И то най-искрено, като щит срещу горчивия вкус на разочарованието и

тъгата.

Какъв глупак.

* * *

Вдигнаха Роуан преди съмване. Необяснимата сила на безсмъртието го беше изцелила достатъчно, че да върви сам, затова се измъкнаха от уютната вила, преди работниците да са се събудили. Елин се сбогува само с Лапичка, която цяла нощ спа свита в краката ѝ, докато тя бдеше над Роуан.

Роуан преметна ръце през раменете на Елин и Едион и тръгнаха през подножието на планината.

Утринната мъгла ги посрещна за последен път в Рифтхолд.

Манон дори не опита да си придаде покорен вид, когато Абраксос кацна с пълна мощ пред кралската свита. Тринадесетте закръжиха над поляната, на която ги настигнаха, и конете зацвилиха от страх.

— Водачке на Крилото — поздрави я невъзмутимо кралят от седлото си.

Синът му Дориан се вцепени.

Вцепени се като русокосото същество, което ги беше нападнало в Морат.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — попита хладно кралят. — От кралството на Хелас ли идваш?

Манон слезе от Абраксос и закрачи към краля и сина му. Принцът заби поглед в седлото си, само и само да не срещне нейния.

— Из горите ти скитат бунтовници — обяви тя. — Отвлекли са затворничката ти от фургона, а сега опитаха да нападнат мен и Тринадесетте ми. Избих ги до крак.

Дано не възразяваш. Във фургона са труповете на трима от хората ти... макар че явно не си забелязал липсата им.

— И си била толкова път, за да ми съобщиш това? — попита кралят.

— Бих толкова път, за да ти съобщя, че сблъскам ли се с бунтовници, с твои врагове, няма да ти водя пленници. И че Тринадесетте не са керван.

Тя пристъпи по-близо до коня на принца.

— Дориан. — Заповед и предизвикателство.

Сапфирените му очи скочиха към нейните. В тях нямаше и следа от онази неземна тъмнина.

Гледаше я мъжът, станал пленник в собственото си тяло.

Тя се обърна към краля.

— Трябва да изпратиш сина си в Морат. Мястото ще му допадне.

И тя тръгна обратно към Абраксос, без да даде възможност на краля да отвърне.

Бе възнамерявала да му разкаже за Елин. За бунтовниците Едион, Роуан и Каол.

Но... те бяха човеци и не се движеха бързо. Не и сериозно ранени.

А и беше задължена на врага си до живот.

Манон яхна Абраксос.

— Баба ми може да е Върховна вещица — обърна се към краля, — но аз предвождам армиите.

Кралят се изсмя.

— Безскрупулна си. Май те харесвам, Водачке на Крилото.

— Оръжието, което ти е направила баба ми... онези огледала. Наистина ли възнамеряваш да използваш огъня от сенки с тях?

Червендалестото лице на краля се вкамени. Нещото във фургона представляваше умален макет на съоръжението от чертежите, закрепени на стената — тридесетметрови преносими бойни кули, чиято вътрешност бе облицована със свещените огледала на Древните. Огледала, използвани навремето за творене и рушене, за възраждане. Сега щяха да служат като усилватели, отразяващи и подсилващи тъмната мощ, която владееше кралят, превръщайки я в оръжие. Ако тази мощ беше огънят от сенки на Калтейн...

— Задаваш твърде много въпроси, Водачке на Крилото — отвърна кралят.

— Не обичам изненадите — беше отговорът ѝ.

А за по-голяма не се сещаше.

Кралят не възнамеряваше да използва оръжието, за да жъне победи на бойното поле. Щеше да го употреби за масово изстребление. Да сее повсеместна смърт. Всяка противникова армия — дори тази на Елин и воините ѝ — щеше да е беззащитна пред него.

Лицето му посиня от ярост.

Но Манон вече отлиташе и крилата на Абраксос пореха въздуха с грохот. Очите ѝ не изпуснаха принца, докато не се превърна в петънце черна коса.

Чудеше се какво ли е да си впримчен в собственото си тяло.

* * *

Елида Локан чакаше фургона с провизии. Но той не идваше. Закъсняваше с ден. С два дни. Почти не спеше от страх, че ще го изпусне. Като се събуди на третия ден, веднага хукна да помага в кухнята. Труди се, докато кракът ѝ не изтръпна.

Точно тогава, преди залез, по каменния мост на Крепостта отекна цвилене на коне, трополене на колела и крясъци на мъже.

Елида се измъкна незабелязано от кухнята, преди готвачът да ѝ е възложил някоя нова задача. Изкачи стълбището колкото можа по-бързо с препускащо в гърдите ѝ сърце. Не ѝ беше хрумнало да скрие багажа си някъде на долния етаж. Нагоре, нагоре... към кулата на Манон. Дни наред допълваше мяха за вода всяка сутрин и трупаше по малко храна в една торба. Сега отвори вратата към стаята на Манон и се спусна към палета, под който държеше запасите си.

Но Върнън я чакаше вътре.

Седеше на леглото на Манон, сякаш беше негово.

— Отиваш ли някъде, Елида?

— Чудно ми е накъде може да си се запътила. — Върнън стана от леглото с котешко самодоволство на лице.

Във вените ѝ забушува паника. Фургонът... фургонът...

— Такъв ли е бил планът ти от самото начало? Да се криеш сред вещиците, докато не дойде време да избягаш?

Елида заотстъпва към вратата. Върнън изцъка с език.

— И двамата знаем, че няма смисъл да бягаш. А и Водачката на Крилото няма да се върне скоро.

Коленете ѝ омекнаха. О, богове!

— Но питам се — човек ли е красивата ми, хитроумна племенница... или вещица?

Колко съществен въпрос, нали? — Той сграбчи лакътя ѝ, стиснал малък нож в другата си ръка. Елида не успя да се изтръгне от хватката му и след миг от щипецата резка в кожата ѝ шурна червена кръв. — Е, май не си вещица.

— Аз съм Черноклюна — пророни Елида. Нямахте да му се прекланя повече, нито да си мълчи.

Върнън я заобиколи като граблива птица.

— Жалко, че всичките са на север и не могат да го потвърдят.

Бори се, бори се, бори се — напяваше кръвта ѝ, — не му позволявай да те притисне в ъгъла. Майка ти умря в бой. Беше вещица, също като теб, а вещиците не се предават... не се предават...

Върнън се спусна към нея с бързина, на която Елида не може да реагира с оковите си, стисна я за ръката и блъсна главата ѝ във вратата. Тялото ѝ просто се вкочани.

А на него толкова му трябваше — хвана двете ѝ китки в едната си ръка, а другата вкопчи болезнено във врата ѝ, сякаш за да ѝ напомни, че и чичо ѝ се е обучавал в ръкопашен бой като баща ѝ.

— Идваш с мен.

— Не — прошепна тя едва.

Върнън я стисна още по-силно и изви ръцете ѝ, докато не закрепя от болка.

— Знаеш ли колко може да си ми полезна? На какво може да си способна?

Той дръпна назад и отвори вратата. Не... не, нямаше да му се даде, нямаше...

Но писъците не ѝ помагаха. Не и в крепост, пълна с чудовища. Не и в свят, където никой не я помнеше, никой не го беше грижа за нея. Тя се укроти и чичо ѝ го прие като смирение. Усецаше усмивката му зад тила си, докато я буташе към стълбището.

— Във вените ти тече кръв на Черноклюна... заедно с щедра доза от магията на нашия род. — Повлече я надолу по стълбите и в гърлото ѝ запари жлъчка. Никой нямаше да ѝ се притече на помощ... защото никой не милееше за нея. — Вещиците не притежават магия, не и като нашата. Но ти, кръстоска между двата вида... — Върнън стисна ръката ѝ по-силно, точно там, където бе раната от ножа му, и тя извика от болка. Звукът отекна по каменното стълбище, глух и незначителен. — Ти си гордостта на рода си, Елида.

* * *

Върнън я захвърли в една тъмна, ледена килия. Наоколо не се чуваше нищо друго, освен далечното покапване на вода. Тялото ѝ трепереше толкова силно, че не можа да свика сили дори да му се моли.

— Сама си го навлече — обяви той, — когато се съюзи с онази вещица и потвърди подозренията ми, че във вените ти тече тяхна кръв. — Впи очи в нея, но тя вече оглеждаше трескаво килията, търсеше начин да излезе... а изход нямаше. — Ще стоиш тук, докато не реша, че си готова. Едва ли някой ще забележи липсата ти.

Чичо ѝ затръшна вратата и мракът я погълна изцяло.

Тя дори не опита да я отвори.

* * *

Манон получи призовка от херцога в мига, в който влезе в Морат. Пратеникът я чакаше боязливо под арката към гнездото, а като я видя

толкова окървавена и изцапана, едва предаде посланието си. Хрумна ѝ да му тракне със зъби, само и само да го види как трепери като безгръбначна твар, но беше грохнала от умора. Главата я болеше зверски и всяко движение изискваше твърде много усилия.

Никоя от Тринадесетте не посмя да пророни и дума за баба ѝ — за това, че одобряваше чифтосването с демони.

Манон отвори вратите на съвещателната стая със замах и позволи на трясъка да изрази мнението ѝ за незабавната призовка на херцога. Сорел и Веста спряха на няколко крачки зад нея.

Перингтън стрелна поглед към нея. Бяха сами с Калтейн.

— Обясни ми... защо изглеждаш така.

Манон отвори уста.

Ако Върнън научеше, че Елин Галантиус е жива, ако дори за миг заподозреше колко задължена се чувства кралицата на майката на Елида, задето бе спасила живота ѝ, навярно щеше да убие племенницата си.

— Нападнаха ни бунтовници. Изтребих ги до един.

Херцогът метна папка с документи върху масата. Тя се плъзна по стъклото и листовете се разпиляха като ветрило.

— От месеци настояваш за обяснение. Е, заповядай. Доклади за враговете ни, сведения за основните ни мишени... Подарък от Негово Величество.

Манон доближи масата.

— Случайно той да е изпратил и демонския принц в щаба ми?

Тя впери поглед в дебелия врат на херцога. Колко ли лесно щяха да раздерат ноктите ѝ грубата му кожа?

Перингтън кривна уста.

— Роланд спря да ни е от полза. А кой би се справил по-добре с него от Тринадесетте ти?

— Не знаех, че имаме уговорка да ни използваш като ексекютори.

Наистина трябваше да разпори гърлото му за онова, което им беше причинил.

Калтейн седеше до него с празно изражение. Но дали нямаше да употреби огъня от сенки, ако Манон нападнеше херцога?

— Седни и прочети докладите, Водачке на Крилото.

Заповедническият му тон не ѝ хареса и тя изръмжа предупредително, но все пак седна.

И зачете.

Доклади за Ейлве, Мелисанде, Фенхароу, Червената пустиня, Вендлин.

И за Терасен.

Според материалите Елин Галантиус, смятана за мъртва от доста време, се появила във Вендлин, където надвила четирима от валгските принцове, включително един опасен генерал от кралската армия, служейки си с огън.

Елин владееше огнената магия — беше ѝ разказала Елида. — Затова може да е оцеляла.

Но... но тогава магията... Магията продължаваше да съществува във Вендлин.

Макар и тук да я нямаше.

Манон беше готова да се обзаложи на голяма част от златото, натрупано в Крепостта на Черноклюните, че мъжът пред нея — и кралят в Рифтхолд — имаха нещо общо с това.

Следващият доклад беше за ареста по обвинение в измяна на принц Едион Ашривер, бивш адарлански генерал от вендлинския род Ашривер. Обвиняваха го и в съюзничество с бунтовниците. Преди няколко седмици неидентифицирани лица го спасили от екзекуцията му.

Заподозрени: лорд Рен Олсбрук от Терасен...

И лорд Каол Уестфол от Адарлан, който служел предано като капитан на кралската гвардия до миналата пролет, когато се съюзил с Едион и напуснал двореца в деня на неговото залавяне. Подозираха, че капитанът не е отишъл далеч и ще опита да спаси дългогодишния си приятел, принца наследник.

Да го освободи.

Принцът я беше подигравал, провокирал, сякаш искаше да го убие. А Роланд я бе умолявал да сложи край на мъките му.

Ако сега Каол и Едион действаха съвместно с Елин Галантиус...

Не бяха в гората, за да разузнават.

А за да спасят принца. И онази затворничка. Поне един от тях бяха измъкнали.

Херцогът и кралят не подозираха нищо. Не предполагаха колко близо са били до всичките си мишени, колко близо са били враговете им до освобождаването на принца.

Затова капитанът се беше спуснал така.

Искаше да убие принца, да му окаже единствената възможна милост.

Бунтовниците не знаеха, че приятелят им още е в онова тяло.

— Е? — попита херцогът. — Да имаш някакви въпроси?

— Още не си ми обяснил защо ви е необходимо оръжието на баба ми. Подобно съоръжение може да има катастрофален ефект. Магията я няма вече, затова не виждам смисъл да използвате онези кули за унищожението на терасенската кралица.

— По-добре да сме подготвени, отколкото да изпаднем в непредвидена ситуация.

Имаме пълен контрол над кулите.

Манон почука с железен нокът по стъклената маса.

— Това е основната информация, Водачке на Крилото. Продължавай да ми се доказваш и ще получиш повече.

Да му се доказва? С нищо не му се беше доказвала в последно време, освен... освен като уби един от демонските му принцове и изтреби онова планинско племе без всякакво основание. Огнен гняв прогори тялото ѝ. Значи, не беше изпратил изчадието в щаба ѝ като послание, а като изпитание. За да провери дали може да надвие един от най-силните му воители и да продължи да му се подчинява.

— Избра ли сестринство, както те помолих?

Манон сви рамене с престорено равнодушие.

— Исках да видя кои вещици ще се държат най-добре в мое отсъствие. Това ще е наградата им.

— Давам ти срок до утре.

Манон го изгледа презрително.

— Като си тръгна оттук, ще се изкъпя и ще спя цял ден. Ако ти или някое от демонските ти приятелчета ме обезпокоите, ще разбереш колко ме бива като езекутор. Ще взема решението си на следващия ден.

— Надявам се, че не отлагаш умишлено, нали, Водачке на Крилото?

— Защо да правя услуги на сестринства, които не заслужават вниманието ми?

Манон нарочно не се замисли какво му позволява да върши с вещиците матроната, а просто събра папките, пхна ги в ръцете на

Сорел и напусна стаята.

Астерин я чакаше, облежната на сводестия вход към стълбището за кулата ѝ и чоплеше железните си нокти.

Сорел и Веста се напрегнаха осезаемо.

— Какво има? — попита Манон и също извади ноктите си.

Астерин я изгледа с отегчено изражение, присъщо само на безсмъртните.

— Трябва да поговорим.

* * *

Двете с Астерин отлетяха към планината и Манон позволи на братовчедка си да води — разреши и на Абраксос да следва небесносинята ѝ женска, докато не се отдалечиха достатъчно от Морат. Кацнаха на малко плато, покрито с лилаво-оранжев килим от диви цветя и шумолящи на вятъра високи треви. Абраксос буквално виеше от радост, а Манон, чиято умора тегнеше колкото червената пелерина на гърба ѝ, нямаше сили да го нахока.

Оставиха уивърните на поляната. Планинският вятър беше учудващо топъл, а небето — ясно и пълно с дебели, пухкави облаци. Манон беше заповядала на Сорел и Веста да останат в крепостта, независимо от възраженията им. Ако се стигнеше дотам, че да няма дори толкова вяра на братовчедка си... дори не ѝ се мислеше.

Вероятно затова се беше съгласила да тръгне с нея.

Сигурно готовността ѝ имаше нещо общо и с писъка на Астерин от другия край на клисурата.

Същия писък беше чула и от наследницата на Синьокръвните, Петра, когато разкъсваха уивърна ѝ на парчета. От майката на Петра, когато дъщеря ѝ полетя към земята заедно със своя уивърн Кийли.

Астерин отиде до ръба на платото. Дивите цветя се люлееха около прасците ѝ, а кожените ѝ дрехи лъщяха под жаркото слънце. Тя разплете златистата си коса, а после свали меча и кинжалите си заедно с ножниците им и ги пусна на земята.

— Искам да ме изслушаш, без да ме прекъсваш — обяви, когато Манон застана до нея.

Доста смело настояване от наследницата на клана, но в гласа ѝ нямаше и следа от предизвикателство, от заплаха. А и Астерин никога не ѝ бе говорила така. Затова Манон просто кимна. Златокосата вещица отправи поглед към планината — толкова по-живописна тук, далеч от тъмнината на Морат. Благоуханен ветрец повя покрай тях и леките къдри на Астерин затанцуваха като оживели слънчеви лъчи.

— Когато бях на двадесет и осем, излязох да ловя крочанки в една долина западно от Белия зъб. До следващото село ми оставаха почти сто километра път и макар че се задаваше буря, не ми се кацаше на земята. Затова опитах да я надбягам на метлата си, да прелетя над нея. Но стихията се издигаше високо и още по-нависоко. Не знам дали от светкавиците, или от вятъра, но внезапно започнах да пропадам през облаците. Успях да овладее метлата си достатъчно, че да кацна, макар сблъсъкът със земята да беше жесток. Преди да загубя съзнание, усетих, че ръката ми е счупена на две места, глезенът ми е изкълчен, а метлата ми се е разбила на парчета.

Всичко това се беше случило преди повече от осемдесет години, а Манон чак сега чуваше за него. По онова време и тя самата се бе оказала на някоя от мисиите си, но не можеше да си спомни на коя. От толкова години преследваше крочанки, че вече се сливаха в паметта ѝ.

— Като се свестих, осъзнах, че се намирам в човешка колиба. Метлата ми лежеше на парчета до леглото. Младият мъж, който ме беше намерил, каза, че яздел към дома си през бурята и ме видял да падам от небето. Беше ловец на дивеч, затова колибата му се намираше дълбоко в пустошта. Сигурно щях да го убия, ако имах някакви сили, най-малкото защото исках притежанията му. Но няколко дни наред, докато костите ми заздравяваха, непрестанно губех съзнание и когато се събудех... ме хранеше достатъчно, че да не го възприемам като плячка. Или заплаха.

Дълго мълчание.

— Останах там пет месеца. Не залових нито една крочанка. Помагах му да лови дивеч, намерих подходящо твърдо дърво и започнах да си правя нова метла, а през това време... И двамата знаехме колко сме различни. Че моят живот трае дълги, дълги години, а той е просто човек. Но точно в онзи момент бяхме на една и съща възраст и нищо не ни интересуваше. Затова останах с него, докато не

дойде време да се върна в Крепостта на Черноклюнците. Обещах му... казах му, че ще се върна при първа възможност.

Манон не можеше да мисли, да диша заради тишината, превзела съзнанието ѝ.

За пръв път чуваше тази история. Астерин бе пренебрегнала свещения си дълг...

Беше се обвързала с човек...

— Завърнах се в Крепостта бременна в първия месец.

Коленете на Манон омекнаха.

— Теб те нямаше... беше заминала на поредната си мисия. Не споделих с никого, не и докато не минаха първите най-рисковани месеци.

Съвсем нормално, тъй като повечето вещици помяха точно в този период.

Приемаше се за чудо неродената вещица да го преживее.

— Но минаха три месеца, после четири. И когато стана трудно да укривам бременността си, разкрих на баба ти. Тя се зарадва и ми нареди да си почивам в Крепостта, за да предпазя и себе си, и новия живот в утробата ми. Аз ѝ казах, че искам да летя, но тя забрани. Естествено, не ѝ признах, че искам да се върна в онази ловна колиба. Знаех, че ще убие бащата на детето ми. Затова останах в кулата месеци наред като обгрижван затворник. Дори ти намина два пъти, но матроната не ти беше казала за мен. Искаше да разгласи новината чак след раждането на детето ми.

Дълга, треперлива глътка въздух.

Вещиците често стигаха до крайности в закрилата на бременните си сестри. А във вените на Астерин също течеше кръвта на Майка Черноклюна, така че несъмнено и тя бе възприемана като ценна разменна монета.

— Съставих си план. Веднага след раждането, след като отклоняха вниманието си от мен, щях да отведа дъщеря си при баща ѝ. Искаше ми се да ѝ подсигурия тих, спокоен живот в гората, вместо кървавата реалност на вещиците. Мислех, че ще е по-добре... и за мен.

Гласът ѝ пресекна на последните думи. Манон не смееше да погледне братовчедка си.

— Родих. Детето едва не ме разкъса на две. Боец е, казах си, истинска Черноклюна. И се гордеех с нея. Дори докато крещях от

болка и кървях, се гордеех с нея.

Астерин замлъкна и Манон най-сетне събра сили да я погледне.

По лицето на братовчедка ѝ се търкаляха сълзи, които блещукаха на слънчевата светлина. Астерин затвори очи и зашепна към вятъра:

— Роди се мъртва. Чаках да чуя победоносния ѝ рев, но последва единствено тишина. Тишина, а после баба ти... — Тя отвори очи. — Баба ти ме удари. И пак, и пак. Искях единствено да видя дъщеря си, но тя нареди да я изгорят. Не ми даде да я зърна дори. Бях позор за всички вещици. Аз бях виновна за недъгавата си рожба, бях озлостила Черноключните, бях разочаровала матроната. Повтаряше ми го отново и отново, а като зарихах, тя... тя...

Манон не знаеше накъде да гледа, какво да прави с ръцете си.

Мъртвороденото дете беше най-голямата мъка за една вещица — и най-големият срам. Но постъпката на баба ѝ...

Астерин разкопча жакета си и го хвърли в цветята. Съблече ризата си и долната си дреха, докато златната кожа на пищните ѝ гърди не засия под слънцето. Тя се обърна и Манон падна на колене в тревата.

На корема ѝ с жестоки, назъбени букви бе издълбана една дума:

НЕЧИСТА

— Жигоса ме. Нареди им да загреят ръжена на същите огньовете, в които изгори дъщеря ми, и беляза плътта ми собственоръчно, буква по буква. Каза ми, че повече не трябвало да зачевам Черноключона. Че повечето мъже щели да избягат от мен само като видят тая дума.

Осемдесет години. Цели осемдесет години го криеше от нея. Но Манон я беше виждала гола, нали?

Не. Не и от десетилетия насам. Като малки, да, но...

— От срам не признах пред никого. Сорел и Веста... Сорел знае, защото присъстваше в онази стая. Тя се бори за мен. Умоляваше баба ти. Но тя строши ръката ѝ и я изгони. След като Майка Черноключона ме изхвърли на снега, за да си умра в някоя дупка, Сорел ме намери. Извика Веста и двете ме заведоха в нейното гнездо дълбоко в планината, където тайно се грижеха за мен месеци наред, защото...

дори не можех да стана от леглото. Докато един ден не се събудих решена да се боря.

Започнах да тренирам. Помогнах на тялото си да се възстанови. Заякнах, станах по-силна отпреди. И спрях да мисля за случилото се. Месец по-късно излязох на лов за крочанки и се върнах в Крепостта с три крочански сърца в кутия. Ако баба ти е била изненадана да ме види жива, не го демонстрира по никакъв начин. Ти също беше в Крепостта онази нощ. Вдигна тост в моя чест и заяви, че си горда да имаш толкова достойна Втора.

Все още на колене, усещайки мократа пръст под кожата си, Манон се взираше в грозния белег.

— Така и не се върнах при ловеца. Не знаех как да му обясня дамгата. Как да му обясня за баба ти, да му се извиня. Опасявах се, че ще постъпи като нея. Затова не отидох обратно. — Устата ѝ потрепери. — На всеки няколко години прелитах над колибата просто за да... за да го видя. — Тя избърса лицето си. — Така и не се ожени. И дори като остаря, понякога го зървах да седи на верандата. Сякаш чакаше някого.

Нещо... нещо се пропукваше болезнено в гърдите на Манон, заплашваше да се срути.

Астерин седна сред цветята и започна да се облича. Ридаше тихо, но Манон не смееше да я докосне. Не знаеше как да утешава.

— С времето спря да ме е грижа — продължи накрая Астерин. — За каквото и за когото и да било. Всичко се превърна в шега, в тръпка и вече нищо не ме плашеше.

Лудостта ѝ, необузданата ѝ пламенност... Те не бяха рожба на волно сърце, а на такова, познало отчаяние — дълбоко отчаяние, което можеше да приглуши единствено с огнен, буен живот.

— Но тогава си казах — Астерин закопча докрай жакета си, — че ще се отдам цялата на честта да бъда твоя Втора. Да служа на теб. Не на баба ти. Защото знаех, че тя ме е крила от теб с причина. Навярно е очаквала да се застъпиш за мен. И онова, което я е уплашило в теб... струваше си чакането. Вярната служба.

Затова ти се отдадох напълно.

Манон си спомни за онзи ден, когато Абраксос премина през Прохода и Тринадесетте ѝ изглеждаха готови да се опълчат, ако баба ѝ им наредеше да я убият...

Астерин обърна очи към нея.

— Със Сорел и Веста отдавна сме наясно на какво е способна матроната. Не ти казахме нищо, защото се страхувахме, че узнаеш ли истината, ще си изложена на опасност. В деня, когато спаси Петра, вместо да я оставиш да падне... Не само ти разбираше защо баба ти те накара да убиеш онази крочанка. — Астерин поклати глава. — Умолявам те, Манон. Не позволявай на баба си и онези мъже да използват сестрите ни така. Не им позволявай да превръщат дъщерите ни в чудовища. Умолявам те, нека заедно поправим стореното.

Манон преглътна тежко през стегнатото си до болка гърло.

— Ако им се опълчим, ще ни убият.

— Знам. Всички го знаем. Точно затова искахме да говорим с теб онази нощ.

Манон погледна към ризата на братовчедка си, сякаш можеше да види белега под нея.

— Значи, това е причината да се държиш така.

— Не мога да се преструвам, че вещерските дъщери не са ми слабост.

Ето защо баба й от десетилетия настояваше да понижат Астерин.

— Не мисля, че е слабост — отвърна Манон и надникна през рамо към Абракос, който беше заровил муцуна в дивите цветя. — Преназначавам те за моя Втора.

Астерин сведе глава.

— Съжалявам, Манон.

— Няма за какво да съжаляваш. — После добави: — Има ли и други, с които баба ми се е отнесла така?

— Не и от Тринадесетте. Но има пострадали от други сестринства. Повечето се предават на смъртта, когато баба ти ги прокуди.

Без да съобщи на Манон. През цялото време я бе лъгала.

Тя извърна поглед на запад към планината. Надежда, чу Елида да казва, надежда за по-светло бъдеще. За дом.

Не сляпо покорство, жестокост, дисциплина. А надежда.

— Трябва да действаме внимателно.

Астерин примигна насреща й и златните пръски в черните й очи проблеснаха.

— Какво мислиш да направиш?

— Нещо изключително глупаво.

Роуан не си спомняше почти нищо от мъчителния преход до Рифтхолд. След като се промъкнаха през стените на града и тъмните улички до склада, вече беше толкова изтощен, че веднага щом подуши възглавниците, изпадна в дълбок сън.

Събуди се през нощта — а може би беше следващата нощ? — и намери Елин и Едион да разговарят до леглото му.

— Лятното слънцестоене е след шест дни, всичко трябва да е готово дотогава — казваше тя на братовчед си.

— И просто ще помолиш Рес и Бруло да оставят някоя задна врата отворена, за да се промъкнеш?

— Не бъди толкова наивен. Ще вляза през парадния вход.

Естествено. Роуан простена през сух, натезжал език.

Тя се завъртя към него и почти се хвърли върху леглото.

— Как се чувстваш? — Погали челото му с длан, проверявайки дали няма температура. — Изглеждаш наред.

— Добре съм — отвърна пресипнало той.

Ръката и рамото го боляха. Но беше преживявал и по-лошо. Кръвозагубата го накара да изпадне в несвяст — по-голямо количество кръв не беше губил наведнъж, не и толкова бързо. И нямаше да се случи така, ако разполагаше с магията си. Плъзна поглед по Елин. Лицето ѝ беше изпито и бледо, едната ѝ скула синееше, а на врата ѝ изпъкваха четири драскотини.

Роуан щеше да заколи онази вещица.

Сподели ѝ намерението си и Елин се усмихна.

— Щом си в настроение за клане, значи си наред. — Но думите ѝ звучаха тревожно, а очите ѝ светеха. Той протегна здравата си ръка и стисна една от нейните. — Моля те, повече недей да правиш така — прошепна тя.

— Следващия път ще ги помоля учтиво да не ни обстрелват.

Устните ѝ се стегнаха, после потрепериха и тя отпусна чело върху здравото му рамо. Той вдигна ранената си ръка, макар че го проряза огнена болка, и погали косата ѝ. Още беше сплъстена от кръв

и мръсотия на някои места. Сигурно дори не си беше позволила едно добро къпане.

Едион се покашля.

— Обмисляме план за освобождаването на магията... и убийството на краля и Дориан.

— Ще ми го разкажете утре — отвърна Роуан с пулсираща от болка глава.

При мисълта, че трябваше да им обяснява отново колко неочаквано катастрофални бяха последиците от всяка употреба на адски огън, му се искаше просто да заспи. Богове, без магията му... Човеците бяха уникални същества. Как изобщо оцеляваха без магия?

Едион се прозя — по-окаяно изпълнение на прозявка Роуан не беше виждал — и стана от стола си.

— Едион — извика го Роуан и генералът спря до вратата. — Благодаря ти.

— За теб винаги, братко. — После излезе.

Елин го изгледа смаяно.

— Какво? — попита Роуан.

Тя поклати глава.

— Прекалено любезен си, когато си ранен. Направо е смущаващо.

А него го смущаваха сълзите в очите ѝ. Ако вече бяха освободили магията, онези вещици щяха да са се превърнали в пепел още щом стрелата го прободеше.

— Отиди да се изкъпеш — измърмори дрезгаво той. — Няма да спя до теб, ако си покрита в кръвта на оная вещица.

Тя огледа ноктите си, под които още се виждаха мръсотия и синя кръв.

— Ух. Мих си ръцете поне десет пъти — оплака се и стана от леглото.

— Защо? — попита Роуан. — Защо я спаси?

Елин прокара пръсти през косата си. Изпод ръкава на ризата ѝ надникна бялата превръзка около горната част на ръката ѝ. Дори не беше видял как я раняват.

Потисна импулса си да вдигне ръкава ѝ, да огледа раната и да я придърпа към себе си.

— Защото златокосата вещица Астерин... — подхвана Елин. — Тя изкрещя името ѝ, както аз бях изкрещяла твоето.

Роуан застина. Кралицата му сведе поглед, сякаш си припомняше случката.

— Как да ѝ я отнема? Нищо че ми е враг. — Тя сви рамене. — Мислех, че умираш.

Струваше ми се коравосърдечно в гнева си да оставя и нея да умре. Пък и... — Тя изсумтя. — Падането в пропаст е доста жалка смърт за някого, който се бие толкова впечатляващо.

Роуан се усмихна, поглъщайки я с очи — бледото ѝ, сериозно лице, мръсните дрехи, раните. При все това раменете ѝ бяха изпънати, а брадичката вдигната.

— Караш ме да се гордея, че ти служа.

Устните ѝ се кривнаха в самодоволна усмивка, но очите ѝ бяха обточени в сребристо.

— Знам.

* * *

— На нищо не приличаш — заяви Лизандра на Елин. После си спомни за Еванджелин, която я изгледа ококорено. — Извинявай.

Малката сгъна кърпата в скута си като изискана принцеса.

— А казваш, че не трябвало да обиждам хората.

— Аз мога да обиждам — защити се Лизандра. Елин едва сдържа усмивката си. — Все пак съм възрастен човек и знам кога е необходимо. Пък и в момента приятелката ни наистина не прилича на нищо.

Еванджелин вдигна очи към Елин и червено-златистата ѝ коса проблесна на утринното слънце, влизащо от кухненския прозорец.

— Ти изглеждаш още по-зле сутрин, Лизандра.

Елин се засмя.

— Внимавай, Лизандра. Имаш си работа с голяма умница.

Лизандра изгледа многозначително повереницата си.

— Ако си приключила със сладките, Еванджелин, върви на покрива да ръсиш умнотии на Едион и Роуан.

— По-полека с Роуан — предупреди я Елин. — Все още се възстановява. Но ти се преструвай, че си е добре. Мъжете се ядосват, ако се суетиш покрай тях.

В очите на малката просветна пакостливо пламъче и тя се втурна към входната врата. Елин се заслуша, за да се увери, че наистина е тръгнала към горния етаж, преди да се обърне към приятелката си.

— Като порасне, ще е неудържима.

Лизандра простена.

— Да не мислиш, че не знам. На единадесет е, а вече се държи като тиранин. По цял ден слушам „Но защо?“ и „Нямам особено желание“, и „Защо, защо, защо“, и „Не, предпочитам да не се вслушвам в разумния ти съвет, Лизандра.“ — Тя потри слепоочията си.

— Тиранин е, но поне не ѝ липсва смелост — изтъкна Елин. — Не мисля, че много единадесетгодишни биха поели такъв риск, за да те спасят. — Подутините бяха спаднали, но по лицето на куртизанката още личаха синини, а и позарасналата раничка до устната ѝ още червенееше. — И не мисля, че има много деветнадесетгодишни, които биха се борили със зъби и нокти да спасят дете. — Лизандра заби поглед в масата. — Съжалявам — добави Елин. — Макар че всичко е по вина на Аробин... съжалявам.

— Ти дойде да ме спасиш — пророни Лизандра с едва доловим шепот. — Всички ми се притекохте на помощ.

Беше разказала подробно на Несрин и Каол за нощния си престой в тайна тъмница под градските улици. Бунтовниците вече претърсваха тунелите. Почти нищо друго не си спомняше, защото ѝ бяха сложили превръзка на очите и бяха запушили устата ѝ. Но най-много се беше притеснявала да не ѝ поставят пръстен от Камък на Уирда. Този ужас щеше да я измъчва дълго време.

— Не си очаквала да ти се притечем на помощ?

— Като изключим Сам и Уесли, никога не съм имала приятели, загрижени за мен. Повечето хора щяха да ме оставят в ръцете им... за тях съм най-обикновена пачавра.

— И по този въпрос размишлявах.

— Така ли?

Елин бръкна в джоба си и плъзна сгънат лист по масата.

— За теб е. И за нея.

— Нямаме нужда от... — Очите на Лизандра попаднаха върху восъчното клеймо.

Мастиленосиня змия: емблемата на Кларис. — Какво е това?

— Отвори го.

Лизандра я погледна отново, после счупи клеймото и прочете текста.

— „Аз, Кларис Дюванси, заявявам, че всички дългове на...“

Листът затрепери в ръцете ѝ.

— „... всички дългове на Лизандра и Еванджелин към мен са изплатени в пълен размер. Двете могат да получат знака на свободата си в удобен за тях момент.“

Лизандра отпусна пръсти и листът тупна върху масата. Тя вдигна глава към Елин.

— Ох! — възкликна Елин, макар че и собствените ѝ очи започваха да се пълнят със сълзи. — Мразя те, задето си толкова красива дори когато плачеш.

— Знаеш ли колко пари...

— Наистина ли мислеше, че ще те оставя като нейна робиня?

— Аз не... не знам какво да кажа. Не знам как да ти се отблагодаря...

— Не е нужно.

Лизандра зарови лице в дланите си и зариди.

— Съжалявам, ако си искала да постъпиш доблестно и да издържиш още десетилетие — рече Елин.

Лизандра заплака още по-силно.

— Но трябва да разбереш, че просто нямаше начин да си тръгна, без...

— Млъкни, Елин — пророни Лизандра през ръцете си. — Просто... замълчи.

После вдигна подпухнало от плач лице към нея.

Елин въздъхна.

— О, слава на боговете! Възможно е да изглеждаш потресаващо, докато плачеш.

Лизандра избухна в смях.

* * *

Манон и Астерин останаха в планината цял ден и цяла нощ, след като Втората ѝ разкри скрития си белег. Хванаха планински кози за себе си и уивърните си и ги опекоха на огън, обмисляйки внимателно следващата си стъпка.

Когато Манон се унесе в сън, сгушена в Абраксос и завита с одеяло от звезди, чувстваше съзнанието си по-бистро от месеци насам. Но все пак нещо продължаваше да я гложди дори насън.

Като се събуди, осъзна какво е. Измъкнала се нишка от тъкачния стан на Триликата богиня.

— Готова ли си? — попита Астерин, яхвайки светлосиния си уивърн с усмивка... истинска усмивка.

Манон я виждаше за пръв път. Стана ѝ чудно колко хора бе удостоявала с нея.

Дали тя самата някога се усмихваше така.

Манон отправи поглед на север.

— Трябва да свърша нещо.

След като го обясни на Втората си, тя моментално заяви, че ще я последва.

Затова спряха в Морат, колкото да съберат нужните провизии. Споделиха основното със Сорел и Веста и Манон им нареди да кажат на херцога, че са я извикали по работа.

До час вече пореха стремглаво въздуха, летяха над облаците, за да не ги види никой. Манон не можеше да си обясни защо онази нишка я дърпа толкова настоятелно, но продължи устремено напред към Рифтхолд.

* * *

Четири дни. Елида киснеше в ледената, воняща тъмница от цели четири дни. Беше толкова студено, че не успяваше да мигне, а храната, която ѝ мятаха като на куче, не ставаше за ядене. Страхът я държеше нащрек, караше я да пробва вратата, да наблюдава стражите, когато я отваряха, да оглежда коридора зад тях. Въпреки това не научи нищо полезно.

Четири дни — а Манон не дойде да я потърси. Никоя от Черноклюните не ѝ се притече на помощ.

Елида не можеше да си обясни защо изобщо очаква подобно нещо от тях. Все пак Манон я беше принудила да надникне в онази стая. Стараеше се да не мисли за съдбата, която я очакваше. Но напразно. Чудеше се дали някой ще си спомни името ѝ, когато вече я няма. Дали ще го издълбаят над гроба ѝ. Знаеше отговора. И знаеше, че няма кой да ѝ помогне.

Роуан се чувстваше по-уморен, отколкото признаваше пред Елин и Едион, а покрай трескавото планиране почти не оставаше насаме с кралицата. Чак след два дни на почивка и дълбок сън успя да се изправи на крака и да започне с тренировките.

След като приключи с вечерната, беше толкова изтощен, че като легна в леглото, заспа моментално, докато Елин още се миеше в банята. Не, определено не беше оценявал човеците по достойнство през всички тези години. С такова нетърпение очакваше да си върне магията — стига планът им да сработеше. А като се имаше предвид, че възнамеряват да използват адски огън, нещата можеха да се объркат сериозно. Каол все не успяваше да се срещне с Рес или Бруло, макар че всеки ден опитваше да им изпрати съобщения. Най-голямото затруднение идваше оттам, че повече от половината бунтовници бяха напуснали града, а валгските войници продължаваха да се множат. Напоследък се състояха по три екзекуции дневно — по изгрев, по пладне и по залез. Някогашни магьосници, бунтовници, заподозрени поддръжници на бунтовническата кауза — Каол и Несрин успяваха да спасят някои, но не всички. Вече по всяка улица се чуваше гарванов грак.

Мъжки мирис в стаята изтръгна Роуан от съня. Той грабна ножа си изпод възглавницата и се надигна бавно в леглото.

Елин спеше дълбоко, отново облечена в негова риза. Една първична част от съзнанието му изръмжа доволно при мисълта, че е обгърната в неговата миризма.

Роуан стана и закрачи тихо из стаята с нож в ръка.

Но мирисът като че ли се носеше отвън.

Роуан доближи прозореца и надникна през него. На улицата нямаше никого.

Нито на съседните покриви.

Тоест Лоркан трябваше да е на техния.

* * *

Някогашният му командир го чакаше със скръстени върху широките гърди ръце. Огледа Роуан свъсено, спирайки очи върху превръзките по голия му торс.

— Трябва ли да ти благодаря, че си обул панталони? — попита Лоркан с тих като вятъра глас.

— Не исках да се почувстваш неловко — отвърна Роуан и се облегна на стълбищната врата.

Лоркан се засмя.

— Кралицата ти ли те надра така, или раните са от онези зверове, които насъска по мен?

— Чудех се кой ще победи — ти или Копоите на Уирда.

Зъбите на Лоркан проблеснаха под лунната светлина.

— Изтребих ги до крак.

— Защо си дошъл, Лоркан?

— Наследницата на Мала, носителката на огъня, крои нещо за лятното слънцестоене след два дни. А обмислихте ли моето предложение, глупаци такива?

Внимателно формулиран въпрос, предвиден да извлече потвърждение на онова, за което Локан само можеше да гадае.

— Не мисля, че планира друго, освен да пийне лятно вино и да продължи да ми лази по нервите.

— Значи, затова капитанът се опитва да ви уреди среща с дворцовите стражи?

— Откъде да знам с какво се занимава капитанът? Все пак някога служеше на краля.

— Асасини, проститутки, предатели... със страхотни хора си се обкръжил, Роуан.

— По-добре, отколкото да съм куче, водено от умопомрачен господар.

— Това ли мислиш за нас? Не съм те чувал да се оплакваш през всичките онези години, когато работехме заедно, колехме човеци и спяхме с жените им.

— Тогава не подозирах, че има за какво да се оплаквам. Бях също толкова сляп, колкото теб.

— Докато в живота ти не навлезе една огнена принцеса, заради която реши да се промениш, така ли? — Жестока усмивка. — Разказа ли ѝ за Солемир?

— Знае всичко.

— Така, така. Е, предполагам, че собственото ѝ минало я прави по-толерантна към жестокостите, които ти си извършил в името на нашата кралица.

— Твоята кралица. Кое в Елин те тормози толкова, Лоркан? Фактът, че не се страхува от теб или това, че те изоставих заради нея?

Лоркан изсумтя.

— Каквото и да сте намислили, знайте, че няма да се получи. Всички ще умрете.

Беше твърде вероятно, но Роуан отвърна:

— Не знам за какво говориш.

— Дължиш ми повече от такива жалки лъжи.

— Внимавай, Лоркан, започваш да звучиш така, сякаш те е грижа за някой друг, освен за самия теб.

Лоркан, изоставено незаконородено дете, отраснало по тъмните улички на Доранел, бе загубил тази си способност векове преди Роуан да се роди. Но той никога не го бе съжалявал. Все пак беше благословен от самия Хелас във всяко друго отношение.

Лоркан се изплю на покрива.

— Щях да ти предложа, след като свърша работата си с Ключовете, да върна тялото ти в обичната ти планина, където да го погребеш до това на Лирия. Но в такъв случай просто ще те оставя да си гниеш тук. До красивата ти принцеса.

Роуан опита да преодолее подлия му удар, мисълта за самотния гроб върху родната му планина.

— Това заплаха ли е?

— Защо да си правя труда? Ако наистина сте намислили нещо, няма да ми се налага да я убивам, тя сама ще свърши тази работа. Или пък кралят ще ѝ сложи от онези черни нашийници. Като на сина си.

Думите му дръпнаха толкова ужасяваща струна у Роуан, че стомахът му се преобърна.

— Мери си приказките, Лоркан.

— Обзалагам се, че Майев би предложила добро възнаграждение за нея. А ако се докопа до онзи Ключ на Уирда... И сам можеш да си

представиш що за мощ ще владее тогава.

Напротив — дори не можеше да си представи какво ги очаква, ако Майев поискаше Елин за своя робиня. Щеше да има непобедимо оръжие в едната си ръка и наследницата на Мала, носителката на огъня, в другата. Тогава щеше да се превърне в неудържима сила.

Лоркан разтълкува колебанието по лицето му. В дланта му просветна злато.

— Познаваш ме, принце. Знаеш, че съм единственият, способен да намери и унищожи Ключовете. Нека кралицата ти се заеме с вражеската армия на юг.

Остави тази задача на мен. — Пръстенът сияеше под лунната светлина. — Каквото и да си е наумила, това ще ѝ трябва. В противен случай се сбoguвай с нея. — Очите на Лоркан се превърнаха в парчета черен лед. — А всички знаем колко трудно ти беше да се сбoguваш с Лирия.

Роуан обузда гнева си.

— Закълни се.

Лоркан се усмихна победоносно.

— Закълни се, че този пръстен прави носещия го недосегаем за Валгите и ще ти дам онова, което искаш — каза Роуан и извади Амулета на Оринт от джоба си.

Лоркан стрелна очи към амулета, обгърнат от неземна аура, и изруга.

Просветна стомана и въздухът се изпълни с миризмата на кръвта му. Той стисна пръстена в юмрук и го вдигна.

— Кълна се в кръвта и честта си, че не те мамя. Пръстенът притежава истинска сила.

Роуан загледа как червената течност се рони по покрива. Една капка, две, три. Лоркан може и да беше проклетник, но Роуан знаеше, че за нищо на света не би нарушил кръвна клетва. Думата му беше желязна и Роуан я ценеше високо. Двамата хвърлиха едновременно пръстена и амулета в пространството помежду си. Роуан хвана пръстена и бързо го прибра в джоба си, а Лоркан загледа мрачно амулета в ръката си.

Макар че изпитваше нужда, Роуан не притаи дъх и не пророни нито дума. Лоркан нахлузи верижката около врата си и пъкна амулета под ризата си.

— Всички ще умрете. Докато изпълнявате плана си или по време на войната след това.

— Унищози Ключовете — отвърна Роуан — и може изобщо да няма война.

Наивна надежда.

— Ще има. Вече е твърде късно да я предотвратим. Жалко, че пръстенът няма да ви спаси от шиповете по стените на замъка.

Картината прелетя през съзнанието му — непоносимо ярка, навярно защото бе виждал подобна кървава сцена с очите си.

— Какво се е случило с теб, Лоркан? Кое те накара да поемеш по този окаян път? — Никога не го беше питал, не го бе интересувало. В предишния си живот би стоял до Лоркан и заедно с него би се подигравал на клетия глупак, дръзнал да се опълчи на кралицата им. — Не си такъв по природа.

— Така ли? Продължавам да служа на кралицата си, макар тя да не го възприема така. Кой ѝ обърна гръб веднага щом първата красавица отвори крака за него...

— Достатъчно.

Но Лоркан вече го нямаше.

Роуан изчака няколко минути, преди да слезе в апартамента. През цялото време въртеше пръстена в джоба си.

Елин го чакаше будна в леглото. Прозорците на спалнята ѝ бяха затворени, пердетата дръпнати, а камината отдавна беше угаснала.

— Е? — попита тя и гласът ѝ почти се загуби сред шумоленето на завивките от неговата страна на леглото.

Острото нощно зрение му позволи да види белязаната ѝ длан, където пусна пръстена. Тя го нахлузи на палеца си, размърда пръсти и се намръщи, когато не стана нищо вълнуващо. В гърлото му заседна смях.

— Колко ли ще се ядоса Лоркан — пророни Елин, доближавайки лице до неговото, — когато отвори амулета, намери пръстена на валгския командир в него и осъзнае, че сме му дали фалшивия?

* * *

Демонът разкъса тънките прегради между душите им така, сякаш бяха хартия, докато не остана само една — прозрачната мембрана на съзнанието му. Той не знаеше кога будува, кога спи, кога се храни. Всъщност все по-рядко му се случваше да гледа през собствените си очи. Излизаше толкова напред само когато демонският принц се хранеше с пленниците в тъмницата и му позволяваше да яде и пие с него.

Какъвто и контрол да бе установил онзи ден...

Кой ден?

Не си спомняше нито миг, в който демонът да е напуснал тялото му.

Но...

Манон.

Име.

Не мисли за нея. Демонът мразеше името ѝ.

Манон.

Достатъчно. Не говорим за тях, потомците на кралете ни.

За кого?

Точно така.

* * *

— Готов ли си за утре? — попита го Елин, докато стояха на покрива на апартамента ѝ, загледани към стъкления дворец. Залязващото слънце го обливаше в златисто и оранжево, и рубинено — сякаш вече гореше.

Каол се молеше да не се стигне дотам, но...

— Доколкото е възможно.

Беше пристигнал преди няколко минути, за да преговорят плана за следващия ден, а когато Елин го покани на покрива, той опита да прикрие колебанието и неспокойствието си.

Кралицата носеше свободна бяла риза, натъпкана в тесните ѝ кафяви панталони, косата ѝ беше разпусната и ходеше боса. Стана му чудно какво ли би казал народът ѝ за босонога кралица.

Елин облегна ръце на парапета и кръстоса глезени.

— Предполагам знаеш, че ще опитам да не подлагам на излишна опасност човешки животи.

— Знам. Имам ти доверие.

Тя примигна насреща му и изумлението по лицето ѝ запрати топла вълна от срам през тялото му.

— Съжаляваш ли, че жертва свободата си, за да ме изпратиш във Вендлин? — попита Елин.

— Не — отвърна Каол, изненадан да открие, че е истина. — Независимо от случилото се помежду ни, беше глупаво да служа на краля. Искане ми се да вярвам, че така или иначе съм щял да го напусна.

Трябваше да ѝ го признае, изпитваше тази нужда още от завръщането ѝ.

— С мен — допълни дрезгаво тя. — Щеше да го напуснеш с мен... когато бях просто Селена.

— Но ти никога не си била просто Селена и мисля, че го знаеше дълбоко в себе си, дори преди всичко случило се. Вече разбирам.

Тя впери в него очи, далеч по-стари, отколкото на всяко друго деветнадесетгодишно момиче.

— Ти си същият онзи Каол от времето, преди да нарушиш клетвата към баща си.

Каол не знаеше дали да приема думите ѝ като обида. Вероятно го заслужаваше след всичко сторено.

— Май вече не искам да съм онзи Каол — отвърна той.

Онзи наивно предан, безполезен човек беше загубил всичко. Приятелката си, възлюбената си, поста си, честта си. И можеше да вини само себе си.

— Съжалявам — пророни той. — За Нехемия... за всичко.

Не беше достатъчно. И никога нямаше да бъде.

Тя обаче му се усмихна тъжно и стрелна очи към бледия белег върху бузата му.

— И аз съжалявам, че те обезобразих и опитах да те убия. — Погледът ѝ отново се плъзна към стъкления дворец. — Все още ми е трудно да мисля за случките от миналата зима. Но в крайна сметка се радвам, че ме изпрати във Вендлин и направи онази уговорка с баща си. — Тя затвори клепачи и си пое малка глътка въздух. Като отвори очи, залязващото слънце ги изпълни с течено злато. Каол се приготви за предстоящото. — Връзката ни беше важна за мен. Приятелството ти

още повече. Не ти споделих истината за себе си, защото аз самата не можех да я преглътна. Съжалявам, ако думите ми онзи ден на пристанището — че бих избрала теб — са те накарали да вярваш, че ще се върна и всичко ще е наред.

Нещата се промениха. Аз се промених.

Чакаше да проведат този разговор от седмици, месеци... и предполагаше, че ще крещи, ще крачи нервно или пък ще откаже да я слуша. Но го изпълваха единствено спокойствие и мир.

— Заслужаваш да си щастлива — пророни той. Съвсем искрено.

Заслужаваше щастие, което толкова често виждаше по лицето ѝ, когато беше с Роуан. Заслужаваше и бурния смях, който споделяше с Едион, утехата и приятелските шегички на Лизандра. Заслужаваше щастие, навярно повече от всеки друг.

Елин хвърли поглед през рамо към слабия силует на Несрин, която ги чакаше до вратата през последните няколко минути.

— Ти също, Каол.

— Нали знаеш, че двамата с нея не сме...

— Знам. А трябва. Фалик... Несрин е добра жена. Подхождате си.

— Да, стига да проявяваше някакъв интерес към мен.

Очите ѝ просветнаха многозначително.

— О, проявява.

Каол също надникна към Несрин, отправила поглед към реката. И се поусмихна.

— Обещавам да е бързо и безболезнено. За Дориан — смени рязко темата Елин.

Дъхът му секна.

— Благодаря ти. Но... ако те помоля... — Не можа да изрече думите.

— Тогава ударът е твой. Само кажи. — Тя прокара пръсти по Окоето на Елена и синият му камък засия на светлината от залеза. — Няма да гледаме назад. Това не помага. Можем да вървим само напред.

Пред него стоеше кралицата и от очите ѝ надничаше владетелят, в каквото щеше да се превърне. Видението го остави без дъх, накара го да се почувства толкова млад, а тя изглеждаше толкова стара.

— Ами ако напред ни чакат още болка и отчаяние? — попита Каол. — И ужасяващ край?

Елин отправи поглед на север, сякаш виждаше чак до Терасен.
— Тогава не това е краят.

* * *

— Остават само двадесет. Силно се надявам да са готови за утре — прошепна Каол, когато двамата с Несрин си тръгнаха от тайната среща на бунтовниците в занемарената странноприемница до рибарското пристанище. Дори изпаренията от евтино пиво в сградата не бяха успели да прикрият вонята на риба от червата, разпръснати по дървените греди навън, и от ръцете на рибарите, с които споделяха помещението.

— По-добре е от двама. Ще се справят — увери го Несрин, вървейки с леки стъпки по брега на реката.

Течението клатушкаше фенерите на лодките, завързани покрай пътеката. От едно от красивите имения по брега на Ейвъри се носеше тиха музика. Обитателите му празнуваха лятното слънцестоене.

Някога, в един друг живот, двамата с Дориан често посещаваха такива тържества, даже по няколко на вечер. Той самият не ги намираше за забавни, но придружаваше Дориан, за да го пази.

А трябваше да се забавлява. Трябваше да изживява докрай всяка секунда с приятеля си.

Не беше подозирал колко безценни бяха тези моменти на спокойствие.

Но... сега нямаше да мисли за това, за утрешната си мисия. За човека, с когото щеше да се сбогува.

Двамата повървяха в мълчание, накрая Несрин свърна по една странична уличка и се отправи към малкия храм, закътан между два склада. Сивите му каменни стени бяха очукани, а в колоните пред входа се виждаха парчета от мидени черупки и корали. От вътрешността му се изливаше златиста светлина, разкриваща кръгло, открито пространство със скромен фонтан в центъра.

Несрин изкачи няколкото стъпала и пусна една монета в затворения съд до по-близката колона.

— Ела с мен.

Дали защото не искаше да стои сам в апартамента си и да тъне в мрачни мисли за предстоящото, или защото посещението в храм, макар и безполезно, нямаше да му навреди... но Каол я последва.

По това време храмът на Морския бог пустееше. Малката вратичка в дъното му беше заключена с катинар. Дори жреците бяха отишли да поспят няколко часа, преди да се събудят призори, за да посрещнат моряците и рибарите, дошли да оставят даровете си, да помислят на спокойствие или да поискат благословията на бога, преди да отплават с първите лъчи на слънцето.

Два коралови фенера висяха от сводестия таван, озарявайки седефените плочки над тях като морска повърхност в пълнолунна нощ. Несрин седна на една от четирите пейки, наредени покрай извитите стени — по една за всяка от посоките, в които можеше да поеме морякът.

Тя избра южната.

— За Южния континент? — попита Каол и се настани до нея на гладкото дърво.

Несрин се загледа в малкия фонтан. Бълбукането на водата беше единственият звук наоколо.

— Посещавала съм Южния континент два пъти в детството си, когато гостувахме на роднини. И веднъж, за да погребем майка ми. През целия й живот я улавях да се взира на юг. Сякаш го виждаше.

— Мислех, че само баща ти е оттам.

— Да. Но тя се влюби в онези земи и казваше, че чувствала тях като свой дом, не Рифтхолд. Баща ми така и не склони, колкото и пъти да го молеше да се върнат там.

— Ще ли ти се да беше склонил?

Черните й като нощта очи се плъзнаха към него.

— Никога не съм се усещала у дома. Нито тук, нито в Милас Агиа.

— Божественият град — пророни той, спомняйки си уроците по история и география от военната си подготовка.

По-често се използваше другото му име — Антика — това беше най-големият град на Южния континент, дом на могъща империя, чиито поданици твърдели, че бил изграден от боговете. Дом и на Торе Сесме, най-вещите простосмъртни лечители на света. Каол не знаеше, че семейството на Несрин произхожда от прочутия южен град.

— Къде би се почувствала в свои води? — попита той.

Несрин облегна ръце на коленете си.

— Нямам представа — призна си тя и обърна глава към него. — Някакви предложения?

Заслужаваш да си щастлив, беше му казала по-рано тази вечер Елин. Като извинение и лека подкана навярно.

Каол не искаше да пилее безценните моменти на спокойствие.

Затова хвана ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. Несрин се вгледа в заключените им ръце и поизправи гръб.

— Може би, след като всичко това... след като всичко приключи — подхвана дрезгаво Каол, — ще намерим отговор на този въпрос. Заедно.

— Обещай ми... — прошепна тя с разтреперани устни. И в очите ѝ заблещукаха сребристи сълзи, преди да ги затвори, за да се овладее. Несрин Фалик, разчувствана до сълзи. — Обещай ми — повтори тя отново, впервайки поглед в преплетените им ръце, — че утре ще си тръгнеш невредим от двореца.

Каол се чудеше защо го бе довела тук. Морският бог и Богът на клетвите. Той стисна пръстите ѝ. Тя му отвърна със същото. Златиста светлина затанцува по свещения фонтан и Каол вдигна очи в безмълвна молитва.

— Обещавам.

* * *

Роуан седеше в леглото и небрежно раздвижваше лявото си рамо с внимателни махове. Днес беше прекалил с тренировките и сега мускулите го боляха. Елин бе в дрешника и се приготвяше за лягане — нетипично мълчалива цял ден и цяла вечер.

Бяха скрили два варела с адски огън в една изоставена сграда на съседната пресечка, затова всички трябваше да са извънредно предпазливи. Една малка грешка и щяха да изгорят с такава сила, че дори пепел нямаше да остане от тях.

Но той се беше погрижил да не я намесва в това. Утре двамата с Едион щяха да пренесат варелите през лабиринта от канализационни тунели и оттам в двореца.

Елин бе проследила няколко от Копоите на Уирда до тайния им вход — онзи, който водеше право до часовниковата кула, а тъй като беше подлъгала Лоркан да ги избие до един, пътят щеше да е чист за двама им с Едион и спокойно щяха да укроят варелите, да нагласят фитилите и с помощта на елфическата си бързина да се изнесат от канализацията, преди кулата да е избухнала.

Тогава Елин... Елин и капитанът щяха да изиграят своята роля, най-опасната от всички. Особено като се имаше предвид, че не бяха успели да предадат посланието си до хората им в двореца.

А Роуан нямаше да е до нея.

Бяха преговорили плана многократно. Нещата можеха да се объркат толкова лесно, а по лицето ѝ не се четеше нито капка тревога, докато гълташе лакомо вечерята си. Но той я познаваше достатъчно добре, за да види бурята, която се вихреше под спокойния ѝ облик, да усети заряда ѝ дори от другия край на стаята.

Тихи стъпки затупаха по килима.

— Знаеш ли, мислех си... — подхвана Роуан, но в следващия момент забрави всичко и се изпъна като струна в леглото.

Елин стоеше облежната на входа на дрешника, облечена в нощница от злато.

Истинско металическо злато — точно като от фантазиите му. Нощницата изглеждаше като нарисувана върху нея, толкова плътно обгръщаше всяка извивка на тялото ѝ, не укриваше почти нищо.

Елин приличаше на жив пламък. Той не знаеше върху коя част да задържи погледа си, къде искаше да я докосне първо.

— Ако не ме лъже паметта — провлачи тя, — някой ми поръча да му напомня, че трябва да опровергае колебанията ми. Доколкото си спомням, имах две възможности — думи или език и зъби.

Дълбоко ръмжене отекна в гърдите му.

— Така било значи.

Тя направи крачка към него и силният мирис на желанието ѝ го удари като тухла в лицето.

Щеше да разкъса нощницата ѝ на парчета.

Не го интересуваеше колко е прелестна, искаше голата ѝ кожа.

— Дори не си го помисляй — предупреди го тя, пристъпвайки още по-близо до него с движения, напомнящи разтопен метал. — Лизандра ми я даде назаем. Ускореният пулс закънтя в ушите му.

Помръднеша ли дори със сантиметър, щеше да я нападне, да я грабне в ръцете си и да разбере кое караше Огнената наследница да гори.

Въпреки това стана от леглото, направи една рискована крачка към нея и попи с очи дългите ѝ голи бедра, плавните извивки на гърдите ѝ, щръкнали, независимо от топлата лятна нощ, лекото движение в гърлото ѝ, когато преглътна.

— Каза, че нещата са се променили, че ще се справим заедно. — Сега беше неин ред да стори още стъпка към него. И още една. — Няма да те моля за нищо, което не си готов да ми дадеш.

Елин спря точно пред него и Роуан замръзна. Тя вдигна глава да огледа лицето му и ароматът ѝ се усука около него, разбуди го. О, богове, този аромат! От момента, в който ухапа врата ѝ във Вендлин и вкуси кръвта ѝ, ненавиждайки прелъстителния див огън, лумтящ в нея, не успяваше да го прогони от съзнанието си.

— Елин, ти заслужаваш по-добро от това... от мен. — Тази мисъл го мъчеше от доста време.

Тя дори не трепна.

— Не ми кавай какво заслужавам и какво — не. Не ми говори за утре и за бъдещето... и за всичко останало.

Той взе ръката ѝ, пръстите ѝ бяха студени и трепереха леко. Какво искаш да ти кажа, Огнено сърце?

Елин се загледа в заключените им ръце и в златния пръстен около палеца ѝ. Той стисна пръстите ѝ нежно. Когато вдигна глава, очите ѝ пламтяха.

— Кажи ми, че ще преживеем утрешния ден. Че ще преживеем войната. Че... — Тя преглътна сухо. — Кажи ми, че дори да отведе всички ни в ада, с теб ще горим заедно.

— Не сме тръгнали към ада, Елин — отвърна той. — Но където и да отидем, ще бъдем заедно.

Устните ѝ потрепериха леко и тя разплете ръка от неговата, за да опре длан в гърдите му.

— Само веднъж — пророни. — Искам да те целуна само веднъж. Всички мисли изхвърчаха от главата му.

— Звучи така, сякаш очакваш, че няма да ти се отдаде друг шанс.

Страхът в очите ѝ му казваше достатъчно — казваше му, че навярно приповдигнатото ѝ поведение на вечеря е имало за цел да успокои Едион.

— Знам какви са шансовете ни.

— Двамата с теб винаги сме обичали да надиграваме шансовете си.

Тя опита да се усмихне, но неуспешно. Той се приведе към нея, плъзна ръка около кръста ѝ и усети гладката коприна под пръстите си, топлото ѝ стегнато тяло, и прошепна в ухото ѝ:

— Дори когато сме разделени утре, ще бъда до теб във всеки един миг. И при всяка стъпка след това... накъдето и да се отправим.

Тя си пое треперлива глътка въздух и Роуан отдръпна лицето си назад, за да я погледне в очите. Елин погали устните му с разтреперани пръсти и самообладанието му едва не рухна на мига.

— Какво чакаш? — промълви гърлено той.

— Копеле — смъмри го тя и го целуна.

Устата ѝ беше мека и топла и той трудно сдържа стона, надигнал се от гърдите му. Тялото му застина — целият му свят застина — от пеперудената целувка, дала отговор на един съкровен, многовековен въпрос. Осъзна колко надълбоко се взира в нея чак когато Елин отдръпна леко лицето си. Пръстите му се стегнаха около кръста ѝ.

— Отново — прошепна той.

Тя се изхлузи от хватката му.

— Ще получиш останалото, ако оцелеем след утрешния ден.

Роуан не знаеше дали да се смее, или да вие.

— Подкупваш ме да оцелея ли?

По устните ѝ най-сетне изплува усмивка. И кротката радост по лицето ѝ почти го уби.

Бяха минали през тъмнина, болка и отчаяние заедно. И продължаваха да вървят по същия мрачен път. Затова усмивката ѝ... Взимаше му ума всеки път, когато я видеше и осъзнаеше, че е за него.

Роуан остана вкоренен в центъра на стаята, а Елин духна свещите и си легна.

Той я загледа в сумрака.

— Събуждаш у мен желанието за живот, Роуан. Не за оцеляване, не за съществуване. За живот — прошепна тя.

Неговите думи се губеха. Изповедта ѝ го поразяваше по-дълбоко дори от целувката ѝ.

Затова просто легна до нея и я държа в обятията си цяла нощ.

Елин излезе на разсъмване да купи закуска от големия пазар на бедняшкия квартал. Слънцето вече затопляше тихите улици и пелерината с качулка бързо започна да я запарва. Поне се очертаваше ясен ден — добро начало. Независимо от граченето на гарваните край трупове по площадите за екзекуции.

Мечът тежеше до хълбока ѝ. Съвсем скоро щеше да го извади от ножницата му. Съвсем скоро щеше да се изправи пред мъжа, убил семейството ѝ и поробил кралството ѝ. Съвсем скоро щеше да прекрати живота на скъп приятел. А кой знае — може би никога нямаше да си тръгне от двореца. Или пък щеше да си тръгне с черен нашийник, в случай че Локан ги беше предал.

Всичко беше готово, всяко възможно затруднение бе премислено, всяко оръжие — наточено. Предишния ден Лизандра заведе Еванджелин да премахнат татуировките им, а после отидоха да съберат притежанията си от публичния дом. Нанесоха се в удобна странноприемница в другия край на града и Лизандра плати за стаята им с малкото си спестявания, скътани през годините. Приятелката ѝ предложи помощта си многократно, но Елин ѝ нареди да се изнесе от града час по-скоро и да тръгне към вилата на Несрин. Тя я предупреди да внимава, целуна я по двете бузи и потегли с повереницата си — и двете грейнали от щастие и волни като птички. Елин се надяваше вече да са напуснали града.

Тя купи една торба сладки и няколко пая с месо, без да обръща особено внимание на шумотевицата край себе си — пазарът вече кипеше от подранили гуляйджии, готови да отпразнуват лятното слънцестоене. Тази година бяха значително по-кротки от обикновено, навярно заради публичните екзекуции.

— Госпожице?

Елин се наежи и веднага посегна към меча си, преди да осъзнае, че продавачът на пайове още чака да получи парите си.

Той заотстъпва уплашено назад.

— Извинете — промълви тя и хвърли монетите в протегнатата му ръка.

Мъжът ѝ се усмихна плахо.

— Май всички са малко напрегнати тая заран.

Елин се пообърна към него.

— Още екзекуции?

Продавачът кимна със заоблената си брадичка към близката улица.

— Не видяхте ли съобщението? — Тя поклати рязко глава. Беше предположила, че тълпата, струпана край ъгъла, гледа някой уличен изпълнител. — Иди, та се сети.

Разправят, че било написано с нещо като кръв, ама по-тъмно...

Елин вече крачеше към улицата, посочена от търговеца, следвайки пълчищата, тръгнали към новия куриоз.

Присъедини се към тълпата от любопитни веселбари, търговци и стражи, докато всички вкупом не свърнаха към ярко осветена задънена уличка. Хората се рояха пред каменната стена в края ѝ и шушукаха трескаво.

„Какво значи това?“, „Кой го е писал?“, „Не ми звучи добре, особено навръх слънцестоеенето“, „Има и още такива, същите, на всеки голям пазар из града“.

Елин си проправи път през тълпата, без да изпуска от очи оръжията и кесията си, в случай че на някой джебчия му хрумнеше глупава идея.

Посланието бе написано с грамадни черни букви. Смрадта, която излъчваха, ѝ беше повече от позната — валгска кръв, сякаш някой с много, много остри нокти бе разпорил някой от стражите, за да го използва като кофа с боя.

Елин се завъртя на пета и побягна.

Прелетя през оживените улици, пресечка след пресечка, докато не достигна порутената къща на Каол. Отвори вратата и изкрещя името му. Посланието на стената се състоеше от едно-единствено изречение и изкупваше доживотен дълг.

Едно-единствено изречение, предназначено само за Елин Галантиус, изречение, което променяше всичко:

УБИЙЦО НА ВЕЩИЦИ,
ЧОВЕКЪТ ОЩЕ Е В НЕГО

Елин и Каол помогнаха на Роуан и Едион да внесат двата варела адски огън в канализацията. Сдържаха дъха си и никой от четирима им не говореше. Като стигнаха, дори не посмяха да запалят факли в студената воняща тъма заради опасните варели, които вече седяха на каменната пътека до тях. На Едион и Роуан така или иначе нямаше да им трябват с елфическото им зрение.

Роуан стисна ръката на Каол и му пожела успех. Когато се обърна към Елин, тя съсредоточи вниманието си върху съдраното крайче на пелерината му, явно го беше закачил на някое отдавна забравено препятствие. Прегърна го, без да откъсва очи от скъсаното място — бързо, силно, вдишвайки аромата му вероятно за последен път. Той задържа ръцете си върху нея, сякаш не искаше да я пуска от обятията си, но Елин се обърна към братовчед си.

Ашриверски очи посрещнаха нейните и тя докосна лицето му — обратната страна на собствената ѝ красива монета.

— За Терасен — пророни тихо.

— За семейството ни.

— За Мериън.

— За нас.

Едион извади бавно Меча на Оринт, коленичи пред нея и го вдигна във въздуха, свеждайки глава.

— Десет тъмни години свършват тук. Озарете мрака, Ваше Величество.

В сърцето ѝ нямаше място за сълзи, нямаше да ги допусне там. Тя пое меча на баща си от ръцете му и усети солидната му, окуражителна тежест.

Едион стана и се върна на мястото си до Роуан. Елин плъзна поглед по тримата мъже, които значеха всичко за нея — повече от всичко.

И се усмихна с храброст, жар, надежда за бленуваното бъдеще.

— Да вдигнем шум до небето.

Каретата на Лизандра криволичеше през гъмжащите улици на града. Всяка пресечка отнемаше три пъти повече време от обичайното заради многолюдните тълпи, изливащи се към пазарите и площадите да ознаменуват лятното слънцестоене. Никой от празнуващите не подозираше какво предстои да се случи, кой крачи устремено през града им.

Дланите ѝ се изпотиха под копринените ръкавици. Еванджелин, уморена от утринната горещина, дремеше на рамото ѝ. Трябваше да потеглят още снощи, но... Но бе изпитала нужда да се сбогува. Ярко облечени хора се нижеха покрай каретата и кочияшът им крещеше да освободят пътя. Никой не му обръщаше внимание.

Богове, ако Елин искаше публика, то беше избрала най-подходящия ден от годината. Каретата спря на някакво кръстовище и Лизандра надникна през прозореца. Улицата предлагаше чудесен изглед към стъкления дворец, грейнал ослепително под утринното слънце. Върховете на кулите му пробождаха като копия безоблачното небе.

— Пристигнахме ли? — измърмори Еванджелин.

Лизандра я погали по ръката.

— Още малко, съкровище.

И отпрати молитва към Мала, носителката на огъня, чийто празник започваше с толкова цвят и светлина, както и към Темис, който никога не забравяше поробените същества.

Но тя самата вече не беше робиня. Заради Еванджелин беше готова да не слезе от каретата и да напусне града. Макар да оставяше приятелите си.

* * *

Едион носеше тежкия варел със стиснати зъби. Чакаше ги дълъг път до двореца. Особено при положение че трябваше да минават през

канали с вода и срутени камънаци, по които дори елфическото им равновесие можеше да ги предаде. Но оттук минаваха и Копоите на Уирда. Макар че Елин и Несрин не им бяха начертали подробна карта, вонята ги водеше безпогрешно.

— Внимавай — предупреди го Роуан през рамо и вдигна варела си по-високо, заобикаляйки една пропукана скала.

Едион едва се съдържа да не го охули за безсмислената заповед. Но все пак не можеше да вини принца. Изпуснеха ли някой от варелите, субстанциите в него можеха да се смесят с доста неприятен резултат.

Преди няколко дни, подбудени от недоверието си в качеството на стоките от Пазара на сенките, Каол и Едион намериха един изоставен хамбар извън града, където изпробваха взривната мощ на варел с адски огън, десет пъти по-малък от тези, които носеха сега.

Оказа се доста по-голяма от очакваната. Двамата хукнаха към Рифтхолд, преди да ги застигнат нежелани любопитни погледи. Димът се виждаше от километри. Едион настръхваше при мисълта какво можеше да предизвика варел с такъв размер, камо ли два, ако не внимаваха.

Но планът беше да избягат много, много надалеч, веднага след като заложеха взривните механизми и запалеха фитилите... Едион се молеше с Роуан да са достатъчно бързи.

Озоваха се в канализационен тунел, толкова тъмен, че дори на неговите очи им трябваше време да се приспособят. Роуан просто продължи напред. Имаха голям късмет, че Лоркан бе избил всички Копои на Уирда, както и че на Елин ѝ беше хрумнала безскрупулната, хитроумна идея да го подлъже така.

Нарочно не се замисли какво можеше да стане, ако безскрупулността и хитроумието ѝ ѝ изневеряха днес.

Свърнаха по друг проход, където ги обгърна задушавачо зловоние. Носовият звук, издаден от Роуан, беше единственият белег, че погнусата им е обща.

Портата.

Желязната порта беше в плачевно състояние, но Едион различи символите, издълбани по нея.

Знаците на Уирда. Древни. Нищо чудно самият Гавин да бе минавал оттук към храма на Грехоядеца.

Странната воня на съществата се гавреше с обонянието на Едион, но той спря да надникне в тъмния тунел пред тях.

Водата спираше дотук. В непрогледния мрак отвъд портата личаха очертанията на порутена скална пътека, по-древна от всички тунели зад тях.

— Гледай си в краката — нареди Роуан, обследвайки прохода. — Пътеката е осеяна с камънаци и отломки.

— Зрението ми по нищо не отстъпва на твоето — не успя да се стърпи този път Едион.

Завъртя рамото си и ръкавът на туниката му разкри Знаците на Уирда, които Елин ги беше накарала да нарисуват със собствената си кръв по телата, ръцете и краката си.

— Да вървим — отвърна просто Роуан, хванал варела си, сякаш тежеше колкото перце.

На Едион му накупя, но... може би точно затова принцът воин го обсипваше с досадни предупреждения. За да отвлече и неговото, и собственото си внимание от случващото се над тях. От опасния товар в ръцете им.

Така повеляваха древните традиции — да се грижат за кралицата и кралството си, но и един за друг.

По дяволите, направо му се дощя да прегърне кучия му син.

Но просто го последва през желязната порта.

И към катакомбите на двореца.

* * *

Веригите на Каол дрънчаха и белезниците вече протриваха болезнено кожата на китките му, докато Елин го дърпаше по оживената улица, допряла кинжал до ребрата му. Оставаше само една пресечка до желязната ограда около хълма, върху който се разполагаше дворецът.

Навалицата се стичаше покрай тях и никой не забелязваше окования мъж нито жената с черна пелерина, която го влачеше към двореца.

— Помниш плана, нали? — пророни Елин със сведена глава и притиснат към ребрата му кинжал.

— Да — отвърна тихо Каол. Само толкова можа да каже.

Дориан още го имаше — държеше се. А това променяше всичко. И нищо.

Тълпите стихваха край оградата, сякаш уплашени от стражите в черни униформи, които несъмнено следяха входа. Първото им препятствие.

Елин се напрегна почти незабележимо и спря толкова внезапно, че Каол едва не се блъсна в нея.

— Каол...

В многолюдието пред тях се образува пролука и той зърна оградата на двореца.

По високите решетки от ковано желязо висяха трупове.

Трупове в червено-златисти униформи.

— Каол...

Но той вече вървеше напред. Тя изруга и тръгна след него, преструвайки се, че го води с веригите, без да отлепя ножа от ребрата му.

Как не беше чул дърдоренето на гарваните, кълвящи мъртвата плът, закачена по всеки от металните стълбове? Вероятно заради глъчта около блъсканицата. А може би просто беше свикнал с граченето по улиците на града. Хората му.

Цели шестнадесет. Най-близките му спътници, най-преданите му стражи. Яката на първия беше отворена и разкриваше нашарените му с рани и белези от прогаряне и бичуване гърди.

Рес.

Колко ли време го бяха изтезавали — него и всички останали? Още от спасяването на Едион?

Каол се замисли кога за последно се бяха свързали с него. Предполагаше, че срещат трудности в контактите, защото гледаха да се спотайват. А не защото... защото през цялото това време са ги...

Погледът му отскочи към трупа, закачен до Рес.

Очите на Бруло бяха избодени — или от мъчителя, или от гарваните. Ръцете му бяха подпухнали и разкривени, една част от ухото му липсваше.

В главата на Каол настана мъртвешка тишина, тялото му сякаш изтръпна.

Това беше послание. Но не за Елин Галантиус нито за Едион Ашривер.

Вината беше негова. Негова.

Двамата с Елин приближиха безмълвно желязната порта, обгърнати от смъртта на приятелите си. Всяка стъпка тежеше. Всяка стъпка се случваше твърде бързо. Вината беше негова.

— Съжалявам — прошепна Елин и го побутна към портата, където стражи в черни униформи наистина оглеждаха всяко лице, минаващо по улицата. — Много съжалявам...

— Планът — пророни той с разтреперан глас. — Променяме го. Още сега.

— Каол...

Той й каза какво трябва да направи. Като приключи, тя избърса сълзите си и стисна ръката му.

— Ще сторя всичко по силите си.

Щом се изтръгнаха от пълчището, от сълзите й вече нямаше и помен. До познатата порта се ширеше само празен калдъръм.

Някога бе наричала това място свой дом.

Каол не разпозна стражите на портата, която някога бранеше с такава гордост, през която преди по-малко от година влезе, яхнал кон, от чието седло дрънчаха веригите на жена асасин, току-що освободена от Ендовиер.

Сега същата тази жена го превеждаше окован през портата, превърнала се в асасин за една последна мисия.

Походката й стана горделива, гъвкава и като я видяха, стражите извадиха мечовете си. Черните им пръстени сякаш поглъщаха слънчевата светлина.

Селена Сардотиен спря на почтително разстояние и вирна брадичка.

— Съобщете на Негово Величество, че шампионът му се е завърнал и му носи жесток трофей.

Черната ѝ пелерина летеше зад нея, докато Елин водеше някогашния капитан на Кралската гвардия през лъскавите коридори на двореца. На гърба ѝ, скрит в черен плат, тежеше мечът на баща ѝ. Никой от придружаващите я десет стражи не си направи труда да вземе оръжията ѝ.

И защо им беше, при положение че Селена Сардотиен се завръщаше с няколко седмици по-рано от очакваното, все така вярна на краля и короната?

Коридорите тънеха в тишина. Дори помещенията на кралицата бяха затворени и безшумни. Носеха се слухове, че след освобождаването на Едион се е уединила в планината заедно с половината си придворни. Останалите също бяха изчезнали — бягаха или от летните горещини, или от ужасите, превзели кралството им.

Каол не продумваше и дума, макар че умело играеше ролята на гневен беглец, отчаян да си върне благоволенieto на краля. От скръбта, обзела лицето му при вида на изкълваните от гарвани трупове на хората му, нямаше и следа.

За по-добър ефект той опъна ядно веригите си, а Елин се приведе към него и измърка:

— Няма да стане, капитане.

Каол не благоволи да ѝ отвърне.

Стражите я погледнаха. Множество Знаци на Уирда, изписани с кръвта на Каол, покриваха тялото ѝ — човешкият им мирис трябваше да замаскира собствения ѝ произход. За щастие, в този отряд имаше само два демона.

Светлите коридори на стъкления дворец сякаш не бяха свърталище на толкова голямо зло. Малкото слуги, с които се разминаха, извърщаха очи и ускоряваха крачка. Всички ли бяха избягали след случката с Едион?

Беше ѝ трудно да не се заглежда в Каол, като приближиха масивните врати от червено и златисто стъкло, отворени към аления мраморен под на кралската съвещателна зала.

Към краля, възседнал стъкления си престол.
И Дориан до него.

* * *

Лицата им.
Лицата им разбуждаха нещо в него.
Човешка измет, изсъска демонът.
Жената — позна лицето ѝ, като свали тъмната си качулка и коленичи пред подиума му.
— Ваше Величество — пророни тя.
Косата ѝ беше по-къса, отколкото си спомняше.
Не — не си спомняше. Не я познаваше.
А окованият мъж до нея, покрит с кръв и мръсотия...
Письци, вятър и...
Достатъчно, срязва го демонът.
Но лицата им...
Не познаваше тези лица.
Не го интересуваха.

* * *

Кралят на Адарлан, убиецът на семейството ѝ, опустошителят на кралството ѝ, седеше в стъкления си трон.
— Какво интересно развитие на събитията, шампионе.
Тя се усмихна с надеждата, че гримът около очите ѝ притъпява яркостта на тюркоазено-златистите ѝ ириси, а пепелявото русо, в което бе боядисала косата си, ще му попречи да види приликата им с Едион.
— Искате ли да чуете една интересна история, Ваше Величество?
— Свързана ли е със смъртта на враговете ми от Вендлин?
— О, да, и с още много любопитни подробности.
— Тогава защо до ден-днешен не съм получил вестите?
Пръстенът на ръката му като че ли изсмукваше светлината. Но Елин не виждаше и следа от Ключовете на Уирда, не ги усещаше

наблизо, както беше усетила онзи в амулета.

Каол бледнееше и непрестанно стрелкаше поглед към пода на залата.

Тук се беше случило всичко. Тук бяха убили Сорша. Тук бяха поробили Дориан.

Тук преди много време беше продала душата си на краля с фалшиво име, име на страхливка.

— Не обвинявайте мен за калпавите си вестоносци — отвърна тя. — Изпратих ви съобщение в деня, преди да замина. — Извади два предмета от пелерината си, надникна през рамо към стражите и кимна с брадичка към Каол. — Наблюдавайте го.

После отиде до трона и протегна ръка към краля. Той се пресегна и зловонието му...

Валг. Човек. Желязо. Кръв.

Тя пусна два пръстена в дланта му. Издрънчаването на метал в метал беше единственият звук в залата.

— Наследствените пръстени на краля и принца на Вендлин. Щях да донеса главите им, но... Граничарите са толкова свадливи понякога.

Кралят взе един от пръстените с каменно изражение на лицето. Бижутерът на Лизандра отново беше надминал себе си в изработката на кралския герб на Вендлин. След това беше протрил пръстените, така че да изглеждат древни, подобно на семейни реликви.

— И къде точно се намираше ти, когато Нарок нападна Вендлин?

— Къде другаде, освен по дирите на плячката си?

Черните очи на краля се вдълбаха в нейните.

— Избих колкото можах от тях — продължи Елин, скръствайки ръце, като внимаваше да не се покажат скритите остриета в костюма ѝ. — Прощавайте, че не го превърнах в кърваво зрелище. Може би другия път.

Дориан не помръдваше, а лицето му си оставаше леденостудено над черния нашийник около врата му.

— И как успя да заловиш капитана на Гвардията ми?

Каол продължаваше да се взира в Дориан. Смутеното му, умолително изражение едва ли беше престорено.

— Чакаше ме на пристанището като добро куче. Когато го видях без униформата, го накарах да си изпее и майчиното мляко. Призна си за всяко едно съзаклятие.

Кралят отмести очи към капитана.

— Така значи.

Елин устоя на желанието да погледне към големия часовник в далечния ъгъл на залата или към позицията на слънцето отвъд високия прозорец. Трябваше умело да премерят времето си. Но дотук се справяха добре.

— Питам се все пак — подхвана умислено кралят, облягайки се назад в трона си — кой е съзаклятничил повече — капитанът или ти, шампионе. Или предпочиташ да те наричам Елин?

Това място вонеше на смърт, на ад, на черното пространство между звездите. Многовековното обучение помагаше на Роуан да стъпва предпазливо, да внимава с опасния товар в ръцете си, докато двамата с генерала вървяха бавно през сухия, дъвен проход.

По стръмната каменна пътека личаха следи от остри нокти и тя тънеше в такъв мрак, че дори очите на Роуан започваха да го предават. Генералът се катереше близо зад него, без да издава нито звук, макар че от време на време някое и друго камъче изхрущяваше под ботушите му.

Елин трябваше вече да е в двореца заедно с капитана — нейния билет към тронната зала.

Ако изчисленията им бяха верни, до няколко минути можеха да взривят смъртоносния си товар.

След още няколко минути щеше да е до нея, зареден с магия, чрез която възнамеряваше да изтръгне въздуха от дробовете на краля. А после с удоволствие щеше да погледа как Елин го изгаря жив. Съвсем бавно. Но неговата наслада щеше да бледнее пред тази на генерала. На всяко дете на Терасен.

Минаха през врата от масивно желязо, отметната назад, сякаш грамадни ръце с жестоки нокти я бяха извадили от пантите ѝ. Отвъд нея ги чакаше пътека от гладък камък.

Едион вдиша рязко в същия момент, в който мозъкът на Роуан запулсира бясно в точката между очите му.

Камък на Уирда.

Елин го беше предупредила за кулата — че камъкът ѝ ѝ бе донесъл зверско главоболие, но това...

Тя поне е била в човешкото си тяло.

Болката беше непоносима, сякаш кръвта му се отдръпваше във вените при близостта с магическия камък.

Едион изруга и Роуан повтори думите му.

Но в каменната стена пред тях имаше широк процеп, през който навлизаше чист въздух.

Роуан и Едион се промъкнаха безшумно през него.

И се озоваха в голяма, кръгла зала с осем отворени железни врати. Основата на часовниковата кула, ако изчисленията им бяха верни.

Тук цареше почти непрогледен мрак, но Роуан не посмя да запали факлата си.

Едион подуши въздуха и носът му произведе мокър звук. Мокър, защото...

По устните и брадичката на Роуан се стичаше кръв. Носът му кървеше.

— Побързай — прошепна той и остави варела си в отсрещния край на помещението.

Само още няколко минути.

Едион разположи собствения си варел с адски огън срещу другия до входа на залата. Роуан коленичи, а главата му пулсираше все по-болезнено и по-болезнено.

Потискайки агонията, доколкото можеше, забодде фитила във варела си и провлачи дължината му чак до Едион. Единственият звук в помещението беше потропването на капките кръв от носовете им по черния каменен под.

— По-бързо — нареди Роуан и Едион изръмжа тихо, вече несъгласен да търпи предупрежденията му като тактика за отвличане на вниманието.

Роуан не му каза, че още преди минути я бе изоставил.

Той извади меча си и тръгна към входа, през който бяха влезли. Едион заотстъпва назад към него, развивайки съединените фитили. Трябваше да се отдалечат достатъчно, преди да ги запалят, в противен случай взривът щеше да ги изпепели.

Той се помоли безмълвно на Мала Елин да задържи фронта още малко, както и кралят да е твърде съсредоточен върху шампиона си и капитана, за да изпрати някого в подземие.

Едион го достигна с размотания шнур, прорязващ мрака като бяла резка. Другата ноздра на Роуан също прокърви. Свещени богове, как смърдеше това място! На смърт и голгота. Направо не можеше да мисли тук. Сякаш някой стискаше главата му в менгеме.

Двамата се оттеглиха в тунела, влачейки фитила след себе си — единствената им надежда за спасение.

Нещо капна на рамото му. И ухото му кървеше.

Той избърса кръвта със свободната си ръка.

Но не беше кръв.

Гърлено ръмжене изпълни прохода и ги накара да замръзнат на място.

Нещо се раздвижи по тавана.

Седем неща.

Едион пусна макарата на каменния под и извади меча си.

Парче плат — сиво, малко, съдрано — падна от пастта на съществото, висящо над главите им. Пелерината му — липсващото крайче от пелерината му.

Лоркан бе излъгал.

Не беше избил Копоите на Уирда.

Просто ги беше насъскал по Роуан.

* * *

Елин Ашривер Галантиус стоеше гордо пред краля на Адарлан.

— Селена, Лилиан, Елин — провлачи тя. — Не ме е грижа как ще ме наричате.

Стражите зад тях не помръдваха.

Тя усещаше погледа на Каол върху себе си, безпощадното внимание на валгския принц в Дориан.

— Да не мислиш — подхвана кралят с вълча усмивка, — че няма да надникна в съзнанието на сина си и да разбере какво знае, какво е видял в деня, когато братовчед ти ни се изплъзна?

Не беше предполагала и определено не планираше да му се разкрие по този начин.

— Изненадана съм, че ти отне толкова време да се досетиш кого си пуснал през парадния вход на двореца си. Даже съм малко разочарована.

— Навярно и поданиците ти са малко разочаровани. Какво беше усещането, принцесо, да си легнеш със сина ми? Смъртния си враг? — Дориан дори не потрепна. — Заради чувството си на вина ли сложи край връзката ви, или просто защото ти е подсигурил достъп до двореца и вече не ти е бил нужен?

— Бащина загриженост ли подушвам?

Гърлен смях.

— Май е време капитанът да спре да се преструва на окован пленник и да се приближи малко.

Каол се вцепени. Но Елин му кимна леко.

— Напуснете — заповяда кралят на стражите си, без дори да ги погледне.

Те се подчиниха като един и затвориха вратите след себе си. Тежкото стъкло простена и подът се разтrese от сблъсъка им. Оковите на Каол издрънчаха върху мрамора и той раздвижи китките си.

— Каква предателска сган е живяла под покрива ми. — Кралят се обърна към Елин. — А като се замисля, че някога клечеше окована пред мен, че бях на косъм да те ексукутирам, а вместо това те изпратих в Ендовиер. Кралицата на Терасен, робиня и мой шампион. — Кралят разтвори юмрук и погледна двата пръстена върху дланта си. После ги хвърли безцеремонно. Те издрънчаха върху червения мрамор и се плъзнаха с леко свистене по гладката повърхност. — Жалко, че точно сега не разполагаш с огньовете си, Елин Галантиус.

Елин разбули дръжката зад тила си и извади Меча на Оринт.

— Къде са Ключовете на Уирда?

— Поне не шикалкавиш. Но какво ще ми сториш, наследнице на Терасен, ако откажа да ти ги дам?

Той махна на Дориан и принцът слезе по стълбите на подиума.

Време — трябваше й още време. Кулата още не беше рухнала.

— Дориан — обади се тихо Каол.

Принцът не откликна.

Кралят се изсмя.

— Днес няма ли да избягате, капитане?

Каол впери кръвнишки поглед в него и извади Дамарис — подаръка на Елин за него.

Кралят затупа с пръст по страничната облегалка на трона си.

— Чудя се какво ли би казал народът на Терасен, ако познаваше кървавото минало на Елин Дивия огън. Ако знаеше, че ми е служила. Как ли ще посърнат хорицата, ако научат, че дори отдавна изгубената им принцеса е била покварена?

— Май наистина обичаш звука на собствения си глас, а?

Пръстът на краля застина върху трона му.

— Признавам, учудвам се на собствената си слепота. Та ти си същата разглежена хлапачка, която крачеше напето из двореца си. А аз си въобразявах, че съм ти помогнал. Онзи ден проникнах в съзнанието ти, Елин Галантиус. Обичаше дома и кралството си, но толкова силно желаше да си обикновена, да се отървеш от тежката си корона. Е, размисли ли? Преди десет години ти поднесох свободата на тепсия, а ти някак успя да се превърнеш в робиня. Много странно.

Време, време, време. Нека говори...

— Тогава имаше на своя страна елемента на изненадата — изтъкна Елин. — Но вече знаем що за сила си овладял.

— Така ли? А дали разбираш цената на Ключовете? В какво трябва да се преобразиш, за да ги използваш?

Тя стисна още по-здраво Меча на Оринт.

— Искаш ли да премериш сили с мен, Елин Галантиус? Да провериш дали заклинанията, които си научила от моите книги, ще са ти достатъчни? О, принцесо, това са панаирджийски трикове в сравнение с неудържимата мощ на Ключовете.

— Дориан — повтори Каол.

Принцът не откъсна очи от нея. По плътните му устни играеше гладна усмивка.

— Нека ти демонстрирам — каза кралят.

Стомахът на Елин се сви на топка, но тя напрегна сили.

Кралят посочи към Дориан.

— На колене.

Принцът падна на колене. Тя изтръпна от сблъсъка на кост с твърдия мрамор. Кралят свъси вежди. Около него се струпа тъмнина и запраща като светкавична буря.

— Не — промълви Каол и понечи да се спусне към него.

Елин го хвана за ръката, преди да е успял да направи нещо изключително глупаво.

Черно като нощта пипало блъсна Дориан в гърба и той се преви от болка.

— Смятам, че знаеш повече, отколкото разкриваш, Елин Галантиус — обяви кралят, докато познатата й чернота се разрастваше край него. — Неща, в които само наследницата на Бранън Галантиус може да е посветена.

Третият Ключ на Уирда.

— Не би посмял — отвърна Елин.

Тъмнината продължи да бичува принца и задъхвайки се все повече, той изопна врат от болка.

Елин познаваше тази агония.

— Той ти е син... твой наследник.

— Забравяш, принцесо — отговори кралят, — че имам двама синове.

Черният камшик отново изплющя по гърба на Дориан и той изкрещя. Мрачна светкавица пробяга по оголените му зъби.

Елин се втурна към него, но заклинанията по собствената ѝ кожа я отблъснаха. Невидима стена от тъмна болка обграждаше Дориан и изтерзаните му крясъци вече не секваха.

Като звяр, скъсал синджира си, Каол се хвърли върху нея, ревейки името на Дориан. И отново, и отново, докато изпод ръкава му не текна кръв. Принцът ридаше и от устата му се лееше тъмнина, която сякаш оковаваше ръцете му, жигосваше гърба му, шията му...

В следващия миг изчезна.

Дориан се свлече на пода с разбушувани гърди. Задъхан и пребледнял, Каол прекъсна поредната си атака.

— Стани — заповяда кралят.

Дориан се изправи на крака и черният нашийник проблесна върху врата му.

— Превъзходно — рече съществото в принца.

Горчива жлъчка прогори гърлото на Елин.

— Моля те — обърна се дрезгаво към краля Каол и сърцето ѝ се пропука от агонията и отчаянието в гласа му. — Освободи го. Кажете какво искаш в замяна.

Готов съм на всичко.

— Ще предадеш ли някогашната си любовница, капитане? Не виждам защо да губя едно оръжие, ако не се сдобия с ново. — Кралят махна към нея. — Ти унищожих генерала ми и трима от принцовете ми. Сещам се за няколко други Валги, които изгарят от желание да впият нокти в плътта ти, да проникнат в тялото ти.

Справедливо отмъщение.

Елин се осмели да надникне към прозореца. Слънцето се издигаше все по-нависоко в небето.

— Ти нахлу в дома ми и изби семейството ми — отвърна Елин. Големият часовник отброи дванадесет. След миг прозвуча и окаяният, фалшив звън на часовниковата кула. — Справедливо отмъщение е — продължи тя, отстъпвайки назад към стъклените врати, — да унищожа теб.

Тя извади Окото на Елена изпод костюма си. Синият камък сияеше като малка звезда.

Не беше просто талисман срещу зло.

А ключът за гробницата на Ераван.

Кралят се опули насреща ѝ и стана от трона си.

— Току-що допусна най-голямата грешка в живота си, момиче.

Сигурно имаше право.

Обедните камбани звъняха.

Но часовниковата кула още се издигаше на мястото си.

Роуан замагна с меча си и проби каменната кожа на Копоя. Съществото падна назад с болезнен вой, но ударът не беше достатъчен да го спре, да го убие. Отнякъде изскочи втори Копой на Уирда. Роуан продължи да размахва меча си. Двамата с Едион бяха притиснати към стената и чудовищата постепенно ги изтласкваха от прохода — отдалечаваха ги все повече и повече от макарата, която Едион бе пуснал на земята, за да извади меча си.

Из тунелите отекна неприятен стържещ звън.

До следващия Роуан вече беше нападнал два различни копоя със замах, който би изкормил повечето същества.

Часовниковата кула. Пладне.

Копоите на Уирда ги изблъскваха назад, умело избягвайки смъртоносните им удари.

Пречеха им да стигнат до фитила.

Роуан изруга и се впусна в атака срещу три от тварите, докато Едион го прикриваше. Но копоите не отстъпваха.

Пладне. А беше обещал на Елин, че преди слънцето да е достигнало зенита си, часовниковата кула ще се е превърнала в прах.

Проехтя и последният звън.

Минаваше дванадесет часът.

А неговото Огнено сърце, кралицата му, се намираще в двореца над тях и се бореше за живота си само с простосмъртното си тяло и остър ум. Но докога ли? Мисълта го порази толкова силно, толкова стихийно, че Роуан изрева от ярост, надвиквайки дори зверовете.

Ревът му коства неприкосновеността на брат му. Едно от съществата се стрелна свирепо покрай него и Едион залитна назад с крясък. Роуан подуши кръвта му, преди да я види.

Явно мирисът на полуелфическа кръв им действаше като сигнал за вечеря. Четири копоя се нахвърлиха едновременно на генерала, оголили гладни за плът каменни зъби.

Останалите три се втурнаха към Роуан и той загуби всякаква надежда да се докопа до фитила.

Да спаси кралицата, приютила сърцето му в белязаната си длан.

* * *

Елин заотстъпва към стъклените врати, както бяха планирали с Каол, виждайки мъртвите му хора.

Кралят съсредоточи цялото си внимание върху Окоето на Елена, висящо на врата ѝ. Тя свали амулета и го вдигна с нетрепваща ръка.

— Това търсиш, нали? Горкият Ераван, заключен в тясната си гробница от толкова много време.

Каол остана на място, макар и с много усилия.

— Къде го намери? — процеди гневно кралят.

Елин подмина Каол, като го докосна с рамо — за утеха и благодарност, и сбогуване.

— Май и предците ти не са одобрявали избора ти на развлечения. Ние обаче, жените от рода Галантиус, се подкрепяме.

Каол за пръв път виждаше такова разочарование по лицето на краля.

— А каза ли ти невежата какво ще се случи, ако впрегнеш силата и на другия ключ, който притежаваш?

Беше толкова близо до вратите.

— Пусни принца или ще унищожа амулета на мига и Ераван ще си остане заключен завинаги.

Тя пхна верижката в джоба си.

— Така да бъде — рече кралят. Погледна към Дориан, който изглеждаше така, сякаш не помни дори собственото си име, макар посланието на вещицата да твърдеше друго. — Върви. Доведи ми я.

От принца рукна тъмнина и се разми като кръв във вода покрай него. Свирепа болка избухна в главата на Каол.

Елин побягна през стъклените врати.

Дориан се спусна след нея с нечовешка скорост и подът на залата и стените ѝ се покриха с лед. Студът изтръгна въздуха от дробовете му. Принцът дори не го погледна, преди да излети през вратите.

Кралят пристъпи напред към първото стъпало на подиума си. Дъхът му излизаше на бели облаци.

Каол вдигна меча си и зае позиция между отворените врати и тиранина.

Кралят направи още една крачка.

— Още геройски подвизи? Не се ли отегчи, капитане?

Каол не помръдна от мястото си.

— Ти уби хората ми. И Сорша.

— И много други.

Трета стъпка. Кралят надникна над рамото му към коридора, където Елин и Дориан вече не се виждаха.

— Всичко приключва сега — заяви Каол.

* * *

Валгските принцове във Вендлин бяха неудържима сила. Но сега един от тях обитаваше тялото на Дориан, използваше магията му...

Елин летеше по коридора, обградена от стъкло, мрамор и открито небе.

А зад нея като гибелна черна буря се носеше Дориан.

Лед обгръщаше всичко край него, по стъклата плъзваше скреж.

Елин знаеше, че достигнеш ли я ледът, няма да направи нито крачка повече.

Беше наизустила всеки коридор, всяко стълбище в двореца от картите на Каол.

Затова напрегна всички сили, молейки се капитанът да ѝ спечели още малко време, и се стрелна нагоре по едно тясно стълбище.

Ледът пращеше по стъклото зад нея и студът хапеше петите ѝ.

По-бързо — по-бързо.

Нагоре и все по-нагоре. Минаваше пладне. Ако нещо се беше объркало с Роуан и Едион...

Тя достигна върха на стълбището, но се подхлъзна на вледенената площадка, залитна настрани и полетя надолу...

В последния момент се подпря с ръка на пода и част от кожата ѝ остана залепена на леда. Блъсна се в една стъклена стена и отскочи от нея, после пак хукна, обградена от мраз.

По-нависоко — трябваше се изкачи по-нависоко.

А Каол беше сам с краля...

Не си позволи да мисли за това. Ледени шипове се стрелнаха от стените и едва не я прободоха.

Дъхът гореше в гърлото ѝ.

— Казах ти — проехтя студен мъжки глас зад гърба ѝ, стабилен, сякаш собственикът му не тичаше подире ѝ. Скреж обгърна прозорците от двете ѝ страни като дебела паяжина. — Казах ти, че ще съжаляваш, задето си ме пощадила. Че ще унищожа всичко, което обичаш.

Елин достигна стъкления мост между две от най-високите кули. Беше напълно прозрачен и разкриваше с плашеща яснота всеки сантиметър от бездната под краката ѝ.

Още скреж плъзна по прозорците със скриптене...

Някое от стъклата се пръсна и от гърлото ѝ се изтръгна писък, когато парчетата се забиха в гърба ѝ.

Тя свърна настрани към счупения прозорец, към тънката му желязна рамка и пропастта отвъд нея.

И се хвърли през зейналата дупка.

Слънчев простор, вятърът в ушите ѝ, а после...

Елин се приземи на крака върху открития стъклен мост на долното ниво и коленете ѝ изпукаха, поемайки удара. Превъртя се и тялото ѝ изпищя от болка заради тънките рани по ръцете и гърба ѝ, където стъклените парчета бяха прорязали костюма, но мигновено хукна към вратата на кулата в другия край на моста.

Надникна навреме да види как Дориан скача през счупения прозорец, вперил смъртоносен поглед в нея.

Елин отвори вратата тъкмо когато принцът кацна върху моста с трясък. Затръшна я след себе си, но дебелилото ѝ стъкло не успя да изолира нарастващия студ.

Още малко.

Тя хукна по витото стълбище на кулата със сподавено ридание зад стиснатите зъби.

Роуан. Едион. Каол.

Каол...

Вратата в дъното на кулата изхвърча от пантите си и мразът влетя през нея, отмъквайки дъха ѝ.

Но Елин беше достигнала върха на кулата. Оттук започваше друг стъклен мост, тесен и гол, който се простираше чак до един от далечните шпиллове.

Беше обгърнат в сянка, тъй като слънцето все още не успяваше да се подаде иззад другата страна на сградата. Най-високите кули на стъкления дворец я обграждаха като в клетка от тъмнина.

* * *

Елин бе избягала, вземайки Дориан със себе си.

Каол успя да ѝ спечели поне толкова време в отчаян опит да спаси и нея, и краля си.

Тази сутрин влетя в къщата му, смееща се през сълзи, и му разказа за посланието от Водачката на Крилото — как ѝ се отблагодаряваше вещицата, задето бе спасила живота ѝ. Дориан още го имаше, продължаваше да се бори.

Първоначалният ѝ план беше да се погрижат и за двамата едновременно — и за краля, и за принца, а Каол се съгласи да ѝ помогне, да опита да установи връзка с човешкото у Дориан, да го окуражи да се бори за себе си. Докато не видя хората си да висят по оградата на двореца.

Гледката прогони всякакво желание за преговори.

За да има Елин шанс — макар и малък — да освободи Дориан от проклетия нашийник, кралят трябваше да е въвн от играта. Дори това да ѝ костваше дълго чаканото възмездие за семейството и кралството ѝ.

Каол с радост щеше да му отмъсти от нейно име, както и от името на още мнозина.

Кралят погледна меча му, после лицето му и се изсмя.

— Искаш да ме убиеш ли, капитане? Колко драматично.

Елин и Дориан се бяха отдалечили достатъчно. Блъфът ѝ се получи толкова добре, че дори Каол повярва в автентичността на Окото — така прецизно го насочи към слънцето, за да засияе синият камък. Той нямаше представа къде е скрила оригинала. Дали изобщо някога го е носила.

Всичко — всичко, което бяха постигнали, което бяха загубили, за което се бяха борили... Всичко се свеждаше до този момент.

Кралят продължаваше да пристъпва към него, а Каол държеше меча пред себе си, без да помръдва от мястото си.

За Рес. За Бруло. За Сорша. За Дориан. За Елин и Едион, и тяхното семейство, за хилядите, загинали в трудовите лагери. И за Несрин, която беше излъгал, която напразно щеше да чака завръщането му, съвместното им бъдеще. Не съжаляваше за нищо друго, освен за това.

Блъсна го черна вълна и Каол залитна назад. Защитните символи гъделичкаха кожата му.

— Ти губиш — пророни задъхано той.

Кръвта се ронеше под дрехите му и започваше да го сърби.

Още една черна вълна, същата като онази, която бе поразила Дориан — която самият принц не бе могъл да понесе.

Този път Каол усети пълната ѝ мощ — безкрайната агония, обещанието за непоносима болка.

Кралят го доближи. Каол вдигна меча си по-високо.

— Защитните ти символи вече не вършат работа, момче.

Каол се усмихна, вкусвайки кръвта в устата си.

— Добре че стоманата е по-издръжлива.

Слънцето, изливащо се през прозорците, стопли гърба му, сякаш го прегръщаше за утеха. Сякаш му казваше, че е настъпил моментът.

Ще направя всичко по силите си, беше обещала Елин.

А той ѝ спечели достатъчно време.

Черна вълна се надигна зад краля и погълна светлината в стаята.

Каол разтвори широко ръце и тъмнината го връхлетя, помете го, покоси го и от него остана само сияние — пламтящо синьо сияние, топло и приветливо.

Елин и Дориан се бяха измъкнали. Това му стигаше.

Затова посрещна болката без страх.

Демонът щеше да я убие.

И той го подкрепяше.

Лицето ѝ... това лице...

Тръгна бавно към жената в другия край на тесния сенчест мост.
Кулите високо над тях лъщяха ослепително.

Ръцете ѝ бяха облени в кръв и отстъпваше задъхано, свила юмруци пред себе си.

На единия ѝ пръст блестеше златен пръстен. Вече я подушваше — подушваше безсмъртната, могъща кръв във вените ѝ.

— Дориан — пророни жената.

Не знаеше това име.

А сега щеше да я убие.

Време. Трябваше да си спечели повече време или да го открадне, докато мостът още тънеше в сянка, докато слънцето се изкачваше бавно, бавно в небесата.

— Дориан — повтори умолително Елин.

— Ще изтръгна вътрешностите ти — заплаши я демонът.

По моста плъзна лед. С всяка нейна стъпка към вратата на кулата парчетата стъкло в гърба ѝ се местеха, прорязваха още по-надълбоко плътта ѝ.

Часовниковата кула все още се издигаше.

Но поне краля го нямаше.

— В момента баща ти е в съвещателната си зала — подхвана Елин, мъчейки се да потисне режещата болка. — Там е с Каол, твой приятел. И по всяка вероятност вече го е убил.

— Хубаво.

— Каол — повтори името му Елин. Единият ѝ крак се подхлъзна на леда и светът се килна настрани, преди да възвърне равновесието си. Стомахът ѝ се сви при вида на бездънната пропаст под нея, затова побърза да насочи очи към принца, макар че поредната вълна на агония проряза тялото ѝ. — Каол. Ти се жертва за него. Позволи им да ти сложат този нашийник... за да се спаси поне той.

— Ще позволя на краля да сложи същия и на теб, а после ще си поиграем.

Тя се блъсна във вратата към кулата и заопипва слепешком за дръжката.

Но и тя беше замръзнала.

Елин задраци с нокти леда, докато погледът ѝ прескачаше между принца и слънцето, което всеки момент щеше да надникне иззад един от високите шпилове.

Дориан се намираше на десетина крачки от нея.

Тя отново впери очи в него.

— Сорша... казваше се Сорша и те обичаше. Ти обичаше нея. А те ти я отнеха.

Пет крачки.

Нямаше нищо човешко в лицето му, нито следа от спомен в сапфирените му очи.

Елин зарида, а от носа ѝ шурна кръв заради опасната му близост.
— Върнах се за теб. Както обещах.

Леден кинжал се появи в ръката му и смъртоносното му острие проблесна като звезда на слънчевата светлина.

— Не ме интересува — отвърна Дориан.

Тя протегна ръка пред себе си, сякаш можеше да го изтласка с нея, и сграбчи една от неговите. Нямаше време дори да се учуди на студенината ѝ, преди Дориан да забие ножа под ребрата ѝ.

* * *

Съществото се блъсна в него със страшна сила, поваляйки го на земята, и от устата на Роуан бликна кръв. Четири от Копоите на Уирда лежаха мъртви, но от фитила го дяляха още три. Едион изрева от болка и ярост, държеше трите изчадия настрана, докато Роуан забиваше мечата си в каменната кожа...

Съществото върху него се отдръпна назад, избяга му.

Останалите три се обединиха отново, подивели от мириса на елфическа кръв, обливаща прохода. Неговата кръв. Кръвта на Едион. Лицето на генерала вече бледнееше от загубата ѝ. Нямаше да издържат още дълго.

Но трябваше да срути някак проклетата часовникова кула.

Сякаш с единна мисъл, с единно тяло трите Копоя на Уирда се спуснаха към тях и ги разделиха — първият се нахвърли на генерала, а другите два скочиха към него...

Каменни челюсти се впиха в крака му и Роуан падна на земята.

Костта му се строши със зловец звук и го обгърна чернота...

Но той се опълчи на мрака, който неумолимо го влачеше към смъртта.

И заби бойния си нож дълбоко в окото на Копоя тъкмо когато вторият налиташе с оголени зъби на протегнатата му ръка.

В този миг нещо голямо блъсна звяра и го запрати в стената. След секунда тежестта на мъртвия се вдигна от тялото му и...

Лоркан изскочи от тъмнината с извадени мечове и боен вик на уста и се нахвърли на останалите копои.

Роуан стана на крака, мъчейки се да запази равновесие, независимо от жестоката болка под едното му коляно. Едион вече стоеше прав, с омазано в кръв лице, но бистър поглед.

Едно от съществата се устреми към него, но Роуан хвърли ножа си с безпощадна точност и го заби право в зейналата му паст. Копоят се стовари на петнадесетина сантиметра от краката на генерала.

Лоркан беснееше като вихрушка от стомана. Роуан извади другия си нож, готов да хвърли и него...

Когато Лоркан прободде черепа на съществото с меча си.

Тишина — съвършена тишина се възцари в окървавения тунел.

Едион закуцука към макарата с фитила на двадесетина крачки от него.

— Сега! — изкрещя Роуан.

Не го интересуваше дали ще оцелеят. Така или иначе...

Призрачна болка прободде ребрата му, свирепа и безпощадна.

Коленете му се подвиха. Жестоката рана не беше в неговото тяло, а в друго.

Не.

Не, не, не, не, не.

Не знаеше дали крещи думата на глас, дали не дере гърло в безумието си, но дори не изчака ледената агония да отшуми, преди да се втурне към изхода на тунела.

Всичко се беше объркало.

Направи едва стъпка, преди кракът му да го предаде, и само онази невидима връзка, опъната до краен предел, го задържаше в съзнание. Твърдо, окървавено тяло се блъсна в неговото, нечия ръка го хвана през кръста и го вдигна.

— Бягай, глупак такъв — извика му Лоркан и го завлачи надалеч от фитила.

Едион клечеше над него и удряше кремъците един в друг.

Веднъж. Два пъти.

Докато не изскочи искра и в тъмнината не лумна пламък.

После се втурнаха с всички сили.

— По-бързо! — крещеше Лоркан.

Едион ги настигна, хвана Роуан от другата страна и прибави силата и скоростта си към тяхната.

Надолу по тунела. През изметнатата желязна порта, а оттам — в канализацията.

Нямаше достатъчно време и разстояние между тях и часовниковата кула.

А Елин...

Нишката се опъна още по-силно и започна да се къса. Не.

Елин...

Чуха взрива, преди да го усетят.

Първо абсолютна тишина, сякаш светът бе застинал на място. А после и оглушителен гърмеж.

— Раздвижи се — пришпори го Лоркан.

Роуан се подчини сляпо на строгата заповед, както бе правил векове наред.

Тогава ги застигна и вятърът — сух, огнен вятър, който опърли кожата му.

Последван от ослепителна светлина.

И жегата, толкова непоносима, че Лоркан изруга и ги дръпна към една ниша.

Тунелите се разтресоха, светът се разтресе.

Таванът се срути.

Когато прахолякът и отломките се уталожиха по земята, а тялото на Роуан вече пееше от болка и радост, и мощ, пътят им към двореца се оказа заприщан. А зад тях в непрогледния мрак на канализацията чакаха стотина валгски командири и войници със страховити оръжия и гибелни усмивки.

* * *

Манон и Астерин, целите оплискани във воняща валгска кръв, летяха обратно към Морат, когато...

Лек ветреца, трепетна вълна, тишина.

Астерин нададе вик и уивърнът ѝ направи вираж надясно, сякаш бе дръпнала поводите му. Абраксос изрева, но Манон погледна надолу

към земята, където птиците отлитаха от короните на дърветата, уплашени от невидимия талаз...

От магията, която пробяга по света — най-сетне освободена.

Тъмнината прегърна Манон.

Магия.

Не я интересуваше какво е станало, как са успели да я пуснат от затвора ѝ.

Тегобата на простосмъртието напусна тялото ѝ. Могъща сила се разля в нея и обгърна костите ѝ като броня. Накара я да се почувства недосегаема, безсмъртна, неудържима.

Манон отметна глава към небето, разпери широко ръце и изрева с цяло гърло.

* * *

В Морат цареше хаос. Вещици и хора търчаха наоколо с крясъци.

Магията.

Магията бе освободена.

Невъзможно.

Но и тя я усещаше, дори с нашийника около врата си и зловещия белег на ръката си.

Усети как великият звяр в нея се изскубна от оковите.

И се сля с огъня от сенки.

* * *

Елин отстъпваше от стъклената врата, оплискана с нейната кръв, откопчвайки се от валгския принц, който се присмиваше на болката ѝ и кървавата диря след нея.

Слънцето още се мъчеше да надникне зад високата кула.

— Дориан — пророни тя, докато краката ѝ се плъзгаха по стъклото, а между замръзналите ѝ пръсти бликаше топла алена течност. — Спомни си.

Но валгският принц я дебнеше неумоливо и по лицето му се изписа усмивка, когато Елин се срути по корем в средата на моста. Обгърнатите в сянка кули на стъкления дворец се издигаха като гробница около нея. Нейната гробница.

— Дориан, спомни си — промълви немощно тя.

Ножът му я бе пробол на косъм от сърцето.

— Кралят ми нареди да те вода при него, но май първо ще се позабавлявам с теб.

В ръцете му се появиха два ножа с извити, страховити остриета.

Малък отрязък от слънцето започваше да се подава над кулата.

— Спомни си Каол — продължи умолително тя. — Спомни си Сорша. Спомни си мен.

Мощен взрив откъм другата страна на двореца разтърси стъклото под краката ѝ.

А после я обгърна тайнствен вятър, нежен вятър, великолепен вятър, сякаш понесъл на крилете си най-съкровената песен на света.

Тя затвори очи за миг, притисна длан към ребрата си и вдиша дълбоко.

— Ще оцелеем — прошепна Елин, натискайки още по-силно раната си, докато кръвта не секна, докато не останаха да бликат само сълзите ѝ. — Дориан, ще оцелеем след тази загуба, след сблъсъка с мрака. Ще оцелеем и аз се върнах за теб.

Вече ридаеше, ридаеше, а вятърът отшумяваше полека. И раната ѝ се затваряше.

Ножовете затрепериха в ръцете на принца.

На пръста му блестеше златният пръстен на Атрил.

— Бори се — окуражи го тя. Слънцето набъбваше в небето. — Бори се. Ще оцелеем.

Златният пръстен сияеше все по-ярко и по-ярко около пръста му.

Той залитна назад и лицето му се изкриви.

— Ти, човешки червей.

Погълнат от омраза, не бе забелязал как Елин му нахлузи пръстена, когато се бе вкопчила в ръката му уж за да го възпре.

— Свали го — изръмжа демонът, а като опита да го докосне, изсъска от болка като опарен. — Свали го!

Ледът продължаваше да се разстила към нея, все по-бързо и по-бързо, а слънчевите лъчи вече проникваха между двете кули,

отразяваха се във всяка стъклена повърхност, изпълваха замъка с величествената светлина на Мала, носителката на огъня.

Мостът — същият мост, който двамата с Каол бяха избрали точно с тази мисъл, за този момент от зенита на лятното слънцестоене, — попадеше точно в центъра ѝ.

Светлината я озари и изпълни сърцето ѝ с могъществото на избухваща звезда. Валгският принц изрева и запрати вълна от ледени копия право към гърдите ѝ. Елин стрелна ръце към принца, към приятеля си и му отвърна с цялата мощ на магията си.

Имаше огън и светлина, и мрак, и лед.

Но жената оставаше на мястото си по средата на моста, протегнала ръце напред, докато се изправяше на крака. От дупката в черния ѝ костюм, където я бе пронизало леденото острие, вече не шуртеше кръв. Кожата отдолу беше чиста и лъскава.

Зараснала — чрез магия.

Навсякъде около него се вихреха огън и светлина, дърпаха го от всички страни.

Ще оцелеем — беше казала. Все едно знаеше що за тъмнина цареше у него, какви ужаси бяха виждали очите му. — Бори се.

Светлината прогаряше пръста му — пращеше вътре в него.

Докато не пропука мрака.

Спомни си, беше го призовала.

Огньовете ѝ пореха тялото му и демонът в него виеше от болка. Но него не го болеше. Огньовете ѝ засягаха само демона.

Спомни си.

Светла пролука в чернотата.

Открехнатата врата.

Спомни си.

Демонът пишеше, а той напрегна сили — напрегна всички сили... и надникна през очите му. През собствените си очи.

И видя Селена Сардотиен пред себе си.

* * *

Едион изплю кръв върху отломките. Роуан едва запазваше съзнание, облегнат на един от срутените скални късове зад тях, докато Лоркан им проправяше път през стълкновението от валгски бойци.

Още и още се изливаха откъм тунелите, въоръжени и кръвожадни, надушили източника на взрива.

Тъй като Роуан и Лоркан бяха твърде изтощени да призват магическите си сили, едва ли щяха да устоят на валгските атаки още дълго.

На Едион му оставаха два ножа и съзнаваше, че няма да се измъкнат живи от канализацията.

Войниците нахлуваха в тунела като безкрайна вълна. Празните им очи светеха от ярост.

Дори толкова дълбоко под земята Едион чуваше писъците на хората по улиците, породени или от експлозията, или от магията, заляла града им. А вятърът... за пръв път подушваше такова нещо и едва ли някога щеше да му се случи отново. Бяха взривили кулата. Справили се бяха.

Кралицата му си беше върнала магията. И може би вече имаше шанс да успее. Едион изкорми най-близкия валгски командир, чиято тъмна кръв окъпа ръцете му, и се хвърли към двамата, изскочили на негово място. Роуан хриптеше зад него.

Магията на принца угасваше поради тежката му кръвозагуба и вече не успяваше да изтръгва въздуха от дробовете на войниците. Сега просто ги отблъскваше като студен вятър и държеше повечето настрана. Първоначално Едион не усети магията на Лоркан, която извираше от него на почти невидими тъмни вълни. Но застигнатите от тях Валги падаха мигновено. И не ставаха повече.

За жалост обаче и тя гаснеше лека-полека.

Едион с трудност въртеше меча си. Още съвсем малко, само няколко минути трябваше да задържат войниците, за да не отклоняват кралицата от мисията ѝ. Поне петима тъмни бойци се нахвърлиха едновременно на Лоркан и го изтласкаха към непрогледния мрак.

Едион продължи да размахва меча си, докато не останаха Валги пред него и не осъзна, че войниците са се отдръпнали назад, за да се прегрупират. Накрая се озова пред непробиваем взвод валгски стражи, чиито задни редици се губеха в мрака. Държаха мечовете си в очакване на заповед. Твърде много бяха. Нямахше как да ги преборят.

— За мен беше чест да се бия до теб, принце — заяви Едион на Роуан.

Роуан му отвърна с немощен хрип.

Валгският командир излезе на предна линия с меч в ръка. Някъде откъм дълбините на тунела се чува писъците на войници. Лоркан —

себичното копеле — явно си беше проправил път през тях. И вече бягаше.

— Атакувайте по мой сигнал — нареди командирът и вдигна ръка. Черният му пръстен проблесна смътно.

Едион застана пред Роуан, макар и напразно. Убиеха ли него, щяха да докопат и принца. Но така щеше да умре в битка, защитавайки брат си. Поне това му оставаше.

Хората по улиците над тях продължаваха да крещят панически. Виковете им като че ли се приближаваха, засилваха се.

— Готови! — обърна се командирът към войните си.

Едион пое глътка въздух — една от последните му. Роуан се изправи, доколкото можа, непоколебим пред смъртта, която ги зовеше. Едион можеше да се закълне, че прошепна името на Елин. От крайните вражески редици долетяха още писъци.

Няколко войници от предните се обърнаха да видят какво се случва.

Едион не се интересува. Не и при положение че стоеше пред низ от мечове, лъснали като зъбите на някой свиреп звяр.

Командирът спусна ръка.

И призрачният леопард я откъсна от тялото му.

* * *

За Еванджелин, за свободата ѝ, за бъдещето ѝ.

Лизандра помиташе войниците със зъби и нокти.

Стигнаха до средата на града, преди да изскочи от каретата. Инструктира Еванджелин да продължи до вилата на Фалик, да бъде добро момиче и да се пази. Беше преодоляла на бегом две пресечки в посока към замъка, без да я е грижа, че не може да им помогне много в боя, когато вятърът я блъсна и събуди дива песен в кръвта ѝ.

Тогава Лизандра съблече човешката си кожа, клетката, в която бе живяла толкова дълго, и се спусна по дирите на приятелите си.

Войниците в тунела крещяха от ужас, докато ги разкъсваше — отнемаше по един живот за всеки ден, прекаран в ада, за загубеното ѝ детство и за това на Еванджелин. Чисто въплъщение на гнева, на яростта, на отмъщението.

Намери Едион и Роуан притиснати към срутени скали, запушили изхода им. Гледаха с окървавени, смаяни лица как се нахвърля на един войник и изтръгва гръбнака му.

О, това тяло определено ѝ харесваше.

Още войници влетяха в тунела и Лизандра се устреми към тях, отдавайки се напълно на звяра, в който се беше превърнала. Развилня се като същинско олицетворение на смъртта.

Усмири се чак когато не останаха живи Валги и светлата ѝ козина се накваси с кръв — гнусна, черна кръв.

— Дворецът — пророни задъхано Роуан от мястото си до камъните. Едион притискаше с длан дълбоката рана в крака му. Роуан посочи към разчистения път, осеян с кървави трупове. — Кралицата.

Заповед и молба.

Лизандра кимна и от муцуната ѝ се проточи черна, лепкава кръв. Завъртя се и хукна по същия път, откъдето беше дошла.

Хората крещяха при вида на призрачния леопард, който летеше като стрела през улиците и заобикаляше ловко цвилеци коне и файтони. Стъкленият дворец се издигаше насреща ѝ, полуобгърнат от пушилката на срутената часовникова кула. Светлина — огън — лумтеше между кулите му. Елин. Елин беше жива и сееше погром.

По железната порта на двореца висяха гниещи трупове. Огън и тъмнина се сблъскаха със страшна сила между високите кули и тълпата наоколо замлъкна от удивление. Лизандра се спусна към портата и всички по пътя ѝ се отдръпваха с ужасени писъци чак до отворения вход. На който стояха тридесет валгски стражи, въоръжени с лъкове и готови за стрелба.

Всички насочиха оръжията си към нея.

Тридесет стражи със стрели, а отвъд тях я чакаше дворецът. И Елин.

Лизандра скочи в атака. Най-близкият войник стреля право към гърдите ѝ.

Сетивата на леопарда ѝ подсказваха, че стрелата ще попадне в целта си.

Но Лизандра не забави крачка. Не спря.

За Еванджелин. За бъдещето ѝ. За свободата ѝ. За приятелите, които ѝ се бяха притекли на помощ.

Стрелата летеше неумолимо към сърцето ѝ.

Докато нечия чужда стрела не я отклони в полет.

Лизандра повали войника и раздра лицето му с нокти.

Познаваше само един стрелец с толкова точен мерник.

Леопардът нададе яростен рев и се превърна в буря от смърт за най-близките врагове, докато по останалите се забиваха стрелите на нейните приятели.

Лизандра вдигна поглед тъкмо навреме да види как Несрин Фалик опъва лъка си на съседния покрив, обградена от бунтовници. Стрелата ѝ попадна право в окото на последния жив страж по пътя ѝ към двореца.

— Върви! — чу се викът ѝ над глъчката на ужасената тълпа.

Огън и нощ воюваха между най-високите кули и земята трепереше.

Лизандра препусна нагоре по стръмната лъкатушеща пътека в гората.

Усещаше единствено тревата и дърветата, и въздуха.

И гъвкавото си, могъщо тяло, пламналото си сърце, пеещо с всяка стъпка, с всяко движение. Най-сетне — бърза като вятъра и свободна.

Дивият устрем изпълваше вените ѝ с радост дори докато кралицата ѝ се бореше за кралството и света им високо, високо над нея.

Елин дишаше тежко и водеше битка с болезненото туптене в главата си. Твърде скоро. Беше употребила твърде много сила твърде скоро. Не си беше дала време да я попие постепенно и бавно да достигне дълбините ѝ. Трансформирането в елфическа форма не ѝ помогна, само направи вонята на Валга още по-нетърпима.

Дориан стоеше на колене и дращеше ръката си, където пръстенът сякаш гореше, жигосвайки плътта му.

Изпращаше към нея нови и нови вълни мрак, а тя всеки път ги отблъскваше със стена от огън.

Но кръвта ѝ започваше да кипи.

— Опитай, Дориан — продължаваше да го умолява, макар да чувстваше езика си като пергамент в пресъхналата си уста.

— Ще те убия, елфическа кучко.

Гърлен смях се разнесе зад нея.

Елин се обърна само наполовина — предпочиташе да застане с гръб към откритата пропаст, отколкото към някого от двамата им.

Кралят на Адарлан стоеше пред отворената врата в другия край на моста.

Каол...

— Колко благородно от страна на капитана да ти спечели време, за да имаш шанс да спасиш сина ми.

Тя опита... опита, но...

— Накажи я — изсъска демонът от отсрещната страна на моста.

— Търпение. — Но кралят се вцепени осезаемо, като видя горящия златен пръстен на ръката на Дориан. Суровото му, жестоко лице се вкамени. — Какво си сторила?

Принцът се загърчи и нададе толкова оглушителен писък, че елфическите ѝ уши зазвъняха.

Елин извади меча на баща си.

— Убил си Каол — пророни с кухи думи.

— Дори веднъж не замахна с меча си. — Той се подсмихна към нейното острие. — Съмнява ме и ти да успееш.

Дориан замлъкна.

— Убил си го — озъби се Елин на краля.

Той тръгна към нея и стъпките му отекнаха глухо по стъкления мост.

— Съжалявам единствено — отвърна кралят, — че нямах време да го поизмъчвам.

Тя направи крачка назад — само една.

Кралят извади Нотунг.

— Но за теб ще намеря.

Елин вдигна меча си с две ръце.

И тогава...

— Какво каза?

Дориан.

Гласът му беше дрезгав, пресеклив.

Кралят и Елин извърнаха погледи към принца.

Дориан се взираше в баща си и очите му искряха като звезди.

— Какво каза? За Каол?

— Замълчи — викна му кралят.

— Убил си го. — Този път думите му не прозвучаха въпросително.

Устните на Елин затрепериха и тя потъна дълбоко, дълбоко, дълбоко в себе си.

— И какво от това? — вирна вежди кралят.

— Уби ли Каол?

Светлината върху ръката на Дориан гореше все по-ярко и по-ярко...

Но нашийникът си оставаше около врата му.

— Ти — провикна се кралят.

Елин осъзна, че говори на нея, тъкмо когато едно копие от мрак полетя към нея...

И се разби в стена от лед.

* * *

Дориан.

Името му беше Дориан.

Дориан Хавилиард, принцът наследник на Адарлан.

А Селена Сардотиен — Елин Галантус, негова скъпа приятелка... му се беше притекла на помощ.

Тя се обърна към него с древния меч в ръце.

— Дориан? — промълви.

Демонът в него виеше и се молеше, дращеше бясно, увещаваше го.

Черна вълна се блъсна в ледения щит, който се беше издигнал между принцесата и баща му. Скоро кралят щеше да го пробие.

Дориан вдигна ръце към нашийника от Камък на Уирда — студен, гладък, пулсиращ.

Недей — изпищя демонът. — Недей!

По лицето на Елин вече се стичаха сълзи, когато Дориан вкопчи пръсти в черния камък около гърлото си.

И го счупи с рев на тъга, ярост и болка.

Нашийникът от Камък на Уирда се строши на две — точно по линията, пропукана от силата на пръстена.

Дориан дишаше тежко и от носа му шуртеше кръв, но...

— Елин — пророни той със собствения си глас.

Наистина беше той.

Тя се спусна към него, прибирайки Меча на Оринт в ножницата му, и го достигна тъкмо когато ледената стена избухна под удара на страховит чук от тъмнина.

Кралят запрати цялата си мощ по тях, а Елин просто вдигна ръка към него.

Огнена стена лумна пред двама им с Дориан и отблъсна мрака.

— Няма да си тръгнете живи оттук — промъкна се през пламъците сухият глас на краля.

Дориан залитна към нея и Елин праметна ръка през кръста му.

В стомаха ѝ запърха болка и кръвта ѝ затрептя. Нямахше да издържи дълго, не и толкова неподготвена, макар слънцето да се застояваше на най-връхната си точка, сякаш Мала го караше да поостане още малко, за да подкрепи силата, с която отдавна беше дарила принцесата на Терасен.

— Дориан — рече Елин и по гръбнака ѝ се стрелна болката на изтощението.

Той обърна глава към нея, без да отлепя поглед от буйните пламъци. Толкова страдание и мъка, и гняв имаше в очите му. Но под всичко това надничаше и старият му дух. Искрица надежда.

Елин протегна ръка — въпрос, предложение и клетва.

— За по-светло бъдеще — пророни тя.

— Ти се върна за мен — отвърна той, сякаш това беше достатъчен отговор.

Двамата склучиха ръце.

Светът свърши.

И се роди следващият.

* * *

Бяха всевечни.

Началото и краят, и вечността.

Пред смаяния поглед на краля огнената стена угасна, разкривайки Елин и Дориан, хванати за ръце, сияещи като възродени богове в единението на магиите им.

— Ти си мой — изрева яростно кралят.

И се превърна в мрак. Сля се с черната си сила и от него остана само облак злост.

Тогава ги връхлетя, погълна ги.

Но те се вкопчиха още по-силно един в друг, подчиниха на магията си миналото, настоящето и бъдещето. В миг прелетяха от древна зала в планински дворец, кацнал над Оринт, до стъклен мост между стъкленни кули и друго място, съвършено и странно, където ги бяха изваяли от звезден прах и светлина.

Стена от черна нощ ги тласна назад. Но никой и нищо не можеше да ги надвие.

Тъмнината спря да си поеме дъх.

А те избухнаха в лицето ѝ.

* * *

Роуан примигна срещу слънчевата светлина, която го обля иззад Едион. Отново ги чакаше стена от валгски войници, дори след като Лизандра бе спасила жалките им кожи. Лоркан се беше върнал окървавен от глава до пети с новината, че изходът им е блокиран и мястото, през което се беше промъкнала Лизандра, вече гъмжи от врагове.

Роуан беше впрегнал нищожните останки от силата си и с воинска умелост бе успял да изцери поражения си крак. Докато костите и кожата му зарастаха с бързина, която го караше да вие от болка, а канализационните тунели отново се изпълваха с бойните резове на валгските стражи, Едион и Лоркан смогнаха да отворят тесен проход през срутените скални късове. Стигнаха до подземията на двореца,

където отново се натъкнаха на срутване. Едион се нахвърли на камънаците с бесни кръсъци, сякаш очакваше да ги премести със силата на волята си.

Накрая успя да отвори малка дупка. А на Роуан толкова му трябваше.

Стиснал зъби срещу жестоката болка в крака си, той замени крайниците си с крила и хищни нокти. От гърлото му се изтръгна остър, яростен писък. И през малкия отвор до Едион излетя белоопашат ястреб.

Роуан обгърна с поглед земята под себе си. Намираще се някъде из градината на двореца. Силната миризма на пушека от рухналата часовникова кула заприщваше сетивата му.

От най-високите кули на замъка избухна светлина, толкова ярка, че за момент го заслепи.

Елин.

Жива. Беше жива. Той размаха криле, подчинявайки ветровете на волята си с последните остатъци от елфическата си сила, и се устреми към стъкления дворец. Запрати полъх и към часовниковата кула, за да отклони пушилката към реката. А като свърна зад ъгъла на стъклената грамада...

Остана без дъх.

* * *

Кралят на Адарлан изрева, когато Елин и Дориан пропукаха силата му. Съвместната им мощ разгроми всяко заклинание, всяка капка зло, което държеше в подчинение.

Необятно — могъществото на Дориан беше необятно.

Двамата кипяха от светлина и огън, и звезден прах, и слънце. Всесилната им енергия скъса и последната нишка от властта на краля, разсече тъмнината му, превърна я в пепел.

Кралят падна на колене и стъкленият мост се разтърси от сблъсъка.

Елин пусна ръката на Дориан и я връхлетя студена празнота, толкова свирепа, че я повали. Трябваше да напълни гърдите си с въздух, да се върне в реалността, да си спомни коя е.

Дориан се взираше в баща си, в мъжа, който го бе пречупил, поробил.

С глас, какъвто не бе чувала от него досега, кралят прошепна:

— Момчето ми.

Дориан не откликна.

Кралят вдигна широки, пламнали очи към сина си и повтори:

— Момчето ми.

После извърна поглед към нея.

— Идваш да ме спасиш ли, Елин Галантус?

Елин Галантиус гледаше недоумяващо убицеца на семейството си, потисника на народа и континента ѝ.

— Не слушай лъжите му — предупреди я Дориан с равен, празен глас.

Елин плъзна очи към ръката на краля, освободена от черния пръстен. На мястото му личеше само линия от по-бледа кожа.

— Кой си ти? — попита го тихо.

Човек — все повече и повече кралят заприличваше на... човек. Чертите му сякаш се смекчаваха с всяка изминала секунда.

Той се обърна към Дориан и разпери широките си длани.

— Направих всичко това... за да те опазя. От него.

Елин застина.

— Намерих Ключа — продължи кралят с нова енергия. — Намерих Ключа и го занесох в Морат. А той... Перингтън. Още бяхме млади, когато ме отведе в подземиеето на Крепостта, за да ми покаже криптата, макар да беше забранено.

Отворих я с Ключа... — Сълзи, истински и чисти, се зарониха по червендалестото му лице. — Отворих я и той дойде, облада тялото на Перингтън... и... — Той сведе поглед към разтрепераната си ръка. — И даде моето на верния си слуга.

— Достатъчно — спря го Дориан.

Сърцето на Елин прескочи един удар.

— Ераван е свободен — прошепна тя.

Не просто свободен — Ераван беше Перингтън. Мрачният владетел я беше измъчвал, беше живял в двореца с нея... но дали заради чист късмет, по повеля на съдбата или благодарение на закрилата на Елена, така и не бе разбрал, че точно с нея си е имал работа. Тя също не бе подозирала кой е. Свещени богове, самият Ераван я бе принудил да сведе глава онзи ден в Ендовиер, а никой от двама им не бе усетил кой стои насреща.

Кралят кимна и по туниката му покапаха сълзи.

— Окото... може да бъде затворен с Окото...

Изражението по лицето на краля, когато му показва амулета... Не го бе възприемал като средство за унищожение, а за спасение.

— Как е възможно да живее в Перингтън толкова време, без никой да забележи? — попита Елин.

— Умее да се спотайва в чуждо тяло като охлюв в черупка. Но това заприщва способността му да усеща същества като теб. А сега и ти се завръщаш... всички играчи от недовършената игра отново са тук. Родовете Галантиус... и Хавилиард, към които питае яростна омраза от толкова векове насам. Затова и си отмъщава на семействата ни.

— Ти опустоши кралството ми — процеди Елин. В нощта, когато загинаха родителите ѝ, в стаята витаеше онази смрад... Миризмата на Валгите. — Изкла милиони.

— Опитах да го спра. — Кралят се хвана за моста, сякаш търсеше опора под тежестта на срама, който обгръщаше думите му. — Надушвах ви само по магията ви и искаха най-силните от вас за себе си. А когато ти се роди... — Грубите му черти сякаш се набърчиха още повече, като обърна очи към Дориан. — Беше толкова силен, толкова безценен. Нямах да им позволя да те вземат. Борих се колкото можах.

— Как? — попита с пресипнал глас Дориан.

Елин погледна пушека, който се носеше към реката.

— Наредил е да построят кулите — отвърна вместо краля, — за да заключат вътре магията.

А сега, когато я бяха освободили... валгските демони щяха да надушат всеки един магьосник в Ерилея.

Кралят въздъхна насечено.

— Той обаче не подозираше как съм го сторил. Мислеше, че боговете ни са ни отнели магията като наказание, и нямаше представа каква роля изпълняват кулите. През цялото това време криех с всички сили тази тайна. С всички сили... затова не можех да се преборя с демона, да го спра, когато... когато правеше онези неща. Но успях да спотая истината от него.

— Той е лъжец — отсече Дориан и се завъртя на пета. В гласа му нямаше нито капка милост. — Все пак използвах магията си... не ме е защитил. Ще ни наговори какво ли не, за да спаси кожата си.

Понякога злите хора ни казват неща, с които да тровят мислите ни дълго след като сме се изправили срещу тях, беше я предупредила Нехемия.

— Не знаех — продължи умолително кралят. — Явно, като съм използвал кръвта си в заклинанието, някак съм възпрял ефекта му върху собствения си род. Станала е грешка. Съжалявам. Съжалявам. Момчето ми... Дориан...

— Нямах право да го наричаш така — озъби му се Елин. — Дойде в дома ми и изби цялото ми семейство.

— Дойдох да търся теб. За да изгориш съществуването в тялото ми! — простена кралят. — Елин Дивия огън. Опитах да те предизвикам. Но майка ти те прати в безсъзнание, преди да ме убиеш, а след това демонът... Демонът реши да заличи цялото ти семейство, за да няма кой да го прогони с огън от мен.

Кръвта ѝ се вледени. Не... не можеше да е истина, изключено.

— Исках единствено да те намеря — продължи кралят, — за да ме избавиш от него, да сложиш край на мъките ми. Моля те. Направи го.

Кралят вече ридаеше и тялото му като че ли измършавяваше малко по малко, бузите му хлътваха, ръцете му изтъняваха.

Сякаш жизнената му сила и демонският принц в него наистина бяха свързани — и не можеха да съществуват разделени.

— Каол е жив — пророни кралят през съсухрените си пръсти. Като ги свали от лицето си, очите му бяха поръбени с червено, старчески мътни. — Нараних го, но не го убих. Около него имаше... светлина. Оставих го жив.

От гърлото на Елин се изтръгна стон. Толкова се надяваше, молеше се все пак да е оцелял...

— Ти си лъжец — повтори студено Дориан. Леденостудено. — И заслужаваш това.

От пръстите му бликна светлина.

Елин изрече името му, опита да си върне самообладанието. Демонът в краля я бе преследвал не защото Терасен представляваше заплаха за него, а заради огъня във вените ѝ. Огънят, който можеше да изпепели и двама им.

Вдигна ръка да спре Дориан. Трябваше да разпитат краля още, да научат повече...

Принцът наследник отметна глава към небето и нададе яростен рев — като бойния вик на някой гневен бог.

И стъкленият дворец започна да се руши.

Мостът рухна под краката ѝ и светът се превърна в рояк хвърчащи стъкла. Елин полетя надолу, докато стъклените кули се сгромолясваха край нея.

Впрегна магията си и се обгърна в защитен пашкул, който прогаряше парчетата стъкло, докато тя пропадеше в нищото под себе си.

Дориан сееше разруха заради Каол, заради Сорша и запращаше приливна вълна от стъкленни отломки към града, огласен от ужасените писъци на хората.

Елин летеше надолу, а земята сякаш се издигаше да я посрещне. Сградите около нея рухваха и милионите стъкълца отразяваха ослепително слънчевата светлина...

Тя призова всяка капка магия, останала в тялото ѝ, докато гибелната вълна се разливаше към Рифтхолд.

Дивият огън се устреми към портата, срещу вятъра, срещу смъртта.

И тъкмо когато стъкленият талаз преваляше желязната порта, прорязвайки закачените по решетките ѝ тела, сякаш бяха от хартия, огнена стена се извиси пред него. И го възпря.

Блъсна я вятър, жесток и безпощаден, но вместо да я повали, я заиздига. Не я беше грижа — не и докато насочваше целия си запас от магия, цялото си същество към огнената преграда, закриляща Рифтхолд. Само още няколко секунди, и щеше да се отдаде на смъртта.

Вятърът я брулеше свирепо и сякаш ревеше името ѝ. Вълна след вълна от стъкленни парчета връхлитаха дивия ѝ огън. Но тя крепеше стената от буйни пламъци — за Кралския театър. И за цветарките на пазара. За робите и куртизанките, за семейство Фалик. За града, дарил я с радост и болка, смърт и прераждане. За града, дарил я с музика, Елин разпалваше стената все по-ярко и по-ярко.

Сред стъклата валеше кръв — кръв, която прегаряше по огнения ѝ пашкул и излъчваше миризма на мрак и агония.

Вятърът продължи да духа, докато не отнесе надалеч тъмната кръв. Но Елин не свали защитната стена, не прекрачи последното си обещание към Каол.

Ще дам всичко от себе си.

Продължи така, докато земята не се надигна да я прегърне...

После падна върху меката трева.

И тъмнината я блъсна в тила.

* * *

Светът сияеше ярко.

Елин Галантиус простена и се надигна на лакти върху тревистата могилка, останала невредима и зелена. Беше загубила съзнание само за миг. Изправи пулсиращата си от болка глава, отметна разпуснатите кичури коса от лицето си и огледа последиците от действията си.

От действията на Дориан.

Стъкления дворец го нямаше.

Само каменният се издигаше под топлите лъчи на обедното слънце.

А градът, който щеше да бъде унищожен от стъклена стихия, стоеше непокътнат зад гигантска лъскава стена.

Стена от стъкло, чийто горен ръб бе извит като гребена на вълна.

Стъкления дворец го нямаше. Краля го нямаше. А Дориан...

Елин стана трескаво и лактите ѝ едва не се огънаха под нея. Дориан лежеше на тревата със затворени очи.

Но гърдите му се издигаха и спадаха.

До него, сякаш по волята на някой благосклонен бог, лежеше и Каол.

Лицето му беше окървавено, но дишаше. По тялото му не се виждаха рани.

Елин затрепери. Чудеше се дали е усетил как пъхва Окото на Елена в джоба му на излизане от тронната зала.

Врълетя я познатият аромат на заснежени борове и чак тогава осъзна как бяха оцелели след падането.

Тя стана на крака и се олюля.

Склонът към града беше опустошен — стълбовете на фенерите, дърветата и всичката друга растителност лежаха посечени от стъкления талаз.

Не искаше да си представя какво бе сполетяло хората, озовали се на пътя му... нито пък онези в двореца.

Насили се да тръгне.

Към стената. Към потопения в паника град. Към новия свят, който я зовеше.

Два мириса се сляха, застигна ги и трети. Странен, див мирис, принадлежащ на всичко и нищо.

Но Елин не погледна към Едион, Роуан и Лизандра, а продължи да крачи надолу по склона.

Всяка стъпка изискваше напън, всяка глътка въздух я караше да се отдръпне от бездната, да се върне в настоящето и да направи каквото е нужно.

Достигна грамадната стъклена стена, отделяща замъка от града, смъртта от живота.

И заби таран от сив пламък в средата ѝ.

Огънят прояде стъклото, образувайки арка.

Елин премина през вратата, а хората отвъд нея спряха да плачат, да се прегръщат, да се държат смаяно за главите и се умълчаха.

Бесилото още стърчеше до външната страна на стената, по-високо от всичко наоколо.

Е, и това беше нещо.

Елин се изкачи на платформата за екзекуции, следвана от свитата си. Роуан куцаше, но тя не си позволи да го огледа, дори да го попита как е. Имаше време и за това.

Спря на ръба на платформата със сурово, непреклонно изражение и изпъна рамене.

— Кралят ви е мъртъв — обяви с висок глас. Тълпата се раздвижи неспокойно. — Принцът ви е жив.

— Да живее Дориан Хавилиард — провикна се някой от улицата, но остана сам.

— Името ми е Елин Ашривер Галантиус — продължи тя. — И съм кралицата на Терасен.

Сред многолюдието се разнесе шепот, няколко души заотстъпваха от платформата.

— Принцът ви е в траур. Докато той се възстанови, градът е мой. Абсолютна тишина.

— Ако някой си позволи да граби и размирничи — тя погледна няколко от присъстващите в очите, — ще го намеря и ще го изпепеля. — Тя вдигна едната си ръка и по пръстите ѝ затанцуваха пламъци. — Ако се бунтувате срещу новия си крал, ако опитате да превземете двореца му, тази стена — тя посочи с горяща ръка, — ще се превърне в потоп от разтопено стъкло и ще залее улиците ви, домовете ви, вас.

Елин вдигна брадичка, стисна сурово устни и плъзна поглед сред тълпата. Хората протягаха вратове да я видят, да зърнат елфическите ѝ уши и удължените кучешки зъби, пламъците по пръстите ѝ.

— Аз убих краля ви. Потисничеството му приключи. Робите ви вече са свободни хора. Хвана ли някой да държи роби в пленничество, мъртъв е. Чуя ли, че някой бичува роб или опитва да търгува с плът, мъртъв е. Съветвам ви да разпространите тази новина сред приятелите, семействата и съседите си. Да се държите като благоразумни, интелигентни хора. И да спазвате поведение до коронасването на новия ви крал, а аз се кълна, че в този миг ще предам града в негови ръце. Ако някой не одобрява мерките ми, нека отправи оплакванията си към свитата ми. — Тя посочи зад себе си. Роуан, Едион и Лизандра, окървавени, осеяни с рани и мръсно, се ухилиха като дяволи. — Или пък — продължи Елин, угасявайки пламъците по пръстите си, — директно към мен.

Никой не продума. Елин се зачуди дали публиката ѝ изобщо диша. Не че я интересуваше. Слезе от платформата, мина през арката и се заизкачва по голия хълм към каменния дворец. Още щом влезе през масивните дъбови врати, се свлече на колене и зариде.

Елида стоеше в тъмницата от толкова дълго, че накрая загуби представа за времето. Но дори в подземие то усети вълната от енергия и можеше да се закълне, че чува вятъра да пее името ѝ сред паническите писъци на хората в крепостта.

После настана пълно затишие.

Никой не ѝ обясни какво е станало и никой не я потърси. Никой нямаше да ѝ се притече на помощ.

Чудеше се колко ли ще чака Върнън, преди да я даде на някое от онези същества. Опита да отчита времето, броейки храненията, но ѝ подхвърляха една и съща помия и за закуска, и за вечеря, пък и не спазваха точен час... Сякаш умишлено я държаха в неведение. Сякаш искаха да се свие на кълбо в мрака и когато дойдеше моментът, да е готова на всичко в отчаяното си желание да зърне слънцето отново.

Вратата на килията ѝ се отвори и тя се изправи немошно на крака. Върнън влезе, без да затвори след себе си, и тя примигна срещу ослепителната факелна светлина. Каменният коридор пустееше. Явно не водеше стражи със себе си. Знаеше, че е загубила надежда да му избяга. — Радвам се да видя, че те хранят. Жалко за лошата миризма обаче. Нямаше да му позволи да я засрами. Лошата миризма беше най-малката ѝ грижа.

Елида се притисна към влажната каменна стена. С малко късмет можеше и да намери начин да го удуши с веригата си.

— Утре ще изпратя някой да те почисти.

Върнън се обърна, приключил с проверката.

— Защо? — попита Елида с прегракнал от мълчанието глас.

Той надникна през костеливото си рамо.

— Магията се завърна...

Магия. Ето каква беше онази невидима вълна.

— Така че искам да проуча какво крие кръвта ти... нашата кръв. Херцогът е още по-любопитен.

— Моля те — подхвана тя. — Ще изчезна. Повече никога няма да ти създавам грижи. Перант е твой, само твой. Печелиш. Просто ме

пусни.

Върнън изцъка с език.

— Обичам да ме молиш. — Надникна в коридора и щракна с пръсти. — Кормак.

Млад мъж се показва през пролуката.

Притежаваше неземна красота, съвършено лице и огненочервена коса, но зелените му очи бяха студени и празни. Ужасяващи.

Около гърлото му имаше черен нашийник.

Тялото му бълваше тъмнина. А когато очите му срещнаха нейните...

Загризаха я спомени, страховити спомени за бавно счупен крак и години на терзания, и...

— Овладей се — нахока го Върнън. — Или утре няма да ти е забавно с нея.

Червенокосият погълна тъмнината обратно в себе си и спомените секнаха.

Елида повърна последната порция храна върху каменния под.

Върнън се изсмя.

— Не драматизирай, Елида. Малък разрез, няколко шева и всичко ще е наред.

Демонският принц ѝ се усмихна.

— След това ще те поверим на неговите грижи, за да сме сигурни, че тялото ти ще реагира правилно. Не че се съмняваме. Все пак във вените ти тече силна магия. Нищо чудно да засенчиш Жълтоногите. А след първия път — замисли се Върнън — може би Негово Височество ще проведе някой от собствените си експерименти с теб. Човекът, който ни насочи към Кормак, споменаваше в писмото си, че докато живеел в Рифтхолд, нашият приятел обичал да... си играе с млади жени.

О, богове. О, богове.

— Но защо? — простена Елида. — Защо?

Върнън сви рамене.

— Защото мога.

После напусна килията, вземайки демонския принц — годеника ѝ — със себе си.

Веднага щом вратата се затвори, Елида се спусна към нея и задърпа дръжката, докато металът не протри дланите ѝ до кръв, докато

гърлото ѝ не се раздра от викове за помощ.
Но никой не я чуваше.

* * *

Манон нямаше търпение най-сетне да се отпусне в леглото си. След всичко случило се... Надяваше се младата кралица да е останала в Рифтхолд и да е разбрала посланието ѝ.

Коридорите на Крепостта тънеха в хаос и гъмжаха от пратеници, които не смееха да я погледнат. Не я интересуваше за какво беше цялата олелия. Искаше само да се изкъпе и да се зарови в леглото. И да спи дни наред.

Като се събудеше, щеше да разкаже на Елида какво е научила за кралицата ѝ. С това щеше да се изплати на Елин веднъж завинаги.

Манон отвори вратата на стаята си с рамо. Сламеното легло на Елида беше оправено и всичко блестеше от чистота. Момичето сигурно се спотайваше някъде и проучваше от кого може да извлече някаква полза.

Малко преди да влезе в банята, Манон усети миризмата.

Или по-скоро липсата на такава.

Миризмата на Елида беше стар, отдавнашен. Сякаш не беше влизала в стаята от дни.

Манон надникна към камината. Вътре нямаше даже въглени. Протегна ръка над нея. Не излъчваше никаква топлина.

Очите ѝ обходиха стаята.

Нямаше следа от борба. Но...

Манон излетя през вратата и тръгна надолу по стълбището.

Още на третото стъпало гордата ѝ походка премина в стремглав бяг.

Последните три метра от стълбището взе със скок и сблъсъкът с каменния под разтърси краката ѝ чак до костите. След завръщането на магията ги чувстваше толкова опияняващо силни.

Ако на Върнън му бе хрумвало да ѝ отмъсти, задето му бе отмъкнала Елида, то несъмнено щеше да го направи точно в нейно отсъствие. А ако във вените на момичето освен кръвта на Железни

зъби течеше и магия... Освобождаването ѝ можеше да е събудило нещо в нея.

Искат крале, беше ѝ казала Калтейн.

Манон преодоляваше коридор след коридор, стълбище след стълбище, впивайки железните си нокти в ъглите, за да взема завоите със засилка, без да убива скоростта си. Слуги и стражи отскачаха от пътя ѝ.

Стигна до кухнята с извадени железни зъби и директно се стрелна надолу по стълбището към помещението на главния готвач.

— Къде е тя?

Червендалестото лице на мъжа пребледня.

— К-кой?

— Момичето, Елида. Къде е?

Лъжицата на готвача издрънча на пода.

— Не знам, не съм я виждал от дни, Водачке на Крилото. Понякога работи доброволно в пералнята, така че може да е...

Манон вече препускаше нагам.

Главната перачка, нагла крава, изсумтя и заяви, че не е зървала сакатото девойче и сигурно си е получило заслуженото. Манон я остави да пищи на пода с издрано лице.

После хукна нагоре по стълбището и прекоси открития каменен мост между две от кулите.

Тъкмо достигаше другата му страна, когато женски глас изкрещя зад гърба ѝ:

— Водачке на Крилото!

Манон спря толкова рязко, че едва не се блъсна в стената на кулата. Като се обърна, видя човешка жена в рокля от грубо сукно да търчи към нея, обгърната в миризма на сапун или каквито препарати използваша в пералнята. Като спря, загълта големи глътки въздух с пламнало смугло лице. Наложил ѝ се да опре ръце на коленете си, за да си поеме дъх, а като се съвзе, вдигна глава и рече:

— Една от перачките се вижда с тъмничар. Разправя, че били заключили Елида там. Пускат само чичо ѝ при нея. Не знам какво мислят да я правят, ама едва ли е добро.

— В коя тъмница е?

В Крепостта имаше три различни тъмници, освен катакомбите, в които държах Жълтоногите.

— Не знае. Приятелят ѝ не казва друго. Няколко от момичетата опитахме да... да ѝ помогнем някак, ама...

— Не казвай на никого, че си говорила с мен.

Манон ѝ обърна гръб. Три тъмници, три възможности.

— Водачке на Крилото — провикна се младата жена зад нея. Манон надникна през рамо. Жената сложи ръка на сърцето си. — Благодаря ти.

Манон не си даде време да обмисля благодарността на перачката, нито пък колко ли усилия бе коствало на нея и слабите ѝ, безпомощни приятелки дори да опитат да спасят Елида.

Но при всички случаи не смяташе, че точно нейната кръв ще е водниста и с вкус на страх.

Тя препусна с бясна скорост, но не към тъмниците, а към вещерския щаб.

Към Тринадесетте.

Чичото на Елида изпрати две слугини с каменни лица и с по две кофи вода да я почистят. Тя опита да ги отблъсне, когато започнаха да я събличат, но жените бяха като железни стени. Ако във вените ѝ течеше черноключонска кръв, явно беше разредена. Като остана гола, я поляха с водата и я нападнаха с четки и сапуни, изтърквайки всяка част от тялото ѝ, колкото и да им викаше да спрат.

Чувстваше се като жертвено агне.

Разтреперана, изтощена от съпротивата покрай къпането, Елида нямаше сили да им се опълчи, докато решеха косата ѝ толкова грубо, че очите ѝ се насълзиха. Оставиха я разпусната, а върху тялото ѝ наметнаха обикновена зелена роба. Без долни дрехи.

Елида ги молеше за помощ през цялото време. Но имаше чувството, че говори на глухи.

Като си тръгнаха, опита да се промъкне през вратата след тях. Стражите я тикнаха обратно вътре с презрителен смях.

Елида заотстъпва назад, докато не опря гръб в стената на килията си. Всяка следваща минута я приближаваше до последната в живота ѝ. Нямаше да им се даде без бой. Принадлежеше към клана на Черноключоните и щеше да им се съпротивява до последно, също като майка си. Предпочиташе да я измъчват, да я изкормят, отколкото да им позволи да я докоснат с мръсните си ръце, да ѝ присадят от онези черни камъни, да я принудят да роди някое от онези чудовища...

Вратата се отвори. На входа изникнаха четирима стражи.

— Принцът те чака в катакомбите.

Елида падна на колене и оковите ѝ издрънчаха по каменния под.

— Моля ви. Моля ви...

— Веднага.

Двама от тях влязоха в килията и тя не успя да отблъсне ръцете, които я сграбчиха под мишниците и я повлякоха към вратата. Макар и окована с верига, тя зарита бясно, раздирайки босите си крака по каменния под. Колкото и да се мятеше, стражите я влачеха неумолимо към отворената врата на килията.

Двамата, които чакаха до входа, се подсмиваха, впили очи в разголените ѝ бедра и корем. Елида ридаше жално, макар да знаеше, че сълзите няма да ѝ помогнат. Стражите просто се смееха и попиваха голотата ѝ с погледи...

Докато ръка с лъскави железни нокти не проби дупка в гърлото на единия. Двамата до нея замръзнаха, а онзи на вратата се завъртя към шуртящата от врата на колегата му кръв...

Той изпищя, но в следващия миг една ръка раздра очите му, а друга изтръгна гръкляна му.

Двамата мъртъвци се стовариха на земята, разкривайки Манон Черноклюна. По ръцете ѝ се стичаше кръв, а златистите ѝ очи просветнаха като живи въглени към стражите, хванали Елида. Към насъбраната около кръста ѝ роба. Стражите я пуснаха, за да грабнат оръжията си, и тя се свлече на пода.

— Вече сте мъртви — обяви лаконично Манон.

И им налетя.

Елида не знаеше дали е магия, но за пръв път виждаше някого да се движи така... като призрак вятър.

Манон счупи врата на първия страж с жестоко изпращяване. Когато вторият се спусна към нея, тя просто се изсмя, после се завъртя като фъртуна, озовавайки се зад гърба му, и забодя ръка право в тялото му.

Писъкът му отекна в килията. Изпод плътта му се показа низ от белеещи се кости — гръбначният му стълб, — който Манон сграбчи и прекърши на две. Четвъртият труп се стовари на земята като окървавена марионетка, а вещицата стоеше над него, задъхана в триумфа си. Вещицата, дошла за нея.

— Трябва да побързаме — рече Манон.

* * *

Манон съзнаваше, че спасявайки Елида, се противопоставя на херцога — и че не е сама в бунта си. Но още докато препускаше към Тринадесетте, в Крепостта цареше суматоха. Разчула се беше голямата новина. Кралят на Адарлан беше мъртъв. Унищожен от Елин Галантус. Кралицата бе срутила стъкления му дворец, с огнената си

мощ бе защитила града от смъртоносна вълна от стъклени отломки и бе обявила Дориан Хавилиард за крал на Адарлан.

Убийцата на вещици бе възтържествувала.

Хората се лутаха панически, дори вещиците я гледаха въпросително. Какво щяха да правят сега, когато простосмъртния крал го нямаше вече? Къде щяха да отидат? Освобождаваше ли ги смъртта му от досегашния им дълг? Но Манон възнамеряваше да им отговори по-късно. Сега я чакаше работа. Като намери Тринадесетте, им заповяда да оседлаят уивърните си.

Три тъмници.

Побързай, Черноклюна — прошепна странен, нежен женски глас в главата ѝ, едновременно стар и млад, и мъдър. — Зла участ те застига. Манон връхлетя първата тъмница, придружена от Астерин, Сорел, Веста и зеленооките близначки демони, и стражите започнаха да измират като мухи — бързо и кръвопролитно. Нямаше време за спорове, не и при положение че хората веднага извадиха оръжията си.

В тази тъмница държаха бунтовници от всички кралства, измъчени до такава степен, че молеха да ги убият. От Елида обаче нямаше и следа. Прегледаха всяка килия и оставиха Фалин и Фалон да се уверят, че не са пропуснали нищо. Във втората тъмница намериха същото. Този път Веста остана за по-щателна проверка.

По-бързо, Черноклюна — подкани я отново мъдрият женски глас, сякаш само с толкова можеше да ѝ помогне. — По-бързо... Манон летеше като вятъра.

Третата тъмница се намираше над катакомбите и охраната ѝ беше толкова засилена, че ги обгърна мъгла от черна кръв, докато прерязваха гърлата на редица след редица стражи.

Нито една повече. Нямаше да им позволи да вземат нито една вещица повече.

Сорел и Астерин се гмурнаха в стълкновението от войници, за да ѝ проправят път. Астерин разкъса гърлото на един със зъби, докато изкормваше друг с нокти.

После посочи към стълбището и изрева с кървава уста:

— Върви!

Манон остави Втората и Третата си и хукна надолу по витото стълбище.

Трябваше да има таен вход от тъмницата към катакомбите, някой незабележим начин да преведе Елида...

По-бързо, Черноклюона! — викна в главата ѝ женският глас.

Едва доловим ветрец подухна в краката ѝ, сякаш можеше да ускори темпото ѝ. Манон знаеше, че над рамото ѝ наднича богиня, господарката на мъдростта, която навярно бе бдяла над Елида през целия ѝ живот, а гласът ѝ е бил заглушен поради секването на магията, но след освобождаването ѝ... Манон достигна най-ниското ниво на тъмницата, един етаж над катакомбите. И наистина в дъното на коридора имаше врата към друго стълбище. От нея я делиха двама стражи, които се хилеха злорадо пред една отворена килия, докато млада жена ги умоляваше за пощада.

Елида ридаеше — момичето, мълчаливо като стомана, хитро като лисица, което не бе проронило нито сълза по себе си и окаения си живот, което посрещаше всяка трудност със смирена решимост. Манон озверя.

Уби стражите за броени секунди.

И видя на какво са се присмивали — момичето висеше между двама други стражи, а робата ѝ се беше надигнала и разкриваше голотата ѝ, обезобразения ѝ крак...

Ето на какви хора ги беше продала баба ѝ.

Манон принадлежеше към клана на Черноклюоните, не беше ничия робиня.

Ничия кобила за разплод.

Същото важеше и за Елида.

Гневът запя във вените ѝ, а от устата ѝ се търкулна „Вече сте мъртви“, и то още преди да им връхлети. Като хвърли и тялото на последния страж на земята, обляна в черна и синя кръв, Манон насочи поглед към момичето. Елида подръпна надолу зелената си роба, толкова разтреперана, че Манон очакваше всеки момент да повърне. Подушваше, че няма да ѝ е за пръв път.

Безкрайно дълго я бяха държали на това противно място.

— Трябва да побързаме — подкани я Манон.

Елида опита да стане, но не успя дори да се изправи на колене.

Тя отиде да ѝ помогне, омазвайки ръката ѝ с кръв. Момичето залитна, но Манон вече гледаше веригата около глезените ѝ.

Замахна с железните си нокти и я разреже.

По-късно щеше да разкопчае пръстените.

— Веднага — рече Манон и я задърпа към коридора.

От посоката, от която бе дошла, се чуваха още крясъци на войници и бойните викове на Астерин и Сорел. А зад тях, откъм стълбището към катакомбите...

Ехтяха гласовете на още валгски стражи, тръгнали да проучат шумотевницата на горния етаж. Ако Елида се озовеше в касапницата, имаше голяма вероятност да я убият, но ако войниците от катакомбите ги нападнаха в гръб... И още по-лошо — ако сред тях имаше валгски принц...

Разкажание. Беше я обзело разкажание в нощта след убийството на крочанката.

Разкажание и чувство за вина и срам, задето се подчини сляпо, задето постъпи като страхливка, когато крочанката ѝ съобщи истината с гордо вдигната глава. Превърнали са ви в чудовища. Чудовища, Манон! И на нас ни е жал за вас. С разкажание изслуша и историята на Астерин. Разкажание, задето толкова години не бе заслужила доверието ѝ.

И за онова, което бе позволила да се случи с Жълтоногите. Не искаше дори да си представя какво би изпитала, ако Елида умреше пред нея. Или я сполетеше още по-лоша съдба.

Жестокост. Дисциплина. Сляпо подчинение.

Не ѝ се струваше проява на слабост да защитаващ беззащитните. Били те нечистокръвни вещици. И дори непознати.

— Ще трябва да се бием — обяви Манон.

Но момичето гледаше изцъклено към входа на килията.

Там, с рокля, диплеца се край тялото ѝ като водниста нощ, стоеше Калтейн.

Елида се взираше в тъмнокосата млада жена.

Калтейн се взираше в нея.

Манон изръмжа предупредително.

— Ако ти е мил животът, изчезни от пътя ни.

— Идват — пророни Калтейн. Косата ѝ беше разпусната, а лицето ѝ — бледо и изпито. — Идват да проверят защо се бави.

Манон сграбчи ръката на Елида с лепкави от кръв пръсти и я поведе към вратата. Първата свободна стъпка, без тежестта на оковите около глезените ѝ... едва не я разплака.

Но пред тях се долавяше екотът от битката. А зад тях, откъм тъмното стълбище в другия край на коридора, долитаха забързаните стъпки на още стражи. Калтейн отстъпи встрани и Манон излетя през вратата на килията.

— Почакай — извика Калтейн. — Ще претърсят всяко кътче на Крепостта, за да те намерят. Дори да излетиш, ще изпратят собствените ти хора по теб, Черноклюна.

Манон пусна ръката на Елида, чийто дъх секна, когато вещицата каза:

— Кога успя да унищожеш демона в нашияника си, Калтейн?

Гърлен, насечен смях.

— Преди доста време.

— Знае ли херцогът?

— Тъмният ми господар вижда само онова, което иска да види.

— Тя извърна очи към Елида. В дълбините им се сливаха умора, празнота, страдание и гняв. — Съблечи робата си и ми я дай.

Елида отстъпи назад.

— Какво?

— Не можем да ги подлъжем така — обади се Манон.

— Виждат каквото искат да видят — повтори Калтейн.

Войниците прииждаха от двете страни на коридора.

— Това е лудост — пророни Елида. — Няма да се получи.

— Съблечи робата и я дай на Калтейн — нареди ѝ Манон. — Веднага.

Нямаше място за неподчинение. Затова Елида се съблече и опита да прикрие голотата си с ръце.

Калтейн просто плъзна презрамките на черната си рокля надолу по раменете си и тя се свлече на пода.

Тялото ѝ беше обезобразено, осеяно със синини, измършавяло...

Тя нахлузи зелената роба и лицето ѝ отново придоби типичното си празно изражение. Елида облече нейната рокля. Платът ѝ се стори ужасяващо студен, а трябваше да е затоплен... Калтейн коленичи пред един от мъртвите стражи — о, богове, по пода лежаха трупове — и прокара ръка по дупката в гърлото му. После намаза лицето, шията и ръцете си с кръвта му. Преплете пръсти в косата си и я издърпа напред, скривайки лицето си, преви рамене и...

И накрая заприлича на Елида.

Двете сте като сестри, беше казал Върнън. Е, сега приличаха на близначки.

— Моля те... ела с нас — прошепна Елида.

Калтейн се засмя тихо.

— Кинжалът, Черноклюона.

Манон извади кинжала си. Калтейн го доближи до ръката си и проряза с него грозната бучка, обгърнатата със зараснала плът.

— Бръкни в джоба си, момиче — рече на Елида.

Тя бръкна в роклята и извади парче тъмен плат, орфанно и съдрано по краищата, сякаш бе откъснато от нещо. Протегна ръка да го даде на Калтейн, която бръкна в дупката в плътта си без нито капка болка по красивото си, окървавено лице и измъкна оттам лъскаво късче тъмен камък. Червената ѝ кръв се стичаше по него. Постави го внимателно върху парчето плат в дланта на Елида и склучи пръстите ѝ около него.

Глух, странен пулс пробяга през ръката ѝ.

— Какво е това? — попита Манон, душейки въздуха.

Калтейн просто стисна пръстите на Елида.

— Намери Селена Сардотиен и ѝ го дай. Само на нея. На никого друго. Кажи ѝ, че ако Ключът е у теб, можеш да отвориш всяка врата. И да не забравя обещанието си към мен — да ги накаже до един. Като попита защо, ѝ предай, че не са ми позволили да взема

пелерината, която ми даде, но съм запазила парче от нея. За да ми напомня за обещанието ѝ. Че един ден трябва да ѝ се отблагодаря за топлата пелерина в онази студена тъмница.

Калтейн отстъпи назад.

— Можем да те вземем с нас — опита отново Елида.

Малка, ненавистна усмивка.

— Нямам желание да живея. Не и след всичко, което ми причиниха. Не мисля, че тялото ми може да оцелее без силата им. — Калтейн се засмя отново. — Но поне това ще ми е забавно.

Манон придърпа Елида до себе си.

— Ще видят, че нямаш окови...

— Ще са мъртви преди това — увери я Калтейн. — Съветвам ви да тръгвате.

Манон не ѝ зададе повече въпроси, а Елида нямаше време да ѝ благодари.

Вещицата просто я сграбчи и я повлече със себе си.

* * *

Тя беше вълк.

Тя бе смърт, опустошителят на светове.

Стражите я намериха свита на кълбо в килията, разтреперана от ужас сред кървавата сеч около нея. Не ѝ задаваха въпроси, дори не я погледнаха в лицето, преди да я повлекат към катакомбите. Колко смразяващи писъци имаше тук. Колко страх и отчаяние. Но извращенията под другите планини бяха още по-жестоки. Много по-жестоки.

Жалко, че нямаше да ѝ се отдаде възможността да избави и тамошните жертви от мъките им. Чувстваше се като кухня без късчета сила, което изграждаше и поглъщаше, и рушеше светове в нея. Безценен дар, Ключ — така го наричаше той. Живителен излаз. Беше се заканил скоро да намери и другия. А накрая и третия. За да възвърне кралят в него господството си. Вкараха я в стая, в чийто център имаше маса, покрита с бял чаршаф — олтар.

Наоколо стояха мъже и гледаха как я качват отгоре ѝ, как я приковават към нея. Цялото ѝ тяло беше толкова окървавено, че не

забелязаха раната в ръката ѝ, нито чие лице носи. Един от мъжете я доближи с нож — чист, остър и лъскав. — Ще отнеме само няколко минути. Калтейн му се усмихна. Усмихна му се широко, доволна, че най-сетне я бяха довели в недрата на ада.

Мъжът спря.

Червенос младеш влезе в стаята. Излъчваше жестокост, родена в човешкото му сърце и усилена от демона в него. Като я видя, застина.

И отвори уста.

Калтейн Ромпие освободи огъня от сенки.

Не призрака му, с който бе убивала за тях, заради който я бяха привлекли с измама в стъкления дворец, а истинския огън от сенки. Онзи, който таеше в себе си от завръщането на магията, макар че златните му пламъци сега бумтяха в черно.

Стаята се превърна в пепелище.

Калтейн смъкна оковите си, сякаш бяха паяжини, и стана.

На излизане от стаята съблече зелената роба. Нека видят какво ѝ бяха причинили... обезобразеното ѝ тяло.

Направи две крачки в коридора, преди стражите да я забележат, да вперят смаяни погледи в черните пламъци около нея. Смърт, опустошителят на светове. Коридорът се превърна в черна пепел. Калтейн тръгна към стаята, откъдето идваха най-силните писъци, през чиято желязна врата се процеждаха най-окаяните женски вопли. Желязото не се нажежи, не се поддаде на магията ѝ. Затова си направи вход през каменната стена.

Чудовища, вещици, мъже и демони се извърнаха към нея. Калтейн влезе в стаята, разтвори ръце и се преобрази в огън от сенки, в свобода и триумф, в обещание, прошепнато в студена тъмница под стъклен дворец. Накажи ги всичките.

Тя изгори люлките. Изгори чудовищата в тях. Изгори мъжете и демонските им принцове. А накрая изгори и вещиците, които с благодарност посрещнаха тъмните пламъци. Калтейн освободи и последния огън от сенки в тялото си, вдигайки лице към тавана, към небето, което повече нямаше да види. Разруши всяка стена, всяка колона. Докато всичко се сгромолясваше покрай нея, Калтейн се усмихна и превърна и себе си в пепел, понесена от призрачен вятър.

* * *

Манон препускаше. Но Елида беше толкова бавна, толкова мъчително бавна заради осакатения си крак.

Ако Калтейн освободеше огъня си от сенки, преди да са напуснали Крепостта...

Манон грабна Елида, праметна я през рамо и се втурна нагоре по стълбището. Декоративните камъчета по роклята на момичето се впиха болезнено в ръката ѝ. Като достигна стълбищната площадка, Астерин и Сорел тъкмо довършваха и последните войници.

— Бягайте! — изрева им.

Бяха окъпани в черна кръв, но живи.

Устремиха се нагоре към изхода от тъмниците, макар че Елида се превръщаше в отпуснато тяло, което все по-малко се бунтуваше срещу смъртта, прииждаща откъм долните етажи.

Подземието се разтресе...

— По-бързо!

Втората ѝ достигна гигантската порта на тъмницата, хвърли се върху нея с всички сили и я отвори. Манон и Сорел изхвърчаха напред, а Астерин затвори двете ѝ крила с трясък, но дори това щеше да забави огъня само със секунда. Продължиха нагоре и все по-нагоре към гнездото. Още един трепет и гръм...

Письци, горещина...

Вещиците летяха по коридора, сякаш богът на ветровете ги тласкаше напред. Достигнаха дъното на кулата. Останалите от Тринадесетте се бяха събрали в подножието на стълбището и ги очакваха.

— Излитаме — нареди Манон и всички хукнаха нагоре по стълбите.

Елида ѝ натежаваше толкова, че се боеше да не я изпусне. Само още няколко метра до върха на кулата и оседланите уивърни.

Манон се спусна към Абраксос, докато останалите вещици препускаха към своите уивърни, и закрепил разтрепераното момиче върху седлото. После се качи зад нея, обгърна я с ръце и заби пети в ребрата на Абраксос.

— Лети! — извика му.

Абраксос изскочи през свода и полетя напред, а уивърните на Тринадесетте го последваха с бясно размахани криле.

Морат се взриви.

Черни пламъци избухнаха от камък и метал, издигайки се все по-нависоко и по-нависоко. Чуха се хорски писъци, които бързо заглъхнаха. Взривът сякаш изсмука въздуха, а после го блъсна в ушите на Манон и тя обгърна с тяло Елида, извъртайки я така, че мощната гореща вълна да удари само нейния гръб.

Кулата, приютила гнездото, рухна зад тях. Жарката, суха ударна вълна ги помете със страховита сила, но Манон стисна здраво момичето и вкопчи бедра в седлото Абраксос изпищя, кривна и се понесе с въздушната струя.

Когато Манон се осмели да погледне зад себе си, една трета от Морат се беше превърнала в димящи руини. От катакомбите, от измъчваните, пречупени Жълтоноги и чудовищните изчадия не беше останало нищо.

Елин спа три дни.

Три дни, през които Роуан седя до леглото ѝ с бавно заздравяващ крак, докато необятната му сила се възвръщаше.

Едион пое контрола върху двореца и арестува всички оцелели стражи.

Повечето, както Роуан бе научил със свирепо задоволство, бяха загинали в бурята от стъкла, предизвикана от Дориан. Каол бе оцелял по чудо — навярно заради Окоето на Елена, което откриха в джоба му. Лесно се досетиха кой го е пхнал там. Но Роуан се питаше дали, когато се свестеше, на капитана нямаше да му се прииска да си е бил отишъл. Доста войници изпитваха подобни чувства.

След като Елин с един замах обузда народа на Рифтхолд, намериха Лоркан до портата на каменния дворец. Кралицата дори не го беше забелязала, докато ридаше, коленичила на земята. Роуан я грабна на ръце и с леко накуцване я пренесе през потъналите в хаос коридори до някогашните ѝ покои. Нямаше къде другаде да отидат. По-безопасно беше да се установят в бившата крепост на врага си, отколкото да се върнат в жилището ѝ над склада. Помолиха слугиня на име Филипа да се погрижи за принца, който беше изпаднал в несвяст последния път, когато Роуан го бе зърнал. Тогава той бе политнал към земята и единствено вятърът на Роуан бе смекчил падането му.

Нямаше представа какво се е случило в двореца. Елин ридаше толкова неутешимо, че не успя да каже и дума. Докато Роуан я отведе в охолните ѝ покои, тя вече беше в безсъзнание и не помръдна дори когато той разби с ритник заключената врата. Кракът му гореше от болка, бързото лечение, което му бе провел в тунелите, се оказваше недостатъчно, но не го интересуваше. Тъкмо беше оставил Елин на леглото, когато мирисът на Лоркан го връхлетя отново и той се завъртя с оголени зъби.

Но някой друг вече заприщваше пътя му към покоите на кралицата. Лизандра.

— Мога ли да ти помогна? — попита любезно куртизанката.

Роклята ѝ беше съдрана, а по тялото ѝ имаше засъхнала черна и червена кръв, но стоеше гордо пред него. Беше стигнала чак до високите етажи на каменния дворец, преди стъкленият да рухне над него. И като че ли нямаше намерение да си тръгва скоро.

Роуан обгърна стаята на Елин със защитен купол от твърд въздух, докато Лоркан се взираше равнодушно в Лизандра.

— Махни се от пътя ми, хамелеон.

Лизандра вдигна фина ръка срещу него и Лоркан спря. Другата сложи на корема си и лицето ѝ преbledня. След миг обаче се усмихна с думите:

— Забрави да кажеш „моля“.

Тъмните вежди на Лоркан се склупчиха.

— Нямам време за това.

Той понечи да я заобиколи, да я избута настрани.

Лизандра повърна черна кръв върху него.

Роуан не знаеше дали да се смее, или да я съжали. Лизандра погледна кръвта, с която бе обляла врата и гърдите му. Бавно, съвсем бавно Лоркан сведе очи към дрехите си.

Тя покри с длан устата си.

— Много... много съжالياвам...

Лоркан дори нямаше време да се отдръпне, преди Лизандра да повърне върху него отново, изцапвайки и него, и мраморния под с черна кръв.

Тъмните очи на Лоркан просветнаха. Роуан реши да направи услуга и на двама им и излезе при тях в антрето. Затвори вратата на спалнята зад себе си и заобиколи внимателно локвата от кръв, жлъчка и парчета месо. На Лизандра ѝ се догади отново, но този път се стрелна към тоалетната отвъд фойето. Явно всичките човеци и демони, които бе погубила, не понасяха на стомаха ѝ.

Измъчените ѝ звуци се понесоха към тях изпод вратата на тоалетната.

— Заслужаваш си го — обади се Роуан.

Лоркан дори не мигна.

— Така ли ми се отблагодарявате?

Роуан се облегна на стената, за да облекчи заздравяващия си крак, и скръсти ръце.

— Знаел си, че ще използваме тунелите — подхвана той, — но все пак излъга, че си убил Копоите на Уирда. Трябва да изтръгна проклетото ти гърло.

— Давай. Опитай, да те видим.

Роуан остана на мястото си, пресмятайки всеки следващ ход на някогашния си командир. Сбиеха ли се тук, възникваше голяма опасност за спящата в стаята кралица.

— Нямахте да ме е грижа, ако бях сам. Но като ми позволи да вляза в онзи капан, застраши живота на кралицата ми...

— Нищо й няма...

— ... и този на мой брат от свитата й.

Лоркан стисна устни едва осезаемо.

— Затова ни се притече на помощ, нали? — попита Роуан. — Видял си Едион, като излязохме от апартамента.

— Не знаех, че синът на Гавриел ще идва с теб в онзи тунел. Докато не стана твърде късно.

Разбира се, Лоркан за нищо на света нямаше да ги предупреди за капана, след като бе разбрал, че и Едион ще влезе в него. В никакъв случай не би си признал, че е допуснал грешка.

— Не предполагам, че те е грижа.

— Гавриел си остава мой брат — отвърна с искрящи очи Лоркан. — Как щях да го погледна, ако бях позволил на сина му да умре?

Беше го направил само заради честта, заради кръвната връзка помежду им, не заради континента. Същата тази връзка сега го тласкаше да унищожи ключовете, преди Майев да се е докопала до тях. Роуан не се съмняваше, че Лоркан е решен да го стори, въпреки че Майев щеше да го убие след това.

— Какво правиш тук, Лоркан? Не получи ли каквото искаше?

Справедлив въпрос — и предупреждение. Мъжът бе проникнал в покоите на кралицата му, по-близо до нея, отколкото повечето хора от кралския двор дръзваха да пристъпят. Роуан започна да отброява секундите наум. Тридесет му се струваха предостатъчно. После щеше да изрита Лоркан оттук.

— Нищо не е приключило — заяви воинът. — Краят е далеч.

Роуан вдигна вежди.

— Празни заплахи?

Но Лоркан само сви рамене и напусна, облян в повръщаното на Лизандра. Дори не погледна назад, преди да свърне по коридора. Това се беше случило преди три дни. Оттогава Роуан не беше видял нито усетил Лоркан. За щастие, Лизандра спря да бълва вътрешностите си. Или както му струваше — нечии чужди вътрешности. Избра си стая в отсрещната страна на коридора, намираща се между помещенията, в които принцът наследник и Каол още спяха.

След всичко, което Елин и Дориан бяха сторили, след магическата мощ, изляла се от тях, тридневният им сън не го учудваше. Въпреки това вече се побъркваше. Имаше да ѝ казва толкова много неща, макар че вероятно първо щеше да я попита как, по дяволите, я бяха наръгали в ребрата. Беше се излекувала сама и Роуан едва ли щеше да разбере за раната ѝ, ако ги нямаше разрезите по черния ѝ костюм в областта на ребрата, гърба и ръцете.

Като прегледа спящата кралица, лечителката установи, че бе излекувала раните си твърде бързо и безразсъдно, благодарение на което беше запечатала в плътта на гърба си парчета стъкло. Докато гледаше как лечителката я съблича и старателно отваря десетките ѝ зараснали ранички, за да извади стъклата от тях, му идеше да изпотроши стените.

Елин проспа всичко и поне това го радваше, като се имаше предвид колко надълбоко трябваше да бърка жената, за да извади късовете стъкло. Има късмет, че не са поразили никой важен орган, беше заключила. Щом извадиха всички стъкълца, Роуан впрегна жалките остатъци от магията си и бавно, прекалено бавно, дявол да го вземе, затвори раните ѝ. Татуировката на гърба ѝ се набразди от новите белези.

Щеше да я попълни, когато Елин се съвземеше. И да я научи това-онова за лекуването на рани на бойното поле.

Ако изобщо се съвземеше.

Седнал в стола до леглото ѝ, Роуан изхлузи ботушите си и разтри ранения си крак. Едион току-що му беше докладвал за състоянието на двореца. Бяха минали три дни, а генералът още не проронваше и дума за случилото се — за това, че бе готов да жертва собствения си живот, за да защити Роуан от валгските войници, и че кралят на Адарлан беше мъртъв. За първото Роуан му се отблагодари по единствения начин, който му хрумваше — подари му един от кинжалите си, изработен от

най-великия доранелски ковач. Отначало Едион му отказа, твърдейки, че не се нуждае от благодарности, но в крайна сметка го прие и сега изкусният нож неизменно висеше на хълбока му.

Но що се отнасяше до второто... Роуан го беше попитал само веднъж какво смята за смъртта на краля. Едион отвърна просто, че му се искало копелето да страда повече, но след като така или иначе бил мъртъв, и това го устройвало.

Роуан се питаше дали говори искрено, но Едион щеше да му сподели, когато се почувстваше готов. Не всички рани се лекуваха с магия. Знаеше го от горчив личен опит. Но и сами заздравяваха. Рано или късно. Раните на двореца, на града също щяха да заздравеят. Беше стоял в пропитата с кръв земя на много бойни полета и бе наблюдавал как с годините животът полека се връща към нормалното. С Рифтхолд също щеше да стане така. Колкото и плашещо да звучеше последният доклад на Едион. Повечето слуги бяха оцелели, както и няколко придворни, но явно голям брой от останалите в кралския двор — безполезни интриганти — не бяха имали този късмет. Сякаш принцът бе прочистил двореца си с един замах.

Роуан изтръпна при мисълта и надникна към вратата, през която бе излязъл Едион. Принцът наследник притежаваше огромна сила. Роуан не познаваше друг с такава. Но трябваше да намери начин да я овладее, да я опитоми, в противен случай тя можеше да го погуби.

А Елин — възхитителната му, безумна глупачка — бе поела страшен риск, обединявайки силата си с неговата. Принцът носеше в себе си първична магия, която можеше да придобие всякаква форма. Елин можеше да изгори като въглен.

Роуан обърна глава към нея.

Елин се взираше в него.

* * *

— Спасявам света — проговори Елин с дрезгав глас, — а ти пак си кисел.

— Беше съвместно начинание — отвърна Роуан от близкия стол. — И съм кисел поради двадесетина причини, повечето свързани с най-безразсъдните решения, които съм те виждал да...

— Дориан — изстреля тя. — Как е Дориан?

— Добре. Спи. И той не се е събуждал.

— Каол...

— Спи. Възстановява се. Но е жив.

От раменете ѝ сякаш падна товар. А после... огледа елфическия принц и се увери, че е невредим, осъзна, че се намира в някогашната си стая, че нямат окови и нашийници, че кралят... Последните думи на краля...

— Огнено сърце — промълви Роуан и скочи от стола си, но тя поклати глава. От движението черепът ѝ запулсира.

Пое си успокоителна глътка въздух и избърса очите си. О, богове, болеше я ръката, болеше я гърбът, боляха я ребрата...

— Край на сълзите — обяви тя. — Край на терзанията. — Отпусна ръце върху завивката. — Разкажи ми всичко.

И той ѝ разказа. За адския огън и Копоите на Уирда, за Лоркан. А после и за изминалите три дни, за организирането и лечението и как Лизандра изкарваше акъла на всички, като се превръщаше в призрачен леопард всеки път, когато някой от придворните на Дориан си позволише твърде много.

След това Роуан каза:

— Ако на теб не ти се говори, недей да...

— Имам нужда да говоря. — С него, макар и само с него. Думите се затъркаляха от устата ѝ и успя да му сподели без сълзи какво бе казал кралят. Какво бе сторил Дориан въпреки това. Лицето на Роуан остана сериозно и умислено през цялото време. Накрая Елин попита: — Три дни?

Роуан кимна мрачно.

— Добре че изпратих Едион да управлява замъка, иначе щеше да изгризе мебелите.

Тя се вгледа в зелените му очи с цвят на бор и Роуан отвори уста да каже още нещо, но тихият звук от гърлото ѝ го спря.

— Преди да продължим... — Тя надникна към вратата. — Трябва да ми помогнеш да стигна до тоалетната, защото рискувам да се подмокря.

Роуан избухна в смях.

Елин му хвърли кръвнишки поглед и се надигна в леглото с едно болезнено, изтощително движение. Осъзна, че е гола, като се

изключеше чистото бельо, което някой ѝ беше нахлузил, но май все пак имаше достатъчно благоприличен вид. А и Роуан познаваше всеки сантиметър от тялото ѝ. Продължавайки да се смее, той ѝ помогна да стане и ѝ предложи опора, докато краката ѝ — безполезни и олюляващи се като на новородено еленче — се мъчеха да я задържат изправена. Толкова време ѝ отне да направи три стъпки, че не възрази, когато Роуан я взе на ръце и я пренесе до банята. Щом понечи да я сложи върху тоалетната обаче, Елин му изръмжа и той напусна помещението с вдигнати ръце и поглед, който казваше: Не ме обвинявай, че се старая да ти помогна. Нищо чудно да паднеш в тоалетната чиния.

Роуан се засмя още веднъж на немите ругатни в очите ѝ, а когато Елин приключи, стана от тоалетната и извървя трите стъпки до вратата, той отново я грабна. Вече не куцаше — за щастие, кракът му почти се бе възстановил. Докато я носеше към леглото, тя обгърна раменете му с ръце и притисна лице към шията му, вдишвайки успокоителния му аромат. Когато опита да я остави, тя го стисна с безмълвна молба.

Затова Роуан седна на леглото, облегна се на възглавниците и опъна крака, за да я настани удобно в скута си. Известно време никой от двамата не проговори.

— Значи, тук си живяла някога — подхвана накрая той. — И тук се е намирал тайният проход.

В един друг живот, когато беше съвсем друг човек.

— Не звучиш впечатлен.

— Просто след всичките ти истории очаквах мястото да е по-... необикновено.

— Повечето хора не биха нарекли този замък обикновен.

Той се засмя и дъхът му стопли косата ѝ. Тя погали с нос голата кожа на врата му.

— Мислех, че умираш — заяви сурово той.

Тя се притисна към него, макар че гърбът я заболя от движението.

— Наистина умирах.

— Моля те, не го прави повече.

Сега беше неин ред да се засмее.

— Другия път ще помоля Дориан да не ме наръгва.

Роуан се отдръпна от нея, за да огледа лицето ѝ.

— Усетих го... усетих цялата болка. Обезумях от ужас.

Тя помилва бузата му с палец.

— И аз мислех, че нещо се е случило с теб... че си мъртъв или тежко ранен. И това, че не можех да съм с теб, ме убиваше.

— Следващия път, когато се наложи да спасяваме света, ще го направим заедно.

Тя се поусмихна.

— Съгласна съм.

Роуан премести едната си ръка, за да отметне косата ѝ назад. Пръстите му останаха върху челюстта ѝ.

— И ти събуждаш у мен желание да живея, Елин Галантиус. Не да съществувам, а да живея. — Обхвана брадичката ѝ в длан и си пое успокоителна глътка въздух, сякаш беше обмислял и премислял думите си през последните три дни. — Векове наред скитах по света, през империи до кралства и пусти земи, и нито веднъж не се почувствах у дома... нито за миг. Погледът ми вечно беше устремен към хоризонта, мислите ми вечно блуждаеха отвъд следващия океан, следващата планина. Но като че ли... като че ли през цялото това време, през всички тези векове просто съм търсел теб.

Елфическият воин избърса сълзата, търкулнала се по бузата ѝ, и Елин впери поглед в него — в своя верен приятел, минал през мрак и отчаяние, и лед, и огън заедно с нея.

Не знаеше кой от двамата им направи първата стъпка, но в следващия миг устните на Роуан се сляха с нейните. Елин вкопчи пръсти в ризата му и го придърпа към себе си, защото ѝ принадлежеше, както тя на него. Ръцете му я обвиха по-плътено, но все така нежно, сякаш познаваха всяка от раните по гърба ѝ. Езикът му докосна нейния и тя отвори уста да го посрещне. Всяко движение на устните ѝ беше прошепнато обещание за онова, което щяха да преживеят заедно, след като телата им оздравееха.

Целувката беше бавна, дълбока. Сякаш имаха цялото време на света. Сякаш бяха единствените хора в него.

* * *

Осъзнал, че е забравил да каже на Роуан за писмото, което бе получил от Гибелния легион, Едион Ашривер влезе в покоите на Елин тъкмо навреме, за да види, че братовчедка му най-сетне се е събудила и се взира в лицето на Роуан. Седеше в скута му на леглото, а елфическият воин я прегръщаше силно и я гледаше така, както заслужаваше да я гледат. А когато се целунаха страстно, без колебание...

Роуан дори не надникна към Едион, преди внезапен вятър да профучи през спалнята и да затръшне вратата в лицето му.

Ясно.

Странен, летлив женски аромат достигна до носа му и Едион зърна Лизандра да се подпира на вратата в коридора. Усмиваше се и в очите ѝ блестяха сълзи.

Взираше се в затворената врата на спалнята, сякаш все още виждаше принца и кралицата от другата ѝ страна.

— Ето това... — пророни, но повече на себе си, отколкото на него — ... това ще намеря и аз някой ден.

— Приказен елфически воин? — попита Едион и зае горда стойка.

Лизандра се изкиска, избърса сълзите си и го погледна многозначително, преди да си тръгне.

* * *

Очевидно златния пръстен на Дориан го нямаше и Елин знаеше кой е отговорен за моментната загуба на съзнание при сблъсъка ѝ със земята, докато дворецът рухваше, кой я бе запратил в несвят с удар в тила. Нямаше представа защо Лоркан не я беше убил, не че я интересуваше — така или иначе отдавна си беше отишъл. Пък и не си спомняше да е обещавал, че няма да си върне пръстена.

Не си спомняше и да е питал дали Амулетът на Оринт е истински. Жалко, че нямаше да види лицето му, когато осъзнаеше как са го изиграли. Мисълта я накара да се усмихне въпреки напрежението, което я бе обзело, като стигна вратата. Роуан я чакаше в дъното на коридора и охраняваше единствения вход и изход.

Кимна ѝ окуражително и дори от такова разстояние Елин прочете думите в погледа му: Тук съм. Само извикай, и ще дойда. Тя въртна очи. Превъзнесен, свадлив елфически звяр. Не помнеше колко време се бяха целували, за колко дълго се беше изгубила в него. Но накрая взе ръката му и я сложи върху гърдите си, а той изръмжа по начин, който накара пръстите на краката ѝ да се свият от удоволствие и да извие гръб... и да подскочи от болка.

Неволната ѝ реакция го подтикна да се отдръпне, а когато опита да го поощри, той ѝ отговори, че няма желание да спи със саката жена и тъй като и бездруго били чакали толкова време, можела да охлади страстите си и да почака още малко. За да има сила да издържи на темпото му, беше добавил със закачлива усмивка.

Елин прогони мисълта с още един сърдит поглед към Роуан, пое си дъх и натисна дръжката на вратата.

Той стоеше до прозореца с изглед към съсипаната градина, където слугите се бореха с бедствието, което беше причинил.

— Здравей, Дориан — пророни тя.

Дориан Хавилиард се събуди сам в непозната му стая. Но беше свободен, макар по кожата на врата му да личеше бледа линия. За момент остана в леглото и се послуша. Не се чуваха писъци. Нито плач. Само плаха птича песен до прозореца му, откъдето се разливаше лятното слънце и... тишина. Мир. Чувстваше главата си празна. Тялото си — кухо. Дори долепи ръка до сърцето си, за да провери дали бие. Последните дни тънеха в мъгла и той предпочете да се загуби в нея, вместо да мисли за празнотата. Изкъпа се, облече се и проведе разговор с Едион Ашривер, който го гледаше така, сякаш има три глави, и който очевидно отговаряше за сигурността на двореца.

Извести го, че Каол бил жив, но се възстановявал. Още спял непробудно, а това беше добре, защото Дориан не знаеше как ще погледне стария си приятел в очите, как ще му обясни всичко. Макар спомените му да бяха крайно откъслечни, навярно щеше да рухне още повече, когато дойдеше време да сглоби малкото парчета от пъзела.

Минаха часове, но Дориан не напусна стаята, събирайки смелост да посрещне последиците от собствената си разрушителна сила. Унищоженият дворец, човешките жертви. Беше видял стената — доказателство за мощта на врага му... и милостта ѝ.

Не на врага му.

На Елин.

— Здравей, Дориан — чу гласа ѝ зад себе си и се обърна към вратата.

Тя остана до входа, облечена в туника в тъмносиньо и златисто, небрежно разкопчана около врата. Косата ѝ се стелеше разпусната около раменете, а ботушите ѝ бяха очукани. Но уверената ѝ стойка, съвършената ѝ неподвижност...

Пред него стоеше кралица.

Не знаеше какво да ѝ каже. Откъде да започне.

Тя тръгна с бавни крачки към него.

— Как се чувстваш?

Дори говорът ѝ му се струваше леко променен. Беше чул речта ѝ пред народа му, заплахите, с които бе вдворила ред.

— Добре — смогна да изрече той.

Магията започна да тътне надълбоко в него, но съвсем тихо, сякаш бе изтощена.

Празна като него самия.

— Нали не се криеш тук? — попита го кралицата и седна на един от ниските столове върху разкошния, богато украсен килим.

— Хората ти ме затвориха в тази стая, за да ме държат под око — отвърна той, без да помръдне от мястото си до прозореца. — Не знаех, че ми е позволено да я напускам.

А като се имаше предвид какво го бе карал да прави демонският принц, май наистина беше най-разумно да остане затворен.

— Свободен си да излезеш, когато пожелаеш. Това е твоят дворец, твоето кралство.

— Дали? — осмели се да попита.

— Сега ти си кралят на Адарлан — отвърна Елин с тих, но суров глас. — Всичко това е твое.

Баща му беше мъртъв. Дори тялото му не беше останало, за да разкрие какво му бяха причинили онзи съдбовен ден.

Елин заяви публично, че тя го е убила, но Дориан знаеше, че той е сложил край на живота му, когато разруши двореца. Беше го направил заради Каол, заради Сорша, а Елин пое отговорност, защото, ако кажеше на народа му... ако кажеше на народа му, че той е убиецът на баща си...

— Още не съм коронясан — промълви накрая Дориан.

Баща му изговори толкова невероятни неща в последните мигове от живота си. Неща, които променяха всичко и нищо. Елин кръстоса крака и се облегна назад в стола си, но лицето ѝ остана сериозно.

— Казваш го така, сякаш се надяваш никога да не се случи.

Дориан потисна внезапното желание да докосне врата си, да се увери, че нашийника наистина го няма. Вместо това склучи ръце зад гърба си.

— Заслужавам ли да бъда крал след всичко, което сторих? След всичко случило се?

— Само ти можеш да отговориш на този въпрос.

— Повярва ли му?

Елин вдиша през зъби.

— Не знам на какво да вярвам.

— Перингтън ще ми обяви война... на всички нас. Дори да стана крал, няма да удържа армията му.

— Ще намерим начин. — Тя въздъхна. — Но коронасването ти е първата стъпка.

Отвъд прозореца цареше слънчев, ясен ден. Светът свърши и се роди отново, а всичко си оставаше същото. Слънцето щеше да изгрява и залязва както преди, сезоните щяха да се сменят, независимо от това дали той беше свободен, или обладан, принц или крал... без значение от това кой бе оцелял и кой вече го нямаше. Светът продължаваше да се върти. А това му се струваше някак нередно.

— Тя умря — процеди Дориан с насечен дъх. Стените сякаш го притискаха. — Заради мен.

Елин стана с едно плавно движение, отиде до него и го накара да седне на дивана с нея.

— Ще е нужно малко време. И сигурно нищо няма да е като преди. Но ти... — Тя стисна ръката му, сякаш не я беше използвал да вреди и наранява, да я прободете. — Ти ще се научиш да живееш така, ще преглътнеш мъката. Нямаш никаква вина за случилото се, Дориан.

— Напротив. Опитах да те убия. А Каол...

— Каол сам го избра. Избра да ти спечели време... защото баща ти беше виновникът. Баща ти и валгският принц в него ти причиниха всичко това. На теб и на Сорша.

Дориан едва не повърна, като чу името ѝ. Щеше да е несправедливо спрямо нея повече никога да не го изрече, да не я споменава, но просто не знаеше дали е способен да произнесе тези две срички, без някоя част от него да загине.

— Няма да ми повярваш — продължи Елин. — Няма да повярваш на думите ми.

Знам, но не се сърдя. Не го очаквам от теб. Когато си готов, аз ще бъда до теб.

— Ти си кралицата на Терасен. Невъзможно е.

— Кой казва? Сами кожем съдбите си... сами решаваме накъде да продължим. — Тя стисна ръката му. — Ти си ми приятел, Дориан.

В мъглата от тъмнина и болка, и страх просветна спомен. Върнах се за теб.

— И двамата се върнахте — пророни той.

Тя преглътна сухо.

— Ти ме спаси от Ендовиер. Реших да ти върна услугата.

Дориан загледа килима, всички онези нишки, преплетени в него.

— Какво да правя сега? — Нямаше ги. И жената, която обичаше, и мъжа, когото мразеше. Той вдигна поглед към нея. В тюркоазените ѝ очи не се открояваше и следа от задни мисли, студенина, съжаление. Единствено непоколебима искреност, както от самото начало. — Какво да правя?

Тя преглътна отново и каза:

— Освети мрака.

* * *

Каол Уестфол отвори очи.

Отвъдното приличаше ужасно много на една от спалните в каменния дворец.

Поне не изпитваше болка. Не и като онази, която го бе връхлетяла преди сблъсъка на чернотата със синята светлина. И нищото след това. Вероятно щеше да се поддаде на умората, която заплашваше да го повлече обратно към безсъзнанието, ако някой — някакъв мъж — не бе въздъхнал дрезгаво до него. Каол обърна глава по посока на звука.

В гърлото му не се зароди нито една дума, като видя Дориан в стола до леглото. Под очите му тъмнееха синкави сенки, косата му беше разрошена, сякаш много пъти бе прокарвал пръсти през нея, но... но под разкопчаната му яка не се виждаше нашийник. Само бледа линия по бронзовата му кожа.

А очите му бяха... изтерзани, но бистри. Живи. Зрението на Каол като че пламна и се замъгли.

Беше успяла. Елин беше успяла.

— Не предполагам, че изглеждам чак толкова зле — промълви Дориан с пресипнал глас.

Каол веднага разбра, че демона вече го няма.

И заплака.

Дориан скочи от стола си и падна на колене до леглото. Хвана ръката на Каол и я стисна, допирайки чело до неговото.

— Беше мъртъв — обади се принцът с пресекващ глас. — Мислех, че си мъртъв.

Каол най-сетне успя да се овладее и Дориан се отдръпна назад, за да огледа лицето му.

— Май наистина бях мъртъв — отвърна той. — Какво... какво се случи?

Дориан му разказа.

Елин бе спасила града му.

И живота му, пъхвайки Окото на Елена в джоба му.

Дориан стисна ръката му още по-силно.

— Как се чувстваш?

— Уморен — призна си Каол и раздвижи свободната си ръка.

Гърдите го боляха от сблъсъка с мрака, но усещаше тялото си...

Не усещаше нищо.

Не усещаше краката си. Пръстите им.

— Според оцелелите лечители е цяло чудо, че си жив — подхвана тихо Дориан. — Гръбнакът ти... мисля, че баща ми го е счупил на няколко места. Амители можела да... — В очите му просветна гняв. — Но тя е мъртва.

Мудна, ледена паника нахлу във вените му. Не можеше да помръдне, не можеше да...

— Роуан излекува две от травмите в горната част на гръбнака ти. Иначе щеше да останеш парализиран — Дориан сякаш се задави с думата — от врата надолу. Но по-долното счупване... Роуан каза, че е твърде сериозно, и не посмя да го лекува от страх да не го влоши.

— Надявам се, че следва „но“ — скалъпи Каол.

Ако не можеше да ходи... да се движи...

— Твърде рисковано е да те изпращаме във Вендлин, като се имат предвид отношенията ни с Майев. Но лечителите от Торе Сесме може и да ти помогнат.

— Няма да ходя в Южния континент. — Не и сега, когато най-сетне си беше върнал Дориан, когато всичките му приятели бяха тук. — Ще изчакам някой от тукашните лечители.

— Нито един не е останал. Не и с магически способности. Баща ми и Перингтън ги унищожиха.

Сапфирените му очи като че ли замръзнаха за миг. Каол знаеше, че принцът няма да забрави скоро последните думи на баща си и собствената си постъпка независимо от тях.

Не принцът — кралят.

— Торе Сесме може да е последната ти надежда да проходиш отново — заяви Дориан.

— Няма да те изоставя. Не и отново.

Дориан стисна устни.

— Никога не си ме изоставял, Каол. — Той поклати глава и по бузите му се търкулнаха сълзи. — Никога.

Каол стисна ръката на скъпия си приятел.

Дориан погледна към вратата, секунда преди някой да почука колебливо, и се усмихна леко. Каол се зачуди колко ли изостряше сетивата му магията, която притежаваше. Кралят избърса сълзите си и каза:

— Един човек идва да те види.

Някой натисна плахо дръжката и вратата се откряна, разкривайки завеса от мастиленочерна коса и красиво бронзово лице. Като зърна Дориан, Несрин се поклонил дълбоко и лъскавата ѝ коса се люшна от движението. Дориан стана и ѝ махна да се изправи.

— Едион е новият отговорник за сигурността на двореца, но госпожица Фалик е временният капитан на гвардията ми. Оказва се, че стражите намират водачеството на Едион за малко... Каква беше думата, Несрин?

Устата на Несрин потрепна, но очите ѝ не се откъсваха от Каол, сякаш виждаше чудо, илюзия.

— Противоречиво — отвърна Несрин и тръгна право към него. Златисточервената униформа ѝ пасваше отлично.

— Досега не е имало жена капитан на кралската гвардия — обяви Дориан, докато крачеше към вратата. — Но тъй като ти вече си лорд Каол Уестфол, Ръка на краля, някой трябва да заеме предишната ти позиция. Нови традиции за ново кралство. Каол извърна очи от омагьосаното лице на Несрин, за да погледне приятеля си.

— Моля?

Но Дориан вече отваряше вратата.

— Щом аз съм вързан за кралския престол, и ти си вързан за него. Така че отивай да се лекуваш в Торе Сесме, Каол. Защото ни чака

работа. — Кралят стрелна поглед към Несрин. — За щастие, вече имаш добре осведомен съветник.

После напусна стаята.

Каол впи очи в Несрин, която го гледаше с ръка на устата.

— Май в крайна сметка наруших обещанието си към теб — продума той. — Все пак не мога да си тръгна невредим от двореца.

Тя избухна в сълзи.

— Напомни ми повече никога да не се шегувам — добави, макар тежката, смазваща паника да се загнездваше отново в душата му.

Краката му... не. Не... нямаше да замине за Торе Сесме, освен ако не му гарантираха, че има кой да го изправи на крака. В противен случай не отиваше.

Тънките рамене на Несрин се тресяха от мълчаливи вопли.

— Несрин — рече дрезгаво той. — Несрин... моля те.

Тя се свлече на пода до леглото и зарови лице в ръцете си.

— Когато дворецът рухна — подхвана с пресекващ глас, — реших, че си мъртъв. А когато видях вълната от стъкла да лети към мен, си помислих, че и аз скоро ще умра. Но тогава избухна огънят и започнах да се моля... Молах се да е спасила и теб.

Роуан се беше погрижил за това, но Каол нямаше намерение да я поправя.

Тя свали ръце от лицето си и погледна към тялото му, скрито под завивките.

— Ще те оправим. Ще отидем в Южния континент и ще ги принудим да те излекуват. Виждала съм какви чудеса сътворяват и съм сигурна, че ще ти помогнат. А...

Той се пресегна за ръката ѝ.

— Несрин.

— А и вече си лорд — продължи тя, клатейки глава. — И преди беше лорд, но... вече си дясната ръка на краля. Знам, че е... знам, че с теб...

— Ще намерим решение — помогна ѝ Каол.

Тя най-сетне посрещна погледа му.

— Не очаквам нищо от теб...

— Ще измислим нещо. Пък и може да не искаш сакат мъж.

Несрин се отдръпна назад.

— Обиждаш ме, ако наистина смяташ, че съм толкова повърхностна и придирчива.

Той се засмя.

— Към следващото приключение тогава, Несрин Фалик.

Елида не можеше да спре сълзите си, докато вещиците летяха на север. Не я интересуваше, че лети или че смъртта я дебне отвсякъде. Постъпката на Калтейн... Тя не смееше да отвори юмрука си от страх, че камъчето, увито в плат, ще изхвърчи от дланта ѝ. По залез кацнаха някъде в Оуквалд. И това не я интересуваше. Легна и веднага потъна в дълбок сън, облечена в роклята на Калтейн, стиснала парчето от пелерина в ръката си.

Някой я загърна през нощта, а като се събуди, намери на земята до себе си комплект дрехи — кожен костюм за летене, риза, панталони и ботуши. Вещиците спяха, обградени от увърните си като със стена от мускули и смърт. Елида отиде до близкото поточе, където съблече роклята си, седна във водата и загледа как течението си играе с двете разхлабени парчета от веригата около глезените ѝ, докато зъбите ѝ не затракаха от студ.

Като облече оставените ѝ дрехи — малко големи, но топли, — пяхна частицата плат и камъчето в един от вътрешните джобове.

Селена Сардотиен.

Никога не бе чувала това име, не знаеше къде да я търси. Но за да се отблагодари на Калтейн...

— Не пилей сълзи по нея — обади се Манон от няколко метра разстояние. В чистите си ръце държеше торба. Явно беше измила кръвта и мръсотията от тях предишната вечер. — Знаеше какво прави и не го правеше заради теб.

Елида избърса лицето си.

— И все пак спаси живота ни... и избави клетите вещици в катакомбите от мъките им.

— Стори го заради себе си. За да се освободи. И имаше пълното право. След онова, което ѝ причиниха, имаше право да разкъса целия свят на парчета. Вместо това беше срутила една трета от Морат.

Манон не грешеше. Калтейн не я интересуваше дали те бяха успели да избягат от взрива.

— А сега какво?

— Връщаме се в Морат — отвърна просто Манон. — Но без теб. Елида се опули насреща ѝ.

— Само дотук можем да те доведем, без да ни заподозрат в нещо — обясни вещицата. — Като се върнем, ако чичо ти е оцелял, ще му кажа, че навярно си загинала с другите в подземието.

Взривът бе заличил всички доказателства за онова, което Манон и Тринадесетте ѝ бяха извършили, за да измъкнат Елида от тъмницата.

Но ако останеше тук... съвсем сама в широкия, жесток свят...

— Къде да отида? — прошепна Елида. Обграждаха ги необятни гори и хълмове. — Не мога да... не мога да чета, а и нямам карта.

— Върви където щеш, но ако бях на твое място, бих тръгнала на север през гората. Стой настрана от планините. Продължавай напред, докато не достигнеш Терасен.

Това не присъстваше в плановете ѝ.

— Но... кралят... Върнън...

— Кралят на Адарлан е мъртъв — обяви Манон. Светът спря край нея. — Елин Галантиус го уби и разруши стъкления му дворец.

Елида покри устата си с ръка и заклати глава. Елин... Елин...

— Помогнал ѝ е принц Едион Ашривер — допълни Манон.

Елида зарида.

— Освен това се носят слухове, че лорд Рен Олсбрук е станал бунтовник и живее някъде на север.

Елида зарови лице в дланите си. И усети здрава ръка с железни нокти върху рамото си.

Колеблив допир.

— Надежда — прошепна Манон.

Елида свали ръцете си, за да я погледне. Вещицата я посрещна с усмивка — съвсем лека, но нежна и красива. Елида се зачуди дали Манон знаеше, че се усмихва.

Терасен...

— Ще става още по-страшно, нали? — попита Елида.

Манон кимна едва забележимо.

Все още можеше да избяга на юг — далеч, далеч от всичко. Върнън я смяташе за мъртва, така че никой нямаше да я потърси. Но Елин беше жива. И силна. И май бе дошло време да остави мечтите за бягство. Да намери Селена Сардотиен в името на Калтейн и на нейния

дар, на момичетата като тях, заключени в кули, беззащитни и забравени.

Но Манон не я бе забравила.

Не — нямаше да бяга повече.

— Върви на север, Елида — повтори Манон, сякаш прочела решението в очите ѝ, и ѝ подаде торбата. — Сега са в Рифтхолд, но едва ли ще се задържат там. Стигни до Терасен и се покрый. Стой настрана от големи пътища и странноприемници. В торбата има пари, но те съветвам да ги използваш разумно. Лъжи и кради, ако трябва, но стигни до Терасен. Кралицата ти ще е там. На твое място не бих ѝ споделила какви са корените на майка ти.

Елида праметната торбата през рамо.

— Май не е толкова ужасно във вените ти да тече кръвта на Черноклюните — рече тихо.

Златистите очи се присвиха насреща ѝ.

— Не — отвърна Манон. — Не е.

— Как да ти се отблагодаря?

— Дължах услуга някому — отговори вещицата и поклати глава, когато Елида отвори уста да попита нещо.

Манон ѝ даде три кинжала — първия пъкна в единия ѝ ботуш, втория скъта в торбата ѝ, а третия прибра в ножницата на хълбока ѝ. Накрая я накара да свали ботушите си, за да разкрие натиканите в тях остатъци от оковите ѝ. Извади малък шперц от джоба си и отключи широките железни пръстени около глезените ѝ. Хладен, мек ветрец погали голата ѝ кожа и Елида прехапа устна, за да спре сълзите си. След миг нахлузи отново ботушите.

В гората уивърните се прозяваха и ръмжаха сънено, а Тринадесетте се смееха. Манон надникна към тях и бледата усмивка се завърна на лицето ѝ. Като погледна отново Елида, наследницата на вещерския клан на Черноклюните каза:

— Когато се разрази войната, а това е неминуемо, ако Перингтън е оцелял, се надявай да не ме виждаш отново, Елида Локан.

— Въпреки всичко — каза Елида — се надявам да те видя отново.

И се поклони на Водачката на Крилото.

За нейна огромна изненада Манон ѝ отвърна със същото.

— На север — рече вещицата и Елида предположи, че по-красноречиво сбогуване не може да очаква.

— На север — повтори Елида и тръгна към гората.

След няколко минути Оуквалд я погълна напълно, заглушавайки звуците на вещиците и уивърните им.

Тя стисна презрамките на торбата си и продължи напред.

Внезапно животните се умълчаха, а листата зашумоляха. След миг тринадесет гигантски сенки прелетяха над главата ѝ. Една от тях — най-дребната — закръжи в кръг над нея... сякаш за сбогом.

Елида не знаеше дали Абраксос вижда през гъстите корони на дърветата, но въпреки това вдигна ръка да му помахва. Отвърна ѝ радостен, пронизителен рев и сянката изчезна.

На север.

Към Терасен. Бе дошло време за битка, не за бягство.

Към Елин, Рен и Едион — натрупали опит, силни и живи.

Нямаше представа колко път я чакаше, но щеше да го извърви. Без да поглежда назад. Крачейки през кипящата от живот гора, Елида притисна длан към вътрешния джоб на кожения си жакет и усети твърдата изпъкналост в него. Помоли се на Анийт за мъдрост и закрила и можеше да се закълне, че усети топла милувка по челото си, която я накара да изправи гръбнак и да вдигне брадичка.

Така започна дългото ѝ пътешествие до дома.

— Това са последните ти дрехи — обяви Лизандра, побутвайки с крак сандъка, който един от слугите току-що беше донесъл. — А си мислех, че аз съм пристрастена към парцалките. Никога нищо ли не изхвърляш?

Елин ѝ се оплези от кадифеното канапе в центъра на огромния дрешник.

— Благодаря ти, че си ги взела всичките — подхвърли после.

Нямаше смисъл да разопакова дрехите, които Лизандра беше донесла от старото ѝ жилище, също както нямаше смисъл да се връща там. А и не смееше да остави Дориан. Макар че най-сетне беше успяла да го изкара от онази стая.

Приятелят ѝ изглеждаше като труп, особено със светлата линия около златистата му шия. И това не я учудваше.

Беше го изчакала пред стаята на Каол. Когато чу гласа на капитана и успя да овладее сълзите на облекчение, които заплашваха да рукнат по лицето ѝ, извика Несрин. След като Дориан излезе от стаята и усмивката му посърна при вида ѝ, Елин го отведе в спалнята му и остана с него дълго време.

Чувството за вина щеше да е не по-леко бреме за новия крал от скръбта му.

Лизандра сложи ръце на хълбоците си.

— Да имаш други задачи за мен, преди да тръгна към Еванджелин утре?

Елин ѝ беше безкрайно задължена, но...

Тя извади малка кутийка от джоба си.

— Само още една — отвърна и ѝ подаде кутийката. — Сигурно по-късно ще ти се прииска да ме убиеш заради това. Но като начало просто кажи „да“.

— Предлагаш ми брак? Колко неочаквано.

Лизандра взе кутийката, но не я отвори.

Елин махна с ръка. Сърцето ѝ препускаше лудо.

— Ох, просто я отвори.

Лизандра вдигна капачето с мнителна гримаса, а като видя пръстена вътре, килна учудено глава — типично котешко движение.

— Наистина ли ми предлагаш брак, Елин Галантиус?

Елин впери очи в нейните.

— На север има едно парче плодородна земя, която някога принадлежеше на семейство Алсбрук. Едион ме уведоми, че те вече не я използвали и седяла безстопанствена от известно време. — Елин сви рамене. — Една стопанка ще ѝ се отрази добре.

Лицето на Лизандра пребледня.

— Какво?

— Гъмжи от призрачни леопарди, затова и гравюрата на пръстена е такава. Но предполагам, че ако някой е способен да се справи с тях, това си ти.

Ръцете на Лизандра затрепераха.

— Ами... ами ключето над леопарда?

— То ще ти напомня кой държи свободата ти. Само ти.

Лизандра покри устата си с длан, загледана в пръстена, после вдигна очи към Елин.

— Да не си полудяла?

— Повечето хора смятат така. Но тъй като семейство Алсбрук официално се е отказало от земята, имам право да те провъзглася за нейна стопанка. А Еванджелин — за твоя наследница, стига да си съгласна.

Приятелката ѝ като че ли нямаше други планове за бъдещето, освен да вземе Еванджелин. Не беше молила да тръгне с тях, да започне нов живот на ново място, в ново кралство. Елин се надяваше, че иска да е с тях в Терасен, но... Лизандра седна на дебелия килим, вперила очи в пръстена.

— Знам, че по имота ще има много работа...

— Не го заслужавам. Никой никога няма да иска да служи точно на мен. Народът ти ще те упреква, задето го поверяваш на една куртизанка.

Елин също седна на земята, опряла коляно до приятелката си, и взе кутийката от разтрепераните ѝ ръце. Извади златния пръстен, който бе поръчала още преди седмици. Тази сутрин двамата с Роуан се измъкнаха да го вземат от бижутера, както и истинския Ключ на Уирда от скривалището ѝ.

— Никой не го заслужава повече от теб — увери я Елин, грабна ръката ѝ и ѝ сложи пръстена. — И на никого друго нямам повече вяра да пази гърба ми. Ако народът ми не оценява жена, прекарала години в робство, за да спаси едно дете, и бранила ме най-неустрашимо, значи, не е мой народ. И може да върви по дяволите.

Лизандра прокара пръст по емблемата, измислена от Елин.

— Как се нарича земята?

— Нямам представа — отвърна тя. — Лизандрия звучи добре. Лизандриум също.

Или пък Лизандраландия.

Приятелката ѝ се пулеше насреща ѝ.

— Наистина си полудяла.

— Е, приемаш ли я?

— Нямам никакъв опит в управлението на земи, нито в благородническите дела.

— Аз пък нямам никакъв опит в управляването на кралство. Ще се учим заедно. — Хвърли ѝ съзаклятническа усмивка. — Е, съгласна ли си?

Лизандра погледа пръстена, после вдигна очи към нея и я прегърна силно. Елин прие реакцията ѝ за положителен отговор. Тъпата болка в тялото ѝ я накара да сбърчи чело, но не пусна приятелката си.

— Добре дошла в кралския двор, милейди.

* * *

Тази вечер Елин искаше единствено да се зарови в леглото, за предпочитане с Роуан до себе си. Но докато приключваха с вечерята, първата им като истинско кралско семейство, на вратата се почука. Едион я отвори, още преди Елин да остави вилицата си на масата.

Върна се с Дориан, който огледа всички присъстващи и каза:

— Искан да проверя дали сте се нахранили...

Елин посочи с вилица към празното място до Лизандра.

— Заповядай при нас.

— Не искам да се натрапвам.

— Сложи си задника на оня стол — заповяда тя на новия крал на Адарлан.

Същата сутрин беше подписал указ, по чиято сила освобождаваше всички завоювани кралства от адарланска власт. Направи го пред нейните очи, докато Едион стискаше здраво ръката ѝ. Искаше ѝ се и Нехемия да можеше да го види. Дориан седна на масата с лека искрица на веселост в изтерзаните си сапфирени очи. Елин отново го представи на Роуан, който сведе глава в поклон, по-дълбок, отколкото бе очаквала. После го запозна с Лизандра, като му обясни коя е и какво бе направила за Елин и за свитата ѝ.

Едион ги наблюдаваше с безизразно лице и стиснати устни. Погледите им се срещнаха. Всички отново се събираха след цели десет години, но вече не като деца, а като владетели. Цели десет години, а още бяха приятели, независимо от унищожителните сили, нахлули в живота им.

Елин се взря в зрънцето надежда, поникнало в трапезарията на двореца, и вдигна чаша.

— Да пием за един нов свят — каза кралицата на Терасен.

Кралят на Адарлан вдигна своята чаша и някъде там, сред необятните сенки в очите му, сякаш проблесна живец.

— За свободата.

Херцогът беше жив. Върнън също.

Взривът отнесе една трета от Морат заедно с голям брой стражи и слуги, както и две вещерски сестринства и Елида Локан. Голяма загуба, но не толкова съкрушителна, колкото можеше да бъде. Манон проля три капки от кръвта си в знак на благодарност към Триликата богиня, заедно повечето от сестринствата бяха на обучение извън Крепостта онзи ден.

Сега стоеше в съвещателната зала на херцога, склучила ръце зад гърба си, докато Перингтън беснееше. Огромно поражение... не спираше да се гневи той пред мъжете около масата — военачалници и съветници. Щяха да са нужни месеци да закърпят Морат, а тъй като и много от провизиите им бяха унищожени, трябваше да отложат плановете си.

Слугите денонощно прехвърляха камъните, затрупали катакомбите — Манон знаеше, че издирват тялото на жена, която се бе превърнала в пепел, и парчето камък, скрито под кожата ѝ. Не беше споделила дори с Тринадесетте си кой го носеше на север в момента.

— Водачке на Крилото — кресна херцогът и Манон извърна лениво очи към него. — Баба ти пристига след две седмици. Искам вещиците ти да са подготвени за последните военни планове.

Тя кимна.

— Както заповядаш.

Война. Щеше да има война, защото дори сега, когато Дориан Хавилиард беше крал, херцогът нямаше намерение да се отказва, не и с такава армия зад гърба си. Веднага щом издигнеше онези вещерски кули и намереше нов източник на огън от сенки, Елин Галантиус и силите ѝ щяха да бъдат заличени.

Манон тайно се надяваше Елида да не присъства на бойното поле. Срещата приключи бързо, а Манон спря при Върнън на път към вратата. Сложи ръка на рамото му, впивайки нокти в кожата му, и той изскимтя от болка. После доближи железните си зъби до ухото му.

— Не си въобразявай, лорде, че само защото е мъртва, ще забравя какво опита да й причиниш.

Върнън пребледня.

— Нищо не можеш да ми направиш.

Манон заби ноктите си още по-надълбоко.

— Така е, не мога — измърка тя в ухото му. — Но Елин Галантиус е жива. И подочух, че имала да урежда сметки с вас.

Тя прибра ноктите си и стисна рамото му, докато зелената му туника не се напои с кръв, сетне излезе от стаята.

* * *

— Какво следва? — попита Астерин, докато оглеждаха новото гнездо, което си бяха присвоили от едно от по-нисшите сестринства. — Чакаме баба ти да дойде и се впускаме във войната му?

Манон отправи поглед към пепеливото небе отвъд открития свод.

— Засега ще останем тук. Ще изчакаме баба ми да докара кулите.

Не знаеше как ще постъпи, като види Майка Черноклюна. Погледна косо Втората си.

— Твоят ловец... Как е умрял?

Очите на Астерин просветнаха. След кратко мълчание отвърна:

— Беше стар... много стар. Мисля, че един ден е отишъл в гората, легнал е някъде и повече не се е върнал. Поне ми се струва, че така би му харесало. Така и не намерих тялото му.

Но го беше търсила.

— Какво беше чувството? — попита тихо Манон. — Да обичаш?

Защото наистина бе обичала — навярно само тя от всички вещици от клана Железни зъби бе вкусила любовта.

— Като да умираш по малко всеки ден. Но и да си истински жив. Радост, толкова пълна, че граничеше с болка. Унищожи ме и ме погуби... и ме възроди отново.

Мразех я, защото знаех, че не мога да й избягам и ще ме промени завинаги. А дъщеричката ми... и нея обичах. Обичах я толкова, че не мога да ти опиша дори... но по-силно чувство не съм изпитвала никога. По-силно от гнева, от страстта, от магията. — По устните й

разцъфна нежна усмивка. — Изненадвам се, че още не си ме погнала с речта за сляпото подчинение, дисциплината и жестокостта.

Превърнали са ви в чудовища.

— Нещата се променят — отвърна Манон.

— Радвам се — рече Астерин. — Все пак сме безсмъртни. Ако всичко си стои същото, ще умрем от скука.

Манон вдигна вежди, а Втората ѝ се усмихна широко.

Манон поклати глава и отвърна на усмивката ѝ.

Когато часовникът удари дванадесет, Роуан кръжеше над двореца, който призори щяха да напуснат, а Елин реши да посети за последно гробницата на Елена.

Но така и не успя. Взривът беше предизвикал срутване точно пред входа ѝ. Петнадесет минути търси начин да влезе, използвайки и ръцете, и магията си, но без успех. Молеше се поне Морт да е оцелял, макар и нещо да ѝ подсказваше, че чукалото с форма на череп би посрещнало с радост края на странното си, безсмъртно съществуване.

Валги не бяха останали нито в канализацията на Рифтхолд, нито в тунелите и катакомбите под двореца, сякаш бяха избягали след смъртта на краля. Поне за момента градът беше в безопасност.

Елин излезе от тайния проход, изтупвайки праха от дрехите си.

— Толкова шум вдигате, че направо не е за вярване.

Елфическият ѝ слух беше доловил присъствието им още преди минути. Дориан и Каол седяха пред камината ѝ, а капитанът се разполагаше в специален стол с колела.

Кралят погледна заострените ѝ уши, удължените ѝ кучешки зъби и вдигна вежди.

— Изглеждате добре, Ваше Величество.

Явно не беше забелязал вида ѝ онзи ден на стъкления мост, а оттогава ходеше в човешки образ. Тя му отвърна с усмивка. Каол обърна глава към нея. Лицето му беше изпито, но в очите му проблясваше решимост. Надежда. Нямаше да позволи на травмата да го надвие.

— Винаги изглеждам добре — изтъкна Елин и се плъсна в креслото пред това на Дориан.

— Намери ли нещо интересно? — попита Каол.

Тя поклати глава.

— Реших все пак да надникна за последно. Заради доброто старо време.

И може би да отхапе главата на Елена. След като получише отговори на всичките си въпроси. Но от древната кралица нямаше и

следа.

Тримата се спогледаха и помежду им се спусна тишина.

Гърлото на Елин пламна, затова се обърна към Каол.

— Като се има предвид, че Майев и Перингтън ни дишат във врата, вероятно съвсем скоро ще ни потрѣбват съюзници, особено ако моратската им армия ни попречи да влезем в Ейлве. Една съюзническа войска от Южния континент може да прекоси Тясно море само за няколко дни и да ни даде опора, като притисне Перингтън от юг, докато ние нападаме от север. — Тя скръсти ръце. — Затова те назначавам за официален посланик на Терасен. Не ме е грижа какво мисли Дориан. Сприятели се с кралското семейство, ухажвай ги, целувай им задниците, направи каквото трябва. Но този съюз ни е нужен.

Каол погледна въпросително Дориан. Кралят кимна едва забележимо.

— Ще се постарая. — На по-добър отговор не можеше да се надява. Каол бръкна в джоба на туниката си и й хвърли Окоето на Елена. Тя го хвана с една ръка.

Металът беше изкривен, но синият камък си стоеше на мястото. — Благодаря ти — добави дрезгаво той.

— Носил го е месеци наред — обади се Дориан, докато Елин прибираше амулета в джоба си, — а нито веднъж не се е задействал, дори в опасност. Защо точно сега?

Гърлото ѝ се стегна.

— Безстрашие — отвърна тя. — Елена ми каза, че безстрашието е рядкост... и трябвало да се доверя на своето. Когато Каол е избрал да... — Не можа да изрече думите. Затова опита отново. — Мисля, че безстрашието го е спасило, съживило е амулета.

Рискована игра, и то глупава, но беше подействала.

— Ето докъде ни доведе съдбата — рече умислено Дориан.

— До края на пътя — поусмихна се Елин.

— Не — обади се Каол с бледа, колеблива усмивка. — До началото на следващия.

* * *

На следващата сутрин Елин стоеше облегната на сивата си кобила в двора на замъка и се прозяваше.

След като Дориан и Каол си тръгнаха миналата вечер, Лизандра влезе в стаята ѝ и припадна на леглото, без да ѝ обясни какво е правила преди това. И тъй като веднага изпадна в несвяст, Елин просто легна до нея. Не знаеше къде е замръкнал Роуан, но нямаше да се изненада, ако погледнеше през прозореца и видеше белоопашат ястреб на парапета на терасата си.

Призори Едион влетя през вратата и им се развика, че не били готови за тръгване — за пътешествието към дома. Лизандра се преобрази в призрачен леопард и го изгони от стаята. А после, без да си връща човешкия облик, отново се просна в леглото до Елин. Успяха да поспят още тридесетина минути, преди Едион да се върне и да ги залее с кофа вода.

Имаше късмет, че отгърва кожата.

Но беше прав, нямаха причина да се бавят. Не и при положение че ги чакаше толкова работа на север, толкова планиране, подготвяне и обмисляне. Щяха да пътуват до смрачаване до вилата на семейство Фалик, откъдето щяха да вземат Еванджелин и да продължат на север, чак до Терасен, ако всичко минеше нормално.

Терасен.

Елин си отиваше у дома.

Стомахът ѝ се свиваше от страх и тревога, но покрай тях пърхаше и радост. Бързо се стегнаха за път. Оставаше само сбогуването. Състоянието на Каол му пречеше да слезе по стълбите, затова Елин се промъкна в стаята му, където намери Едион, Роуан и Лизандра да си приказват с двама им с Несрин. Когато и четиримата излязоха от стаята, капитанът просто стисна ръката на Елин с думите:

— Може ли да видя?

Тя веднага разбра за какво говори и протегна ръце напред.

Вълнички и дъги, и цветя от червен и златист огън затанцуваха из стаята му, ярки, великолепни и изящни.

Когато пламъците угаснаха, очите на Каол сияеха в сребристо.

— Прекрасно е — промълви той.

Тя само му се усмихна и остави огнена роза на нощното му шкафче, където щеше да гори без топлина, докато не се отдалечеше прекалено.

Остави подарък и за Несрин, която бяха извикали по работа. Стрелата от чисто злато, която ѝ бяха връчили миналата Юледа като благословия от Деанна, нейната предшественица. Струваше ѝ се, че изкусен стрелец като Несрин щеше да оцени стрелата повече от нея самата.

— Трябва ли ви друго? Още храна? — попита Дориан, спирайки до Елин.

Роуан, Едион и Лизандра вече яхваха конете си. Носеха малко багаж, само най-необходимото. Главно оръжия, включително Дамарис, който Каол беше дал на Едион, тъй като настояваше древният меч да остане на континента. Другите им притежания щяха да пристигнат с керван в Терасен.

— Предполагам, че спътниците ми ще се надпреварват кой ще улови повече дивеч — отвърна Елин.

Дориан се засмя. Помежду им се спусна кратка тишина, докато Елин не изцъка с език.

— Но си същата туника, с която беше и преди няколко дни. Май никога не съм те виждала да обличаш една дреха два пъти. Сапфирените му очи просветнаха.

— В момента си имам по-важни грижи.

— Ще... ще се справиш ли?

— Имам ли избор?

Тя докосна ръката му.

— Ако се нуждаеш от нещо, изпрати ни вест. Ще ни трябват няколко седмици да стигнем до Оринт, но... все пак магията се завърна, така че несъмнено ще намериш вестonosец, който да ни настигне бързо.

— Благодарение на теб и приятелите ти.

Тя надникна през рамо към тях. И тримата се преструваха, че не подслушват разговора им.

— Благодарение на всички ни — поправи го тихо. — На теб включително.

Дориан отправи поглед към града и хълмистото подножие на планината отвъд него.

— Ако преди девет месеца ме беше попитала дали... — Той поклати глава. — Толкова неща се промениха.

— И ще продължават да се променят — увери го тя, стисвайки ръката му. — Но...

Има и такива, които ще останат непроменени. Винаги ще съм до теб.

Той преглътна сухо.

— Искан ми се да можех да я видя за последно. Да й кажа... да й кажа какво чувствам.

— Тя знае — успокои го Елин. В очите й запариха сълзи.

— Ще ми липсваш — рече Дориан. — А и се съмнявам следващата ни среща да е в толкова... цивилизована обстановка. — Елин опита да не мисли за това. Той посочи с ръка свитата й. — Не им вгорчавай живота. Просто искат да ти помогнат.

Тя се усмихна. За нейна изненада кралят отвърна на усмивката й.

— Ако попаднеш на някоя хубава книга, изпрати ми я — каза му.

— Същото важи и за теб.

Елин го прегърна за сбогом.

— Благодаря ти... за всичко — прошепна.

Дориан я притисна към себе си и отстъпи назад. Елин яхна кобилата си и я подкара напред към черния жребец на Роуан. Застана до него и елфическият принц посрещна погледа й. Добре ли си?

Тя кимна. Не смятах, че сбогуването ще е толкова трудно. А като знам какво ни предстои... Ще го преодолеем заедно. По един или друг начин. Елин протегна ръка и хвана здраво неговата. Двамата тръгнаха със сключени ръце по чакълена пътека, минаха през свода в стъклената стена и продължиха напред по градските улици, където хората спираха да ги погледат и шушукаха разпалено. Но докато яздеха през Рифтхолд, града, който чувстваше и като дом, и като ад, и като спасителен кораб, докато запечатваше в паметта си улици и сгради, лица и магазини, миризми и свежестта на речния ветрец, не видя нито един роб. Не чу нито един камшик.

А като минаваха покрай Кралския театър, до ушите им долетя музика — красива и изящна.

* * *

Дориан не знаеше какво го бе събудило. Може би секналата песен на летните насекоми или хладният полъх, който пропълзя в каменната кула, разлюлявайки пердетата. Озареният от лунна светлина часовник показваше три часа сутринта. Градът още спеше.

Дориан стана от леглото и по навик докосна врата си — за всеки случай. Винаги когато се изтръгваше от кошмарите си, му бяха нужни няколко минути да прецени дали наистина е буден, или всичко е било просто сън, както и дали още е заклещен в собственото си тяло, пленник на баща си и на валгския принц. Не беше споделил нито с Елин, нито с Каол за кошмарите си. И донякъде съжаляваше за това.

До ден-днешен почти не си спомняше какво се беше случвало, докато носеше нашийника. Беше навършил двадесет, а не помнеше рождения си ден. В паметта му витаеха само откъслечни моменти, всичките изпълнени с ужас и болка. Опитваше да не мисли за това. Така или иначе не искаше да си спомня нищо. Каол и Елин не знаеха и това.

Кралицата и шумната ѝ свита вече му липсваха. Сега дворецът му се струваше твърде голям, твърде тих. А и Каол заминаваше след два дни. Дори не му се мислеше какво ще е чувството да остане и без най-близкия си приятел. Дориан тръгна към балкона. Имаше нужда да усети речния полъх по лицето си, да се увери, че всичко това е истина, че е свободен.

Спря бос върху студения каменен под, отвори вратите и загледа опустошението наоколо. Негово дело. Въздъхна тежко и обърна очи към стъклената стена, проблясваща на лунната светлина.

Отгоре ѝ бе кацнала гигантска сянка. Дориан замръзна. Не сянка, а грамаден звяр. Беше вкопчил хищни нокти в ръба на стената, а огромните му криле, прибрани плътно до тялото му, блестяха слабо под сиянието на пълната луна. Проблясваха като бялата коса на ездачката му. Дори от това разстояние той знаеше, че гледа право в него, докато косата ѝ се вееше на една страна като ивица лунна светлина, грабната от речния полъх.

Дориан вдигна едната си ръка за поздрав, а с другата докосна врата си. Нашийника го нямаше. Ездачката се приведе напред върху седлото и прошепна нещо на звяра си. Той разгърна внушителните си, лъскави криле и скочи във въздуха. Всеки размах запращаше глух, тътнещ повей към него. Съществуването се издигна нависоко и косата на

ездачката се разля зад нея като бляскава магия, а накрая се изгубиха в нощта и Дориан спря да чува пърпоренето на крила. Никой не вдигна тревога. Сякаш светът бе извърнал очи за няколко мига, в които погледите им се срещнаха. В мрака на спомените му, сред болката и отчаянието, и ужаса, които се мъчеше да забрави, отекна едно име.

* * *

Манон Черноклюна плаваше в звездното нощно небе. Под себе си усещаше топлото, пъргаво тяло на Абраксос, а над нея грееше ярката луна, пълната утроба на Майката. Не знаеше какво я накара да отлети до двореца и защо изпитваше такова любопитство.

Но видя принца без нашийник около врата му.

И той ѝ махна с ръка за поздрав, сякаш за да ѝ каже: Помня те.

Ветровете измениха посоката си и Абраксос се пусна по тях, издигайки се още по-нависоко в небето. Притъмнялото кралство под тях се размиваше от скоростта му.

Променливи ветрове — за един променящ се свят.

Може би и Тринадесетте се променяха. И тя самата.

Още не знаеше какво им носи промяната.

Но Манон се надяваше да е за добро.

Надяваше се.

Три седмици яздиха право на север, избягвайки главните пътища и селата. Нямаше смисъл да обявяват, че Елин се завръща в Терасен. Не и докато не видеше кралството с очите си и не разбереше какво я чака — както в неговите граници, така и откъм Морат. Не и докато не намереше сигурно скривалище за великото, ужасно нещо в дисагите си. Благодарение на магията никой не усещаше Ключа на Уирда. Но Роуан често поглеждаше към дисагите ѝ и килваше въпросително глава. Всеки път Елин го уверяваше безмълвно, че е добре и че не се чувства странно в близост до амулета. И до Окото на Елена, което отново бе окачила на врата си. Питаше се дали Лоркан наистина е тръгнал да издирва втория и третия Ключ, навярно към мястото, където Перингтън — Ераван — ги бе държал през цялото време. Ако можеше да се вярва на краля.

Имаше чувството, че Лоркан ще започне с Морат. И се молеше елфическият воин да се пребори с всички трудности, които го очакваха, и да възтържествува. Така несъмнено щеше да улесни живота ѝ. Макар и един ден да се върнеше, за да скрита задника ѝ, задето го беше измамила.

Колкото повече напредваха на север, толкова по-хладовити ставаха летните дни. Еванджелин се справяше похвално и нито веднъж не се оплака, че трябва да спи на постелка на земята. Напротив, с радост се гушкаше с Лапичка, новата ѝ пазителка и предана приятелка.

Лизандра реши да изпробва способностите си по време на пътешествието — летеше с Роуан или тичаше с Лапичка, преобразена в красиво черно куче, а понякога прекарваше дни наред като призрачен леопард и нападаше Едион, когато принцът най-малко очакваше.

Три седмици уморителен път, но и три от най-щастливите седмици в живота на Елин. Е, от време на време ѝ се приискваше с Роуан да останат насаме особено когато я гледаше с онзи възпламеняващ поглед. Понякога, ако наоколо нямаше никого, Роуан се прокрадваше зад гърба ѝ и погъделичкваше врата ѝ с нос или

захапваше нежно ухото ѝ, или просто я прегръщаше силно и вдишваше аромата ѝ.

Една нощ — само една проклета нощ с него ѝ стигаше.

Но не смееха да пренощуват в някоя странноприемница, затова Елин беше принудена да сдържа пламъка си и да търпи тихите подигравки на Лизандра. Пътят им ставаше все по-стръмен и хълмист и светът се обгръщаше в още по-тучна, яркозелена растителност, прошарена с назъбени гранитни скали. Един ден, когато слънцето току-що бе изпъзляло иззад хоризонта, Елин вървеше до коня си, за да не се налага да носи и нея по един особено стръмен хълм. Вече беше закусила два пъти, потеше се обилно и се чувстваше мръсна. А това не помагаше на настроението ѝ. Оказваше се, че огнената магия им служи доста добре — топлеше ги в хладните нощи, помагаше им да разпалят огньовете си и да кипнат вода. Можеше да убие човек за една голяма вана, в която да се кисне с часове, но глезотиите трябваше да почакаат.

— Отвъд този хълм е — обади се Едион от лявата ѝ страна.

— Кое? — попита го тя, метна небрежно огризката от ябълката си и най-случайно уцели преобразената в гарван Лизандра, която изграчи възмутено. — Извинявай — викна ѝ.

Лизандра гракна отново и се издигна към небето. Лапичка залая радостно по нея, докато Еванджелин се кискаше върху дългокосместото си пони. Едион посочи билото пред тях.

— Ще видиш.

Елин погледна към Роуан, който цяла сутрин бе летял пред тях като белоопашат ястреб. Сега вървеше до нея, водейки черния си жребец. Той вдигна вежди в отговор на безмълвния ѝ въпрос. Няма да ти кажа. Тя го изгледа свирепо. Хвърчаща гад.

Роуан се ухили. А Елин се зае да изчислява от колко време вървяха и...

Изкачиха се до билото на хълма и спряха. Елин пусна повода на кобилата си и пристъпи колебливо напред в меката смараглова трева.

Едион докосна рамото ѝ.

— Добре дошла у дома, Елин.

Пред очите ѝ се простираше земя на величествени планини — Еленови рога, осеяна с долинки, реки и хълмове. Земя на необузdana, дива красота.

Терасен.

Земя с аромат на заснежени борове... Как досега не бе осъзнала, че Роуан ѝ ухае на Терасен, на дома? Той я доближи и пророни:

— Имам чувството, че цял живот съм търсил това място.

И наистина — с буйните ветрове, фучащи волно между сивите зъбери на Еленови рога, с гъстата зеленина на Оуквалдския лес отляво, с реките и долините, ширнали се към внушителните планини на север — Терасен беше същински рай за един ястреб. Рай за нея.

— Натам. — Едион посочи един малък, загладен от стихиите гранитен камък, по чието сиво тяло бяха издълбани спирали и завъртулки. — Подминем ли онзи камък, сме на терасенска територия.

Като насън Елин тръгна към камъка, отправяйки тиха благодарствена песен към Мала, носителката на огъня, заедно я бе довела до това място, до този момент.

Прокара ръка по грубата му, затоплена от слънцето повърхност и тя сякаш ѝ отвърна с гъделичкащ поздрав.

После пристъпи отвъд камъка.

Елин Ашривер Галантус най-сетне си беше у дома.

БЛАГОДАРНОСТИ

Май вече е общоизвестно, че не би ме имало без моята близначка по душа, съпилот на „Джейгър“ и посестрима в занаята Сюзан Денард. Суз, ти си светлината ми в мрака. Вдъхновяваш ме да бъда не само по-добър писател, но и по-добър човек. Приятелството ти ми дава сила, смелост и надежда. Каквото и да се случи, каквото и да ме чака отвъд ъгъла, знам, че мога да го преодоляя и да възтържествувам, защото ти си до мен. А по-велика магия от това не съществува. Изгарям от желание да покорим вечността като величествени тигрици вампирки.

На любимата ми сестра по оръжие и ценителка на всичко диво и хамелеонско Алекс Бракен: как да ти се отблагодаря, задето прочете тази книга (и всичките ми останали) толкова пъти? И за безбройните имейли и обеда/питуята/вечери, и задето вечно ми пазиш гърба? Не мисля, че без теб бих извлякла такова удоволствие от приключенията си дотук — и че бих оцеляла без мъдростта, добрината и великодушието ти. Вдигам тост за сцените с неоснователно присъствие на полуголи симпатяги.

Книгите ми нямаше да съществуват (нито пък аз!) без трудолюбивите ми, страхотни екипи от Литературна агенция „Лора Дейл“, „Си Ей Ей“ и „Блумсбъри“. Затова изказвам вечната си любов и благодарност към Тамар Ридзински, Кат Ондър, Маргарет Милър, Джон Касир, Синди Лох, Кристина Гилбърт, Каси Хоумър, Ребека, Макнели, Натали Хамилтън, Лора Дейл, Катлийн Фарар, Ема Хопкин, Иън Ламб, Ема Брадшоу, Лизи Мейсън, Соня Палмисано, Ерика Бармаш, Емили Ритър, Грейс Ули, Чарли Хейнс, Кортни Грифин, Ник Томас, Алис Григ, Елиз Бърнс, Джени Колинс, Линет Ким, Бет Елър, Кери Джонсън и неуморния, прекрасен екип по защита на авторските права в чужбина.

На съпруга ми Джош: всеки ден с теб е безценен дар и чисто щастие. Голяма късметлийка съм, че имам толкова любящ, забавен и невероятен приятел, с когото да пътешествуваме из целия свят. Пожелавам си още много, много години с теб.

На Ани, позната още като най-страхотното куче на света: извинявай, че без да искам изядох всичката ти пуешка пастърма. Да забравим случая. (Освен това да знаеш, че винаги ще те обичам. А сега хайде да се погушкаме.) На невероятните ми родители: благодаря ви, че ми четохте толкова много вълшебни приказки — и задето нито веднъж не ми казахте, че съм прекалено голяма да вярвам в магията. Тези книги съществуват благодарение на вас. На семейството ми: признателна съм ви за безусловната любов и подкрепа. На Тринадесетте на Маас: приятели, фантастични сте! Страшно съм ви благодарна за подкрепата и ентузиазма и за това, че разнесохте поредицата ми по целия свят. На Луис Анг, Елена Ип, Джейми Милър, Алекса Сантяго, Ким Подлесник, Дамарис Кардинали и Никола Уилкинсън: всичките сте неописуемо отзивчиви и прекрасни — благодаря ви за усърдния труд!

На Ерин Бауман, Дон Крокос, Дженифър Л. Арментраут, Кристина Хобс и Лорън Билингс: вие сте най-добрите. Сериозно говоря. Върхът сте. Всеки божи ден благодаря на вселената, че ме е благословила с толкова талантиливи, забавни, предани и неповторими приятели.

И на всичките ми читатели: думите в английския език не ми стигат да опиша признателността си към вас. За мен е такава чест да ви срещам по събитията из цял свят и да общувам с толкова много от вас онлайн. Думите, творбите и музиката ви ми вдъхват сили да продължа напред. Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви за всичко.

За финал искам да благодаря на невероятните читатели, които ми помогнаха в създаването на трейлъра за „Огнена наследница“:

Абигейл Айзък, Ейша Морси, Аманда Кларити, Аманда Ридаг, Ейми Керси, Аналис Дженсън, Андреа Изабел Мунгуя Санчез, Ана Вогл, Бека Фаулър, Берес Джудит, Бранън Тайсън, Бронуен Фрейзър, Клеър Уолш, Криси Уд, Елена Мишчански, Елена Найблом, Ема Ричардсън, Гераку Иота, Изабел Койн, Изабела Гузи-Киркден, Джасмин Чау, Кристен Уилямс, Лора Пол, Линеа Гиър, Наталия Джагилска, Пейдж Фърт, Ребека Андрейд, Ребека Хийт, Сузана Томпсън, Тарин Камерън и Вера Рулоф.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.